ROBERT
HOLDSTOCK

MITAGO

TRADUCERE DE MIRCEA PRICĂJAN

FANTASY MASTERS | PALADIN

ROBERT HOLDSTOCK

MITAGO

Traducere din limba engleză
de MIRCEA PRICĂJAN

pentru Sarah

cariath ganuch trymilyd bwystfil

M-a încercat un sentiment al recunoaşterii... era aici ceva ce cunoşteam de când venisem pe lume, doar că nu am ştiut...

Ralph Vaughan Williams referindu-se la momentul descoperirii folclorului şi muzicii populare britanice

Mulţumiri

Doresc să-i mulţumesc lui Allan Scott, al cărui *Îndrumar anglo-saxon pentru vizitarea Ellorgaesten,* scris special pentru mine, mi-a fost de mare folos. Mulţumiri deosebite şi lui Milford – pentru entuziasmul care a inspirat viziunea.

Cuvântul *mitago,* inventat de George Huxley, trebuie să fie pronunţat cu accentul pe *a doua silabă.*

Prolog

Edward Wynne-Jones Esq.
College Road nr. 15,
Oxford

Edward,

Trebuie neapărat să te întorci la Cabană. Te rog, nu întârzia nici măcar o oră! Am descoperit un al patrulea drum care duce în adâncul pădurii. Pârâul însuşi. Acum e de-a dreptul bătător la ochi: o cale acvatică! Duce direct prin vortexul exterior de frasini, dincolo de poteca în spirală şi Cascada de Piatră. Cred că poate fi folosit pentru a intra chiar în inima pădurii. Dar e nevoie de timp, întotdeauna e nevoie de timp!

Am găsit un grup de oameni numit *shamiga.* Locuiesc dincolo de Cascada de Piatră. Păzesc vadurile râului, dar spre marea mea bucurie sunt şi bucuroşi să istorisească – povestitorilor le spun „vorbitori ai vieţii”. Vorbitoarea lor a vieţii este o fetiţă care îşi vopseşte faţa într-o nuanţă tare de verde intens şi rosteşte poveştile cu ochii închişi, astfel încât zâmbetele sau încruntările celor care ascultă să nu poată impune o „schimbare” a personajelor din poveste. Am auzit multe de la ea, dar cel mai important a fost un fragment din ceea ce nu poate fi decât povestea lui Guiwenneth. Este o versiune pre-celtică a mitului, dar sunt convins că are legătură cu fata. Iată ce am reuşit să înţeleg:

„Într-o după-amiază, după ce-a ucis un cerb cu coarne în opt colţuri, un mistreţ de două ori cât statul unui om şi după ce a vindecat de maniere proaste patru sate, *Mogoch,* un şef de trib, s-a aşezat pe ţărm ca să se odihnească. Era atât de mare în faptă şi făptură, că avea capul pe jumătate acoperit de nori. Ca să-şi răcorească picioarele, le-a scufundat în marea de la poalele falezelor. După care s-a întins pe spate şi a asistat la întâlnirea a

două surori pe propriu-i pântece.

Cele două surori erau gemene, la fel de frumoase, cu vorba la fel de aleasă şi hărăzite cântăreţe la harpă. Cu toate astea, o soră luase în căsătorie pe conducătorul unui mare trib şi aflase apoi că este stearpă. Înfăţişarea ei devenise la fel de acră ca laptele lăsat prea mult la soare. Cealaltă soră se căsătorise cu un luptător exilat, al cărui nume era *Peregu.* Peregu sălăşluia în viroagele adânci şi în uscăciunile pădurii de departe, dar se înfăţişa iubitei lui sub forma unei păsări de noapte. Acum, ea îi oferise un copil – o fată –, dar, din pricina exilării lui Peregu, sora cu faţă acră venise împreună cu o oştire ca să-i ia pruncul.

Avu loc o sfadă aprigă şi multe arme se încleştară. Iubita lui Peregu nici nu apucase să dea un nume copilei când sora ei înşfăcă iute ghemotocul înfăşurat în haine grele şi îl ridică deasupra capului, vrând să o boteze ea.

Doar că cerul se întunecă şi zece coţofene apărură. Aceştia erau Peregu şi ai săi nouă tovarăşi de spadă, preschimbaţi prin vraja pădurii. Peregu plonjă şi îşi apucă odorul în gheare, şi zbură spre înaltul cerului, dar un ţintaş îl doborî cu praştia. Copila căzu, însă celelalte păsări o prinseră şi o duseră de acolo. Astfel, ea fu botezată *Hurfathna,* ceea ce înseamnă «fata crescută de coţofene».

Căpetenia Mogoch a urmărit toate acestea cu amuzament; totuşi, simţea respect faţă de Peregu cel mort. A luat de jos mica pasăre şi a făcut-o să-şi recapete forma omenească. Se temea totuşi că va strivi sate întregi dacă va săpa un mormânt cu degetul. Aşa că Mogoch l-a azvârlit pe exilatul cel mort în gura sa şi şi-a smuls un dinte pe care să-l aşeze în chip de monument. În felul acesta, Peregu a fost îngropat sub o lespede înaltă de piatră albă, într-o vale care respiră.”

Nu încape nicio îndoială că aceasta *este* o formă timpurie a poveştii lui Guiwenneth şi cred că înţelegi de ce sunt emoţionat. Ultima dată când fata a fost aici, am reuşit să o întreb de ce este tristă. E pierdută, mi-a spus ea. Nu reuşea să găsească valea care respiră şi lespedea albă a răposatului ei tată. *Este* una şi aceeaşi. O ştiu, o simt!

Trebuie să o chemăm din nou. Trebuie să mergem iarăşi dincolo de Cascada de Piatră. Am nevoie de ajutorul tău.

Cine ştie când şi unde se va încheia războiul acesta? Fiul meu cel mare va fi înregimentat curând, iar Steven, la scurt timp după aceea. Voi avea o mai mare libertate să explorez pădurea şi să mă întâlnesc cu fata.

Edward*, trebuie să vii.*

Cu cele mai bune gânduri,
George Huxley,
decembrie ’41

Partea întâi
Mitago

Unu

În luna mai a anului 1944, am primit hârtiile de recrutare şi am plecat la război fără tragere de inimă, întâi participând la instruire în Districtul Lacurilor, apoi fiind trimis peste Canal, în Franţa, alături de Regimentul 7 de Infanterie.

În ajunul plecării mele, cuprins de resentimente din cauza faptului că tata nu afişa nici cea mai mică grijă faţă de siguranţa mea, m-am dus, pe când dormea, la masa lui de scris şi am rupt o pagină din caietul său, jurnalul în care îşi consemna, în tăcere, obsesiv, rezultatele muncii. Fragmentul purta, simplu, data de „34 august” şi l-am citit de multe ori, mirat de incomprehensibilitatea lui, dar mulţumit că furasem măcar o parte infimă din viaţa lui, care să-mi ţină de urât în acele momente dureroase de singurătate.

Însemnarea începea cu un comentariu amar la adresa greutăţilor din viaţa sa – gestionarea Cabanei de Stejar, căminul familiei noastre, necesităţile celor doi fii şi dificila relaţie cu soţia sa, Jennifer. (Îmi amintesc că, pe atunci, mama era irecuperabil bolnavă.) Se încheia cu un pasaj memorabil prin incoerenţa lui:

O scrisoare de la Watkins – e de acord cu mine că în anumite momente ale anului, aura dimprejurul zonei împădurite poate ajunge chiar şi până la casă. Trebuie să meditez la implicaţiile acestui lucru. El vrea să afle puterea vortexului de stejari pe care l-am măsurat. Ce să-i spun? Categoric, nu despre primul mitago. Am observat, de asemenea, că îmbogăţirea zonei pre-mitago este mai persistentă, dar concomitent cu asta mi-e clar că pierd noţiunea scurgerii timpului.

Preţuiesc această bucată de hârtie din multe motive, dar în special pentru interesul pasional de-un moment sau două manifestat de tata – şi totuşi, sensul cuvintelor lui îmi era refuzat, aşa cum chiar el îmi refuza apropierea paternă. Tot ce iubea el era tot ceea ce eu uram.

Am fost rănit la începutul lui 1945 şi, când s-a încheiat războiul, am izbutit să rămân în Franţa, ducându-mă în sud spre a-mi trăi convalescenţa într-un sat de pe dealurile de dincolo de Marsilia, unde am stat cu un vechi prieten al tatei. Era un loc unde domneau căldura şi uscăciunea, nemişcarea şi lentoarea; îmi petreceam timpul stând în piaţa satului şi m-am adaptat repede acelei comunităţi restrânse.

Pe parcursul acelui lung an 1946, soseau lună de lună scrisori din partea fratelui meu, Christian, care se întorsese la Cabana de Stejar după război. Erau misive informative, ample, dar se simţea în ele o notă tot mai pronunţată de tensiune, şi era clar că relaţia lui cu tatăl nostru se deteriora rapid. De la bătrânul însuşi nu am primit nici măcar o vorbă; de altfel, nici nu mă aşteptam la asta. Mă resemnasem demult cu faptul că, în cel mai bun caz, mă privea cu totală indiferenţă. Toţi membrii familiei reprezentaseră un amestec nedorit în munca lui, iar vinovăţia sa faţă de faptul că ne neglijase şi, în special, pentru că o împinsese pe mama să-şi pună capăt zilelor se transformase cu rapiditate, în primii ani ai războiului, într-o nebunie isterică ce putea fi realmente înfricoşătoare. Ceea ce nu însemna că ţipa întruna; dimpotrivă, cea mai mare parte a vieţii şi-o trăia într-o contemplare tăcută, ca o transă, a pădurii de stejari care ne împrejmuia casa. Enervante la început, din pricina distanţei pe care o punea între el şi familie, acele lungi perioade de tăcere au devenit o binecuvântare, îmbrăţişate fără reţineri.

A murit în noiembrie 1946, de o boală care îl chinuia de ani de zile. Când am aflat vestea, m-am simţit rupt între reticenţa de-a mă întoarce la Cabana de Stejar, la marginea moşiei Ryhope din Herefordshire, şi convingerea că fratele meu Christian suferea. Era singur acum, în casa în care ne trăiserăm copilăria împreună. Mi-l imaginam hoinărind prin camerele goale, şezând poate în biroul jilav şi insalubru al tatei şi amintindu-şi orele de negare, izul de lemn şi compost pe care îl trăgea bătrânul după el pe uşile cu panouri de sticlă, după expediţiile în adâncul pădurii

întinse pe câte o săptămână. Pădurea se extinsese în odaia aceea ca şi când tata n-ar fi suportat să stea departe de tufărişurile umede şi de poienile răcoroase înconjurate de stejari nici măcar atunci când ne oferea dramul de atenţie. Făcea asta în singurul fel pe care îl ştia: spunându-ne tuturor – dar mai ales spunându-i fratelui meu – poveşti despre pădurea străbună din spatele casei, despre ţinutul primordial stăpânit de stejari, frasini, fagi şi alte soiuri de copaci, în mijlocul căruia, în beznă (a spus el odată), încă mai puteau fi auziţi, şi mirosiţi, şi găsiţi după urme mistreţi sălbatici.

Mă îndoiesc că a văzut vreodată o atare creatură, dar în seara aceea, pe când stăteam în camera mea cu vedere spre sătucul de pe dealuri (scrisoarea lui Christian era un ghemotoc pe care încă îl mai strângeam în mână), mi-am amintit clar cum ascultasem grohăitul înfundat al unui animal de pădure şi auzisem tropotul greoi şi tacticos al unei vietăţi masive mişcându-se înăuntru, spre cărarea şerpuitoare căreia îi spuneam Drumul Adânc, o rută care ducea în spirală chiar spre inima pădurii.

Ştiam că va trebui să mă reîntorc acasă şi totuşi mi-am întârziat plecarea cu aproape încă un an. În acest răstimp, şirul scrisorilor lui Christian s-a întrerupt brusc. În ultima lui misivă, datată 10 aprilie, scria despre Guiwenneth, despre neobişnuita lui căsnicie şi spunea voalat că voi fi surprins de adorabila fată pentru care el îşi pierduse „inima, mintea, sufletul, raţiunea, putinţa de-a găti şi cam toate celelalte, Steve”. I-am transmis felicitări, desigur, dar altă comunicare între noi n-a mai avut loc câteva luni bune.

În cele din urmă, am scris ca să-i spun că vin acasă, că voi sta la Cabana de Stejar preţ de câteva săptămâni şi că apoi îmi voi găsi locuinţă într-un sat vecin. Mi-am luat rămas-bun de la Franţa şi de la comunitatea care devenise o parte aşa însemnată din viaţa mea. Am călătorit spre Anglia cu autobuzul şi trenul, cu feribotul şi apoi din nou cu trenul. Pe 20 august am ajuns cu şareta trasă de cai la şina de cale ferată în paragină care mărginea uriaşa moşie.

Cabana de Stejar era situată de cealaltă parte a terenului, la distanţă de şase kilometri şi jumătate pe drumul de centură, dar se putea ajunge la ea străbătând direct câmpiile şi zona împădurită a moşiei. Am decis să adopt o rută intermediară şi astfel, trăgând după mine cum puteam mai bine valiza burduşită, am pornit de-a lungul taluzului acoperit de iarbă al şinelor, aruncând din când în când un ochi peste zidul înalt de cărămidă roşie care desemna graniţa moşiei, încercând să văd prin semiîntunericul codrului de pini.

În scurt timp, copacii şi zidul s-au terminat şi terenul s-a deschis în câmpii înguste mărginite de copaci, la care puteam ajunge sărind un pârleaz de lemn şubred, aproape complet acoperit de mărăcini şi tufişuri de mure în rod. Am părăsit astfel domeniul public şi am pătruns către sud pe cărarea care şerpuia, ocolind codrul şi firul de apă numit „pârâul şovăielnic”, ajungând la casa cotropită de iederă – căminul meu.

Era dimineaţa târziu şi extrem de cald când am dat cu ochii, în depărtare, de Cabana de Stejar. Undeva în stânga mea auzeam huruitul unui tractor. M-am gândit la bătrânul Alphonse Jeffries, cel însărcinat cu bunul mers al fermei, şi odată cu amintirea chipului său surâzător şi bătut de vreme au venit imagini cu iazul morii în care dădeam la ştiucă din bărcuţa lui cu vâsle.

Amintirea calmului iaz al morii mă bântuia şi m-am îndepărtat de cărarea sudică, înaintând prin urzici înalte până la brâu şi un desiş de arbuşti de frasin şi păducel. Am ieşit aproape de malul bălţii largi şi umbroase, din care bună parte era ascunsă de întunericul arboretului des de stejar aflat de cealaltă parte a ei. Aproape ascunsă în rogozul care aglomera malul apropiat al iazului era barca din care eu şi Chris pescuiserăm cu ani în urmă; vopseaua ei albă se cojise aproape complet şi, chiar dacă părea să fi rămas impermeabilă, mă îndoiam că mai putea suporta greutatea unui om matur. Nu am deranjat-o, ci am dat ocol malului şi m-am aşezat pe treptele de ciment aspru ale adăpostului şubred pentru bărci; de acolo am scrutat luciul

bălţii unduindu-se sub atingerea agitată a insectelor şi a alunecării câte unui peşte aproape de suprafaţă.

— Două beţe şi o bucată de sfoară… doar de asta e nevoie.

Vocea lui Christian m-a luat prin surprindere. Probabil venise de la Cabană pe o cărăruie ascunsă în spatele şopronului. Încântat, am sărit în picioare şi m-am întors spre el. Şocul provocat de aspectul lui a fost ca o lovitură fizică şi cred că a observat şi el asta, chiar dacă l-am cuprins imediat în braţe şi i-am oferit o îmbrăţişare puternică, frăţească.

— Trebuia să văd din nou locul acesta, am spus.

— Ştiu la ce te referi, a zis el, desprinzându-ne din îmbrăţişare. Eu însumi vin deseori aici.

A urmat un moment de tăcere stânjenitoare, timp în care ne-am privit reciproc. Simţeam foarte clar că nu se bucura să mă vadă.

— Eşti bronzat, a zis. Şi foarte tras la faţă. Sănătos şi bolnav laolaltă.

— Soarele mediteraneean, culesul de struguri şi şrapnelul. Încă nu mi-am revenit sută la sută. Am zâmbit. Dar mă bucur să revin acasă, să te revăd.

— Da, a spus el pe un ton plat. Mă bucur că ai venit, Steve. Foarte tare. Mă tem că în casă… ei bine, e cam în dezordine. Am primit scrisoarea ta abia ieri şi nu am avut ocazia să fac nimic. Lucrurile s-au schimbat destul de mult, vei vedea.

El se schimbase însă mai mult decât orice. Abia îmi venea să cred că acesta era tânărul vesel şi sprinten care plecase cu unitatea lui de armată în 1942. Îmbătrânise incredibil de tare, părul îi era plin de fire cărunte, iar asta se vedea cu atât mai bine cu cât şi-l lăsase să crească şi îl ţinea căzut în dezordine pe spate şi peste urechi. Îmi amintea foarte mult de tata: acelaşi aspect distant, distras, aceiaşi obraji scobiţi şi aceeaşi faţă cu riduri adânci. Cel mai mult mă şoca însă aspectul lui general. Fusese întotdeauna un individ solid; acum era ca o sperietoare de ciori, deşirat, şleampăt, tot timpul crispat. Privirea îi fugea

în toate părţile şi nicio clipă nu părea să se concentreze asupra mea. Şi mirosea. A naftalină, ca şi când cămaşa albă apretată şi pantalonii gri de flanelă pe care îi purta fuseseră scoşi din fundul dulapului; şi mai era un miros dincolo de acesta… izul de pădure şi iarbă. Avea pământ sub unghii, dar şi în păr, iar dinţii i se îngălbeniseră.

După câteva minute părea că se relaxase puţin. Am trăncănit puţin, am râs puţin şi ne-am plimbat în jurul iazului, lovind firele de rogoz cu beţe. Nu mă puteam descotorosi de senzaţia că sosisem acasă într-un moment nepotrivit.

—A fost dificil?… Cu bătrânul, vreau să spun. Ultimele zile.

A clătinat din cap.

— În ultimele două săptămâni sau aşa ceva am avut aici o infirmieră. Nu pot spune că s-a stins în linişte, dar ea a izbutit să-l împiedice să-şi facă singur rău… sau să-mi facă mie, la o adică.

— Chiar asta voiam să întreb. Scrisorile tale sugerau o duşmănie între voi.

Christian a zâmbit destul de sinistru şi s-a uitat la mine cu o expresie curioasă, ceva între înţelegere şi suspiciune.

— A fost mai mult un război deschis. La scurtă vreme după ce m-am întors din Franţa, a înnebunit de-a dreptul. Trebuia să vezi casa, Steve. Trebuia să-l vezi pe el. Nu cred că se mai spălase de câteva luni. Mă întrebam ce o fi mâncat… cu siguranţă nu ceva obişnuit cum ar fi ouă sau carne. Cu toată sinceritatea îţi spun că sunt convins că vreme de câteva luni nu mâncase altceva decât lemne şi frunze. Era într-o stare deplorabilă. Cu toate că m-a lăsat să-l ajut la muncă, a ajuns nu peste mult timp să mă respingă. A încercat să mă ucidă în repetate rânduri, Steve. Şi vorbesc serios, au fost veritabile încercări disperate de a-mi lua viaţa. Presupun că avea un motiv pentru asta…

Eram uluit de ce îmi spunea Christian. Imaginea tatălui meu se schimbase din aceea a unui om rece şi plin de resentimente într-o figură înnebunită, tunând la Christian

şi dând să lovească în el cu pumnii.

— Întotdeauna am crezut că simte pentru tine un dram de afecţiune; *ţie* îţi spunea mereu poveştile despre pădure; eu ascultam, dar tu erai cel pe care îl lua pe genunchi. De ce să încerce să te ucidă?

— M-am implicat prea tare, doar asta a răspuns Christian.

Îmi ascundea ceva, un lucru de-o importanţă crucială. Îmi dădeam seama din tonul lui, din expresia posacă, aproape plină de reproş. Forţasem nota sau nu? Era greu să iau hotărârea. Nu mă simţisem niciodată aşa distant faţă de propriul meu frate. M-am întrebat dacă nu cumva comportamentul lui avea vreun efect asupra lui Guiwenneth, fata cu care se căsătorise. M-am întrebat în ce fel de atmosferă trăia ea în Cabana de Stejar.

Cu precauţie, am abordat subiectul fetei.

Christian a izbit cu furie în rogozul de pe mal.

— Guiwenneth s-a dus, a spus el simplu şi eu m-am oprit, năuc.

— Ce înseamnă asta, Chris? Unde s-a dus?

— S-a dus şi atât, Steve, s-a răţoit el, furios şi în defensivă. Era fata tatei şi s-a dus, şi asta e tot.

— Nu înţeleg ce spui. *Unde* s-a dus? În scrisorile tale păreai aşa de fericit…

— N-ar fi trebuit să scriu despre ea. Aceea a fost o greşeală. Acum las-o baltă, bine?

După ieşirea aceasta, îngrijorarea mea faţă de Christian a crescut cu fiecare minut care trecea. Era, într-adevăr, ceva foarte nelalocul lui cu el şi în mod clar plecarea lui Guiwenneth contribuise mult la schimbarea teribilă pe care o vedeam; dar simţeam că asta nu era tot. Totuşi, dacă nu voia să vorbească despre asta, altă cale de a-l iscodi nu exista. Singurele cuvinte pe care le-am găsit au fost:

— Îmi pare rău.

— Să nu-ţi fie.

Ne-am continuat plimbarea până aproape de pădure, unde terenul devenea mlăştinos şi nesigur cale de câţiva

metri, după care dispărea într-o adâncime jilavă de piatră şi rădăcini şi lemn putred. Era răcoare, întrucât soarele scăpătase dincolo de arborii bogaţi în frunze. Grupurile dese de rogoz se mişcau în adierea vântului şi eu am privit barca putrezită cum se legăna uşor la capătul parâmei.

Christian mi-a urmărit privirea, dar nu s-a uitat la barcă şi nici la iaz; era pierdut undeva în propriile-i gânduri. Preţ de un moment m-a încercat o tristeţe teribilă, văzându-mi fratele aşa dărâmat, judecând după aspect şi dispoziţie. Îmi doream cu disperare să-i ating braţul, să-l îmbrăţişez şi abia puteam suporta gândul că mă temeam să fac asta.

Pe un ton foarte scăzut, l-am întrebat:

— Ce Dumnezeu s-a întâmplat cu tine, Chris? Eşti bolnav?

Un moment n-a răspuns, apoi a zis:

— Nu sunt bolnav.

Şi a lovit cu forţă o ciupercă. Aceasta s-a spulberat şi a fost luată de vânt. Chris s-a uitat la mine, pe chipu-i hăituit citindu-se resemnarea.

— Am trecut prin câteva schimbări, atâta tot. Am continuat munca bătrânului. Poate că m-am molipsit puţin de mizantropia lui, de detaşarea lui.

— Dacă e adevărat, atunci poate ar trebui să iei o pauză.

— De ce?

— Pentru că obsesia bătrânului pentru pădurea de stejar l-a ucis până la urmă. Şi după cum arăţi, într-acolo te îndrepţi şi tu.

Christian a surâs subţire şi a azvârlit băţul în iaz, unde acesta a scos un plescăit surd şi a rămas deasupra apei, pe un pat de mătasea-broaştei.

— Poate că ar merita chiar să mori ca să realizezi ceea ce a încercat el să realizeze… şi a eşuat.

Nu înţelegeam tonul dramatic din declaraţia lui. Obiectul obsesiei tatălui nostru, munca lui, fusese de a cartografia pădurea şi a căuta dovezi ale unor vechi aşezări. Inventase un limbaj cu totul nou şi mă izolase efectiv de orice înţelegere fundamentală a muncii sale. I-am spus asta lui Christian, adăugând:

— Este, într-adevăr, o muncă interesantă, dar nici pe departe *atât* de interesantă.

— Făcea mult mai mult decât atât, mult mai mult decât cartografiere. Dar îţi aminteşti hărţile acelea, Steve? Incredibil de detaliate…

Pe una mi-o aminteam cu perfectă claritate, cea mai mare hartă, indicând cu precizie potecile şi căile uşoare de acces prin încâlceala de copaci şi aflorimente stâncoase; indica poieniţe desenate cu o precizie aproape obsesivă, fiecare luminiş fiind numerotat şi identificat, întreaga pădure fiind împărţită pe zone, fiecare purtând un nume. Într-una dintre poieniţele acelea din apropierea lizierei ne făcuserăm odată tabără.

— Deseori am încercat să ajungem mai adânc în inima pădurii, îţi aminteşti expediţiile alea, Chris? Dar drumul se termina pur şi simplu şi noi reuşeam de fiecare dată să ne rătăcim. Şi să fim foarte speriaţi.

— Asta aşa este, a zis Christian încet, uitându-se la mine curios, şi a adăugat: Dacă ţi-aş spune că pădurea ne *împiedica* să intrăm? M-ai crede?

Mi-am concentrat privirea spre amalgamul de tufişuri, copaci şi întuneric, spre locul unde era vizibilă o poieniţă luminată de soare.

— Într-un fel cred că asta era, am spus. Ne-a împiedicat să pătrundem foarte adânc deoarece ne insufla teamă, căci erau puţine cărări care o străbăteau şi pământul era sufocat de pietre şi mărăcini… era foarte greu să păşeşti. La asta te referi? Sau te referi la ceva mai sinistru?

— Eu nu aş folosi cuvântul „sinistru”, a spus Christian şi apoi a tăcut un moment.

S-a întins să rupă o frunză dintr-un stejar mic, tânăr, şi a frecat-o între degetul mare şi arătător înainte să o strivească în palmă. În tot acest timp, a rămas cu privirea aţintită spre desişul de copaci.

— Aceasta este o pădure de stejari seculari, Steve, o pădure virgină dintr-un timp când toată ţara era acoperită de luxuriante păduri de stejar şi frasin, şi soc, şi sorb, şi păducel…

— Şi toate celelalte, am spus cu un zâmbet. Îmi amintesc când babacul ni le înşiruia.

—Aşa e, făcea asta. Şi de aici până mult dincolo de Grimley sunt mai mult de cinci kilometri pătraţi de pădure de acest fel. Cinci kilometri pătraţi de pădure primordială, de după Epoca Glaciară. Neatinsă, neinvadată de mii de ani.

S-a întrerupt şi mi-a adresat o privire aspră, după care a adăugat:

— Opunându-se schimbării.

Am spus:

— El a crezut întotdeauna că acolo trăiau mistreţi. Îmi amintesc că am auzit ceva într-o noapte şi el m-a convins că era un mistreţ mare şi bătrân, care umbla pe la marginea pădurii căutând să se împerecheze.

Christian a deschis drumul înapoi spre adăpostul bărcii.

— Probabil avea dreptate. Dacă mistreţii au supravieţuit din timpurile medievale, acesta este exact genul de pădure în care ar putea fi găsiţi.

Cu mintea deschisă la aceste evenimente din anii trecuţi, memoria mea şi-a revenit simţitor, imagini din copilărie – atingerea arzătoare a soarelui pe pielea zgâriată de rugi; excursii de pescuit pe iazul morii; tabere între copaci, jocuri, explorări… şi pe dată mi-am amintit de Twigling.[1]

În timp ce ne îndreptam spre cărăruia bătătorită care ducea spre Cabană, am discutat despre acea apariţie. Eu aveam pe atunci vreo nouă sau zece ani. Mergând la pârâul şovăielnic să pescuim, hotărâserăm să ne testăm undiţele pe iazul morii, sperând în van să prindem unul dintre peştii prădători care trăiau acolo. Lăsându-ne pe vine lângă apă (cutezam să ieşim cu barca doar împreună cu Alphonse) am văzut mişcare între copaci, de cealaltă parte a bălţii. A fost o imagine năucitoare care ne-a ţinut vrăjiţi următoarele câteva momente, şi destul de îngroziţi: acolo, uitându-se la noi, era un om în straie de piele maronie, încins la mijloc cu o curea lată şi lucioasă şi

---

[1] Aprox. *Rămurilă* (n. tr.).

purtând o barbă portocalie ţepoasă care îi ajungea până pe piept; pe cap purta rămurele legate de ţeastă cu o nojiţă. Ne-a privit preţ de un moment, după care s-a strecurat înapoi în beznă. Nu am auzit nimic în tot acest timp, niciun sunet de apropiere, niciunul de îndepărtare.

Alergând înapoi spre casă, ne-am calmat curând. Christian a decis, în cele din urmă, că acela trebuie să fi fost bătrânul Alphonse, care ne juca o farsă. Dar, când i-am spus tatei ce văzuserăm, el a reacţionat aproape cu mânie (deşi Christian îşi aminteşte că se emoţionase şi că din acest motiv ţipase, iar nu fiindcă ar fi fost nervos pe noi că ne apropiaserăm de iazul interzis). Tata a fost cel care s-a referit la apariţie cu termenul de „Twigling” şi, la scurt timp după ce am vorbit cu el, a dispărut în pădure pentru aproape două săptămâni.

— Atunci s-a întors rănit, ţi-aminteşti?

Ajunseserăm la curtea Cabanei de Stejar şi Christian ţinea poarta deschisă pentru mine în timp ce vorbea.

— Rană de săgeată. Săgeata ţigănească. Doamne, aceea a fost o zi urâtă.

— Prima dintre multele.

Am observat că bună parte din iederă fusese dată jos de pe pereţii casei; era o clădire cenuşie acum, cu ferestre mici, fără perdele, încastrate în zidul de cărămidă tuciurie. Acoperişul de ardezie, cu cele trei hornuri, era parţial ascuns îndărătul ramurilor unui fag mare şi bătrân. Curtea şi grădinile erau în neorânduială şi neîngrijite, coteţele goale de găini şi adăposturile pentru animale erau dărăpănate şi se năruiau. Christian chiar că lăsase totul în paragină. Dar când am trecut pragul, a fost ca şi când n-aş fi plecat niciodată de acolo. În casă mirosea a mâncare râncedă şi clor, şi aproape că puteam să văd silueta mlădioasă a mamei, muncind la imensa masă de pin din bucătărie, pisicile stând tolănite în jurul ei pe podeaua din piatră roşie.

Christian redevenise încordat, privindu-mă intens în felul acela agitat care îi trăda neliniştea. Îmi imaginam că încă nu ştia dacă să se bucure sau să fie nervos că mă

întorsesem acasă în felul acesta. Pentru un moment m-am simţit ca un intrus.

— Ce-ar fi să despachetezi şi să te răcoreşti puţin? a propus el. Poţi folosi vechea ta cameră. Acolo aerul e puţin închis, cred, dar se va aerisi repede. Coboară apoi şi o să luăm un prânz târziu. Vom avea tot timpul din lume să pălăvrăgim, atâta vreme cât vom termina până la ora ceaiului.

A surâs, iar mie aceasta mi s-a părut o vagă tentativă de umor. Dar a continuat numaidecât, holbându-se la mine într-un fel rece, dur:

— Pentru că, dacă ai de gând să stai acasă o vreme, ar fi bine să ştii ce se petrece aici. Nu vreau să te amesteci în asta, Steve, sau în ceea ce fac eu.

— Nu m-aş amesteca în viaţa ta, Chris…

— Zău? O să vedem. Nu voi nega că prezenţa ta aici mă indispune. Dar dacă tot ai venit…

Şi-a lăsat vorba neîncheiată şi pentru o secundă a părut aproape ruşinat.

— Ei, o să discutăm noi mai încolo.

Doi

Intrigat de ceea ce spusese Christian şi îngrijorat de neliniştea pe care o trezeam în el, mi-am stăpânit totuşi curiozitatea şi am petrecut o oră explorând casa, din nou, de sus până jos, dinăuntru în afară, orice loc, mai puţin biroul tatei, a cărui contemplare mă înfiora mai mult decât o făcuse comportamentul lui Christian. Nu se schimbase nimic, atât doar că era în dezordine şi neîngrijită. Christian angajase cu jumătate de normă o bucătăreasă, o femeie dintr-un sat din apropiere, care trecea pe la Cabană săptămânal şi gătea câte o plăcintă sau tocană, iar lui îi ajungea pentru trei zile. Christian nu ducea lipsă de produse de fermă, până într-acolo încât rareori se sinchisea să-şi folosească cartela pentru alimente. Părea să aibă tot ce avea nevoie, inclusiv zahăr şi ceai, de pe moşia Ryhope, care fusese întotdeauna generoasă cu familia mea.

Vechea mea cameră era aproape exact aşa cum mi-o aminteam. Am deschis larg fereastra şi m-am întins pe pat pentru câteva minute, uitându-mă în sus spre cerul de vară târzie, pe lângă ramurile unduitoare ale fagului gigantic crescut foarte aproape de Cabană. De mai multe ori, în anii care precedaseră adolescenţa mea, mă căţărasem de la fereastră în copac şi îmi făcusem în secret culcuş printre ramurile lui groase; tremurasem sub clar de lună în indispensabili, ghemuit în acel loc intim, imaginându-mi agitaţia sumbră a creaturilor nopţii de sub mine.

Prânzul, la mijlocul după-amiezii, a fost un festin bogat constând din carne rece de porc, pui şi ouă fierte tare, în cantităţi pe care, după doi ani petrecuţi în Franţa cu raţii stricte, nu mai crezusem să le văd vreodată. Consumam, desigur, rezerva lui de hrană pe câteva zile, dar acest fapt părea irelevant pentru Christian, care oricum doar ciugulea din mâncare.

După aceea am discutat vreo două ore, iar Christian s-a relaxat vizibil, deşi nu s-a referit nicio clipă la Guiwenneth

sau la munca tatei şi nici eu, la rândul meu, nu am abordat subiectul.

Ne-am tolănit în fotoliile incomode care aparţinuseră bunicilor noştri, înconjuraţi de obiectele fanate care ţineau trează memoria familiei noastre… fotografii, un orologiu zgomotos din lemn de trandafir, imagini oribile cu Spania exotică, toate încastrate în rame de lemn crăpat şi suflate cu aer şi toate agăţate pe peretele îmbrăcat în acelaşi tapet floral care acoperise pereţii sufrageriei încă înainte să mă nasc eu. Dar asta însemna acasă, şi Christian însemna acasă, şi mirosul, şi obiectele vechi dimprejur, toate însemnau acasă pentru mine. Ştiam, la două ore de la sosire, că va trebui să rămân. Decizia nu ţinea atât de faptul că aparţineam acelui loc (deşi categoric asta simţeam), cât pur şi simplu de faptul că locul acela îmi aparţinea mie – şi nu în vreun sens mercantil al proprietăţii, ci mai mult în sensul că acea casă şi terenul dimprejurul ei aveau o viaţă comună cu mine; eram parte din aceeaşi evoluţie. Nici chiar în Franţa, nici în acel sătuc din sud nu fusesem separat de această evoluţie, ci doar legăturile dintre mine şi ea fuseseră întinse la maximum.

Pe când bătrânul orologiu masiv a început să freamăte şi să ţăcănească, acţiune care preceda dangătul laborios anunţând ora cinci, Christian s-a ridicat brusc din fotoliu şi a aruncat ţigara fumată doar pe jumătate în grătarul gol din faţa şemineului.

— Să mergem în birou, a spus el, iar eu m-am ridicat fără o vorbă şi l-am urmat prin casă spre odaia mică unde tatăl nostru obişnuia să lucreze. Te temi de camera asta, aşa-i?

A deschis uşa şi a păşit înăuntru, traversând spre masa masivă de stejar şi scoţând dintr-un sertar un caiet mare legat în piele.

Eu am pregetat în faţa biroului, urmărindu-l cu privirea pe Christian, aproape incapabil să păşesc în cameră. Recunoşteam caietul din mâinile lui, îi aparţinuse tatei. Mi-am atins buzunarul din spate, portmoneul de acolo, şi gândul mi-a zburat la foaia aflată înăuntrul lui. M-am

întrebat dacă vreunul dintre ei, tata sau Christian, observase că lipsea o pagină. Christian mă privea cu ochi luminaţi de emoţie, mâinile tremurându-i în timp ce aşeza caietul pe tăblia mesei.

— E mort, Steve. Nu mai este în camera asta, în casa asta. Nu mai ai de ce să te temi.

— Zău?

Am găsit însă deodată forţa să mă mişc şi am păşit peste prag. În clipa în care am intrat în încăperea jilavă, m-am simţit complet slăbit, profund afectat de răcoarea locului, de atmosfera dezolantă şi apăsătoare care îmbrăţişa pereţii, covoarele şi ferestrele. Mirosea vag a piele acolo, şi a praf, şi persista un vag iz de ceară, ca şi când Christian ar fi încercat cât de cât să ţină odaia aceea sufocantă într-o oarecare orânduială. Nu era o încăpere aglomerată, nu era biblioteca pe care tata poate că ar fi vrut să o aibă. Conţinea tratate de zoologie şi botanică, de istorie şi arheologie, însă nu era vorba de ediţii rare, ci doar de exemplarele cele mai ieftine pe care le putuse găsi la vremea aceea. Erau mai mult cărţi broşate decât cartonate; legătura frumoasă a caietului lui cu însemnări şi masa de scris lăcuită aveau un aer de eleganţă victoriană, care contrasta cu studioul altminteri auster.

Pe pereţi, între corpurile de bibliotecă, erau mostrele lui înrămate în sticlă: bucăţi de lemn, colecţii de frunze, schiţe rudimentare de animale şi plante executate în primii ani ai fascinaţiei lui pentru pădure. Şi, aproape ascunsă printre corpurile de bibliotecă şi rafturi, era săgeata sculptată care îl rănise cu cincisprezece ani în urmă, cu penele ofilite şi inutile, cu coada ruptă lipită la loc, cu vârful de fier bontit de rugină, însă, chiar şi aşa, o armă ameninţătoare.

Am studiat săgeata aceea mai multe secunde, retrăind agonia bătrânului şi lacrimile pe care eu şi Christian le vărsaserăm pentru el în timp ce îl ajutam să se întoarcă din pădure în după-amiaza aceea friguroasă de toamnă, convinşi că avea să-şi dea ultima suflare.

Ce repede se schimbaseră lucrurile după acel straniu şi

niciodată pe deplin explicat incident. Dacă săgeata mă lega de o zi din trecut când o părere de îngrijorare şi iubire încă mai dăinuia în mintea tatei, restul biroului emana doar răceală.

Încă puteam să văd chipul pământiu aplecat peste birou, scriind cu frenezie. Auzeam răsuflarea greoaie, sunetul de iritare atunci când îşi dădea seama de prezenţa mea şi mă alunga de acolo cu un gest nervos, de parcă l-ar fi enervat că fusese întrerupt din muncă chiar şi numai pentru o fracţiune de secundă.

Ce tare semăna Christian cu el acum, stând acolo în spatele mesei, răvăşit şi bolnăvicios, cu mâinile în buzunarele pantalonilor de flanelă, cu umerii lăsaţi, tremurând vizibil din tot corpul şi totuşi reuşind să arboreze un aer de încredere totală.

Aşteptase în pace până ce m-am adaptat camerei şi am lăsat amintirile şi atmosfera să mă pătrundă. Când m-am apropiat de masă, cu mintea înapoi la momentul prezent, spuse:

— Steve, ar trebui să citeşti însemnările. Îţi vor clarifica multe lucruri şi te vor ajuta să înţelegi şi ce încerc eu să fac.

Am întors caietul către mine, privind scrisul lăbărţat şi inegal, desluşind cuvinte şi expresii, citind ani din viaţa tatei în câteva cuvinte pasagere. Cuvintele erau, în general, la fel de lipsite de sens precum cele de pe foaia pe care o şterpelisem. Citindu-le, mi s-a retrezit amintirea furiei, a pericolului şi a fricii. Viaţa din însemnările acelea mă susţinuse pentru aproape un an de război şi frazele ajunseseră să însemne ceva dincolo de contextul lor propriu-zis. Îmi venea greu să risipesc acea puternică asociere cu trecutul.

— Am de gând să le citesc, Chris. De la un capăt la celălalt, iar asta e o promisiune. Dar nu în clipa aceasta.

Am închis caietul, observând atunci că aveam mâinile transpirate şi că tremurau. Nu eram încă pregătit să fiu din nou aşa aproape de tata, iar Christian a văzut asta şi a acceptat-o.

Discuţiile s-au încheiat destul de devreme în seara aceea, întrucât pe mine m-au lăsat puterile, oboseala lungului drum pe care îl făcusem spunându-şi în sfârşit cuvântul. Christian a venit la etaj cu mine şi a rămas în pragul uşii mele, privind, în timp ce eu am dat cearşafurile deoparte şi m-am plimbat prin cameră, luând în mână bucăţi din fosta mea viaţă, râzând, clătinând din cap şi încercând să trezesc, în ultimul moment, o nostalgie vlăguită.

— Ţi-aminteşti cum ne făceam culcuş în fag? am întrebat, privind griul ramurilor şi al frunzelor pe cerul de seară.

— Da, a răspuns el cu un zâmbet. Da, îmi amintesc foarte bine.

Conversaţia era însă vlăguită şi ea, iar Christian a înţeles aluzia şi a spus:

— Să dormi bine, bătrâne. Ne vedem dimineaţă.

Dacă am dormit cât de cât, am făcut-o în primele patru sau cinci ore după ce am pus capul pe pernă. M-am trezit dintr-odată, perfect lucid, în crucea nopţii, la ora unu sau poate două; cerul era foarte întunecat acum şi afară vântul sufla destul de furios. M-am întins pe spate şi m-am uitat la fereastră, minunându-mă cum puteam să-mi simt corpul aşa odihnit, aşa alert. Era mişcare la parter şi am bănuit că Christian face puţină curăţenie, străbătând fără odihnă casa, încercând să se adapteze ideii mutării mele sub acelaşi acoperiş cu el.

Cearşafurile miroseau a naftalină şi a bumbac vechi; patul scotea un scârţâit metalic când mă mişcăm, iar când stăteam nemişcat, odaia întreagă păcănea şi foşnea, de parcă s-ar fi adaptat şi ea la primul musafir pe care îl primea după atâţia ani. Am stat treaz o veşnicie, dar probabil că înaintea primei raze de lumină am alunecat iarăşi în somn, căci, deodată, Christian stătea aplecat deasupra mea şi mă zgâlţâia uşor de umăr.

Am tresărit, surprins, treaz într-o clipită, şi m-am săltat în coate, uitându-mă în jur. Zorii veniseră.

— Ce este, Chris?
— Trebuie să plec. Îmi pare rău, dar chiar trebuie.
Mi-am dat seama că purta o pelerină grea, impermeabilă şi că în picioare avea ghete cu talpă groasă.
— Pleci? Cum adică, pleci?
— Îmi pare rău, Steve. Nu am de ales.
Vorbea încet, ca şi când ar mai fi fost cineva în casă care putea fi trezit de voci ridicate. Părea mai tras la faţă ca oricând în acea lumină palidă şi ochii lui era mijiţi – mi se părea că de durere sau anxietate.
— Trebuie să plec pentru câteva zile. Te vei descurca singur. Am lăsat o listă cu instrucţiuni la parter, de unde să iei pâine, ouă şi altele. Sunt sigur că vei putea folosi carnetul meu de raţii până ce soseşte al tău. Nu voi lipsi mult, doar câteva zile. Îţi promit…
S-a ridicat în picioare şi a ieşit pe uşă.
— Pentru numele lui Dumnezeu, Chris, unde te duci?
— Înăuntru, a răspuns el.
L-am auzit apoi tropotind pe scări în jos. Am rămas nemişcat un moment sau două, încercând să-mi limpezesc gândurile, după care m-am ridicat, am tras pe mine halatul şi am coborât după el la bucătărie. Ieşise deja din casă. Am urcat înapoi la geamul de pe palier şi l-am văzut dând ocol curţii şi mergând repede spre drumul dinspre sud. Purta o pălărie cu boruri largi şi avea cu el un toiag lung şi negru; în spinare avea un rucsac mic, atârnat incomod peste un umăr.
— Unde anume înăuntru, Chris? m-am adresat siluetei tot mai mici şi am rămas cu privirea în zare mult timp după ce el dispăruse din vedere.

— Ce se întâmplă, Chris? am întrebat în dormitorul său gol, pe când hoinăream agitat prin casă.
Guiwenneth, am concluzionat în forul meu interior, pierderea ei, plecarea ei… cât de puţin se pot interpreta cuvintele „s-a dus”. Şi în cursul discuţiilor noastre de cu seară nu mai amintise nici măcar o dată de soţia lui. Mă întorsesem acasă, în Anglia, cu gândul că găsesc un cuplu

de tinerei veseli şi, în schimb, găsisem un frate bântuit şi sfrijit, ducându-şi traiul la umbra spectrală a familiei noastre.

Până după-amiază mă resemnasem deja cu gândul unei perioade de trai solitar, căci Christian, oriunde s-ar fi dus (şi aveam o idee destul de clară), spusese răspicat că va lipsi pentru o bucată de timp. Erau multe de făcut prin casă şi curte, şi alt mod mai bun de a-mi petrece timpul decât să încep reclădirea personalităţii Cabanei de Stejar nu părea a fi. Am întocmit o listă cu reparaţiile esenţiale şi a doua zi am mers pe jos până la primul oraş pentru a cumpăra materialele necesare, mai ales lemn şi vopsea, pe care le-am găsit în stocuri rezonabile.

Am reluat legătura cu familia Ryhope şi cu multe dintre familiile locului cu care întreţinusem relaţii cordiale odinioară. Am întrerupt contractul bucătăresei cu jumătate de normă; îmi puteam găti şi singur foarte bine.

Într-un final am făcut o vizită la cimitir; o singură vizită scurtă, înfăptuită cu răceală.

Luna august a făcut loc lui septembrie şi am observat, la orele serii şi dimineaţa devreme, o evidentă asprime a aerului. Era un anotimp care îmi plăcea, trecerea de la vară la toamnă, cu toate că aducea cu el amintirea întoarcerii la şcoală după o vacanţă lungă, o amintire pe care nu o preţuiam.

În scurt timp am început să mă obişnuiesc să fiu singur în casă şi, chiar dacă făceam plimbări lungi în jurul pădurii adânci, privind drumul şi şinele de cale ferată în aşteptarea întoarcerii lui Christian, încetasem să mai fiu îngrijorat pentru el pe la sfârşitul primelor mele săptămâni acasă şi m-am aşezat comod într-o rutină zilnică ce consta în clădirea curţii, vopsirea lemnăriei exterioare a casei, în aşteptarea asaltului iernii şi săparea grădinii mari, neîngrijite.

În cursul celei de-a unsprezecea seri acasă, s-a întâmplat ca această rutină domestică să fie întreruptă de o împrejurare de-o asemenea stranietate, încât după aceea n-am mai putut dormi tot gândindu-mă la ea.

Fusesem în oraşul Hobbhurst cea mai mare parte a după-amiezii şi, după o masă de seară uşoară, şedeam şi citeam ziarul; spre ora nouă, pe când începeam să mă simt pregătit pentru plimbarea de seară, mi s-a părut că aud un câine, nu atât lătrând, cât urlând. Primul meu gând a fost că fratele meu se întorsese, al doilea, acela că nu exista absolut niciun câine în apropiere.

Am ieşit în curte; era după apus, dar lumina persista, deşi stejarii se topeau laolaltă într-o pâclă gri-verzuie. L-am strigat pe Christian, însă n-am primit niciun răspuns. Eram pe cale să mă întorc la ziarul meu, când un om a ieşit din pădurea din depărtare şi a pornit cu paşi siguri spre mine. Ţinea într-o lesă scurtă de piele cel mai mare câine pe care îl văzusem vreodată.

La poarta curţii noastre s-a oprit, iar câinele a început să urle; şi-a proptit labele din faţă în gard, ridicându-se astfel aproape la înălţimea stăpânului său. M-am simţit deodată agitat, ţinându-mi atenţia îndreptată în mod egal spre gura mare a acelei bestii întunecate care gâfâia şi spre străinul care o ţinea la respect.

Era greu să-l desluşesc clar, căci chipul lui era vopsit cu umbre întunecate şi mustaţa îi cădea până sub bărbie; părul des îi era lipit pe scalp; purta o cămaşă de lână închisă la culoare, cu o vestă de piele pe deasupra, şi pantaloni ecosez strâmţi, care îi ajungeau cu puţin până sub genunchi. Când a păşit precaut pe poartă, i-am putut vedea sandalele aspre. Peste umăr purta un arc rudimentar şi de curea avea prins un mănunchi de săgeţi, legate laolaltă cu o sfoară simplă. Precum Christian, avea un toiag.

Dincolo de poartă a ezitat cu privirea la mine. Animalul nu avea astâmpăr lângă el, lingându-se pe bot şi mârâind încet. Nu mai văzusem niciodată un asemenea câine, lăţos şi cu blană neagră, cu faţa ascuţită şi îngustă a unui ciobănesc german, însă cu corp – mi se părea – de urs. Doar că labele lui erau lungi şi subţiri, un animal croit pentru urmărire, pentru vânătoare.

Bărbatul mi s-a adresat şi, chiar dacă vorbele lui mi se

păreau familiare, nu le înţelegeam. Nu ştiam ce să fac, aşa că am clătinat din cap şi am spus că nu pricep. Omul a pregetat preţ de o clipă, apoi a repetat ceea ce spusese, de data aceasta cu o notă clară de mânie în voce. Şi a pornit la pas spre mine, smucind câinele ca să-l împiedice să întindă lesa. Lumina se scurgea de pe cer şi, în semiobscuritate, individul părea să crească în dimensiune, apropiindu-se. Animalul mă fixa înfometat.

— Ce doreşti? am strigat şi am încercat să par ferm, deşi aş fi preferat să fug în casă.

Omul era la zece paşi de mine. S-a oprit, a vorbit din nou şi, de data aceasta, cu mâna în care ţinea toiagul, a imitat dusul mâncării la gură. *Atunci* am înţeles.

Am încuviinţat viguros din cap.

— Aşteaptă aici, am spus şi m-am întors în casă pentru a aduce halca de carne de porc care mie mi-ar fi ajuns încă patru zile.

Nu era mare, însă părea a fi gestul de ospitalitate cuvenit. Am dus în curte carnea, o jumătate de franzelă şi o sticlă de bere. Străinul stătea ghemuit acum, cu animalul întins alături cam fără chef, mi s-a părut. Când am încercat să mă apropii de ei, câinele a mârâit, apoi a lătrat într-un fel care mi-a pus inima în mişcare şi aproape m-a făcut să scap darurile din mână. Bărbatul a strigat la animal şi mie mi-a spus ceva. Am aşezat mâncarea în locul unde mă aflam şi m-am retras cu spatele. Omul şi câinele, o pereche înfiorătoare, s-au apropiat şi s-au lăsat iar pe vine ca să înfulece.

I-am văzut cicatricele de pe braţ când s-a aplecat să ia bucata de carne. Coborau de-a curmezişul muşchilor încordaţi. Totodată, i-am simţit mirosul, un iz crud, rânced, sudoare şi urină amestecate cu o aromă fetidă de carne putredă. Mi s-a făcut rău, dar m-am ţinut tare pe poziţie, urmărind cum străinul sfârteca halca de carne cu dinţii, înghiţind cu repeziciune. Câinele mă fixa.

După câteva minute, omul a terminat de mâncat, s-a uitat la mine şi, ţintuindu-mă cu privirea, aproape provocându-mă să reacţionez, i-a dat restul de carne

animalului, care a mârâit tare şi-a apucat-o între fălci. Câinele a mestecat, sfărâmând carnea, şi a înghiţit-o pe toată în mai puţin de patru minute, timp în care străinul a băut berea prudent – şi fără cine ştie ce plăcere vizibilă – şi a morfolit un boţ mare de pâine.

Într-un târziu, acest bizar ospăţ s-a încheiat. Bărbatul s-a ridicat în picioare şi a smucit câinele de unde lingea zgomotos pământul. A rostit un cuvânt pe care l-am dedus ca fiind „mulţumesc". Era pe cale să se întoarcă pe loc, când animalul a prins un miros; a scos întâi un scheunat piţigăiat, apoi un lătrat fioros, şi s-a smuls din lesa stăpânului, străbătând curtea în goană spre un loc dintre coteţele dărăpănate ale găinilor. Acolo, a adulmecat şi a răscolit pământul cu ghearele până ce omul a ajuns la el, a prins de lesa din piele şi a strigat furios şi prelung. Câinele s-a dus cu el, lipăind tăcut şi monstruos în bezna de dincolo de curte. Au alergat rapid pe după liziera pădurii, spre terenurile agricole din spatele satului Grimley, şi atunci i-am văzut pentru ultima dată.

Dimineaţă, locul unde omul şi animalul lui se aşezaseră încă păstra un miros rânced. Am ocolit zona cu iuţeală, îndreptându-mă spre pădure, şi am găsit locul pe unde straniii mei vizitatori ieşiseră dintre copaci; pământul era bătătorit şi crăpat, şi am urmat direcţia lor cale de câţiva metri la umbră, apoi m-am oprit şi m-am întors.

De unde Dumnezeu or fi venit? Oare aşa efect avusese războiul în Anglia asupra oamenilor, încât unii să se fi întors în sălbăticie, folosind arcul cu săgeţi şi câini de vânătoare ca să supravieţuiască?

Doar pe la mijlocul zilei m-am gândit să mă uit între coteţe, la pământul răscolit în acele scurte momente în care săpase câinele. Ce miros prinsese bestia, m-am întrebat, şi am simţit imediat în inimă o înţepătură de gheaţă. Am plecat de acolo în pas alergător, nedorindu-mi în clipa aceea să-mi confirm cele mai crunte temeri.

Cum am ştiut, nu pot spune: prin intuiţie sau poate datorită a ceva ce subconştientul meu detectase în cuvintele şi gesturile lui Christian din urmă cu o

săptămână, din timpul scurtei noastre discuţii. În orice caz, târziu în după-amiaza aceleiaşi zile, m-am dus la coteţe cu un hârleţ şi, după câteva minute de săpat, am dovedit că instinctul meu fusese bun.

Doar după ce am şezut o jumătate de oră pe scările din spatele casei, uitându-mă peste curte la mormânt, mi-am găsit curajul de a descoperi complet trupul femeii. Eram ameţit şi puţin scârbit, dar cel mai rău era că tremuram; un tremur incontrolabil şi nedorit al braţelor şi picioarelor, atât de pronunţat, încât abia am izbutit să-mi trag o pereche de mănuşi. Dar, până la urmă, am îngenuncheat lângă groapă şi am dat la o parte restul de pământ de peste cadavru.

Christian o îngropase cu faţa în jos la o adâncime de un metru; părul ei era lung şi roşcat; trupul era încă înveşmântat într-o ciudată haină verde, o tunică imprimată prinsă cu şireturi pe margine care, deşi acum era ridicată aproape până la brâu, i-ar fi ajuns femeii până la glezne. Împreună cu ea era îngropat un toiag. I-am întors capul, ţinându-mi răsuflarea în calea mirosului aproape insuportabil de putrefacţie şi, cu puţin efort, am reuşit să privesc chipul stafidit. Am înţeles atunci cum murise, căci vârful şi ciotul de săgeată erau şi acum înfipte în ochiul ei. Încercase oare Christian să extragă arma şi nu reuşise decât să o rupă? Mai rămăsese destul din coadă ca să observ că avea aceleaşi încrustaţii ca săgeata din biroul tatei.

Biata Guiwenneth, mi-am spus şi am lăsat trupul să cadă înapoi în locul lui de odihnă. Am reumplut groapa. Când am ajuns la casă, îmi era frig din cauza transpiraţiei şi ştiam sigur că aveam să vomit.

Trei

Două zile mai târziu, într-o dimineaţă, când am coborât, am găsit împrăştiate prin bucătărie hainele şi obiectele personale ale lui Christian, podeaua fiind plină de noroi şi frunze. Am urcat degrabă în camera lui şi m-am holbat la corpul său seminud: zăcea în pat pe burtă, cu faţa întoarsă spre mine, dormind buştean şi sforăind, şi mi-am imaginat că recupera o săptămână de nesomn. Starea corpului său însă îmi dădea motive de îngrijorare. Era zgâriat şi tăiat de la gât până la glezne, murdar şi extrem de urât mirositor. Avea părul încâlcit. Şi totuşi suferise o modificare fizică incontestabilă. În locul tânărului cu obrajii scobiţi şi destul de costeliv, care mă întâmpinase cu aproape două săptămâni în urmă, era un om mai vânjos, mai robust.

A dormit bună parte din ziua aceea, ieşind din cameră la ora şase seara îmbrăcat într-o cămaşă gri largă şi cu pantaloni de flanelă, rupţi deasupra genunchiului. Se spălase puţin pe faţă, însă puţea în continuare a sudoare şi vegetaţie, de parcă şi-ar fi petrecut zilele cât lipsise îngropat în compost.

I-am dat să mănânce şi a băut tot ce se afla în ceainic chiar sub ochii mei; îmi arunca încontinuu priviri piezişe, bănuitoare, de parcă s-ar fi temut de o mişcare bruscă sau un atac surpriză din partea mea. Muşchii braţelor şi încheieturilor erau pronunţaţi. Era aproape un cu totul alt om.

— Unde ai fost, Chris? am întrebat după o vreme.

N-am fost deloc surprins când mi-a răspuns:

— În pădure. Adânc în pădure.

Şi-a mai îndesat carne în gură şi a mestecat-o zgomotos. În timp ce înghiţea, şi-a găsit un moment să spună:

— Sunt într-o stare destul de bună. Sunt învineţit şi zgâriat de mărăcinii ăia nenorociţi, dar în rest am o stare destul de bună.

În pădure. Adânc în pădure. Pentru numele cerului, ce ar fi putut face acolo? Privindu-l cum înfuleca, am văzut

din nou străinul ghemuit ca un animal în curtea mea, sfârtecând carnea ca şi când ar fi fost cine ştie ce animal sălbatic. Christian îmi aducea aminte de omul acela. Avea şi el acelaşi aer primitiv.

— Trebuie neapărat să faci o baie, am spus şi el a rânjit şi a scos un sunet afirmativ. Am continuat: Ce ai făcut acolo? În pădure. Ţi-ai făcut tabără?

A înghiţit zgomotos şi a băut jumătate din cana de ceai, după care a scuturat din cap.

— Am o tabără acolo, dar n-am stat în ea, ci am căutat, am mers cât de adânc am putut ajunge. Şi totuşi nu am reuşit să trec dincolo…

S-a întrerupt şi s-a uitat la mine cu o privire întrebătoare.

— Ai citit caietul bătrânului?

I-am spus că n-o făcusem. De fapt, fusesem aşa surprins de plecarea lui neaşteptată şi aşa ocupat să readuc casa la starea ei de odinioară, încât uitasem complet de însemnările tatei pe marginea muncii sale. Şi, chiar când spuneam asta, mă întrebam dacă adevărul adevărat nu era cumva acela că mi-l scosesem din cap pe tata – munca şi însemnările lui – cât putusem de bine, ca şi când ar fi fost un spectru a cărui bântuire mi-ar fi diminuat din hotărârea de-a merge înainte.

Christian s-a şters cu mâna la gură şi s-a uitat ţintă la farfuria goală. S-a mirosit deodată singur şi a râs.

— Pe Dumnezeu, da’ chiar că put. Fierbe-mi nişte apă, Steve, te rog. Am să mă spăl chiar acum.

Dar eu nu m-am clintit. În schimb, l-am fixat peste masa de lemn; el mi-a surprins privirea şi s-a încruntat.

— Ce este? Ce te preocupă?

— Am găsit-o, Chris. I-am găsit cadavrul. Guiwenneth. Am găsit locul unde ai îngropat-o.

Nu ştiam la ce reacţie să mă aştept din partea lui Christian. Mânie, poate, ori panică, sau o neaşteptată explozie de explicaţii bâlbâite. Speram într-un fel că va reacţiona cu nedumerire, că trupul neînsufleţit din curte se va dovedi a nu fi rămăşiţele pământeşti ale soţiei lui şi că

el nu avea niciun amestec în înhumarea lui. Numai că Christian avea cunoştinţă de cadavru. Se holbă la mine cu ochi goi şi tăcerea apăsătoare care se lăsă îmi aduse sudoarea pe frunte şi îmi dădu o stare de stânjeneală.

Deodată, mi-am dat seama că plângea. Privirea nu i se abătea de la a mea, dar acum ochii îi erau îmbăiaţi în lacrimi care curgeau prin praful rămas pe faţă. Şi totuşi nu scotea niciun sunet, iar chipul nu îşi schimbă nicio clipă expresia de la acea fadă, aproape oarbă contemplare.

— Cine a tras în ea, Chris? am întrebat încet. Tu?

— Nu eu, a răspuns, şi odată cu vorbele i se opriră şi lacrimile, iar privirea îi căzu la masă. A fost un mitago. Nu am putut face nimic.

Mitago? Sensul cuvântului îmi era străin, cu toate că îl recunoşteam din acea pagină din caietul tatei pe care o purtam cu mine. Am cerut lămuriri şi Chris s-a ridicat de la masă, dar a rămas sprijinit cu mâinile de ea, privindu-mă.

— Un mitago, a repetat. E în pădure şi acum… acolo sunt toţi. Acolo am fost eu, căutând printre ei. Am încercat să o salvez, Steve. Era în viaţă când am găsit-o şi poate că ar fi rămas în viaţă, dar am scos-o din pădure… într-un fel, chiar eu am ucis-o. Am îndepărtat-o de vortex şi a murit destul de repede. Am intrat în panică atunci. N-am ştiu ce să fac. Am îngropat-o fiindcă asta părea cea mai uşoară scăpare…

— Ai anunţat poliţia? Ai declarat-o moartă?

Christian a zâmbit, dar nu într-un fel morbid. Era un zâmbet cu subînţeles, un răspuns la cine ştie ce secret pe care până atunci nu îl împărtăşise; şi totuşi gestul era doar unul de apărare, căci s-a stins cu repeziciune.

— Nu e necesar, Steve… Poliţia nu s-ar fi arătat interesată.

M-am ridicat furios de la masă. Mi se părea că Christian se comporta, şi se comportase şi înainte, cu o iresponsabilitate înspăimântătoare.

— Familia ei, Chris… părinţii ei! Ei au dreptul să ştie.

Şi Christian a râs.

Am simţit că-mi urcă sângele în obraji.

— Nu văd vreun motiv de râs.

A redevenit imediat serios şi s-a uitat la mine aproape ruşinat.

— Ai dreptate. Îmi pare rău. Tu nu înţelegi şi este timpul să o faci. Steve, ea nu avea părinţi, pentru că nu avea viaţă, o viaţă în adevăratul sens al cuvântului. A trăit de o mie de ori şi nu a trăit nici măcar o dată. Dar eu tot m-am îndrăgostit de ea… şi o voi regăsi în pădure, este acolo pe undeva…

Oare îşi pierduse minţile? Cuvintele lui erau trăncăneala fără sens a unui smintit, şi totuşi ceva în ochii lui, ceva în mina lui îmi spunea că nu era vorba atât de nebunie, cât de obsesie. Dar obsesie pentru ce?

— *Trebuie* să citeşti însemnările bătrânului, Steve. Nu mai amâna momentul nicio clipă. Vei afla din ele despre pădure, despre ce se petrece înăuntrul ei. Vorbesc serios. Nu sunt nici nebun, nici insensibil. Sunt doar blocat, şi înainte să plec din nou, aş vrea să ştii de ce, şi cum, şi unde mă duc. Poate vei putea să mă ajuţi. Cine ştie? Citeşte caietul. Şi apoi vom discuta. Iar când vei şti ce a izbutit să facă răposatul nostru tată, atunci mă tem că va trebui să mă despart din nou de tine.

Patru

Există o însemnare în caietul tatălui meu care pare să marcheze un moment de cotitură atât în cercetarea, cât şi în viaţa sa. Este mai lungă decât celelalte note din aceeaşi perioadă şi vine după o pauză de şapte luni în jurnal. Deşi însemnările lui sunt deseori detaliate, despre tata nu se poate spune că a fost un diarist devotat, iar stilul pendulează între notaţii lapidare şi descrieri ample. (Am descoperit şi că el însuşi rupsese multe pagini din caietul acela gros, ascunzând astfel cu destulă eficienţă micul meu delict. Christian nu observase niciodată paginile lipsă.) În general, pare să fi folosit caietul şi orele tihnite de scris ca un mod de-a conversa cu sine – un mijloc de clarificare a propriilor sale gânduri.

Însemnarea despre care vorbesc e datată septembrie 1935 şi a fost scrisă la scurtă vreme după întâlnirea noastră cu Twigling. După ce am citit-o prima dată, mi-am reamintit anul acela şi mi-am dat seama că pe atunci nu aveam decât opt ani.

Wynne-Jones sosit după ivirea zorilor. Lucrat împreună de-a lungul drumului sudic, verificând drenurile de flux în căutarea semnelor unor activităţi mitago. Întors la casă imediat după aceea – nimeni în preajmă, exact cum simţeam nevoia. O zi aspră, uscată de toamnă. Ca anul trecut, Urscumug se vede mai clar atunci când se schimbă anotimpul. Poate că simte toamna, moartea verdelui. Iese în faţă şi pădurea de stejar îi şopteşte. Trebuie că e aproape de geneză. Wynne-Jones crede că mai e nevoie de-un răstimp de izolare şi va fi gata. Jennifer e deja îngrijorată şi tulburată de absenţele mele. Mă simt neputincios – nu pot discuta cu ea. Trebuie să fac ceea ce se cere.

Ieri băieţii l-au zărit pe Twigling. Credeam că s-a resorbit – în mod evident, rezonanţa e mai puternică decât am crezut. Pare să frecventeze liziera pădurii, lucru de aşteptat. Eu l-am văzut de-a lungul drumului de mai multe ori, dar nu de un an încoace, sau aşa ceva. Persistenţa e îngrijorătoare. Amândoi băieţii sunt evident deranjaţi de ce au văzut; Christian mai puţin emoţional. Presupun că nu a însemnat mare lucru pentru el, un braconier

poate, sau un localnic luând-o pe scurtătură spre Grimley. Wynne-Jones propune să ne întoarcem în pădure şi să-l ademenim pe Twigling în adânc, poate în poiana de pe coama dealului, unde ar putea rămâne în puternicul vortex de stejar şi-n cele din urmă să pălească. Dar ştiu că a pătrunde în adâncul pădurii înseamnă o absenţă de mai bine de o săptămână şi biata Jennifer e deja profund mâhnită de comportamentul meu. Nu i-l pot explica, deşi îmi doresc din suflet. Nu vreau să fie implicaţi copiii în asta şi mă îngrijorează că au văzut deja de două ori un mitago. Am inventat creaturi magice ale pădurii – basme pentru ei. Sper că vor asocia ceea ce văd cu plăsmuirile propriei lor imaginaţii. Trebuie totuşi să am grijă.

Până se rezolvă, până când mitagoul Urscumug se întrupează din pădure, nu trebuie să îngădui nimănui în afară de Wynne-Jones să afle ce am descoperit. Desăvârşirea resurecţiei. Urscumug este cel mai puternic, întrucât el este principalul. Ştiu sigur că pădurea de stejar îl va ţine înăuntru, dar alţii ar putea fi speriaţi de puterea pe care cu siguranţă o vor putea simţi şi vor aduce sfârşitul pentru toţi. Mă înfiorează gândul la ce s-ar întâmpla dacă aceste păduri ar fi distruse, şi totuşi nu pot supravieţui la nesfârşit.

Joi: Antrenamentul de azi cu Wynne-Jones: tipar de test 26: iii, hipnoză superficială, mediu cu lumină verde. Când puntea frontală a atins şaizeci de volţi, în ciuda durerii, fluxul prin craniul meu a fost cel mai puternic din câte am suportat vreodată. Sunt acum convins pe deplin că fiecare jumătate de creier funcţionează într-un fel puţin diferit şi că în partea dreaptă e localizată conştiinţa ascunsă. A fost pierdută atât de mult timp! Puntea Wynne-Jones permite o comuniune superficială între câmpurile din jurul fiecărei emisfere, iar zona pre-mitago este excitată în consecinţă. De-ar exista vreo cale de explorare a creierului viu pentru a afla exact unde e situat locul acestei prezenţe oculte!

Luni: Siluetele mitagourilor încă se grupează în câmpul vederii mele periferice. De ce niciodată în faţă? Aceste imagini ireale sunt simple reflexii, în definitiv. Forma lui Hood era uşor diferită – mai mult maro decât verde, chipul mai puţin prietenos, mai hăituit, mai tras. Asta categoric fiindcă primele imagini (chiar mitagoul Hood care s-a întrupat în pădure acum doi ani) au fost influenţate de imaginile mele confuze din copilărie

referitoare la codrul cel verde şi grupul de bandiţi veseli. Dar acum, evocarea pre-mitagourilor este mai puternică, atinge o formă primordială, fără influenţe. Forma Arthur a fost şi ea mai reală şi am zărit diversele forme ale locuitorilor mlaştinii din ultima parte a primului mileniu d. Hr. De asemenea, impresia prezenţei uimitoare a ceea ce cred că este figura unui necromant din Epoca Bronzului. Înfiorător moment. Gardianul Altarului Calului a dispărut, altarul e distrus. Mă întreb de ce? Hăitaşul s-a întors în „Vâlceaua Lupului”; cenuşa din vatra lui era destul de proaspătă. Am găsit totodată dovezi ale şamanului neolitic, vânătorul-artist care lasă desenele roşu-ocru ciudate pe copaci şi pietre. Tare i-ar plăcea lui WynneJones să explorez aceşti eroi din folclor, neînregistraţi şi necunoscuţi, dar eu îmi doresc să aflu imaginea primordială.

Urscumug s-a format în mintea mea în cea mai limpede formă pe care am văzut-o vreodată. Aspect vag asemănător cu Twigling, însă el e mult mai bătrân, mult mai mare. Se împodobeşte cu lemn şi frunze, pe deasupra pieilor de animal. Faţa pare mânjită cu lut alb, formând o mască peste trăsăturile exagerate de sub ea; este totuşi greu să vezi faţa clar. O mască peste o mască? Părul, o masă de ţepi tari şi ascuţiţi; crengi noduroase de păducel sunt înfipte în părul încâlcit, oferind o înfăţişare cât se poate de bizară. Sunt încredinţat că poartă o suliţă cu vârf constând dintr-o piatră lată… o armă ameninţătoare, dar, iarăşi, greu de văzut, mereu abia întrezărită. E aşa veche, această imagine primordială, încât se şterge încet-încet din mintea omului. Este în acelaşi timp atins de confuzie. Suprapunerea recentelor interpretări culturale despre cum s-ar presupune că arăta… un licăr de bronz în special, cel mai mult în jurul braţelor (brăţări). Bănuiesc că legenda Urscumugului era suficient de puternică încât să reziste întregii perioade neolitice şi să ajungă în al doilea mileniu d. Hr, poate şi mai târziu. Wynne-Jones crede că Urscumug ar putea predata chiar şi neoliticul.

Esenţial, acum, să petrec timp în pădure, să permit vortexului să interacţioneze cu mine şi să întrupeze mitagoul. Intenţionez să plec de acasă cândva săptămâna viitoare.

Fără a face vreun comentariu pe marginea pasajelor confuze şi stranii pe care le citisem, am întors paginile jurnalului şi am citit însemnări pe sărite. Îmi aminteam

limpede toamna lui 1933, momentul când tata îşi strânsese un rucsac mare şi plecase să hoinărească prin pădure, îndepărtându-se iute de strigătele isterice ale mamei, flancat de mititelul lui prieten cercetător (un om cu faţă acră care nu băga niciodată în seamă pe nimeni în afară de tata şi care părea a nu-şi găsi locul în casa noastră atunci când venea în vizită). Mama nu a mai vorbit tot restul acelei zile şi n-a făcut altceva decât să stea toată ziua în dormitor şi, din când în când, să plângă. Pe mine şi pe Christian ne-a tulburat atât de tare comportamentul ei, încât înspre sfârşitul după-amiezii am pătruns în pădurea de stejar cât de departe am cutezat, strigându-l pe tata şi, într-un final, cotropindu-ne panica din cauza liniştii semiîntunericului şi a sunetelor puternice, neaşteptate care o tulburau. Se întorsese după câteva săptămâni, răvăşit şi puţind ca un vagabond. Notaţia din caietul lui, consemnată la câteva zile distanţă, este povestea scurtă şi dureroasă a eşecului său. Nu se întâmplase nimic. Un singur paragraf dezlânat mi-a atras atenţia.

Procesul mitogenetic este nu doar complex, ci şi rezistent la schimbare. Sunt prea bătrân! Echipamentul ajută, dar o minte mai tânără s-ar putea descurca fără vreun ajutor, sunt sigur. Mă sperie gândul! Totodată, mintea mea nu e la fel de odihnită şi, aşa cum a explicat Wynne-Jones, este probabil ca judecăţile mele omeneşti, grijile mele, să formeze o barieră eficientă între cele două fluxuri de energie mitopoetică din cortexul meu – *forma* din creierul drept, *realitatea* din cel stâng. Zona pre-mitago nu este suficient stimulată de propria-mi forţă vitală pentru ca ea să interacţioneze în vortexul de stejar.

Mă tem şi că dispariţia naturală a atâtor forme de viaţă din pădure afectează interfaţa. Mistreţii sunt acolo, sunt sigur. Dar poate numărul de exemplare este critic. Estimez nu mai mult de patruzeci, mişcându-se în limitele vortexului în spirală mărginit de pătrunderea frasinilor în cercul de stejar. Mai sunt câteva căprioare, câţiva lupi, deşi cele mai importante animale, iepurii, frecventează marginea pădurii în număr mare. Dar poate că absenţa atâtor alte vietăţi care au trăit aid odată a dezechilibrat formula. Şi totuşi, în decursul existenţei primare a acestor păduri, viaţa s-a schimbat. În secolul al treisprezecelea exista o

bogată viaţă vegetală străină *matricei aliniamentelor,* în locuri unde mitagourile încă se întrupau. Forma oamenilor-mit se modifică, se adaptează, şi formele cele mai recente sunt cele care se generează cel mai uşor.

Hood s-a întors, ca orice Jack-cel-Verde[2], e o pacoste, şi de mai multe ori s-a mutat în zona de creastă care mărgineşte poiana de pe coama dealului. A tras spre mine şi ăsta începe să devină un mare motiv de îngrijorare! Dar nu pot îmbogăţi vortexul de stejar suficient cu pre-mitagoul Urscumug. Care este răspunsul? Să încerc să intru mai adânc, să găsesc *pădurea sălbatică?* Poate că amintirea e prea îndepărtată acum, prea adânc îngropată în zonele tăcute ale creierului pentru a atinge copacii.

Christian a văzut că mă încruntam în timp ce citeam acest amalgam de cuvinte şi imagini. Hood? Robin Hood? Şi cineva – acest Hood – trăgând spre tatăl meu în pădure? M-am uitat în jurul meu prin birou şi am văzut săgeata cu vârf lung în caseta ei lungă şi îngustă de sticlă fixată deasupra panoului cu fluturi de pădure. Christian întorcea paginile caietului, după ce mă privise cum citeam cea mai bună parte din ultima oră. Era cocoţat pe masa de scris; eu şedeam în fotoliul tatei.

— Ce-i tărăşenia asta, Chris? Parcă ar fi încercat să creeze dubluri ale eroilor din cărţile pentru copii.

— Nu dubluri, Steve. Personajele aievea. Poftim. Ultimul fragment pentru moment, apoi îţi voi prezenta totul în termeni profani.

Era o însemnare mai veche, nedatată după an, ci doar după zi şi lună, cu toate că preceda evident notaţia din 1933.

Numesc aceste momente speciale „interfeţe culturale”; ele formează zone, mărginite în spaţiu, desigur, de limitele de pe teren, dar mărginite şi în timp, câţiva ani, un deceniu sau pe acolo, când două culturi – acelea a invadatului şi a invadatorului

---

2 *Jack-in-the-Green* în original. Astăzi, personaj care participă la paradele de 1 Mai din Marea Britanie, îmbrăcat de sus până jos în frunze (n. red.).

– sunt într-o stare de încleştare maximă. Mitagourile se dezvoltă din puterea urii şi a fricii şi se întrupează în ţinuturile împădurite natural din care pot fie să iasă – precum forma Arthur, sau Artorius, omul ca un urs cu alură de conducător – sau rămân în mediul natural, ascunşi, speranţa fiindu-le ţel – forma Robin Hood, poate Hereward[3], şi desigur forma-erou căreia îi spun Twigling, care îi hărţuieşte pe romani în atâtea părţi ale ţării, îmi imaginez că apariţia mitagoului este stimulată de emoţia combinată a celor două rase, dar ia în mod evident partea acelei culturi ale cărei rădăcini sunt înfipte de mai mult timp în ceea ce eu accept că ar putea fi un soi de *matrice a aliniamentelor;* astfel, Arthur formează şi ajută celţii împotriva saxonilor, dar mai târziu Hood este creat pentru a-i ajuta pe saxoni împotriva normanzilor invadatori.

M-am îndepărtat de caiet, clătinând din cap. Expresiile erau confuze, bulversante. Luând caietul şi cântărindu-l în mâini, Christian a rânjit.

— Ani întregi din viaţa lui, Steve, dar grija pentru a ţine notiţe detaliate nu e ceea ce ar fi putut să fie. Nu notează nimic cu anii, apoi scrie zilnic pentru o lună. *Şi* a înlăturat şi a ascuns mai multe pagini.

S-a încruntat uşor atunci când a spus asta.

— Simt nevoie de-o tărie. Şi de câteva definiţii.

Am ieşit din birou, Christian ducând cu el caietul. Trecând pe lângă săgeata înrămată, i-am aruncat o privire atentă.

— Vrea să spună că adevăratul Robin Hood a tras cu aia în el? Şi că tot el a ucis-o pe Guiwenneth?

— Depinde, a spus Christian gânditor, de ceea ce numeşti tu adevărat. Hood a venit în acea pădure de stejar şi ar putea să fie acolo şi acum. Eu cred că este. Cum ai observat, în mod evident, a fost acolo acum patru luni când a tras în Guiwenneth. Dar au fost mulţi Robin Hood şi toţi au fost la fel de reali sau ireali ca oricare dintre ceilalţi, creaţi de ţărani saxoni în timpul represiunii normanzilor invadatori.

---

[3] Hereward the Wake, personaj din secolul al XI-lea care s-a împotrivit cuceririi Angliei de către normanzi (n. red.).

— Nu înţeleg asta deloc, Chris… Dar ce este o „matrice a naturii”? Ce este un „vortex de stejar”? Au astea vreo semnificaţie?

Sorbind scotch şi apă în sufragerie, privind cum se apropia amurgul, curtea de dincolo de fereastră întunecându-se şi devenind un loc cu forme neclare, Christian mi-a explicat cum un om pe nume Alfred Watkins îl vizitase pe tata în mai multe rânduri şi îi arătase pe o hartă a ţinutului cum linii drepte unesc locuri cu putere spirituală sau ancestrală – tumulii, lespezile şi bisericile a trei culturi diferite. El numea aceste linii aliniamente şi credea că ele există ca o formă de energie telurică al cărei flux curge pe sub pământ, dar care influenţează ceea ce se află deasupra lui.

Tata se gândise la aliniamente şi se pare că încercase să măsoare energia din pământul de sub pădure, dar fără izbândă. Şi totuşi măsurase *ceva* în pădurea de stejar – o energie asociată cu toate formele de viaţă care existau acolo. Găsise un vortex în spirală în jurul fiecărui copac, un soi de aură, şi acele spirale uneau nu doar arborii, ci pâlcuri întregi de arbori, şi poiene.

De-a lungul anilor întocmise o hartă a pădurii. Christian scoase acea hartă a zonei forestiere şi eu am studiat-o din nou, dar acum dintr-o altă perspectivă, începând să înţeleg semnele făcute pe ea de cel care petrecuse atâta timp înăuntrul teritoriului pe care îl reprezenta. Cercuri în cercuri erau marcate, străbătute şi ocolite de linii drepte, dintre care unele erau asociate cu cele două cărări pe care noi le numeau drumul de sud şi drumul adânc. Literele CD în mijlocul marii întinderi de pădure se refereau în mod clar la poiana de pe „coama dealului” care exista acolo, un luminiş pe care nici eu, nici Christian nu reuşiserăm vreodată să-l găsim. Erau zone marcate cu „spirala de stejar”, „zona de frasini uscaţi” şi „traversa oscilantă”.

Bătrânul credea că toate formele de viaţă sunt înconjurate de o aură energetică – la oameni, aceasta se vedea, într-o anumită lumină, ca o strălucire palidă. În acele păduri ancestrale, *pădurile primordiale,* aura

combinată formează ceva mult mai puternic, un fel de câmp creativ care poate interacţiona cu subconştientul nostru. Iar noi chiar acolo, în subconştient, adăpostim ceea ce el numeşte pre-mitago – adică *imagoul mitologic,* imaginea formei idealizate a unei creaturi mitologice. Imaginea capătă substanţă într-un mediu natural, trup solid, sânge, haine şi – cum s-a văzut – arme. Forma mitului idealizat, figura eroului, se modifică odată cu variaţiunile culturale, adoptând identitatea şi tehnologia timpului. Atunci când cultura noastră invadează o alta – conform teoriei tatălui nostru – eroii sunt aduşi la viaţă, şi nu doar într-un singur loc! Istoricii şi căutătorii de legende discută dacă Arthur, regele celţilor, şi Robin Hood au existat *aievea* şi au luptat, dar nu înţeleg că ei au existat în *multe* locuri. Un alt fapt important de ţinut minte este acela că atunci când imaginea mentală a mitagoului prinde formă, o face în cazul *întregii* populaţii… iar atunci când nu mai e nevoie de ea, rămâne în subconştientul nostru colectiv şi e transmisă de-a lungul generaţiilor.

— Şi forma schimbătoare a mitagoului, am spus, ca să văd dacă înţelesesem ceva din lectura pe diagonală a notiţelor tatei, se bazează pe un arhetip, o imagine arhaică, primară, pe care tata o numea Urscumug şi din care derivă toate formele ulterioare. Iar el a încercat să trezească Urscumugul din propriu-i subconştient…

— Şi nu a reuşit, a spus Christian, deşi nu fiindcă nu ar fi încercat destul. Efortul l-a ucis. L-a slăbit atât de tare, încât trupul lui n-a mai îndurat ritmul. Pare totuşi că a creat unele dintre cele mai recente adaptări ale Urscumugului.

Erau atâtea întrebări, atâtea lucruri care cereau clarificare! Mai presus de orice:

— Dar acum o mie de ani, dacă înţeleg eu bine însemnările, exista *nevoia* unei ţări întregi de un erou, o figură legendară care să ţină partea Binelui. Cum poate un om să captureze o stare aşa pasională? Cum a *alimentat* el interacţiunea? Cu siguranţă nu cu simpla suferinţă pe care a cauzat-o în sânul familiei noastre şi în mintea sa. Cum

spunea, asta i-a tulburat mintea şi n-a mai putut funcţiona cum trebuie.

— Dacă există un răspuns, a zis Christian cu calm, acesta se găseşte în zona împădurită, poate în poiana de pe coama dealului. Tata a scris în caietul lui despre nevoia unei perioade de existenţă solitară, o perioadă de meditaţie. Deja de un an îi urmez exemplul direct. A inventat un fel de punte electrică ce pare să *alipească* elemente din fiecare parte a creierului. Am folosit mult acest echipament cu şi fără ajutorul lui. Dar găsesc deja imagini – pre-mitagouri – formându-se în câmpul vederii mele periferice *fără* programul complicat folosit de el. El a fost pionierul; propria-i interacţiune cu pădurea a uşurat misiunea celor care vin după el. De asemenea, eu sunt mai tânăr. A simţit şi el că asta va conta. A înregistrat o anume izbândă; eu am de gând să-i duc munca la capăt, până la urmă. Îl voi întrupa pe Urscumug, acest erou al primilor oameni.

— Cu ce scop, Chris? am întrebat încet.

Oricând m-aş fi forţat, nu reuşeam să găsesc un motiv pentru zgândărirea forţelor străvechi care locuiesc deopotrivă în pădure şi în mintea oamenilor. Christian era evident obsedat de ideea întrupării acestor forme moarte, de încheierea misiunii pe care o începuse bătrânul nostru tată. Dar, din ceea ce citisem în caietul lui şi din discuţia mea cu Christian, nu întâmpinasem un singur cuvânt care să explice *de ce* o stare a naturii aşa bizară este atât de importantă pentru cei care o studiază.

Christian avea un răspuns. Şi, în timp ce îmi vorbea, vocea lui era spartă, semnul nesiguranţei sale, marca lipsei sale de convingere în ceea ce spunea.

— Păi, ca să studiez originile omului, Steve. De la aceste mitagouri putem afla aşa de multe despre cum a fost atunci şi despre ce se spera să fie. Aspiraţiile, viziunile, identitatea culturală a unui timp atât de îndepărtat, încât până şi monumentele lui de piatră sunt ininteligibile pentru noi. Ca să aflu. Ca să comunic prin acele imagini persistente ale trecutului nostru care sunt blocate în

fiecare dintre noi, până la ultimul.

A tăcut şi-atunci a urmat o foarte scurtă perioadă de tăcere întreruptă doar de ticăitul greoi al orologiului.

— Nu sunt convins, Chris, am spus.

Pentru o clipă am crezut că îşi va striga furia; s-a înroşit la faţă, s-a încordat din tot corpul, enervat de calmul cu care îi negasem scenariul. Dar văpaia s-a potolit şi el s-a încruntat, uitându-se la mine aproape neputincios.

— Ce înseamnă asta?

— Cuvinte care sună frumos, dar sunt neconvingătoare.

După o secundă, păru să recunoască un oarecare adevăr în ceea ce spusesem.

— Atunci, convingerea mea poate că s-a stins, îngropată sub… sub celălalt lucru. Guiwenneth. Ea a devenit principalul meu motiv de-a mă duce înapoi acum.

Mi-am amintit tristele lui cuvinte de-acum un timp, despre cum ea nu avea viaţă şi totuşi avea vieţi o mie. Am înţeles imediat şi m-am întrebat cum era posibil ca un fapt aşa evident să-mi fi scăpat cu atâta uşurătate.

— Ea însăşi a fost un mitago, am spus. Acum înţeleg.

— A fost mitagoul tatei, o fată din vremea romanilor, o manifestare a Zeiţei Pământului, tânăra prinţesă războinică, prinţesă care, graţie propriei suferinţe, poate uni triburile.

— Precum regina Boadicea, am spus.

— Boudicca, m-a corectat Christian şi a scuturat din cap. Boudicca a existat în istorie, deşi mare parte din legenda ei a fost inspirată de miturile şi poveştile legate de fata Guiwenneth. Despre Guiwenneth nu s-a păstrat nicio legendă. La vremea şi în cultura ei domina tradiţia orală. Nimic nu era scris; dar nici vreun observator roman sau, mai târziu, un cronicar creştin nu face referire la ea, deşi tata credea că primele poveşti despre regina Guenevere se poate să se fi inspirat parţial din legende uitate. S-a pierdut din memoria populară.

— Dar nu şi din memoria ascunsă!

Christian a încuviinţat din cap.

— Întocmai. Povestea ei este foarte veche, foarte

familiară. Legendele lui Guiwenneth continuă poveşti din culturi anterioare, poate ajungând înapoi până în perioada postglaciară sau în vremea lui Urscumug însuşi!

— Şi fiecare dintre acele forme timpurii ale fetei se află în pădure?

Christian a ridicat din umeri.

— Bătrânul n-a văzut niciuna şi nici eu n-am văzut. Dar *trebuie* să fie acolo.

— Şi care *este* povestea ei, Chris?

Mi-a aruncat o privire piezişă.

— E greu de spus. Scumpul nostru tată a rupt paginile despre Guiwenneth din jurnal. Nu am idee de ce sau unde le-a ascuns. Ştiu doar ceea ce mi-a spus el. Din nou, tradiţia orală. (A zâmbit.) Pe ea a născut-o cea mai mică dintre două surori şi tată i-a fost un războinic izgonit într-o tabără secretă din pădurea sălbatică. Sora cea mare era soţia unuia dintre invadatori, şi era deopotrivă stearpă şi geloasă, aşa că a răpit-o pe copilă. Copila a fost salvată de nouă şoimi, sau aşa ceva, trimişi de tatăl ei. A fost crescută în comunităţile din păduri, sub paza Stăpânului Animalelor. Când a fost destul de mare şi de în putere, s-a întors, a trezit fantoma tatălui ei războinic şi a alungat invadatorii.

— Nu e cine ştie ceva, am spus.

— E doar un fragment, a acceptat Christian. Mai este ceva despre o piatră luminoasă într-o vale care răsuflă. Orice altceva a mai aflat bătrânul despre ea, sau de la ea, a fost distrus.

— De ce, mă întreb?

Christian n-a spus nimic pentru o clipă, apoi a completat:

— În orice caz, legendele lui Guiwenneth au inspirat multe triburi să ia măsuri ofensive împotriva invadatorilor, fie că aceştia erau căpeteniile din Wessex, adică vorbim despre Epoca de Bronz, Stonehenge şi toate alea; celţii belgi, adică vorbim despre Epoca de Fier; sau romanii. (Privirea lui a devenit detaşată un moment.) Şi apoi a fost întrupată în această pădure şi eu am găsit-o şi am ajuns să

o iubesc. Nu era violentă, poate fiindcă tata însuşi nu putea concepe o femeie violentă. El i-a impus o structură, dezarmând-o, lăsând-o neputincioasă în pădure.

— Cât timp ai cunoscut-o? am întrebat şi el a ridicat din umeri.

— Nu-mi dau seama, Steve. Cât timp am lipsit?

— Vreo douăsprezece zile.

— Aşa puţin? a spus el părând surprins. Credeam că peste trei săptămâni. Poate că nu am cunoscut-o nicio clipă, atunci, dar mi s-au părut luni. Am trăit în pădure cu ea, încercând să îi înţeleg limba, încercând să o învăţ limba mea, vorbind prin semne şi, totuşi, reuşind mereu să purtăm discuţii profunde. Dar bătrânul ne-a urmărit până în miezul pădurii, până la capăt. Nu a vrut să abandoneze – ea era fata *lui* şi fusese şi el înamorat de ea ca mine. L-am găsit într-o zi epuizat şi îngrozit, pe jumătate îngropat în frunze la liziera pădurii. L-am dus acasă şi într-o lună a murit. La asta mă refeream când spuneam că avea motiv să mă atace. I-am luat-o pe Guiwenneth.

— Şi apoi ţi-a fost luată şi ţie. Ucisă cu o săgeată.

— Câteva luni mai târziu, da. Îmi îngăduisem să fiu puţin prea fericit, puţin prea mulţumit. Ţi-am scris pentru că trebuia să spun *cuiva* despre ea… în mod clar, asta a sfidat prea tare soarta. Două zile mai târziu am găsit-o în poiană, pe moarte. Poate că ar fi trăit dacă i-aş fi găsit ajutor în pădure şi aş fi lăsat-o acolo. Dar am scos-o dintre copaci şi a murit.

Se uită la mine fix şi expresia de tristeţe i se transformă într-una hotărâtă.

— Totuşi, când mă întorc în pădure, imaginea ei de mit din propriul meu subconştient are şansa de-a se forma… poate că e niţel mai dură decât versiunea tatei, dar o pot regăsi, Steve, dacă mă uit cu atenţie, dacă pot găsi energia aia de care întrebai, dacă pot ajunge în cea mai adâncă parte a pădurii, la acel vortex central…

M-am uitat iarăşi la hartă, la câmpul în spirală din jurul poienii de pe culmea dealului.

— Şi care e problema? Nu îl poţi găsi?

— E bine apărat. Mă apropii de el, dar niciodată nu pot trece de câmpul împrejmuitor lat de vreo două sute de metri. Mă trezesc că umblu în cercuri complicate, chit că sunt convins că merg în linie dreaptă. Nu pot pătrunde înăuntru şi orice s-ar afla acolo înăuntru nu poate ieşi. Toate mitagourile sunt legate de zonele lor de geneză, cu toate că Twigling, dar şi Guiwenneth, pot ajunge chiar până la marginea pădurii, la marginea iazului.

Numai că asta nu era adevărat! Şi petrecusem o noapte agitată dovedind-o. Am spus:

— Unul dintre mitagouri a ieşit din pădure… un bărbat înalt cu un câine incredibil de înfricoşător. A venit în curte şi a mâncat un picior de porc.

Christian s-a arătat uluit.

— Un mitago? Eşti sigur?

— Păi, nu. Până acum n-am avut habar ce era. Dar puţea, era mizerabil, trăise evident în pădure cu lunile, vorbea o limbă stranie, purta un arc cu săgeţi…

— Şi era însoţit de un câine de vânătoare. Da, sigur că da. E o imagine de la finalul Epocii de Bronz, începutul Epocii de Fier, foarte larg răspândită. Irlandezii şi l-au însuşit cu Cuchulainn, au făcut din el un mare erou, însă este una dintre cele mai puternice imagini mitice, recognoscibile pe tot cuprinsul Europei. (Christian s-a încruntat.) Nu înţeleg… acum un an l-am văzut şi eu şi l-am evitat, dar se stingea cu repeziciune, se descompunea… asta se întâmplă cu ei după o vreme. Ceva trebuie să fi alimentat mitagoul, să-i fi dat putere…

— *Cineva,* Chris.

— Dar cine?

Şi atunci a înţeles, iar ochii i s-au căscat uşor.

— Dumnezeule. Eu. Din propria-mi minte. Bătrânului i-a luat ani de zile şi am crezut că mie îmi va lua mult mai mult, mai multe luni în pădure, o izolare mai îndelungată. Dar interacţiunea mea cu vortexul a început deja…

Se făcuse alb la faţă. S-a dus la locul unde toiagul îi era sprijinit de perete, l-a luat şi l-a cântărit în mâini. S-a uitat ţintă la el, a atins semnele de pe el.

— Ştii ce însemnă asta, a spus încet şi, înainte să pot răspunde, a continuat: Se va întrupa şi ea. Se va întoarce. Guiwenneth a mea. Poate că deja s-a întors.

— Nu te grăbi să pleci înapoi, Chris. Aşteaptă o vreme. Odihneşte-te.

Îşi aşeză toiagul înapoi lângă perete.

— Nu-mi pasă. Dacă s-a întrupat deja, e în pericol. Trebuie să merg înapoi.

S-a uitat la mine şi a surâs subţire, cu părere de rău.

— Scuze, frate. Ţi-am cam stricat întoarcerea acasă.

Cinci

Şi astfel, după o reîntâlnire atât de scurtă, l-am pierdut din nou pe Christian. Nu avea niciun chef de vorbă, fiind prea absorbit de gândul că Guiwenneth era singură, prizonieră în pădure, ca să-mi destăinuiască prea mult din planurile sale, sau din speranţele şi temerile legate de reînceperea imposibilei lor aventuri amoroase.

M-am plimbat fără ţintă prin bucătărie şi prin restul casei, timp în care el şi-a adunat proviziile. Iar şi iar, m-a asigurat că nu va lipsi mai mult de o săptămână, poate două. Dacă ea era în pădure, în acest răstimp sigur avea s-o găsească; dacă nu, atunci avea să se întoarcă şi să aştepte o vreme înainte de a reveni în zonele adânci pentru a încerca să-i întrupeze mitagoul. Într-un an, a spus el, multe dintre cele mai ostile mitagouri urmau să treacă în nefiinţă, estompându-se, iar ea avea să fie în siguranţă. Gândurile lui erau confuze, planul său de a o întări pentru a-i îngădui aceeaşi libertate ca bărbatului şi câinelui său nu părea viabil pe baza dovezilor din notele tatei; dar Christian era un om hotărât.

Dacă un mitago putea evada, atunci putea şi cea pe care o iubea el.

O idee care îl atrăgea era ca eu să vin cu el până la poiana în care făcuserăm tabără în copilărie şi să instalez acolo un cort. Acela putea fi un loc de întâlnire pentru noi, propuse el, şi l-ar ajuta să nu îşi piardă noţiunea timpului. Plus că dacă rămâneam şi eu în pădure un timp, era posibil să întâlnesc alte mitagouri şi le puteam observa modul de trai. Poiana la care se gândea se afla la marginea pădurii, un loc destul de sigur.

Când mi-am exprimat îngrijorarea că propria-mi minte va începe să producă mitagouri, m-a asigurat că ar fi nevoie de luni de zile pentru ca primele semne de activitate pre-mitago să se manifeste ca o prezenţă spectrală la marginea câmpului meu vizual. Cu aceeaşi francheţe mai spuse că, dacă rămâneam în zonă prea mult

timp, voi începe fără îndoială să relaţionez cu pădurea, a cărei aură – credea el – se întinsese mult spre casă în ultimii câţiva ani.

A doua zi, dimineaţa târziu, am pornit de-a lungul drumului de sud. Un soare galben palid atârna sus deasupra pădurii. Era o zi răcoroasă şi luminoasă, în aer persista miros de fum adus de la ferma din depărtare, unde erau arse rămăşiţele recoltei de vară. Am mers în tăcere până la iazul morii; presupusesem că Christian va intra în desişul de stejari acolo, dar el hotărî, inteligent, să nu o facă, nu atât din pricina straniilor mişcări pe care le văzuserăm în copilărie, cât a terenului mlăştinos. În schimb, ne-am continuat drumul până când copacii de pe marginea drumului se răriră. Acolo, Christian părăsi cărarea.

L-am urmat în pădure, căutând cea mai uşoară rută prin amalgamul de ferigi şi urzici, bucurându-mă de acalmia grea. Copaci erau mici aici, la margine, dar peste o sută de metri începeau să-şi arate vârsta adevărată, trunchiuri groase şi noduroase de stejari, scobite şi pe jumătate moarte, răsucindu-se în sus de la sol, aproape gemând sub greutatea ramurilor. Terenul urca uşor şi tufărişul încâlcit era înlocuit pe alocuri cu cioturi de calcar gri, ros de vreme şi acoperit de muşchi. Am trecut de culme şi terenul a început să coboare brusc, şi întreaga pădure a suferit o schimbare subtilă. Părea mai întunecată, mai vie, şi am observat că ciripitul piţigăiat de la marginea pădurii era înlocuit aici de un tril mai sporadic, mai tânguit.

Christian îşi făcea drum prin tufişurile de muri cu toiagul şi eu îl urmam anevoie. Curând am ajuns la poiana mare, unde, cu ani în urmă, ne făcuserăm tabără. Împrejurimile erau dominate de un stejar deosebit de mare. Am râs când am pipăit iniţialele pe care le cioplisem cândva acolo. În ramurile lui ne făcuserăm observator, dar vedeam foarte puţin din acel turn înfrunzit.

— Am înfăţişarea potrivită? a întrebat Christian, depărtând braţele, şi eu am zâmbit larg, admirându-i silueta înfăşurată în mantie, toiagul încrustat cu rune

părând acum mai puţin ciudat şi mai funcţional.

— Arăţi cumva. N-aş putea spune exact cum.

El s-a uitat de jur împrejur în luminiş.

— Am să fac tot ce-mi stă în puteri ca să mă întorc aici cât de des posibil. Dacă ceva nu merge bine, voi încerca să-ţi las un mesaj, dacă nu te găsesc, un semn care să te înştiinţeze…

— Totul va merge bine, am spus cu un zâmbet.

Era clar că nu voia să îl însoţesc dincolo de poiana aceea şi eram de acord cu asta. Simţeam un fior rece, o furnicătură ciudată, aveam senzaţia că sunt privit. Christian mi-a observat disconfortul şi a recunoscut că şi el simţea prezenţa din pădure, răsuflarea blândă a copacilor.

Ne-am strâns mâinile, apoi ne-am îmbrăţişat stângaci şi el s-a întors pe călcâie şi s-a îndepărtat în întunecime. L-am însoţit cu privirea, apoi am ciulit urechile şi doar când s-a stins orice sunet m-am apucat să înalţ micul cort.

În cea mai mare parte din luna septembrie, vremea a rămas răcoroasă şi uscată, o lună întru câtva anostă, care mi-a îngăduit să-mi petrec zilele într-o stare de tensiune minimă. Am lucrat la casă, am mai citit din caietul tatei (dar repetitivitatea imaginilor şi gândurilor m-a obosit repede) şi, din ce în ce mai rar, m-am dus în pădure şi-am stat lângă sau chiar în cort, încercând să-l aud pe Christian, afurisind musculiţele care roiau prin aer şi căutând să observ orice mişcare, oricât de mică.

Odată cu octombrie au venit ploaia şi înţelegerea bruscă, aproape uimitoare, a faptului că fratele meu era plecat de aproape o lună de zile. Timpul trecuse pe lângă mine şi, în loc să-mi fac griji pentru el, presupusesem doar că ştia ce face şi că se va întoarce atunci când va fi pregătit. Era însă absent de săptămâni bune şi nu dăduse nici cel mai mic semn de viaţă. Ar fi putut fără-ndoială să se întoarcă în poiană o dată şi să lase un semn al trecerii sale.

Atunci am început să fiu mai îngrijorat pentru siguranţa lui decât era poate necesar. De îndată ce s-a oprit ploaia,

m-am dus în pădure şi am aşteptat tot restul zilei în adăpostul acela mizerabil din foaie de cort spartă. Am văzut iepuri şi o bufniţă de pădure şi am auzit în depărtate mişcări care n-au răspuns la strigătele mele – „Christian? Tu eşti?”.

Vremea s-a răcit şi mai tare. Am petrecut şi mai mult timp în cort, făcându-mi un sac de dormit din pături şi nişte materiale impermeabile pe care le-am găsit în pivniţa de la Cabana de Stejar. Am reparat spărturile din foaia de cort şi mi-am făcut provizii de hrană şi bere, şi lemne uscate pentru foc. La mijlocul lui octombrie am băgat de seamă că deja nu puteam petrece mai mult de o oră în casă fără să mă încerce agitaţia, o nelinişte pe care nu o puteam astâmpăra decât dacă mă întorceam în poiană şi îmi luam locul la postul de observare, şezând turceşte în uşa cortului, uitându-mă în semiîntuneric la câţiva metri depărtare. În mai multe rânduri am făcut lungi şi destul de chinuitoare expediţii în adâncul pădurii, dar nu îmi plăcea senzaţia de nemişcare şi furnicăturile de sub piele care păreau a spune întruna că sunt privit. Totul era o închipuire, desigur, ori o reacţie extrem de sensibilă la animalele pădurii, căci într-un rând, când am rupt-o la fugă strigând din toţi bojocii la hăţişul în care-mi imaginam că stă ghemuit un privitor, n-am văzut altceva decât o veveriţă roşcovană alergând panicată între ramurile încrucişate ale stejarului care-i slujea drept casă.

Unde *era* Christian? Am lipit bileţele pe trunchiuri cât de departe în pădure şi în cât de multe locuri am putut. Dar am aflat că, în orice direcţie mă aventuram în adâncul pădurii crepusculare, la un moment dat, în răstimpul a câtorva ore, mă întorceam tot în poiană şi tot la cortul meu. Bizar, da, dar şi enervant; am început astfel să am o idee de frustrarea lui Christian fiindcă nu putea să ţină o linie dreaptă în desişul de stejari. Poate că, la urma urmei, *exista* un soi de câmp de forţă, complex şi răsucit, care ghida intruşii înapoi pe un traseu spre exterior.

Şi a venit luna noiembrie şi a fost foarte frig, într-adevăr. Ploaia cădea rar şi era rece ca gheaţa, dar vântul

pătrundea prin umbrela de frunze arămii dese a pădurii şi părea să-şi afle drumul prin haine şi piele spre oasele înfrigurate de dedesubt. Mă simţeam mizerabil şi căutările mele au devenit mai furioase, mai frustrate. Vocea-mi era deseori răguşită de la strigat, pielea-mi era băşicată şi zgâriată de la urcatul în copaci. Am pierdut socoteala timpului, dându-mi seama cu un oarecare şoc că deseori petrecusem două sau poate trei zile în pădure fără a mă întoarce acasă. Cabana de Stejar era pustie, închizând în ea doar aerul stătut. O foloseam ca să mă spăl, să mă odihnesc, dar de îndată ce necesităţile presante ale corpului meu erau satisfăcute, gândul la Christian, grija pentru el mă acaparau şi mă atrăgeau înapoi în poiană, cu uşurinţa cu care un magnet atrage pilitura de fier.

Am început să cred că i se întâmplase ceva teribil; sau poate nu teribil, ci doar natural: dacă existau cu adevărat mistreţi în pădure, poate că fusese împuns de unul şi fie era mort, fie se târa din inima pădurii către margine, neputând striga după ajutor. Ori poate căzuse dintr-un copac sau pur şi simplu adormise în frig şi ploaie şi nu se mai trezise dimineaţa.

Am căutat orice semn al corpului sau al trecerii lui şi nu am găsit absolut nimic, deşi am descoperit urma unui animal mare şi zgârieturi în partea de jos a trunchiurilor unor stejari, zgârieturi care nu puteau aparţine decât unui animal cu colţi.

Starea mea de deprimare a trecut însă şi, pe la mijlocul lui noiembrie, eram încredinţat aproape total că fratele meu era în viaţă. Senzaţia mea, acum, era că rămăsese prizonier, cine ştie cum, în acea pădure autumnală.

Pentru prima dată după două săptămâni, m-am dus în sat şi, după ce am luat provizii de hrană, am strâns ziarele care se adunaseră la agenţii de presă. Citind prima pagină a săptămânalului local, am observat un articol despre corpurile putrezite ale unui om şi un ogar irlandez descoperite într-un şanţ pe un teren agricol din apropierea Grimley-ului. Nu se bănuia vreun asasinat. N-am simţit nicio emoţie, în afara unei curiozităţi reci, un sentiment de

compasiune pentru Christian, al cărui vis de libertate pentru Guiwenneth nu era, astfel, nimic altceva decât un vis: o speranţă arzătoare, o dorinţă sortită să se transforme în frustrare.

Cât despre mitagouri, am avut doar două întâlniri, dintre care niciuna prea însemnată. Prima a fost cu o umbră antropomorfă care a dat ocol poieniţei, privindu-mă, şi-n cele din urmă a fugit în beznă, lovind în trunchiurile copacilor cu un băţ scurt de lemn. A doua întâlnire a fost cu Twigling. I-am urmărit silueta pe ascuns în drum spre iazul morii, unde s-a cocoţat în copaci şi-a rămas cu privirea aţintită spre adăpostul bărcii. Niciuna dintre aceste manifestări nu mi-a trezit vreo teamă reală, ci doar o uşoară nelinişte. Totuşi, doar după a doua întâlnire am început să înţeleg ce teritoriu străin era pădurea pentru mitagouri şi ce fiinţe străine erau mitagourile pentru pădure. Aceste fiinţe, create departe de epoca lor naturală, ecouri ale unui trecut transsubstanţiat, erau dotate cu o viaţă, o limbă şi o anumită ferocitate cât se poate de nepotrivite pentru lumea marcată de război a anului 1947. Nu e de mirare că aura pădurii era atât de încărcată de-un sentiment de solitudine, o singurătate molipsitoare care ajunsese să posede trupul tatălui meu şi apoi pe Christian, şi care chiar acum se târa prin ţesuturile mele şi avea să mă ia prizonier, dacă îi permiteam.

În acest timp am început şi să halucinez. Mai cu seamă pe înserat, pe când plecam în pădure, vedeam mişcări la marginea câmpului meu vizual. La început am pus asta pe seama oboselii sau a imaginaţiei, dar îmi aminteam clar pasajul din caietul tatei în care descria cum apar pre-mitagourile, imaginile iniţiale, întotdeauna în câmpul vederii periferice. Am fost speriat la început, nedorindu-mi să accept că asemenea creaturi puteau sălăşlui în mintea mea şi că propria-mi interacţiune cu pădurea începuse cu mult înainte de cum crezuse Christian; dar după o vreme am stat şi am încercat să le desluşesc detaliile. Nu am avut sorţi de izbândă. Simţeam mişcare şi întrezăream uneori o formă antropomorfă, însă câmpul care le inducea apariţia,

oricare ar fi fost el, nu era încă suficient de puternic ca să le aducă pe deplin în vedere; fie asta, fie mintea mea nu putea încă să le controleze apariţia.

Pe 24 noiembrie m-am dus înapoi acasă şi am petrecut câteva ore odihnindu-mă şi ascultând la radio. O furtună cu tunete a trecut pe deasupra şi eu am privit ploaia şi întunericul, simţindu-mă privit la rândul meu şi zgribulindu-mă de frig. De îndată ce aerul s-a limpezit şi norii s-au luminat, mi-am aruncat pelerina pe umeri şi am pornit înapoi spre poiană. Nu mă aşteptam să găsesc ceva diferit, aşa că ceea ce ar fi trebuit să fie o surpriză a fost mai mult un şoc.

Cortul fusese dărâmat şi conţinutul lui împrăştiat şi călcat în picioare pe iarba udă a luminişului. O bucată din coarda de ancorare atârna de pe ramurile de sus ale stejarului cel mare şi pământul dimprejur era răscolit ca şi când ar fi avut loc o luptă crâncenă. Plimbându-mă pe acolo am observat că pe jos erau adâncituri ciudate, rotunde şi despicate, ca de copite, mi s-a părut. Orice animal sălbatic fusese, reuşise să facă franjuri pânza de cort.

Am observat atunci ce tăcută era pădurea, de parcă şi-ar fi ţinut răsuflarea, privind. Fiecare fir de păr de pe corpul meu se ridicase şi bătăile inimii îmi erau aşa puternice, încât aveam impresia că-mi va exploda pieptul. Am stat lângă ruinele cortului doar o secundă sau două şi panica m-a cuprins, făcând lumea să se învârtă şi pădurea să pară că se apleacă spre mine. Am fugit din poiană, luând în piept tufişurile ude dintre două trunchiuri groase de stejar. Am alergat prin întuneric mai mulţi metri, până să-mi dau seama că fugeam în direcţia *opusă* lizierei. Cred că am strigat şi m-am întors şi-am luat-o la goană înapoi.

O suliţă s-a înfipt cu un bufnet înfundat în copacul de lângă mine şi, înainte să mă pot opri, m-am izbit de coada ei de lemn negru; o mână m-a apucat de umăr şi m-a proiectat în copac. Am ţipat de teamă, holbându-mă la chipul schimonosit şi mânjit de noroi al atacatorului meu. A ţipat şi el înapoi la mine.

— Gura, Steve! Pentru Dumnezeu, ţine-ţi gura!

Panica mea a scăzut, vocea mi-a coborât la nivelul unei şoapte şi-am scrutat intens omul furios care mă ţinea. Era Christian, am văzut, şi uşurarea mea a fost aşa puternică, încât am râs şi, pentru câteva moment lungi, nu am observat schimbarea totală prin care trecuse.

Se uita înapoi spre poiană.

— Trebuie să ieşi de aici, a spus şi, înainte să pot răspunde, m-a înşfăcat şi-a început să fugă cu mine înapoi spre cort, aproape trăgându-mă după el.

În luminiş, a pregetat şi s-a uitat la mine. Nu era pic de zâmbet în spatele măştii de noroi şi frunze arămii. Ochii lui străluceau, dar erau îngustaţi şi injectaţi. Părul lui era unsuros şi ţepos. Era gol, cu excepţia unei cârpe legate la mijloc şi a unei haine de piele jupuită care nu putea să-i ţină mult de cald. Avea cu el trei suliţe ascuţite, cu aspect ameninţător. Nici urmă de alura costelivă din vară. Acum era musculos şi vânjos, avea pieptul sculptat, iar picioarele şi mâinile îi erau masive. Era un om croit pentru luptă.

— Trebuie să ieşi din pădure, Steve; şi, pentru numele lui Dumnezeu, nu te întoarce.

— Ce s-a întâmplat cu tine, Chris?… m-am bâlbâit, dar el a clătinat din cap şi m-a tras prin poieniţă înapoi între copaci, spre drumul către sud.

Pe nepusă masă, s-a oprit, uitându-se în întuneric, ţinându-mă în spate.

— Ce este, Chris?

Şi atunci am auzit şi eu zgomotul, un bubuit greoi, ceva care îşi croia drum spre noi prin tufişuri şi printre copaci. Urmărind privirea lui Christian, am văzut o formă monstruoasă, de două ori cât un stat de om, dar asemănătoare unui bărbat şi gârbovită, neagră ca noaptea, cu excepţia albului feţei, încă nedesluşită în depărtare şi semiîntuneric.

— Dumnezeule, a evadat! a spus Christian. E între noi şi lizieră.

— Ce este? Un mitago?

— *Acel* mitago, a răspuns Christian pripit şi a luat-o la

goană înapoi prin poiană.

M-am ţinut după el, simţind că toată oboseala acumulată îmi părăsise acum corpul.

— Urscumug? El e? Dar nu e un om… e animal. Niciun om n-a fost vreodată atât de înalt.

Privind înapoi, l-am văzut intrând în luminiş şi străbătând spaţiul deschis atât de repede, că am crezut că urmăresc un film dat pe repede-înainte. A plonjat în pădure, în urma noastră, şi s-a pierdut în întuneric din nou, dar acum alerga, şerpuind printre copaci în timp ce ne urmărea, reducând distanţa cu o viteză incredibilă.

Când nici nu mă aşteptam, pământul mi-a dispărut de sub picioare. Am căzut greoi într-o groapă. Christian m-a prins din picare, a tras un acoperiş de crengi deasupra noastră şi a dus un deget la buze. Abia îl puteam vedea în văgăuna aceea întunecată, dar am auzit sunetul Urscumugului stingându-se şi am întrebat ce se întâmpla.

— Şi-a văzut de drum?

—Aproape sigur nu, a spus Christian. Aşteaptă, ascultă. E pe urmele mele deja de două zile, pornind din zonele adânci ale pădurii. Nu se va da bătut până ce nu voi muri.

— Dar de ce, Chris? De ce încearcă să te ucidă?

— Este mitagoul bătrânului, a spus el. El l-a adus pe lume în inima pădurii, dar a fost slab şi captiv până ce am venit eu şi i-am dat puterea cu care să se hrănească. Dar era mitagoul bătrânului, el i-a dat formă într-un fel după mintea lui, după egoul lui. O, Doamne, Steve, ce mare trebuie să fi fost ura lui, chiar şi faţă *de noi,* ca să insufle o atare teroare acestei creaturi.

— Şi Guiwenneth… am spus.

— Da… Guiwenneth… a repetat Christian, vorbind încet acum. Se va răzbuna pe mine pentru asta. Numai să-i dau ocazia.

S-a întins ca să tragă cu ochiul prin acoperişul de crengi. Auzeam o mişcare agitată şi îndepărtată şi mi s-a părut că disting sunetul unui animal care mârâie gutural.

— Credeam că n-a reuşit să creeze mitagoul primordial.

Christian spuse:

— A murit înainte de asta. Ce ar fi făcut, mă întreb, dacă ar fi văzut că i-a reuşit aşa bine.

S-a ghemuit înapoi pe fundul gropii.

— E ca un mistreţ. Parte mistreţ, parte om, cu părţi din alte sălbăticiuni ale pădurii. Umblă în picioare, dar poate fugi ca vântul. Îşi vopseşte faţa în alb ca să semene cu chipul omenesc. Indiferent de epoca în care a trăit, un lucru e sigur, a trăit cu mult timp înainte ca omul, aşa cum îl înţelegem noi, să fi existat; arătarea asta vine dintr-un timp când omul şi natura erau atât de apropiaţi, încât erau imposibil de distins.

Mă atinse atunci pe braţ; o atingere ezitantă, de parcă s-ar fi temut puţin să intre în contact cu cineva de care se îndepărtase aşa tare.

— Când vei fugi, a spus el, fugi spre lizieră. Nu te opri. Şi când vei ieşi din pădure, nu te întoarce. Acum, pentru mine nu mai este cale de ieşire. Sunt făcut prizonierul acestei păduri de ceva din mintea mea, de parcă eu însumi aş fi un mitago. Nu te întoarce aici, Steve. Nu veni pentru mult, mult timp.

— Chris… am început, dar era prea târziu.

Dăduse în lături acoperişul gropii şi alerga deja de lângă mine. După câteva clipe, silueta aceea enormă a trecut pe deasupra mea, un picior uriaş şi negru călcând la câţiva centimetri de trupul meu înlemnit. A trecut mai departe într-o fracţiune de secundă. Dar când am ieşit împleticit din groapă şi-am pornit în alergare, am aruncat o privire înapoi şi creatura, auzindu-mă, a întors şi ea privirea; şi în acea clipă de contemplare reciprocă, pe când ne îndepărtam unul de celălalt în pădure, am văzut chipul care fusese pictat peste trăsăturile umbroase ale mistreţului.

Urscumug a deschis gura să răcnească şi mi s-a părut că tatăl meu îmi aruncă o căutătură răuvoitoare.

Partea a doua
Vânătorii sălbatici

Unu

Într-o dimineaţă de la începutul primăverii am găsit doi iepuri agăţaţi într-unul dintre cârligele pentru oale din bucătărie; sub ei, în vopseaua galbenă de pe perete, era zgâriată litera „C”. Darul s-a repetat după aproximativ două săptămâni, dar apoi n-a mai fost nimic, şi lunile s-au scurs.

Nu mă mai întorsesem în pădure.

În cursul acelei lungi ierni, am citit jurnalul tatei de cel puţin zece ori, îmbibându-mă de misterul vieţii sale la fel cum el însuşi se îmbibase de misterul propriilor legături subconştiente cu pădurea primordială. Am găsit, în consemnările lui haotice, multe indicii despre pericolul pe care îl simţea, despre ceea ce el numise, doar o dată, „idealul mitologic al egoului”, implicarea minţii creatorului care – se temea el – putea influenţa forma şi comportamentul întrupărilor mitago. Fusese conştient de pericol, deci, dar mă întreb dacă Christian înţelesese pe de-a întregul cel mai subtil dintre fenomenele oculte care aveau loc în pădure. Din întunecimea şi durerea minţii tatălui meu, un singur fir ieşise sub înfăţişarea unei fete în haină verde, condamnând-o la neputinţă în pădure, o neputinţă care contrazicea forma ei naturală. Totuşi, dacă era să apară din nou, mintea lui Christian ar fi fost cea care să o controleze, iar Christian nu avea asemenea idei preconcepute despre puterea sau slăbiciunea unei femei.

Nu ar fi fost aceeaşi întâlnire.

Caietul însuşi mă lăsase perplex şi, totodată, mă întristase. Conţinea aşa de multe note referitoare la anii de dinaintea războiului, la familia noastră, la Christian şi la mine în special; era ca şi când tata ne-ar fi supravegheat tot timpul şi, în felul lui, *chiar* relaţionase cu noi, chiar ne fusese aproape. Chiar şi aşa, în acel răstimp fusese detaşat şi rece. Crezusem că nu vrea să mă bage în seamă; îmi imaginasem că sunt un simplu ghimpe în viaţa lui, o

insectă enervantă pe care o alunga brusc, aproape nepăsător. Şi totuşi fusese foarte atent la mine, consemnând fiecare joc pe care îl jucam, fiecare plimbare în pădure sau în jurul ei, consemnând efectele pe care aceasta le avea asupra mea.

Un incident anume, notat pe scurt şi în grabă mare, mi-a retrezit amintirea unei zile lungi de vară de când aveam nouă sau zece ani. Era vorba despre o corabie de lemn pe care Chris o făcuse dintr-o bucată de fag prăbuşit la pământ şi pe care eu o vopsisem. Corabia, cursul de apă căruia noi îi spuneam pârâul şovăielnic şi o porţiune de pădure, la capătul grădinii, unde ne jucam plini de voioşie. O distracţie nevinovată şi copilărească, şi-n tot acel timp tata fusese o siluetă întunecată şi sobră, observându-ne de la geamul biroului său.

Ziua începuse bine, zorii fuseseră luminoşi şi proaspeţi, iar eu mă trezisem dând cu ochii de Chris, care stătea ghemuit între crengile copacului din faţa camerei mele. M-am târât pe geam afară în pijama şi am stat acolo, în tabăra noastră secretă, şi am privit în zare la activitate fermierului care se îngrijea de terenurile dimprejur. Într-o altă parte a casei era mişcare şi mi-am spus că femeia de serviciu venise mai repede ca să profite de acea splendidă zi de vară.

Chris cioplise deja bucata de lemn în forma carenei unei corăbii. Am discutat planurile pentru viitoarea noastră aventură pe malul râului, apoi ne-am întors degrabă în casă, ne-am îmbrăcat, am înşfăcat micul dejun din mâinile mamei noastre încă adormite şi ne-am dus în şopron. În scurt timp aveam un catarg cioplit şi fixat în carenă. Eu am dat cu vopsea roşie pe bordaj şi am notat iniţialele noastre pe fiecare parte a catargului. O velă de hârtie, parâme încropite şi marea corabie era gata.

Am ieşit din curte în pas alergător, am dat ocol pădurii dese şi tăcute până am găsit pârâul, unde urma să aibă loc lansarea la apă a corabiei.

Îmi amintesc că era sfârşitul lui iulie, iar aerul nemişcat era cald. Apa era mică în albia pârâului, malurile erau

abrupte şi uscate, şi pline de excremente de oi. Apa era puţin verde acolo unde, pe pietrele şi mâlul de pe fund, creşteau alge. Dar curentul era puternic, uniform, şi pârâul şerpuia peste câmpii, printre copacii loviţi de fulgere, în lăstărişul des, şi-n cele din urmă pe sub o poartă distrusă. Acea poartă era năpădită de buruieni, mărăcini şi tufişuri. Fusese aşezată peste râu de fermierul Alphonse Jeffries pentru a-i împiedica pe „împieliţaţii" ca mine şi Chris să pătrundă în apele mai adânci ale iazului de după ea, unde albia se lărgea şi curentul devenea mai puternic.

Dar poarta era ruginită şi mai spre baza ei era o spărtură pe unde corabia visurilor noastre avea să treacă fără probleme.

Cu mare ceremonie, Chris a aşezat ambarcaţiunea pe apă.

— Dumnezeu fie cu toţi cei care vă aflaţi la bordul acestei corabii! a spus el solemn şi eu am adăugat:

— Fie ca toţi să ieşiţi teferi din această mare aventură. Dumnezeu să aibă-n pază HMS *Voyager!*

Aleseserăm acest nume, cu rezonanţa lui dramatică, din banda desenată care ne plăcea atunci cel mai mult.

Chris a dat drumul corabiei, care a pornit tresăltând şi răsucindu-se pe apă, părând nelalocul ei acolo. Am fost dezamăgit că nu naviga ca o corabie adevărată, înclinată puţin într-o parte, urcând şi coborând pe valuri. Era însă interesant să urmăresc mica ambarcaţiune care se învârtea pe ape, îndreptându-se spre pădure. Şi-n cele din urmă, înainte să dispară dincolo de poartă, *a reuşit* să stea cum trebuie pe ocean şi catargul a părut că se apleacă, trecând pe sub barieră şi dispărând din vedere.

Atunci a început distracţia. Am alergat într-un suflet pe după liziera pădurii. Era un drum lung, care străbătea un teren privat, acoperit de porumb înalt, copt, apoi de-a lungul şinelor de cale ferată scoase din uz, peste o păşune pentru vite. (În colţ păştea un taur. A ridicat privirea spre noi şi a pufnit pe nări, dar s-a mulţumit cu atât.)

Dincolo de acest teren agricol, am ajuns la marginea

nordică a pădurii de stejar şi pe acolo ieşea pârâul şovăielnic, un curs de apă mai puţin adânc, dar cu albia mai lată.

Ne-am aşezat pe jos în întâmpinarea corabiei.

În mintea mea, în cursul acelei lungi după-amiezi cât noi ne-am jucat în soare şi am scrutat cu atenţie întunericul pădurii după vreun semn al ambarcaţiunii noastre, corabiuţa întâmpina tot felul de bestii ciudate, praguri şi vârtejuri. O şi vedeam cum lupta temerar cu marea agitată, scăpând de urmărirea vidrelor şi a şobolanilor de apă care se profilau mult deasupra copastiei sale. Aventura imaginară era cea mai importantă – imaginile dramatice inspirate de drumul bărcii.

Ce mult mi-ar fi plăcut să o văd tresăltând pe apele pârâului şovăielnic! Ce discuţii am fi purtat despre traseul ei, despre călătoria ei, despre situaţiile-limită prin care trecuse!

Dar corabiuţa nu a mai apărut. A trebuit să dăm piept cu realitatea dură a faptului că undeva în pădurea întunecată şi deasă, ambarcaţiunea noastră se agăţase de o creangă şi rămăsese blocată, urmând să putrezească şi să o înghită înapoi pământul.

Ne-am întors acasă la apus, dezamăgiţi. Vacanţa noastră începuse cu un dezastru, dar corabia a fost curând dată uitării.

Apoi, şase săptămâni mai târziu, cu scurt timp înaintea lungului drum cu maşina şi cu trenul înapoi la şcoală, eu şi Christian ne-am întors în colţul nordic al pădurii, de data aceasta plimbând cei doi căţei Springer spaniel ai mătuşii noastre. Mătuşa Edie era atât de agasantă, încât noi primeam cu braţele deschise orice scuză de a ieşi din casă, chiar şi atunci când ziua era închisă şi umedă, ca vinerea aceea de septembrie.

Am trecut de pârâul şovăielnic şi acolo, spre marea noastră bucurie, era HMS *Voyager,* rotindu-se şi gonind odată cu curentul; apele erau umflate după ploile de la sfârşitul lunii august. Corabia călărea valurile cu nobleţe, îndreptându-se încontinuu şi plutind cu rapiditate în zare.

Am alergat şi noi pe mal, căţeii hămăind feroce, încântaţi de acel neaşteptat sprint. În cele din urmă, Christian a prins din urmă ambarcaţiunea şi a întins mâna peste apă, înşfăcând-o.

A scuturat-o de apă şi a ridicat-o în aer, cu chipul luminat de plăcere. Gâfâind, am ajuns lângă el şi i-am luat corabia din mână. Vela era intactă, iniţialele erau încă acolo. Micul obiect al visurilor noastre arăta exact ca atunci când îl lansaserăm la apă.

— S-a agăţat, cred, şi când s-au umflat apele, a fost eliberată, a spus Chris.

Ce altă explicaţie ar fi putut exista?

Şi totuşi, chiar în noaptea aceea, tata scrisese în jurnalul său următoarea notă:

Chiar şi în zonele mai periferice ale pădurii, timpul este distorsionat într-o anumită măsură. Este aşa cum bănuiam eu. Aura produsă de pădurea primordială are un pronunţat efect asupra naturii dimensiunilor. Într-un fel, băieţii au întreprins un experiment pentru mine, eliberându-şi corabia de jucărie pe pârâul care curge – sau cel puţin aşa cred eu – pe la marginea pădurii. I-a luat şase săptămâni să traverseze zonele exterioare, o distanţă, în termeni reali, de nu mai mult de un kilometru şi jumătate. Şase săptămâni! Mai în adâncul pădurii, dacă expansiunea timpului şi spaţiului creşte – şi Wynne-Jones bănuieşte că aşa se întâmplă – cine poate spune ce peisaje bizare se găsesc?

În acea iarnă lungă şi umedă, după dispariţia lui Christian, am frecventat tot mai des odaia întunecată şi îmbâcsită din partea fundul casei: biroul tatei. Printre cărţile şi specimenele de acolo, îmi găseam în chip straniu alinarea. Şedeam la masa lui cu orele, necitind, negândind măcar, ci doar privind în gol la mică distanţă, parcă aşteptând. Îmi puteam vizualiza cu destulă claritate straniul comportament, ieşind din acele reverii afazice aproape iritat. Aveam mereu scrisori de conceput, cele mai multe de natură financiară, întrucât banii care îmi întreţineau traiul scădeau cu rapiditate la o sumă care nu-

mi mai putea asigura decât vreo câteva luni de izolare. Era însă greu să-mi concentrez mintea la asemenea chestiuni banale când săptămânile treceau fără vreun semn de viaţă de la Christian, iar vântul şi ploaia băteau, aidoma unor vietăţi, în panourile mânjite ale glasvandurilor, aproape îndemnându-mă să merg pe urmele fratelui meu.

Eram prea speriat. Deşi ştiam că bestia – după ce mă respinsese încă o dată – trebuia să-l fi urmărit pe Christian mai adânc în pădurea Ryhope, nu puteam îndura gândul unei noi întâlniri. Mă întorsesem împleticit acasă o dată, zăpăcit şi chinuit, şi acum nu puteam decât să merg pe lângă liziera pădurii, strigându-l pe Christian, sperând, mereu sperând că va reapărea când nici nu mă aşteptam.

Cât timp am petrecut doar stând şi scrutând acea parte de pădure care se putea vedea de la glasvand? Ore? Zile? Poate săptămâni. Copii, săteni, tineri fermieri, pe toţi îi vedeam în răstimpuri, siluete brăzdând câmpurile ori venind pe lângă copaci, luând-o pe drumul scurt peste moşie. De fiecare dată când zăream o formă umană, inima îmi tresărea şi-apoi se calma, dezamăgită.

Cabana de Stejar era jilavă şi avea şi-un miros aparte, dar starea ei nu era mai deplorabilă decât a ocupantului ei agitat.

Am scotocit fiecare bucată a biroului. În scurt timp, acumulasem o bizară colecţie de obiecte faţă de care – cu ani în urmă – nu nutrisem niciun dram de interes. Capete de săgeată şi suliţă, deopotrivă de piatră şi bronz; le-am găsit literalmente *îndesate* într-un sertar, atât de multe erau. Mărgele, pietre şlefuite şi modelate, coliere, de asemenea, unele făcute din dinţi mari. Două obiecte de os – tije lungi şi subţiri, încrustate cu simboluri complicate – care am descoperit că erau aruncătoare de suliţă. Cel mai frumos obiect era un cal mic de fildeş, extrem de stilizat, umflat în chip straniu la trup, cu picioarele subţiri, dar cioplit cu măiestrie. O gaură care-i străpungea gâtul indica faptul că intenţia era de-a fi purtat ca pandantiv. Pe contururile lui era zgâriat inconfundabilul desen a doi oameni *in copula.*

Acest obiect m-a făcut să caut din nou un scurt pasaj din jurnal:

Altarul Calului este încă pustiu, cred că acum definitiv.

Şamanul s-a întors în inima ţinutului, dincolo de focul despre care vorbea. Mi-a lăsat un dar. Focul mă nedumereşte.

De ce se temea de el aşa tare? Ce se află dincolo?

Am descoperit într-un final echipamentul „punţii frontale” pe care îl folosise tata. Christian îl distrusese atât cât fusese în stare, spărgând curioasa mască şi strâmbând diversele componente electrice. Un lucru ciudat din partea fratelui meu şi, totuşi, simţeam că înţelegeam motivaţia lui. Christian nu voia să mai intre şi altcineva pe tărâmul în care o căuta pe Guiwenneth şi refuza ideea oricărui nou experiment de generare a unor mitagouri.

Am închis dulapul ca să nu mai văd dezastrul acela.

Ca să mă înveselesc, ca să risipesc obsesia în care mă afundam singur, am reluat contactul cu familia Ryhope de la conac. Compania mea îi bucura – pe toţi, mai puţin pe cele două fiice adolescente, care erau distante şi afectate şi mă găseau cu mult sub nivelul lor. Dar căpitanul Ryhope – a cărui familie ocupase teritoriul acela pentru multe generaţii – mi-a dăruit pui cu care să-mi repopulez coteţele, unt din propriile lui rezerve şi, cel mai îmbucurător lucru, mai multe sticle de vin.

M-am gândit că acesta era modul lui de a-şi exprima compasiunea faţă de ceea ce trebuia să i se fi părut a fi câţiva dintre cei mai tragici ani din viaţa mea.

Despre pădure, el nu ştia nimic, nici măcar că era, în bună parte, neîngrijită. Partea sudică era un crâng tânăr, de unde-şi lua el araci şi lemne de foc. Dar cea mai recentă notaţie pe care a găsit-o în registrele familiei sale cu referire la gestionarea zonei forestiere data din 1722. Era o scurtă aluzie:

Pădurea nu e un loc sigur. Acea parte care se întinde

între Lower Grubbings şi Pollards[4]*, ajungând până la câmpul Dykely, e plină de mlaştini şi populată de băştinaşi ciudaţi, care cunosc traiul în pădure. A-i înlătura ar fi prea costisitor, aşa că am emis ordine de îngrădire a acestui loc, de tăiere a copacilor la sud şi sud-vest şi de replantare a zonei. Au fost puse capcane.*

Vreme de peste două sute de ani, familia continuase să ignore acea imensă întindere de pădure sălbatică. Era un fapt care mie mi se părea greu de crezut şi de înţeles, dar, chiar şi în ziua de azi, căpitanul Ryhope abia dacă lua în consideraţie zona dintre acele câmpuri cu nume ciudate.

Era pur şi simplu „pădurea” şi oamenii o ocoleau sau foloseau cărările de la lizieră, dar niciodată nu se gândeau la interiorul ei. Era „pădurea”. Aşa fusese întotdeauna. Era un dat. Viaţa îşi urma cursul, ocolind-o.

Mi-a arătat însă o însemnare din registrele conacului datând din 1536, sau 1537, nu era limpede care an. Asta era dinainte de vremea familiei sale şi mi-a arătat nota mai mult din mândrie pentru aluzia la regele Henric al VIII-lea decât pentru referirea la ciudatele calităţi ale pădurii Ryhope:

Regele s-a bucurat de vânătoarea în pădure, cu patru bărbaţi din suita sa şi două doamne. Patru şoimi au fost luaţi şi câmpurile sălbatice au fost străbătute în galop mic. Regele şi-a exprimat admiraţia pentru o vânătoare cu pericole, călărind fără griji printre arborii pitici. S-a întors la conac la amurg. Un cerb a fost ucis de regele însuşi. Regele a vorbit despre năluci şi a făcut furori spunând că a fost bântuit în pajiştile de departe de figura lui Robin Hood, care se pare că a eliberat o săgeată spre el. A promis că va mai vâna pe moşie într-un alt anotimp.

La scurt timp după Crăciun, pe când găteam în bucătărie, am simţit mişcare lângă mine. A fost un şoc total, un moment de spaimă care m-a făcut să mă întorc,

---

[4] Aprox. Defrişările Inferioare şi Ţapii Ciuţi (n. tr.).

adrenalina trimiţându-mi inima în galop.

Bucătăria era goală. Mişcarea persista, un pâlpâit nesigur la marginea câmpului meu vizual. Am dat fuga prin casă către birou şi m-am aşezat la masa de scris, cu mâinile pe suprafaţa de lemn lustruit, respirând sacadat.

Mişcarea a dispărut.

Era însă o prezenţă tot mai pregnantă care trebuia înfruntată. Propria mea minte interacţiona acum cu aura pădurii, iar la graniţa câmpului meu vizual, primele pre-mitagouri se întrupau, forme agitate, nedefinite, care păreau să se lupte pentru atenţia mea.

Tata avusese nevoie de „puntea frontală”, ciudata maşinărie, piesă de recuzită din povestea lui Frankenstein, pentru a îngădui minţii sale bătrâne să genereze acele prezenţe mitice „latente” din subconştientul său rasial. Jurnalul lui – registrul în care consemna experimentele pe care le întreprindea cu Wynne-Jones –, dar şi Chris, sugeraseră că o minte mai tânără ar putea interacţiona cu sălbăticia pădurii într-un mod mai simplu şi mult mai rapid decât îşi imaginase vreodată tata că este posibil.

Biroul oferea o scurtă evadare de acele forme înfricoşătoare, vociferante. Pădurea îşi întinsese întunecatele tentacule psihice doar până în primele odăi ale casei – bucătăria şi sufrageria – şi a trece de zona aceea, prin salonul aglomerat, de-a lungul holului spre biroul tatei, însemna, într-un fel, a te scutura de acele mişcări insistente.

Cu timpul, în doar câteva săptămâni, am început să mă tem mai puţin de imaginile care se materializau încet din subconştientul meu. Au devenit parte din viaţa mea, o parte nepoftită, dar totuşi neameninţătoare. Nu mă apropiam de pădure, imaginându-mi că făcând asta nu provocam generarea de mitagouri care mai târziu puteau veni să mă bântuiască. Am petrecut foarte mult timp în satul din vecinătate şi am călătorit la Londra, la prieteni, cu fiecare ocazie care s-a ivit. Am evitat să iau contact cu familia lui Edward Wynne-Jones, prietenul tatălui meu, deşi conştientizam din ce în ce mai clar necesitatea de a-l

găsi şi de a vorbi cu el despre cercetările sale.

În toate aceste moduri presupun că am fost un laş; şi totuşi, privind retrospectiv, a fost mai mult un rezultat al neliniştii mele, al confuziei generate de situaţia rămasă în suspensie cu fratele meu. Ar fi trebuit să se întoarcă dintr-o clipă într-alta. Fără a şti sigur dacă era mort sau rătăcit complet, exista o mare tentaţie de a nu merge nici înainte, nici înapoi.

Stază, atunci: curgerea timpului prin casă, nesfârşita rutină a hrănirii, spălării, citirii, dar fără direcţie, fără un ţel.

Darurile de la fratele meu – iepurii, iniţialele – mi-au provocat ceva vecin cu panica. La începutul primăverii m-am aventurat pentru prima dată aproape de imposibila pădure, strigându-l pe Christian.

Şi la scurt timp după această întrerupere a rutinei, poate pe la mijlocul lui martie, am avut parte de primele două vizite din pădure care aveau să aibă un profund efect asupra mea în lunile următoare. Dintre cele două apariţii, a doua a fost de-o importanţă imediată; dar prima avea să capete o semnificaţie mai mare pentru mine ulterior, chiar dacă, în acel apus vântos şi friguros din luna martie, a fost o bântuire enigmatică ce-a trecut prin viaţa mea ca o răsuflare rece, o întâlnire meteorică.

Fusesem în Gloucester toată ziua, la banca unde încă se mai derulau afacerile tatei. Fuseseră câteva ore frustrante; totul era pe numele lui Christian şi nu exista nicio dovadă că fratele meu aranjase să-mi transfere mie gestionarea afacerilor. Explicaţiile mele privind faptul că el se pierduse în păduri îndepărtate au fost ascultate cu compasiune, dar cu foarte puţină înţelegere. Anumite ordine în aşteptare erau încă plătite, desigur, însă strâmtorarea mea financiară era tot mai mare şi, fără a avea acces la contul tatei, aveam să fiu forţat să mă bazez din nou pe educaţia mea. Cândva, abia aşteptam să-mi găsesc un serviciu. Acum, zăpăcit şi obsedat de trecut, nu voiam nimic altceva decât să mi se permită să-mi gestionez singur viaţa.

Autobuzul a întârziat şi drumul de întoarcere prin Herefordshire-ul agricol a fost lent şi întrerupt întruna de cirezile care circulau şi ele pe drumul public. Se făcuse deja după-amiază târziu când străbăteam ultimii kilometri de la staţia de autobuz la Cabana de Stejar.

În casă era frig. Am tras pe mine un pulover gros de lână şi mi-am făcut de lucru cu şemineul, curăţând cenuşa focului din ziua precedentă. Scoteam aburi pe gură şi tremuram puternic şi în clipa aceea am înţeles că era ceva nenatural în acea răcoare crâncenă. Camera era pustie; văzute pe geamurile acoperite cu o broderie de chiciură, grădinile din faţă păreau o ceaţă brun-verzuie, o imagine ştearsă în semiîntunericul adânc al înserării. Am aprins lumina, mi-am încrucişat braţele pe umeri şi am străbătut cu pas grăbit casa.

Nu încăpea nici urmă de îndoială. Frigul acela era nelalocul lui. Se forma deja gheaţă pe interiorul ferestrelor, în ambele părţi ale casei. Am zgâriat-o cu o unghie şi am tras cu ochiul prin vizorul astfel creat, uitându-mă peste curtea din spate.

Spre pădure.

Era o mişcare acolo, o agitaţie vagă, la fel de fragilă şi intangibilă ca pâlpâirea pre-mitagourilor care, deşi ocupau în continuare vederea mea periferică, încetaseră să mă mai preocupe. Am urmărit cum acea vibraţie se unduia printre copaci şi tufişuri şi părea că aruncă o umbră mişcătoare peste câmpul năpădit de ciulini care separa liziera de marginea grădinii.

Era ceva acolo, ceva invizibil. Mă urmărea şi se apropia încet de casă.

Neştiind ce altceva să fac, îngrozit de posibilitatea ca Urscumugul să se fi întors la marginea pădurii în căutarea mea, am luat suliţa cu coadă grea şi vârf de cremene pe care mi-o confecţionasem în săptămânile lui decembrie. Era un mijloc de apărare brut şi primitiv, dar oferea o siguranţă pe care nicio armă de foc nu ar fi putut-o oferi. Ce altceva să foloseşti împotriva a ceva primitiv dacă nu o unealtă primitivă? Acesta fusese raţionamentul meu.

Coborând scările, am simţit o adiere de aer cald pe obrajii îngheţaţi, o atingere aidoma respiraţiei grăbite a cuiva din apropierea mea. O umbră păru să planeze deasupra mea, dar dispăru degrabă.

În biroul tatei, aura se risipi, neputând probabil să concureze cu puternicul rest de intelect care era năluca propriului meu tată. M-am uitat prin glasvand la porţiunea de pădure care se vedea de acolo, ştergând sticla îngheţată, privind aşa cum privise tata odinioară, speriat, curios, atras de enigmaticele întâmplări care depăşeau limita umană din casă şi împrejurimi.

Peste gard treceau în goană siluete. Păreau să se reverse dintre copacii de la marginea pădurii, sărind şi rotindu-se în aer, forme cenuşii, umbroase, care dispăreau cu iuţeala cu care veneau, aidoma limbilor de fum gri ale unui foc de frunze. Dintre copaci, şi înapoi între copaci, ceva întinzându-se, pipăind, hoinărind înfometat primprejur.

Unul dintre fuioare trecu peste gard şi se extinse chiar până la glasvand, iar eu m-am tras în spate, speriat, tocmai când o faţă s-a holbat la mine de afară, după care s-a făcut nevăzută. Şocul îmi făcuse inima să galopeze şi am scăpat suliţa din mână. Aplecându-mă după ea, am ascultat cum sticla glasvandului zăngănea, vibrând. Uşa de lemn s-a cutremurat sub o lovitură puternică şi cârdul de găini speriate a fost străbătut de-o furie neaşteptată.

Eu însă nu mă puteam gândi decât la acel chip. Aşa ciudat: omenesc şi totuşi având trăsături pe care le puteam descrie doar ca fiind de elf; ochii erau oblici, interiorul gurii rânjite era de-un roşu strălucitor; faţa nu prezenta nici nas, nici urechi, dar avea un ciuf rebel de blană sau păr ţepos care-i împodobea craniul şi obrajii.

În acelaşi timp răuvoitor, pizmaş, comic, înfricoşător.

Dintr-odată, lumina s-a scurs de pe cer şi peste pământ s-a lăsat o ceaţă gri; copacii fuseseră învăluiţi în giulgiul unei ceţi supranaturale, prin care strălucea o lumină stranie din direcţia pârâului şovăielnic.

Curiozitatea mea a biruit în cele din urmă spaima. Am

deschis uşile de sticlă şi am păşit în grădină, mergând încet prin întuneric către poartă. Spre vest, în direcţia Grimley, linia orizontului era luminată. Distingeam clar formele caselor, crângurile şi dealurile unduitoare. Către est, spre conac, seara era la fel de limpede. Doar deasupra pădurii şi a Cabanei de Stejar înseşi plana acea mantie de întunecime prevestitoare de furtună.

Spiritele au venit în forţă atunci, ieşind chiar din pământ, ridicându-se deasupra mea, planând, iscodind şi scoţând ciudate sunete foarte asemănătoare cu râsul. M-am răsucit şi iar m-am răsucit, încercând să zăresc vreo formă raţională la acele creaturi iuţi, desluşind la răstimpuri ba o faţă, ba o mână, ba un deget lung şi curbat, unghia fiind o gheară lucioasă care împungea aerul spre mine, dar se retrăgea înainte să poată lua contact. Am întrezărit forme feminine, mlădioase şi senzuale. Dar cel mai mult am văzut feţele strâmbate a ceva ce părea mai mult elf decât om; părul curgea, ochii scânteiau, guri largi se deschideau în strigăte mute. Acestea să fi fost mitagouri? Nici nu aveam timp să mă gândesc. Părul îmi era atins, pielea – mângâiată. Degete invizibile mă înghionteau în spate, mă gâdilau după urechi. Tăcerea asfinţitului gri era întreruptă de bruşte şi scurte răbufniri de râs înfăşurat în vânt sau de strigătele lugubre ale păsărilor de noapte care pluteau deasupra mea, cu aripile larg deschise, cu feţe omeneşti.

Copacii de la marginea pădurii se legănau ritmic; în ramurile lor, prin ceaţa agăţătoare, am văzut noi forme, umbre care se alergau una pe alta peste câmpurile neatinse de soare dimprejur. Eram înconjurat de-o activitate poltergeist de proporţii nefiresc de mari.

Cât ai clipi, apoi, activitatea a încetat şi lumina dinspre pârâul şovăielnic a crescut în intensitate. Neclintirea era înspăimântătoare. Frigul amorţea şi corpul meu era sfâşiat de crampe. Am privit cum lumina se desprindea din ceaţă şi pădure, deopotrivă, şi am fost uimit când i-am văzut sursa.

Dintre copaci ieşea o ambarcaţiune, înainta neabătută

pe apele unui pârâu mult prea mic ca să-i cuprindă toată carena. Corabia era vopsită în culori vii, însă lumina strălucitoare provenea de la silueta care stătea la prora ei, uitându-se intens spre mine. Barca şi omul, amândoi erau printre cele mai ciudate lucruri pe care le văzusem vreodată. Corabia avea proră şi pupă înalte, şi o singură velă aşezată în unghi; niciun pic de vânt nu atingea pânza gri şi parâmele; în lemnul carenei fuseseră cioplite simboluri şi figuri; figurine bizare stăteau deasupra prorei şi pupei, şi fiecare dintre acele garguie cioplite părea să se întoarcă după mine.

Omul era înconjurat de un nimb auriu strălucitor. Ochii lui priveau ageri de sub o cască lucioasă de bronz, cu creştetul în formă de creastă elaborată, pe jumătate ascuns între apărătoarele de obraji mişcătoare. O barbă lungă, albă ca varul, cu şuviţe roşcate, îi ajungea până pe pieptul lat. Stătea sprijinit de balustrada corabiei, cu mantia pestriţă înfăşurată în jurul corpului, lumina care-l înconjura reflectându-se în metalul armurii sale.

În jurul lui dănţuiau strigoii şi nălucile de la liziera pădurii, care trăgeau şi împingeau corabia, justificând astfel înaintarea ei pe apele superficiale ale pârâiaşului.

Această scrutare reciprocă peste o distanţă de nu mai mult de o sută de metri a durat preţ de un minut întreg. Apoi, un vânt ciudat a început să sufle, umflând vela lată a bizarei ambarcaţiuni; parâmele negre s-au încordat, corabia s-a legănat şi omul strălucitor a înălţat privirea către cer.

În jurul lui, forţele întunecate ale suitei sale nocturne s-au adunat ghem împrejurul corabiei, tânguindu-se şi plângând pe vocile naturii.

Omul a aruncat ceva spre mine, după care a ridicat mâna dreaptă în acel simbol universal al recunoaşterii. Am păşit spre el, dar am fost orbit de-o pală neaşteptată de vânt aducător de praf. Spiritele se învârteau în jurul meu. Am văzut cum strălucirea aurie dispărea încet înapoi spre pădure, pupa fiind acum prora, vela umflată de-o adiere sănătoasă. Oricât m-am străduit, nu am putut păşi înainte

prin bariera de forţe protectoare care îl însoţea pe acel străin misterios.

Când în sfârşit am fost liber să mă mişc, corabia plecase, vălul întunecat de ceaţă de deasupra locului fusese absorbit dintr-odată, precum fumul tras spre un ventilator. Era o seară luminoasă; am simţit căldură. Am mers la obiectul pe care îl aruncase omul şi l-am ridicat.

Era o frunză de stejar mare cât palma mea, confecţionată din argint, un obiect meşteşugit cu măiestrie. Uitându-mă în jos la el, am văzut litera C abia încrustată înlăuntrul conturului unui cap de mistreţ. Frunza era găurită, o ruptură lungă şi subţire, ca şi când metalul ar fi fost străpuns cu un cuţit. M-am cutremurat, deşi la momentul acela nu puteam înţelege de ce acel talisman mă umplea de-o spaimă atât de mare.

M-am întors acasă şi am meditat la acele forme de mitagouri, cele mai bizare care ieşiseră până atunci de la marginea pădurii.

Doi

Ploaia măturase ţinutul, o aversă năprasnică ce păruse să cadă dintr-un cer prea luminos pentru a fi capabil să aducă aşa ceva. Pământul a devenit alunecos şi nu mi-a fost uşor să mă întorc în fugă la Cabana de Stejar. Ploaia mi-a pătruns prin puloverul gros şi pantalonii de flanelă şi o simţeam rece pe piele, enervantă. Fusesem luat pe nepregătite, venind dinspre conac după câteva ore de grădinărit, activitate întreprinsă în schimbul unei bucăţi de oaie din rezerva lor de carne ţinută la saramură.

Am luat-o la fugă prin grădină şi-am aruncat bucata grea de carne în bucătărie, apoi mi-am dat jos haina îmbibată de apă, încă stând în ploaie. În aer plutea mirosul greu de pământ şi pădure şi, în timp ce stăteam acolo, despuindu-mă de hainele ude, furtuna a trecut şi cerul s-a luminat uşor.

Soarele a răzbit printre nori şi, preţ de câteva secunde, un val de căldură m-a încurajat să cred că, pe când aprilie se pregătea să facă loc începutului de mai, primele semne ale verii începuseră să se vadă.

Atunci am văzut carnagiul din apropierea coteţului şi un fior de teamă m-a făcut să sar de-o parte a uşii de la bucătărie…

Înainte de plecare închisesem uşa, eram sigur de asta. Dar era deschisă în timp ce fugeam să mă adăpostesc de vremea rea.

Storcându-mi puloverul, m-am dus cu precauţie spre coteţ. Acolo se aflau două capete de găină, cu gâturile încă pline de sânge în locurile în care tăiase cuţitul. În noroiul dimprejur erau imprimate urmele unei fiinţe omeneşti cu picior mic.

Intrând în casă, am văzut pe dată că în lipsa mea avusesem un musafir. Sertarele de la masa din bucătărie erau deschise, la fel şi dulapurile, şi oalele şi borcanele fuseseră împrăştiate, câteva fiind desfăcute. Am mers prin casă şi am observat urmele de noroi care făceau ocolul

salonului, ajungând în birou, urcând scările şi plimbându-se prin mai multe dormitoare.

În camera mea, urmele, un desen vag de degete şi călcâie, se opreau la fereastră. Fotografiile cu mine, Christian şi tata, care se aflau pe masa mea de scris, erau mişcate din loc. Uitându-mă în lumină la pozele înrămate, am observat urmele de degete rămase pe sticlă.

Urmele de degete şi de paşi erau mici, dar nu ca ale unui copil. Presupun că şi în clipa aceea ştiam cine fusese musafirul meu misterios şi simţeam nu atât teamă, cât o foarte mare curiozitate.

Ea fusese acolo acum câteva minute. Nu era nici urmă de sânge în casă, şi credeam că trebuia să fie dacă ar fi adus cu ea trofeele goanei sale, dar nu auzisem nimic deranjat pe când străbăteam câmpurile. Cu cinci minute înainte, deci, nici mai mult, nici mai puţin. Venise în casă sub protecţia ploii, făcuse turul locuinţei, cercetând cu o temeinicie admirabilă, după care se întoarse în grabă în pădure, oprindu-se în drum să descăpăţâneze două dintre preţioasele mele găini. Chiar acum, mi-am spus, probabil că mă observa de la marginea pădurii.

Într-o cămaşă curată, cu pantalonii schimbaţi, am ieşit în grădină şi am fluturat din mână, scrutând desişul de arbuşti, spaţiile umbroase care erau cele câteva cărări prin pădure. Nu am văzut nimic.

Am decis atunci că va trebui să încerc să merg înapoi în pădure.

Ziua următoare a fost mai luminoasă şi considerabil mai uscată şi, dotat cu suliţă, cuţit de bucătărie şi pelerină de ploaie, am pătruns precaut între copaci, ajungând până la luminişul unde cu câteva luni înainte îmi făcusem tabără. Spre surprinderea mea, nu mai rămăsese aproape nimic din acea tabără. Foaia de cort dispăruse complet, conservele şi oalele fuseseră furate. Pipăind atent solul, am descoperit un singur cui de cort îndoit. Luminişul însuşi se modificase într-un fel simţitor: era plin de puieţi de stejar. Nu erau mai înalţi de un metru, dar se îngrămădeau pe locul acela, fiind prea mulţi ca să

supravieţuiască, şi prea înalţi ca să fi crescut în răstimp de câteva luni…

Şi încă nişte luni de iarnă!

Am tras de unul dintre puieţi şi am observat că avea rădăcinile adânc înfipte în pământ; mi-am julit mâna rupând scoarţa fragedă, şi-abia apoi planta s-a lăsat smulsă.

Ea nu s-a întors în ziua aceea şi nici în următoarea, dar de atunci încolo am devenit tot mai conştient de faptul că primeam un musafir în orele adânci ale nopţii. Mâncarea dispărea din cămară; ustensile, obiecte comune de gătit erau altundeva decât unde le lăsam, sau erau înlocuite. De asemenea, în unele dimineţi plutea un miros straniu în casă, nici de pământ, nici de femeie, ci – dacă vă puteţi imagina această combinaţie bizară – ceva ce conţinea puţin din fiecare. L-am sesizat mai puternic în hol şi stăteam acolo minute lungi, lăsând aroma aceea stranie să mă pătrundă. Pământ şi frunze găseam mereu la parter şi pe treptele casei. Musafira mea era tot mai îndrăzneaţă. Îmi imaginam că, în timp ce dormeam, ea stătea în pragul uşii şi mă privea. În chip ciudat, ideea nu-mi trezea pic de teamă.

Am încercat să îmi programez ceasul să mă trezească în crucea nopţii, dar nu am reuşit astfel decât să am parte de o noapte fără odihnă şi de o dispoziţie proastă. Prima oară când am folosit alarma, am descoperit că musafira mi-a scăpat, dar izul înţepător de femeie a pădurii umplea casa, electrizându-mă într-un fel pe care îmi era şi ruşine să-l recunosc. A doua oară, nu mă vizitase defel. În casă era linişte. Ceasul arăta ora trei dimineaţa şi singurul miros era acela de ploaie; şi de ceapă, care făcuse parte din cina mea.

Şi totuşi, am fost bucuros, cu acea ocazie, că mi-am programat ceasul aşa devreme, căci, deşi imaginara mea nimfă a pădurii nu era de văzut, *eram* vizitat. Cotcodăcitul găinilor deranjate a ajuns la mine chiar când urcam înapoi în pat. Imediat, am coborât în fugă scările spre uşa din spate şi am ţinut lampa cu petrol ridicată. Am reuşit să

observv două forme antropomorfe înalte şi cu constituţie solidă până ca sticla lămpii să se facă ţăndări şi flacăra să se stingă. Gândindu-mă la acel incident, îmi amintesc şuieratul aerului despicat de o piatră aruncată cu o precizie care depăşeşte orice imaginaţie.

În întuneric, am urmărit cele două siluete care se împleticeau. Se uitau ţintă la mine; una avea chipul vopsit în alb şi părea a fi gol-puşcă. Celălalt purta pantaloni largi şi o mantie scurtă; avea părul lung şi foarte buclat, dar poate că acest detaliu era doar imaginaţia mea. Fiecare ţinea câte o găină vie de gât, sugrumând ţipetele animalului. Sub privirea mea, fiecare a sucit gâtul păsării, apoi s-au întors împreună şi au mers cu mişcări rigide către gardul pierdut în bezna nopţii. Cel cu pantaloni largi s-a întors tocmai când să intre în întuneric şi s-a înclinat spre mine.

Am rămas treaz până în zori, şezând în bucătărie, ciugulind dintr-o pâine fără să mă gândesc şi făcând două ibrice cu ceai pe care, de fapt, nu-l doream. De îndată ce s-a făcut lumină afară, m-am îmbrăcat şi am cercetat coteţele găinilor. Rămăsesem de-acum cu două păsări, care se plimbau agitate prin ţarcul presărat cu grăunţe, cloncănind aproape cu reproş.

— Voi face tot ce pot, le-am spus. Dar am senzaţia că soarta vă pregăteşte acelaşi sfârşit.

Găinile s-au îndepărtat ţanţoşe de mine, solicitând poate să se bucure în pace de ultima lor masă.

Un puiet de stejar, înalt de zece centimetri, creştea în mijlocul ţarcului lor şi – surprins şi fascinat deopotrivă – m-am întins şi l-am smuls din pământ. Intrigat de modul în care natura însăşi părea să se infiltreze în teritoriul meu apărat cu gelozie, am făcut un tur al perimetrului, mai atent ca înainte la ceea ce creştea din pământ.

Puieţii îşi iţiseră capetele peste tot în partea de grădină de lângă birou şi câmpul cu ciulini care lega zona acea de pădurea însăşi. Erau mai mult de o sută de puieţi – fiecare având mai puţin de cincisprezece centimetri înălţime – într-un pâlc risipit peste mica peluză care ducea de la

glasvandul biroului spre poartă. Am ieşit pe poartă şi am observat modul în care câmpul, desţelenit pe alocuri de mai mulţi ani şi lăsat în paragină, era acum presărat din abundenţă cu puieţi. Spre liziera pădurii, aceştia erau mai înalţi, unii chiar cât mine. Am scurtat lăţimea şi extinderea acelui pâlc de arbuşti şi mi-am dat seama cu înfiorare că forma un soi de tentacul împădurit, lat de doisprezece sau cincisprezece metri, întinzându-se spre casă pe direcţia bibliotecii mucede.

Imaginea era deci a unui pseudopod de pădure care încerca să tragă casa însăşi înlăuntrul aurei corpului său principal. Nu ştiam dacă să las puieţii sau să îi strivesc. Dar când m-am întins cu gândul de a smulge unul din pământ, activitatea pre-mitago din câmpul vederii mele periferice a început să se agite, aproape manifestând furie. Am hotărât să las acea stranie cultură în pace. Ajungea până la marginea casei, dar când puieţii aveau să crească prea mari, puteau fi uşor distruşi, chiar dacă se dezvoltau într-un ritm anormal.

Casa era bântuită. Acest gând mă fascina, chiar dacă îmi dădea fiori reci pe şira spinării; totuşi, sentimentul de teroare era la un pas distanţă; era aceeaşi senzaţie de crispare pe care o ai când urmăreşti un film cu Boris Karloff sau asculţi o poveste cu fantome la BBC Home Service. Mi-a trecut prin gând că devenisem şi eu *o parte* din procesul de bântuire care cuprinsese Cabana de Stejar şi că, astfel, nu puteam reacţiona normal la semnele clare şi la manifestările prezenţelor spectrale.

Sau poate era doar asta: o voiam. Pe *ea.* Fata din pădurea sălbatică care îl obsedase pe fratele meu şi care ştiam că vizitase Cabana de Stejar din nou, în noua ei viaţă. Poate că bună parte din ceea ce avea să urmeze era cauzat de nevoia mea disperată de iubire, de a găsi acelaşi grad de angajare faţă de creaţia feminină a pădurii pe care îl găsise Christian. Aveam puţin peste douăzeci de ani şi, cu excepţia unei scurte, excitante, dar din punct de vedere intelectual sterpe legături cu o fată din satul francez unde fusesem după război, nu aveam experienţă amoroasă, îmi

era străină acea comuniune a minţii şi corpului pe care oamenii o numesc iubire. Christian o găsise. Christian o pierduse. Izolat la Cabana de Stejar, la kilometri distanţă de orice destinaţie, nu e deloc surprinzător că gândul întoarcerii lui Guiwenneth a început să mă obsedeze.

Şi-n cele din urmă ea s-a întors drept ceva mai mult decât o aromă trecătoare sau o urmă amorfă de pas pe podea. S-a întors în carne şi oase, nemaitemându-se de mine, la fel de curioasă de mine, îmi place să cred, cum eram şi eu de ea.

Stătea ghemuită lângă pat; lumina zgârcită a lunii se reflecta în luciul părului ei şi, când a întors ochii de la mine – crispată, mi s-a părut –, aceeaşi lumină i-a scăpărat în privire. Era o impresie şi, ridicându-se în picioare, i-am desluşit doar forma suplă, înveşmântată într-o mantie largă. Ţinea în mână o suliţă şi lama de metal rece era lipită de gâtul meu. Avea marginile ascuţite şi la fiecare mişcare a mea, cât de mică, acea atingere îmi tăia câte puţin pielea gâtului. Era o întâlnire dureroasă şi nu eram pregătit să o transform întruna fatală. Aşa că am stat nemişcat, în orele de după miezul nopţii, şi i-am ascultat respiraţia. Părea puţin agitată. Se afla acolo pentru că… ce pot spune? Căuta. Acesta este singurul cuvânt care poate să explice lucrurile. Mă căuta pe mine sau ceva legat de mine. Şi în acelaşi fel o căutam şi eu pe ea.

Mirosea puternic. Era genul de miros pe care aveam să ajung să-l asociez cu viaţa trăită în pădure şi în locurile izolate ale unui tărâm sterp, o viaţă în care spălatul regulat era un lux, şi în care aroma personală te reprezenta la fel de clar cum, în zilele mele, te reprezenta stilul de vestimentaţie.

Mirosea… a pământ. Da. Dar şi a secreţiile ei, izul înţepător şi nu tocmai neplăcut al sexului. Şi a transpiraţie, de asemenea, sărată, acră. Când s-a apropiat de mine şi s-a uitat atent în jos, am avut impresia că părul ei era roşcat şi că avea o privire aprigă. A spus ceva de genul:

— Ymma m’ch buth?

A repetat ultimele cuvinte de mai multe ori şi eu am spus:

— Nu înţeleg.

— Cefrachas. Ichna which ch'athab. Mich ch'athaben!

— Nu înţeleg.

— Mich ch'athaben! Cefrachas!

— Mi-aş dori să *pot* înţelege, dar chiar nu pot.

Lama s-a afundat mai tare în gâtul meu şi eu am tresărit şi am dus încet o mână spre metalul rece. Uşurel, am îndepărtat arma, surâzând şi sperând că pe întuneric ea îmi putea vedea supunerea.

A făcut un sunet ca de frustrare sau disperare, nu sunt sigur care anume. Avea hainele aspre. Am profitat de acea scurtă ocazie ca să ating mantia pe care o purta şi materialul era aspru, ca pânza de sac, şi mirosea a piele. Prezenţa ei era copleşitoare. Însă îi simţeam respiraţia dulce pe faţă, mirosind puţin a... nuci.

— Mich ch'athaben! a spus ea şi de data aceasta a vorbit pe un ton aproape deznădăjduit.

— Mich Steven, am spus, întrebându-mă dacă eram pe drumul cel bun, dar ea a rămas tăcută. Steven! am repetat şi mi-am atins pieptul. Mich Steven.

— Ch'athaben, a insistat ea şi lama m-a crestat şi mai tare.

— Este hrană în cămară, am oferit. Ch'athaben. Josen. Scărinen.

— Cumehirioch, a răspuns ea sălbatic şi m-am simţit insultat.

— Fac tot ce pot. Chiar trebuie să mă înţepi cu suliţa aia?

Dintr-odată, pe neaşteptate, s-a întins şi m-a prins de păr, trăgându-mi capul în spate şi scrutându-mi faţa.

O clipă după aceea nu mai era, alerga tăcut pe scări în jos. Deşi am urmat-o sprinten, era iute de picioare şi a fost înghiţită de umbrele nopţii. Am rămas la uşa din spate şi am căutat-o cu privire, dar nu era nici ţipenie.

— Guiwenneth! am strigat în întuneric.

Oare acesta era numele la care răspundea, m-am

întrebat? Sau aşa îi spunea doar Christian? Am repetat strigarea, schimbând accentul:

— *Gwinneth!* Gwineth! Întoarce-te, Guiwenneth. Întoarce-te!

În liniştea acelor prime ore ale dimineţii, vocea mea a răsunat puternic, cavernos, întoarsă la mine de pădure sumbră. O mişcare în pâlcul de porumbar m-a întrerupt la mijlocul numelui ei.

La lumina săracă a lunii era greu de văzut clar cine stătea acolo, însă era Guiwenneth, de asta eram sigur. Stătea nemişcată, privindu-mă, şi îmi imaginam că era intrigată de faptul că îi ştiam numele.

— Guiwenneth, a strigat ea încet, cu un sunet gâtuit, sibilant, şi o pronunţie semănând mai mult cu *chwin aiv.*

Am ridicat mâna dreaptă într-un gest de despărţire şi am strigat:

— Noapte bună, atunci, *Chwin aiv.*

— Inos c’da… Stivven…

Şi atunci umbrele învăluitoare ale pădurii au înghiţit-o din nou, şi de data aceasta n-a mai reapărut.

Trei

Pe timp de zi am explorat periferia pădurii, încercând să pătrund mai în adânc, dar încă neputând să o fac; oricare ar fi fost forţele care apărau inima pădurii, mă priveau cu suspiciune. M-am împiedicat şi m-am încâlcit în tufişurile dese, ajungând iar şi iar lângă un butuc acoperit de muşchi, năpădit de mărăcini şi imposibil de depăşit, sau nimerindu-mă cu faţa la un zid de piatră alunecoasă şi udă care se înălţa, întunecat şi descurajant, din pământul erodat şi acoperit de rădăcinile răsucite, pline de muşchi ale uriaşilor goruni care creşteau acolo.

Lângă râul morii l-am zărit pe Twigling. Aproape de pârâul şovăielnic, unde apa se învolbura pe sub poarta ruginită, acolo am văzut alte mitagouri, mişcându-se precaut printre ierburi, cu trăsăturile abia vizibile prin vopseaua cu care îşi acoperiseră pielea.

Cineva înlăturase puieţii din mijlocul luminişului şi se puteau observa vestigiile unui foc; erau împrăştiate în jur oase de iepure şi găină şi pe iarba acoperită cu ciulini erau semne ale făuritului de arme, aşchii de piatră şi bucăţi de scoarţă de lemn tânăr în locurile unde fusese confecţionată coada unei suliţe sau a unei săgeţi.

Eram conştient de activitatea din preajma mea, mereu dincolo de limita vederii, dar niciodată de cea a auzului; mişcări furişe, o fugă bruscă, un lugubru cântec – ca de pasăre, da, dar în mod clar de provenienţă omenească. Pădurea fremăta de creaţiile minţii mele… sau a lui Christian… creaturi care păreau să se strângă în preajma luminişului şi a pârâului, avansând noaptea din pădure de-a lungul tentaculului de stejar care ajungea până la birou.

Tânjeam să pot ajunge mai adânc în pădure, însă aceasta era o dorinţă care mi se refuza neîncetat. Curiozitatea mea faţă de ce se afla dincolo de cei aproximativ două sute de metri de lizieră ajungea la punctul culminant şi, în mintea mea, cream peisaje şi fiinţe la fel de sălbatice cum fuseseră cele din imaginara

călătorie a corabiei *Voyager.*

Trecuseră trei zile de la primul meu contact cu Guiwenneth cu mine, când mi-a venit o idee despre cum puteam să văd mai adânc în inima pădurii; nu-mi dau seama de ce nu mă gândisem înainte la asta. Poate Cabana de Stejar era atât de izolată de fluxul normal al existenţei umane, iar peisajul din jurul Ryhope atât de îndepărtat de civilizaţia avansat tehnologică în mijlocul căreia se afla, încât gândisem doar în termeni primitivi: mersul pe jos, alergatul, explorarea de la nivelul solului.

De mai multe zile eram conştient de sunetul şi, uneori, de imaginea unui monoplan mic care zbura deasupra terenului la est de pădure. În două zile, avionul – un Percival Proctor, cred – venise destul de aproape de pădurea Ryhope, după care făcuse cale întoarsă şi dispăruse în zare.

Apoi, în Gloucester, întorcându-mă de la bancă, am văzut din nou avionul – pe acelaşi sau pe altul foarte asemănător cu el. Am aflat că fotografia oraşul pentru o prospecţie topografică. Operând de la aerodromul Mucklestone, era fotografiată din aer o zonă de aproximativ şaizeci şi cinci de kilometri pătraţi, pentru Ministerul Dezvoltării Regionale şi al Locuinţelor. Dacă reuşeam să conving echipajul de zbor să-mi „împrumute” locul pasagerului într-unul dintre avioanele lor pentru o după-amiază, puteam să zbor deasupra pădurii de stejar şi să văd zona centrală dintr-o perspectivă pe care sistemele supranaturale de apărare în mod clar nu o puteau influenţa…

La poarta de acces a aerodromului Mucklestone am fost întâmpinat de un sergent care m-a condus, în linişte, la un pâlc mic de cabane Nissen date cu var care serveau drept birouri, clădiri de control şi popote. Înăuntru era mai frig decât afară. Întreaga zonă era neplăcut de dărăpănată şi lipsită de viaţă, deşi de undeva se auzeau clămpănitul unei maşini de scris şi râsete venind din depărtare. Două avioane stăteau pe pistă, dintre care la unul se lucra. Era o

după-amiază răcoroasă, vântul sufla din direcţia sud-est şi parcă tot fluiera pe la colţurile odăii înghesuite în care mă condusese ghidul meu.

Omul care îmi zâmbea încontinuu când am intrat părea abia trecut de treizeci de ani, avea păr blond, ochi deschişi la culoare şi o arsură urâtă pe bărbie şi pe obrazul stâng. Purta uniformă şi ecuson de căpitan al Forţelor Aeriene Regale, dar era descheiat la gulerul cămăşii şi purta tenişi în loc de ghete. Emana doar încredere şi părea în largul lui. S-a încruntat totuşi când mi-a strâns mâna şi a spus:

— Nu înţeleg prea bine ce vrei dumneata, domnule Huxley. Stai jos, te rog.

M-am conformat şi am rămas cu privirea îndreptată spre harta zonei în care ne aflam, desfăşurată pe masa de lucru. Numele lui era Harry Keeton, măcar atâta lucru ştiam, şi era clar că zburase în timpul războiului. Arsura era deopotrivă fascinantă şi hidoasă la vedere; o purta însă cu mândrie, ca pe o medalie, aparent deloc deranjat de alura grotescă pe care i-o dădea.

Îl studiam îndeaproape; era şi el la fel de nedumerit de mine şi, după ce ne-am privit un timp fără să spunem nimic, a râs.

— Nu primesc multe solicitări de închiriere a unui avion. Cel mai adesea vin din partea fermierilor care vor să li se fotografieze casele. Şi a arheologilor. Aceştia vor mereu fotografii la apus sau la răsărit. Umbre ale soarelui, înţelegi? Evidenţiază marcaje în teren, fundaţii vechi, lucruri de felul acesta… dar dumneata vrei să zbori pe deasupra unei păduri… am dreptate?

Am încuviinţat cu o mişcare din cap. Nu reuşeam să disting locul unde, pe hartă, se afla moşia Ryhope.

— E o zonă împădurită lângă casa mea, destul de întinsă. Aş vrea doar să zbor pe deasupra ei şi să fac câteva fotografii.

Chipul lui Keeton a exprimat ceva asemănător îngrijorării. A surâs, atunci, şi şi-a atins bărbia cicatrizată.

— Ultima dată când am zburat peste o pădure, un lunetist a reuşit cea mai bună lovitură din viaţa lui şi m-a

doborât la pământ. Asta era în ’43. Zburam cu un aparat Lysander. Frumos avion, frumoasă manevrabilitate. Dar glonţul acela… direct în rezervorul de combustibil, şi bâldâbâc! Drept peste copaci. Am avut noroc că am putut ieşi. Pădurile îmi dau o stare de agitaţie, domnule Huxley. Dar nu cred că există lunetişti în pădurea dumitale.

A zâmbit într-un fel prietenos şi eu am zâmbit înapoi, neplăcându-mi să spun că nu pot garanta un asemenea lucru.

— Unde mai exact este pădurea aceasta? a întrebat.

— E pe moşia Ryhope, am răspuns, ridicându-mă şi aplecându-mă peste hartă.

După o clipă, am văzut numele. În chip straniu, nu exista nimic care să indice prezenţa unei păduri acolo, doar o linie punctată marcând graniţa uriaşei proprietăţi.

Când m-am îndreptat de spate, am văzut că se uita la mine ciudat.

— Nu este marcată, am spus. Ce ciudat!

— Foarte, a zis el. Tonul lui era colocvial… sau poate puţin reţinut. Cât de mare este zona? a întrebat atunci. Cât de extinsă?

Continua să mă studieze.

— Foarte extinsă. Un perimetru de peste zece kilometri…

— Zece kilometri! a exclamat, apoi a zâmbit subţire. Asta nu-i o simplă pădure, e ţara copacilor!

În liniştea care a urmat, m-am convins că omul ştia măcar *ceva* despre pădurea Ryhope. Am spus:

— Ai zburat aproape de locul acela dumneata însuţi. Dumneata sau unul dintre piloţii dumitale.

El a aprobat iute din cap, aruncând o privire hărţii.

— Eu am fost acela. M-ai văzut, aşa-i?

— Aşa mi-a venit ideea să vin la aerodrom.

Pentru că el n-a adăugat nimic, ci doar a afişat un aer foarte precaut, am continuat:

— Trebuie să fi observat anomalia, atunci. Nu e marcat nimic pe harta aeriană…

Dar în loc să completeze ideea, Harry Keeton s-a aşezat

şi a început să se joace cu un stilou. A studiat harta, apoi pe mine, apoi din nou contururile. Tot ce a spus a fost:

— Nu ştiam că mai avem necartografiată vreo pădure medievală de stejar atât de întinsă. E o pădure administrată?

— Parţial. Cea mai mare parte e destul de sălbatică însă.

Bărbatul s-a lăsat pe spătarul scaunului; cicatricea arsurii se închisese puţin la culoare şi mi s-a părut că omul îşi reprima o emoţie crescândă.

— Şi numai acest lucru este uimitor, a spus. Pădurea din Dean este imensă, desigur, dar este bine îngrijită. Există o pădure în Norfolk care e sălbatică. Am fost acolo…

A ezitat, încruntându-se uşor.

— Mai sunt şi altele. Toate mici, toate doar nişte pădurici lăsate în voia sorţii. Dar nici pe departe *păduri sălbatice.*

Deodată, Keeton părea foarte încordat. Se uita ţintă la hartă, la zona care delimita moşia Ryhope şi mie mi s-a părut că a murmurat ceva de genul:

— Deci am avut dreptate…

— Mă poţi ajuta cu un zbor pe deasupra pădurii, atunci? am întrebat şi Keeton s-a uitat la mine bănuitor.

— De ce vrei s-o survolezi?

Am dat să-i spun, dar m-am întrerupt.

— Nu vreau să se vorbească despre asta…

— Înţeleg.

— Fratele meu hălăduieşte undeva înăuntrul ei. Acum câteva luni a plecat să exploreze şi nu s-a mai întors. Nu ştiu dacă s-a rătăcit sau a murit, dar aş vrea să văd ce se poate vedea din aer. Îmi dau seama că e ceva ieşit din comun…

Keeton era cufundat în propriile gânduri. Se făcuse acum destul de palid la faţă, mai puţin pe bărbie, unde ţesutul se cicatrizase în urma arsurii. Dintr-odată s-a uitat fix la mine şi a clătinat din cap.

— Ieşit din comun? Păi, da. Dar mă descurc eu. Va fi costisitor. Va trebui să decontezi combustibilul…

— Cât?

A rostit o cifră aproximativă pentru un survol de o sută de kilometri care mi-a făcut sângele să mi se scurgă din obraji. Dar am acceptat şi-am fost uşurat să aflu că nu vor mai fi alte costuri. Putea să mă ducă el în zbor pe acolo. Avea să întoarcă aparatele spre pădurea Ryhope şi să o adauge pe harta topografică pe care o completa.

— Tot trebuia să o fac cândva, pot foarte bine s-o fac acum. Cel mai devreme te pot duce mâine, după ora două. E bine pentru tine?

— Foarte bine, am spus. Voi fi aici.

Ne-am strâns mâinile. Când am ieşit din birou, am aruncat o privire înapoi. Keeton stătea aproape nemişcat în spatele mesei şi se uita ţintă la harta topografică; am observat că mâinile îi tremurau uşor.

Mai zburasem doar o singură dată înainte. Călătoria durase patru ore şi o făcusem într-un aparat Dakota rablagit şi ciuruit de gloanţe, care decolase în timpul unei furtuni cu tunete şi aterizase pe pneuri dezumflate pe o pistă din Marsilia. Nu fusese conştient de mare lucru, căci eram sub sedative; era vorba de un zbor de evacuare aranjat cu mare dificultate, spre locul de convalescenţă unde să mă pot recupera de pe urma împuşcăturii din piept.

Aşa se face că zborul cu Percival Proctor a fost de fapt primul meu drum către cer şi, pe când aeronava şubredă se hurduca şi părea că avea să sară spre tăriile cerului, am strâns tare mânerele scaunului, am închis ochii şi m-am chinuit îngrozitor să nu dau totul afară din mine. Nu cred să-mi mai fi fost vreodată atât de rău, şi nu ştiu nici până azi cum am reuşit să-mi păstrez cumpătul. Odată la câteva secunde, corpul meu se certa cu stomacul, iar câte o pală de vânt – un curent termal, cum îi spunea Keeton – părea să înşface avionul cu degete invizibile şi să-l azvârle în sus sau în jos cu viteze alarmante. Aripile se curbau şi se flexau. Chiar şi prin căştile pe care le purtam puteam auzi pârâitul fuzelajului de aluminiu în vreme ce acea minusculă structură se lupta cu elementele naturii nepăsătoare.

Am dat ocol aerodromului de două ori şi într-un final am riscat să deschid ochii. La început am fost dezorientat, căci am fost deodată conştient că priveliştea de pe fereastra laterală nu era orizontul, ci un teren agricol. Mintea mea s-a adaptat urechii mele interioare şi eu m-am adaptat ideii de-a fi la câteva sute de metri deasupra solului, abia conştient de confuzia corpului meu în relaţie cu gravitaţia. Apoi Keeton a virat brusc la dreapta – şi atunci n-am simţit pic de dezorientare, ci doar panică! – şi avionul a plutit iute către nord; soarele puternic ascundea totul către vest, dar privind printre gene pe geamul lateral destul de pâclos, am întrezărit modelul câmpurilor de jos, cu pâlcurile risipite de clădiri albe care formau cătune şi orăşele.

— Dacă simţi că ţi-e rău, a strigat Keeton înspre spate, vocea lui răsunând aspru în urechile mele, foloseşte geanta de piele de lângă tine, da?

— Mi-e bine, am răspuns şi am pipăit după geantă, ca să fiu totuşi sigur.

Avionul a fost izbit atunci de un vânt de travers şi mi s-a părut că tot corpul mi se adună în capul pieptului, alături de celelalte organe. Am strâns geanta mai tare, am simţit înţepătura salivei din gură, acea oribilă senzaţie de frig care precede greaţa. Şi cât mai în linişte, şi cât mai iute posibil – simţindu-mă umilit în totalitate – am cedat nevoii violente de a-mi goli stomacul.

Keeton a râs zgomotos.

— Risipă de raţii alimentare, a spus.

— Mi-e mai bine fără ele.

Şi, dintr-odată, *chiar* mă simţeam mai bine. Poate din cauză că eram nervos pe slăbiciunea mea, poate simplul fapt de-a fi gol – ceva îmi permitea o abordare mai veselă a înfiorătorului act al zborului la sute de metri deasupra pământului. Keeton verifica aparatele de fotografiat şi era atent la ele, nu la drumul nostru de-a curmezişul cerului. Cârma semicirculară se mişca de la sine şi, deşi avionul părea a se afla în strânsoarea unor degete uriaşe care îl întorceau când la dreapta, când la stânga, apoi îl

împingeau în joc cu o viteză alarmantă, părea că păstrăm un curs drept. Sub noi, terenurile agricole se amestecau cu pădurea deasă şi verde; un afluent al râului Avon era o panglică noroioasă şerpuind fără ţintă în zare. Umbrele norilor alergau ca fumul pe peticeala câmpurilor arate şi, una peste alta, totul părea acolo jos leneş, placid, liniştit.

Şi atunci Keeton a spus:

— Dumnezeule mare, aia ce-i?

M-am uitat înainte peste umărul lui şi am văzut la orizont începuturile întunecate ale pădurii Ryhope. Un nor mare părea să plutească deasupra acelei părţi a ţinutului, o întunecime stranie, ca şi când o furtună s-ar fi dezlănţuit deasupra pădurii. Şi totuşi, cerul era destul de limpede. *Se vedeau* într-adevăr nişte nori, dar erau risipiţi şi vărateci precum aceia de pe cerul din vestul Angliei. Mantia mohorâtă urca parcă dinspre copacii înşişi şi, apropiindu-ne de întinderea vastă a pădurii, acea întunecime ne influenţa dispoziţia, întunecându-ne şi pe noi, umplându-ne cu ceva vecin cu spaima. Keeton i-a dat glas, înclinând micul avion spre dreapta pentru a zbura pe la marginea pădurii. M-am uitat în jos şi am văzut Cabana de Stejar, o clădire jalnică şi îngrămădită, cu acoperiş cenuşiu, zona dimprejur arătând neagră, posacă, şirul de puieţi întinzându-se pe o porţiune lată spre extensia casei unde se afla biroul.

Pădurea în sine părea încâlcită, densă şi ostilă; mă puteam uita departe, peste vârfurile înfrunzite şi erau neîntrerupte, o mare de verde-cenuşiu, fremătând în bătaia vântului, având un aspect aproape organic, o singură entitate, respirând şi mişcându-se neîncetat sub nedorita mea privire aeriană.

Keeton a zburat la distanţă de pădurea Ryhope, în jurul perimetrului, şi mie mi s-a părut că întinderea de pădure primordială nu era aşa mare cum păruse la început. Am observat curgerea pârâului şovăielnic, un fir şerpuit şi destul de haotic de apă brun-cenuşie, scânteind când şi când în soare. Se putea vedea o parte din traseul pârâului prin pădure, până când vârfurile copacilor se închideau

deasupra lui.

— Am să efectuez un survol de la est la vest, a anunţat Keeton deodată şi aeronava s-a înclinat, pădurea s-a lăsat pe o parte sub privirea mea fascinată şi, dintr-odată, părea să vină împleticit spre mine, curgând sub mine şi întinzându-se sălbatică şi tăcută înaintea mea.

Imediat, avionul a fost cuprins de o furtună incredibil de puternică. A fost proiectat în sus, aproape răsturnat peste cap în vreme ce Keeton se lupta la manşă, încercând să îndrepte aparatul. O ciudată lumină aurie se scurgea de la vârful aripii şi de la elicea din bot, de parcă am fi zburat printr-un curcubeu. Avionul a fost lovit din dreapta şi împins tare spre marginea pădurii, înapoi către câmpul liber. În cabină a început un tânguit fantomatic, ca de *banshee*[5]. Era de-a dreptul asurzitor, până într-atât încât abia mai auzeam în căşti strigătele de furie şi teamă ale lui Keeton.

Îndepărtându-se de marginile pădurii, s-a reinstaurat un calm relativ, avionul s-a îndreptat, a coborât puţin, apoi s-a înclinat când Harry Keeton s-a întors pentru o a doua încercare de-a zbura pe deasupra pădurii.

Păstra o linişte aproape deplină. Eu aş fi vrut să vorbesc, dar am amuţit când mi-am aţintit privirea spre zidul de beznă din faţa noastră.

Din nou, vântul acela!

Avionul s-a împleticit pe deasupra primelor câteva sute de metri de pădure şi lumina care a început să ne învăluie a crescut în intensitate, târându-se pe aripi şi jucându-se, aidoma unor mici fâşii de fulger, chiar peste cabină. Ţipătul a atins o intensitate care m-a făcut să urlu şi avionul a fost lovit atât de tare, încât am fost sigur că va fi făcut bucăţi ca jucăria unui copil.

Uitându-mă în jos prin strania lumină, am zărit luminişuri, poiene, un râu curgând... a fost cel mai mic crâmpei dintr-o pădure aproape complet ascunsă de forţele supranaturale care o protejau.

---

[5] În mitologia irlandeză, spirit feminin care prevesteşte moartea prin urlete (n. red.).

Dintr-odată, avionul a fost întors cu susul în jos. Sunt sigur că am strigat când am alunecat greoi în scaun, numai cureaua groasă de piele oprindu-mă să nu mă izbesc de tavan. Aparatul s-a rostogolit iar şi iar, în vreme ce Keeton se lupta să-l redreseze, vocea lui fiind un şuierat îndepărtat de teamă şi confuzie. Vuietul de afară a devenit un soi de râs sfidător şi, brusc, micul aparat de zbor a fost *aruncat* înapoi peste câmpul deschis, îndreptându-se, făcând două lupinguri şi fiind cât pe ce să se lovească de pământ.

A ţâşnit înapoi în aer, trecând peste crânguri, case de fermă, fugind parcă speriat, departe de pădurea Ryhope.

Când în sfârşit s-a calmat, Keeton a ridicat avionul la o mie de metri şi s-a uitat îngândurat în depărtare, unde zona împădurită era la orizont, un loc acoperit de întuneric care înfrânsese cele mai puternice eforturi ale sale de a-l explora.

— Nu ştiu ce naiba a provocat asta, mi s-a adresat el în şoaptă. Dar acum aş prefera să nu mă gândesc la situaţie. Pierdem combustibil. Probabil rezervorul are o spărtură. Ţine-te bine în scaun…

Şi avionul a săltat şi-a ţâşnit către sud, spre pista de aterizare, unde Keeton a descărcat fotografiile şi m-a lăsat să-mi văd de ale mele; era puternic zdruncinat şi părea nerăbdător să scape de mine.

Patru

Povestea mea de dragoste cu Guiwenneth din Pădurea Verde a început în ziua următoare, pe neaşteptat, dramatic…

Mă întorsesem acasă de la aerodromul Mucklestone abia spre seară şi eram obosit, zdruncinat şi pregătit să mă arunc în pat. Am dormit în ciuda alarmei de la ceas, trezindu-mă brusc la unsprezece şi jumătate dimineaţa. Era o zi luminoasă, chiar dacă acoperită de nori, şi după un mic dejun frugal, am ieşit la plimbare şi m-am întors să privesc pădurea de la distanţă.

Era prima dată când vedeam, de la nivelul solului, întunericul misterios asociat cu pădurea Ryhope. M-am întrebat dacă acea apariţie se dezvoltase recent ori dacă nu cumva fusesem eu aşa vrăjit, aşa învăluit de aura pădurii, încât pur şi simplu nu putusem observa starea ei enigmatică. M-am înapoiat spre casă, fiindu-mi puţin frig doar în pulover şi pantaloni, dar simţindu-mă totuşi bine în acele zile de sfârşit de primăvară şi început de vară. Sub impresia momentului am decis să fac o plimbare până la iazul morii, locul unde, cu doar câteva luni în urmă, îl reîntâlnisem pe Christian după ani de zile.

Locul mă atrăgea, chiar şi iarna, când suprafaţa iazului îngheţa în jurul pâlcurilor de stuf şi pe la extremităţile lui nămoloase. Era tulbure acum, dar în mijloc se păstrase limpede. Algele care în puţin timp aveau să transforme iazul într-o hazna nu se desprinseseră încă din hibernarea lor iernatică. Am observat totuşi că barca putrezită, care fusese legată aproape de adăpostul şubred de când îmi puteam aduce aminte, nu se mai vedea nicăieri. Odgonul ros cu care fusese legată – împotriva căror valuri aprige, mă întrebam? – cobora sub nivelul apei şi mi-am imaginat că la un moment dat, în cursul iernii ploioase, acea ambarcaţiune ponosită se scufundase pur şi simplu până pe fundul nămolos al iazului.

De cealaltă parte a apei începea ţinutul dens al

copacilor: un zid de ferigi, papură şi mărăcini, întins între trunchiuri subţiri şi noduroase de stejar, asemenea unui gard. Nu exista nicio cale de acces, căci stejarii înşişi crescuseră dintr-un sol prea mlăştinos pentru a putea fi străbătut de un om.

M-am dus până la marginea mlaştinii şi m-am sprijinit de un trunchi înclinat, uitându-mă în semiîntunericul jilav de la liziera pădurii.

Deodată am văzut un om păşind spre mine!

Era unul dintre cei doi intruşi din urmă cu două nopţi, cel cu păr lung şi pantaloni largi. Am văzut acum că aspectul lui era acela al unui regalist din timpul lui Cromwell, de la mijlocul secolului al XVII-lea; era gol până la brâu, cu excepţia a două curele de piele încrucişate pe piept, de care erau ataşate un corn cu praf de puşcă, un sac de piele cu bile de plumb şi un pumnal. Avea părul foarte ondulat, buclele ajungându-i până la barbă şi mustaţă.

Vorbele pe care mi le-a adresat sunau tăios, omul părea aproape mânios, şi totuşi zâmbea în timp ce le rostea. Mie mi se păreau într-o limbă străină, dar ulterior mi-am dat seama că erau în engleză, una vorbită cu un accent din popor. Spusese: „Eşti fratele străinului, asta-i tot ce contează…”, dar la momentul acela, cuvintele lui fuseseră doar nişte sunete fără sens.

Sunete, accente, cuvinte… ce conta mai mult atunci era că omul a ridicat o flintă cu ţeavă lucioasă, a tras siguranţa cu mare efort şi a eliberat bila spre mine dintr-o poziţie de la jumătatea distanţei dintre brâu şi umărul său. Dacă fusese un foc de avertisment, era un ţintaş a cărui abilitate avea să-i aducă cea mai mare admiraţie. Dacă avusese de gând să mă ucidă, atunci mă puteam socoti realmente norocos. Bila m-a lovit într-o parte a capului. M-am mişcat înapoi, ridicând mâinile într-un gest de apărare, strigând:

— Ooo! Pentru numele lui Dumnezeu!…

Detunătura armei a fost asurzitoare, dar totul s-a pierdut imediat în durerea şi confuzia cauzate de lovitura în cap. Îmi amintesc că am fost aruncat înapoi, parcă

împins, şi că apele reci ca gheaţa ale iazului mă înşfăcau şi mă trăgeau la fund. Preţ de o clipă, n-am mai văzut nimic, iar când mi-am revenit în simţiri înghiţeam apa infectă a iazului morii. Am dat din mâini şi m-am luptat cu mâlul, cu algele şi cu papura care păreau să fluture în jurul meu. Cumva, am ieşit la suprafaţă şi am tras în piept aer şi apă, înecându-mă şi tuşind violent.

Atunci am văzut coada lucioasă a unui băţ decorat şi am înţeles că îmi era întinsă o suliţă de care să mă ţin. O voce de fată striga ceva al cărui sens doar l-am intuit şi m-am agăţat recunoscător de lemnul rece, mai mult înecat decât viu.

Simţeam cum sunt smuls din strânsoarea algelor. Două mâini vânjoase m-au prins de umeri şi m-au scos cu totul afară şi, în vreme ce clipeam pentru a scăpa de apa şi noroiul din ochi, mi-am focalizat privirea spre doi genunchi goi şi pe silueta subţirică a salvatoarei mele, aplecată spre mine şi forţându-mă să mă întind pe burtă.

— Sunt bine, am bolborosit.

— B’th towethoch! a insistat ea şi mâinile mi-au masat puternic spatele.

Am simţit cum apa îmi ieşea din stomac. Mi s-a urcat în gât şi am vomitat un amestec de chim şi apă de iaz, dar într-un sfârşit am reuşit să mă ridic în şezut şi i-am împins mâinile deoparte.

S-a dat în spate, încă ghemuită, şi când mi-am şters noroiul de la ochi, am văzut-o clar pentru prima oară. Se uita fix la mine şi surâdea larg, aproape chicotea de starea mizeră în care mă aflam.

— Nu e amuzant, am spus, uitându-mă speriat peste ea, la pădure, dar atacatorul meu plecase.

Gândul la el s-a şters repede în timp ce o priveam pe Guiwenneth.

Chipul îi era de-a dreptul răpitor, cu ten palid, puţin pistruiat. Părul ei era de-un castaniu strălucitor şi îi cădea pe umeri în valuri neîngrijite, mişcate de vânt. M-aş fi aşteptat să aibă ochii de-un verde deschis, dar erau de-un maro închis, iar când mă privea cu amuzament, m-am

simţit atras de acea privire, fascinat de fiecare linioară de pe faţa ei, de forma perfectă a gurii ei, de şuviţele de păr roşcat, sălbatic, care îi cădeau peste frunte. Tunica ei era scurtă, din bumbac vopsit în maro. Braţele şi picioarele îi erau subţiri, dar avea muşchi vânjoşi; un puf blond fin îi acoperea gleznele şi am observat că avea genunchii foarte zgâriaţi. Purta sandale confecţionate cu neîndemânare.

Mâinile care mă ţinuseră la pământ şi care îmi pompaseră apa afară din plămâni cu atâta putere erau mici şi delicate, cu unghiile scurte. La încheieturi purta brăţări de piele neagră şi la centura îngustă cu ţinte de fier de la brâu purta o spadă scurtă într-o teacă gri.

Deci aceasta era fata de care Christian se îndrăgostise fără speranţă şi definitiv! Iar când mă uitam la ea, când simţeam cu ea o legătură pe care până atunci n-o mai întâlnisem, senzaţia sexualităţii ei, a umorului ei, a puterii ei, puteam foarte bine să înţeleg de ce.

M-a ajutat să mă ridic în picioare. Era înaltă, aproape la fel de înaltă ca mine. S-a uitat în jur, apoi m-a mângâiat pe braţ şi a deschis calea prin desiş, îndreptându-se spre Cabana de Stejar. Eu m-am tras înapoi, scuturând din cap, şi ea s-a răsucit şi a spus ceva cu mânie.

Eu am zis:

— Sunt ud leoarcă şi nu mă simt deloc în largul meu…

Mi-am plimbat mâinile pe hainele pline de noroi şi alge şi am zâmbit.

— Nici în ruptul capului nu mă duc acasă prin pădure. O să mă duc pe drumul uşor…

Şi am pornit cu paşi mari pe cărare. Guiwenneth a strigat după mine şi şi-a lovit iritată coapsa. M-a urmat îndeaproape, menţinându-se lângă linia copacilor. Era fără îndoială expertă, căci nu scotea aproape niciun sunet, şi doar când mă opream şi mă uitam atent printre tufişuri reuşeam să o zăresc. Când mă opream, se oprea şi ea, iar părul ei capta lumina soarelui într-un fel care fără doar şi poate îi trăda prezenţa. Părea înveşmântată în foc. Era ca un far în pădurea întunecată şi probabil că nu îi era uşor să supravieţuiască.

Când am ajuns la poarta grădinii, m-am uitat în spate după ea. A ieşit grăbită dintre copaci, cu capul plecat, cu suliţa strânsă ferm în mâna dreaptă în vreme ce cu stânga ţinea teaca sabiei, împiedicând-o să se clatine. A fugit pe lângă mine, a străbătut grădina şi a intrat la adăpostul casei, lipindu-se cu spatele de perete şi uitându-se speriată înapoi spre copaci.

M-am grăbit după ea şi am deschis uşa din spate. Cu o privire hăituită, s-a strecurat înăuntru.

Am închis uşa după mine şi am urmat-o pe Guiwenneth în vreme ce străbătea casa, curioasă şi intimidantă. Şi-a aruncat suliţa pe masa din bucătărie şi şi-a desfăcut centura cu sabia, scărpinându-şi carnea viguroasă prin tunică.

— Ysuth'k, a spus, râzând în barbă.

— Te mănâncă, nu mă îndoiesc, am aprobat, privind cum ia cuţitul meu de bucătărie, chicoteşte, scutură din cap şi îl lasă să cadă înapoi pe masă.

Începeam să tremur, gândindu-mă la o baie caldă plăcută; dar mă aştepta doar una călâie, întrucât sistemul de încălzire a apei era extrem de primitiv la Cabana de Stejar. Am umplut trei oale cu apă şi le-am pus pe aragaz. Guiwenneth a privit fascinată cum flacăra albastră a prins viaţă.

— R'vannith, a spus pe un ton de cinism reţinut.

Lăsând apa să se încălzească, am mers după ea prin salon, unde a studiat pozele, a pipăit husele de pânză ale scaunelor, a mirosit fructele de ceară şi a scos un sunet de uimire oarecum admirativ, apoi a chicotit şi mi-a aruncat un măr artificial. L-am prins şi ea a exprimat prin gesturi actul de-a mânca, întrebând:

— Cliosga muga?

Şi a râs.

— De obicei, nu, am răspuns.

Ochii ei erau aşa luminoşi, zâmbetul aşa tineresc, aşa zburdalnic… aşa frumos!

Îşi scărpina întruna urmele lăsate de curea la brâu şi a continuat să exploreze, intrând în baie şi cutremurându-se

uşor. Nu am fost surprins. Baia era o porţiune uşor modificată a latrinei originale, vopsită urât într-un galben acum spălăcit; pânze de păianjen împodobeau fiecare colţ; cutii vechi cu praf de curăţat Vim şi cârpe soioase erau îngrămădite sub lavoarul de porţelan crăpat. Privind acel loc rece şi neprimitor, mă uimea şi pe mine faptul că toată copilăria mă spălasem acolo fără mari probleme – ei bine, mă deranjau doar păianjenii uriaşi care mişunau pe jos sau ieşeau din scurgerea căzii alarmant de des. Cada era adâncă, din smalţ alb, cu robinete înalte din inox care i-au atras atenţia lui Guiwenneth mai mult ca orice. Şi-a plimbat degetele pe smalţul rece şi-a rostit iarăşi acel cuvânt: „R'vannith". Şi a râs. Mi-am dat seama brusc că spunea *Roman.* Asocia suprafeţele reci ca de marmură şi tehnicile speciale de încălzire cu societatea cea mai avansată din punct de vedere tehnologic pe care o cunoscuse. Dacă era rece, dur, funcţional, decadent, atunci sigur că era ceva roman, iar ea, o celtă, îl dispreţuia.

Nu vă mint că nici ei nu i-ar fi stricat o baie. Emana un miros destul de puternic şi eu nu eram obişnuit să interacţionez cu acea parte animalică a unui om. În Franţa, în ultimele zile ale ocupaţiei, mirosul predominant fusese acela de teamă, de usturoi, de vin stătut, prea adesea de sânge stătut, şi de uniforme umede, mucegăite. Toate aceste mirosuri fuseseră cumva o parte naturală a războiului, parte a tehnologiei. Guiwenneth avea o aromă de pădure, animalică, care era uimitor de neplăcută şi totuşi ciudat de erotică.

Am turnat apa călduţă în cadă şi am urmat-o în preumblările ei spre birou. Acolo s-a cutremurat din nou, plimbându-se pe lângă pereţi cu un aer aproape chinuit. Se uita întruna spre tavan. S-a dus la glasvand şi s-a uitat ţintă afară, apoi a tropotit pe podea cu sandalele, în cerc, apoi a atins masa de lucru, cărţile şi unele dintre artefactele de lemn ale tatei. Cărţile nu o interesau câtuşi de puţin, deşi a studiat preţ de mai multe secunde paginile unui volum, încercând poate să se dumirească ce anume era. În mod evident o bucura să vadă imagini cu bărbaţi –

în uniformă, întâmplător, într-o carte despre portul militar din secolul al XIX-lea – şi mi-a arătat planşele de parcă eu nu le-aş fi văzut niciodată până atunci. Zâmbetul ei manifesta plăcerea inocentă a unui copil, însă pe mine nu mă tulbura nimic altceva decât forţa adultă a corpului ei. Acela nu exprima niciun pic de naivitate tinerească.

Am lăsat-o să cerceteze biroul întunecos şi am vărsat în cadă apa fiartă din oale. Şi aşa, apa de baie era călduţă. Nu conta. Orice era bun dacă mă scăpa de scârboasele rămăşiţe ale algelor şi de nămol. Mi-am dat hainele jos şi am urcat în cadă, apoi am băgat de seamă că Guiwenneth stătea în uşă, strâmbându-se la vederea pieptului meu murdar, dar altminteri palid şi costeliv.

— Suntem în 1948, i-am explicat cu cât mai multă demnitate posibil, nu în secolele barbare de dinainte de Hristos.

Doar nu se aşteaptă de la mine să fiu numai muşchi, mi-am spus. Nu o persoană civilizată ca mine.

M-am spălat repede şi Guiwenneth s-a lăsat pe vine, păstrând o tăcere meditativă. Apoi a spus:

— Ibri c’thaan k’thirig?

— Şi eu cred că eşti frumoasă.

— K’thirig?

— Doar în weekend. Aşa procedează englezii.

— C’thaan perm avon? Avon!

Avon! Stratford-upon-Avon? Shakespeare?

— Preferata mea este *Romeo şi Julieta,* mă bucur că ai măcar *unele* noţiuni de cultură.

Ea a dat din cap, acel frumos păr fluturând peste trăsăturile ei ca mătasea. Aşa murdar cum era, atârnând moale – vedeam cu ochiul liber – şi gras, strălucea totuşi şi se unduia cu o bogăţie proprie. Părul ei mă fascina. Mi-am dat seama că mă uitam fix la ea, ţinând peria cu mâner lung într-o poziţie din care ajungeam să-mi frec spatele. Ea a spus ceva ce a sunat ca o solicitare de-a nu mă mai holba, apoi s-a ridicat în picioare, trăgându-şi tunica maro – încă scărpinându-se! – şi şi-a împreunat braţele pe piept, sprijinindu-se de peretele placat cu faianţă, cu privirea

pierdută pe gemuleţul de la baie.

Din nou curat şi scârbit de cum arăta apa din cadă, mi-am luat inima în dinţi şi m-am ridicat în picioare, întinzându-mă după prosop, dar nu înainte ca ea să mă fi putut vedea… şi să fi râs iarăşi! S-a oprit din râs, licărul din ochii ei fiind enervant de aţâţător, şi mi-a privit trupul alb, măsurându-mă de sus până jos.

— Nu e nimic nelalocul lui cu mine, am spus, ştergându-mă viguros cu prosopul, uşor ruşinat, dar hotărât să nu las a se vedea asta. Sunt un exemplar perfect de mascul englez.

— Chuin atenor! a spus ea, contrazicându-mă complet.

Mi-am înfăşurat prosopul la brâu şi am îndreptat un deget spre ea, apoi spre cadă. A priceput mesajul şi mi-a răspuns cu un gest propriu, lovind de două ori cu pumnul drept spre, dar nu în, umărul său drept.

S-a dus înapoi în birou şi am privit-o vin moment frunzărind mai multe cărţi, uitându-se la planşele color. M-am îmbrăcat atunci şi m-am dus la bucătărie să prepar o oală cu supă.

După un timp am auzit apa curgând în cadă. A urmat un interval scurt de clipoceli, dublate de sunete confuze şi amuzate când un calup de săpun neobişnuit de alunecos s-a dovedit a fi necooperant. Cuprins de curiozitate – şi poate de un interes sexual – m-am dus iute în acea odaie rece şi am tras cu ochiul din spatele uşii. Ieşise deja din cadă şi îşi aranja tunica pe corp. Mi-a adresat un zâmbet subţire, scuturând din cap. De pe braţele şi picioarele ei şiroia apa. S-a adulmecat singură îndelung şi a ridicat din umeri, parcă spunând: „Şi care e diferenţa?”

Când i-am oferit un bol de supă de legume, o jumătate de oră mai târziu, m-a refuzat, arătându-se aproape bănuitoare. A adulmecat vasul şi a scufundat un deget în lichid, gustându-l fără cine ştie ce plăcere în vreme ce mă privea cum mănânc. Oricând m-am străduit, nu am putut-o convinge să împărţim acea masă modestă. Îi era însă foame, asta era clar, şi a rupt până la urmă un codru de pâine pe care l-a înmuiat în oala cu supă. Tot timpul a stat

cu ochii la mine, examinându-mă, examinându-mi în special ochii, mi se părea mie.

Într-un târziu, a spus încet:

— C’cayal cualada… Christian?

— Christian? am repetat, rostind numele aşa cum trebuia el pronunţat.

Din gura ei sunase *Crisatan,* dar îl recunoscusem cu oarecare emoţie, şocat.

— Christian! a spus şi a scuipat cu furie pe jos.

Ochii ei au căpătat o expresie sălbatică şi s-a întins după suliţă, dar i-a folosit coada ca să mă înghiontească în piept.

— Steven.

O pauză de gândire.

— Christian.

A clătinat din cap, ajungând la cine ştie ce concluzie.

— C’cayal cualada? Im clathyr!

Întreba oare dacă suntem fraţi? Am încuviinţat din cap.

— L-am pierdut. S-a sălbăticit. S-a dus în pădure. În inima ei. Îl cunoşti?

Am arătat spre ea, la ochii ei, şi am spus:

— Pe Christian?

Deşi era palidă, s-a făcut şi mai palidă. Era speriată, asta era clar.

— Christian! a sărit şi-a aruncat suliţa expert şi fără efort prin bucătărie.

S-a înfipt cu un bufnet în uşa din spate şi a rămas acolo, tremurând.

M-am ridicat în picioare şi am smuls arma din lemnul uşii, enervat întru câtva că aceasta străpunsese panoul, lăsând o gaură măricică spre lumea de afară. Ea s-a încordat puţin când am extras suliţa şi i-am examinat vârful bont, dar cu margini ca de lamă. Era crenelat, dar nu ca o frunză; dinţii erau nişte cârlige încovoiate dispuse de-a lungul ambelor margini. Celţii irlandezi folosiseră o armă redutabilă numită *gaegolga,* o suliţă care nu trebuia folosită niciodată în luptă onorabilă, căci dinţii ei încovoiaţi ar fi smuls organele celui pe care îl străpungea. Poate că în Anglia, sau în acea parte din lumea celtică în care se

născuse Guiwenneth, onoarea nu era luată în calcul atunci când se foloseau asemenea arme.

Coada era încrustată cu linii mici dispuse în unghiuri diferite; alfabetul ogam, desigur. Auzisem de el, dar nu aveam idee cum funcţiona. Mi-am plimbat degetele de-a lungul crestăturilor şi am întrebat:

— Guiwenneth?

Ea a spus:

— Guiwenneth mech Penn Ev.

A spus-o cu mândrie. Penn Ev era numele tatălui ei, am presupus. Guiwenneth, fiica lui Penn Ev?

I-am dat suliţa şi am dus precaut mâna spre sabia din teacă. Ea s-a îndepărtat de masă, privindu-mă cu luare aminte. Teaca era din piele tare, cu fâşii de metal foarte subţire aproape întreţesut în ea. Era decorată cu ţinte de bronz şi cele două jumătăţi fuseseră unite cu o sfoară groasă de piele. Sabia însăşi era întru totul funcţională: mâner de os învelit în piele de animal bine dărăcită. Alte ţinte de bronz ofereau o priză eficientă pentru degete. Pavăza era aproape inexistentă. Lama era din fier deschis la culoare, lung de aproximativ patruzeci şi cinci de centimetri. Era mai îngustă spre mâner, dar se lăţea până la dimensiunea de vreo zece centimetri, după care se îngusta spre un vârf ascuţit. Era o armă frumoasă, voluptuoasă. Şi erau pe ea urme de sânge uscat care stăteau de mărturie a frecventei sale utilizări.

Am vârât sabia înapoi în teacă, apoi am căutat în dulapul cu mături propria-mi armă, suliţa pe care o confecţionasem dintr-o creangă decojită şi cioplită stângaci, cu o bucată mare de cremene cu margini tăioase în vârf. I-a aruncat o singură privire şi a izbucnit în râs, scuturând din cap şi parcă nevenindu-i să creadă.

— Sunt foarte mândru de ea, ţin să te informez, am spus cu falsă indignare.

Am atins vârful ascuţit al pietrei. Râsul ei a fost luminos şi degajat, amuzament sincer în faţa eforturilor mele meschine. Apoi s-a arătat puţin ruşinată, acoperindu-şi gura cu mâna, chit că încă o pufnea râsul.

— Mi-a luat mult timp să o fac. Am fost foarte impresionat de măiestria mea.

— Peth’n plantyn! a spus şi a chicotit.

— Cum îndrăzneşti? m-am răstit şi am făcut ceva foarte nesăbuit.

Trebuia să-mi dau seama că greşesc, dar buna dispoziţie, senzaţia de linişte şi pace mă făcuseră prea nepăsător. M-am prefăcut că o atac pe fată, coborând suliţa, împingând-o uşor spre ea ca pentru a spus „Îţi arăt eu”…

A reacţionat într-o fracţiune de secundă. Veselia i-a dispărut din privire şi din poziţia buzelor şi o expresie de furie felină i-a luat locul. A scos un sunet gutural, de atac, şi, în scurtul răstimp cât îmi luase mie să-mi împing jalnica suliţă de jucărie spre ea, Guiwenneth a lovit de două ori cu sabia în jos, sălbatic, cu o forţă incredibilă.

Prima lovitură a retezat vârful suliţei mele şi aproape mi-a smuls-o din mână; a doua a retezat lemnul şi arma astfel decapitată mi-a fost luată din pumn şi aruncată prin bucătărie. A doborât oale de pe perete şi a căzut în ropot spart printre vasele de depozitare din porţelan.

Totul se petrecuse repede, încât abia am putut reacţiona. Ea părea la fel de şocată ca mine şi am stat amândoi locului, scrutându-ne reciproc, roşii la faţă, cu gura deschisă.

— Îmi pare rău, am spus încet şi am încercat să destind atmosfera.

Guiwenneth a surâs nesigură.

— Guirinyn, a murmurat ca o scuză şi a cules de jos vârful retezat de suliţă şi mi l-a înmânat.

Am luat piatra încă ataşată de o bucată de lemn, am studiat-o, am făcut o faţă tristă şi amândoi am izbucnit, deodată, într-un râs degajat.

Apoi, pe nepusă masă, şi-a strâns lucrurile, şi-a legat cureaua şi s-a dus la uşa din spate.

— Nu pleca, am spus şi ea a intuit aparent sensul cuvintelor mele, ezitând şi spunând:

— Michag ovnarrana!

(Trebuie să plec?)

Apoi, cu capul în pământ, încordată din tot corpul, a pornit cu paşi siguri înapoi spre împărăţia pădurii. Dispărând în semiîntunericul de acolo, a fluturat o dată din mână şi a scos un ţipăt ca de porumbel.

Cinci

În seara aceea m-am dus în birou şi am scos jurnalul ponosit pe care îl ţinuse tata. L-am deschis la întâmplare, dar cuvintele sfidau eforturile mele de a le citi, în parte, cred, din pricina unei neaşteptate stări de melancolie care îşi făcuse simţită prezenţa începând cu ora apusului. În casă domnea o tăcere apăsătoare, însă reverbera de râsul lui Guiwenneth. Ea părea a fi pretutindeni şi totuşi nicăieri. Ieşise din timp, din anii scurşi, din viaţa anterioară care ocupase acea odaie tăcută.

Pentru un timp am stat în picioare şi am scrutat noaptea, mai conştient de reflexia mea în sticla murdară a glasvandului, iluminată de lampa de birou. Aproape mă aşteptam ca Guiwenneth să apară înaintea mea, ieşind prin silueta omului deşirat şi cu păr răvăşit care îmi întorcea atât de oropsit privirea.

Dar poate că ea simţise nevoia – nevoia din *mine,* vreau să zic – de a stabili ceva ce ajunsesem să recunosc ca fapt… în toate, mai puţin în ceea ce citeam.

Era ceva ce ştiusem, presupun, încă de când răsfoisem jurnalul. Paginile în care amarnicele detalii fuseseră consemnate odinioară erau rupte de mult dintre acele coperte, distruse, fără-ndoială, sau ascunse prea bine ca să le pot eu găsi. Existau însă indicii, insinuări suficiente pentru ca tristeţea să se fi imprimat imediat asupra mea.

În cele din urmă m-am întors la masa de scris şi m-am aşezat, frunzărind încet prin caietul legat în piele, verificând date, apropiindu-mă de acea primă întâlnire dintre tatăl meu şi Guiwenneth, şi de a doua, de a treia…

Din nou, fata. Din pădure, aproape de pârâu, a străbătut în fugă scurta distanţă până la coteţe, şi a stat ghemuită acolo zece minute. Eu priveam din bucătărie, apoi m-am mutat în birou când ea şi-a schimbat poziţia. J conştientă de ea, urmărindu-mă în tăcere, privind. Ea nu înţelege, iar eu nu pot explica. Sunt disperat. Fata mă afectează total. J a văzut asta, dar ce pot să fac? Este natura mitagoului însuşi. Nu sunt imun,

nu mai mult decât erau oamenii cultivaţi din aşezările romane împotriva cărora ea a acţionat. Este într-adevăr viziunea idealizată a prinţesei celte, păr roşcat bogat, ten palid, corp totodată copilăresc şi vânjos. Este o războinică. Dar îşi poartă armele cu stângăcie, ca şi când i-ar fi nefamiliare.

J nu e conştientă de aceste lucruri, ci doar de fată şi de atracţia mea. Băieţii nu au văzut-o, deşi Steven a vorbit de două ori deja despre viziuni ale formei „şaman" cu coarne de cerb care este şi ea activă acum. Fata este mai energică decât primele forme mitago, care par mecanice, cam debusolate. Nu este nici pe departe recentă, dar se comportă cu o vigilenţă nefirească. Mă supraveghează. Eu o supraveghez pe ea. Se scurge mai bine de un anotimp între vizite, dar încrederea ei pare să crească. Mi-aş dori să-i ştiu povestea. Bănuiala mea trebuie să fie aproape de adevăr, dar amănuntele îmi scapă, căci nu putem comunica.

Şi câteva pagini mai încolo, scrise la vreo două săptămâni după consemnarea anterioară, dar nepurtând vreo dată:

Întoarsă în mai puţin de o lună. Trebuie că e generată într-adevăr cu putere. Am decis să-i spun lui Wynne-Jones de ea. A venit la amurg şi a intrat în birou. Am rămas nemişcat, privind-o. Armele pe care le poartă au un aspect ameninţător. Era curioasă. Rostea cuvinte, dar mintea mea nu lucrează îndeajuns de repede ca să-şi amintească sunetele străine ale culturilor pierdute. Curiozitate! A cercetat cărţi, obiecte, dulapuri. Ochii ei sunt incredibili. Rămân ţintuit în scaun ori de câte ori se uită la mine. Am încercat să intru în contact cu ea, rostind cuvinte simple, dar mitagoul este generat cu limbajul şi percepţia proprii. Cu toate acestea, WJ crede că mintea unui mitago este deschisă spre educaţie, spre limbaj chiar, graţie legăturii sale cu mintea care l-a creat. Sunt confuz. Această însemnare este confuză. J a venit în birou şi a fost mâhnită. Băieţii au început să fie afectaţi de declinul lui J. Este foarte bolnavă. Când fata i-a râs, J aproape a făcut un acces de isterie, dar a preferat să părăsească biroul decât să o confrunte pe femeia cu care crede că o trădez. Nu trebuie să pierd interesul fetei. Singurul mitago care a ieşit din pădure. Aceasta este o ocazie de neratat.

După aceasta lipsesc pagini întregi, pagini de-o imensă relevanţă, întrucât ele categoric vorbeau despre eforturile tatei de-a o urma pe fată în pădure, documentând pasajele şi cărările pe care le-a folosit. (Există, de pildă, un rând criptic într-o consemnare altminteri de rutină despre modul de utilizare a echipamentului pe care el şi Wynne-Jones l-au conceput: „Intrat pe poteca mistreţului, segmentul şapte, şi făcut peste patru sute de paşi. Există o posibilitate aici, dar adevărata cale de acces, chiar dacă nu aceea evidentă, îmi scapă şi acum. Apărările sunt prea puternice şi eu sunt prea bătrân. Un tânăr? Sunt şi alte cărări de încercat.” Şi aici se întrerupe.)

Ultima referinţă la Guiwenneth a pădurii este scurtă şi confuză, dar conţine indicii privind tragedia pe care eu abia acum am ajuns să o percep.

14 septembrie ’42. Unde este fata? Ani! Doi ani! Unde? Este oare posibil ca un mitago să fi expirat, un altul să-i fi luat locul? J o vede. J! Starea ei s-a înrăutăţit, e în pragul morţii, ştiu că e aşa. Ce pot să fac? Este bântuită. Fata o bântuie. Imagini? Imaginaţie? J e isterică în mare parte a timpului, iar când S şi C sunt prin preajmă, păstrează o tăcere rece, îndeplinindu-şi rolul de mamă, nu însă şi de soţie. Nu am mai schimbat… (cuvântul este tăiat, dar nu ilizibil). J se stinge. Nimic în mine nu suferă la acest gând.

Indiferent de boala care o afectase pe mama, starea ei fusese accentuată de furie, gelozie şi, în cele din urmă, poate, de suferinţa pentru felul în care o femeie tânără şi uimitor de frumoasă îi furase inima tatălui meu. „Este însăşi natura unui mitago…”

Cuvintele erau ca strigătele de sirenă, avertizându-mă, speriindu-mă şi totuşi nu puteam să plec urechea la ele. Întâi tata fusese consumat, şi apoi ce tragedie se declanşase când Christian se întorsese acasă de pe front, iar fata (pe-atunci, poate, având o poziţie bine stabilită în casă) îşi mutase afecţiunea spre bărbatul care era mai aproape de vârsta ei? Nu era de mirare că Urscumug era aşa violent! Ce lupte, mă întrebam, ce urmăriri, ce furie

fuseseră exprimate în lunile de dinaintea morţii tatălui meu în pădure? Jurnalul nu conţinea nicio referire la această perioadă, absolut niciuna la Guiwenneth după acele cuvinte reci, aproape disperate: *J se stinge. Nimic în mine nu suferă la acest gând.*

Al cui mitago era ea?

Ceva vecin cu panica pusese stăpânire pe mine şi devreme în dimineaţa următoare am fugit în jurul pădurii până am rămas fără suflu şi eram lac de sudoare. Era o zi luminoasă, nu foarte friguroasă. Găsisem o pereche de ghete grele şi, înarmat cu suliţa mea scurtată, am patrulat pădurea de stejar în pas alergător. Am strigat-o pe Guiwenneth întruna.

Al cui mitago era?

Întrebarea mă bântuia în vreme ce alergam, o pasăre neagră fluturând din aripi deasupra capului meu. Era a mea? Sau era a lui Christian? Christian se dusese în pădure ca să o găsească din nou, să o găsească pe acea Guiwenneth a pădurii pe care propria *lui* minte o generase din interacţiunea cu stejarii şi frasinii, cu păducelul şi tufişurile, cu întreaga formă de viaţă completă care era antica Ryhope. Dar al cui mitago era Guiwenneth *a mea?* Era a lui Christian? O găsise oare, o urmărise şi o forţase să iasă la marginea pădurii, o fată care se temea de el, care îl sfida? Oare de Christian se ascundea ea?

Sau era *a mea!* Poate că propria mea minte îi dăduse naştere şi ea venise la creatorul ei aşa cum mersese cândva la tatăl meu, copil atras de adult, unul ca şi celălalt. Christian poate că *o găsise* pe fata visurilor sale şi chiar în clipa aceea se ascundea în inima pădurii, ducând o viaţă în egală măsură bizară şi satisfăcătoare.

Îndoiala mă rodea însă, şi chestiunea „identităţii” lui Guiwenneth începea să devină o obsesie.

M-am odihnit lângă pârâul şovăielnic, departe de casă, în locul unde eu şi Chris aşteptaserăm corabia de jucărie să sosească din călătoria ei prin pădure, cu atâţia ani

înainte. Câmpul era plin de balegă de vacă în care puteai călca oricând, deşi acum pe-acolo păşteau doar oile, adunate grămadă de-a lungul malului năpădit de buruieni, privindu-mă chiorâş, cu neîncredere. Pădurea era un zid de întuneric care se întindea spre Cabana de Stejar. Dintr-un impuls, am început să urmez pârâul şovăielnic în aval, căţărându-mă peste trunchiul doborât de-un fulger al unui copac, croindu-mi drum cu forţa printr-o încâlceală de trandafiri, mărăcini şi urzici înalte până la genunchi. Ierburile începutului de vară erau crescute bine, chit că oile pătrundeau chiar şi până acolo ca să pască în poieni.

Am umblat vreme de zece minute în contra curgerii de apă, lumina scăzând pe măsură ce bolta de frunziş se îndesea. Pârâul se lărgea, malurile deveneau mai abrupte. Dintr-odată, direcţia s-a schimbat, apa curând din adâncul pădurii, şi urmând-o mai departe am rămas dezorientat; un stejar mare îmi aţinea calea şi terenul cobora într-o pantă abruptă, periculoasă, pe care am ocolit-o cât de bine am putut. Din pământ, stânci acoperiţi de licheni gri alunecoşi se iţeau boante; trunchiuri noduroase de stejari tineri creşteau prin şi în jurul acestor bariere de piatră. Până să-mi găsesc drumul de trecere, pierdusem pârâul, deşi susurului se auzea fantomatic din depărtare.

În câteva minute mi-am dat seama că văd câmpul printre copacii mai rari de la marginea pădurii. Mă învârtisem în cerc. Iarăşi.

Am auzit atunci strigătul unui porumbel şi m-am răsucit în bezna tăcută. Am strigat-o pe Guiwenneth, dar mi-a răspuns doar sunetul unei păsări, sus de tot, fâlfâind din aripi ca pentru a mă tachina.

Cum intrase tatăl meu în pădure? Cum reuşise să pătrundă atât de adânc? Din jurnalele sale, din detaliile hărţii care stătea acum agăţată pe peretele din birou ştiam că reuşise să parcurgă o distanţă considerabilă în pădurea Ryhope înainte ca apărările să îl întoarcă din drum. Cunoscuse calea, eram sigur de asta, dar jurnalul lui fusese atât de tare ciuntit de el însuşi în ultimele sale zile – pentru a ascunde dovezi, pentru a ascunde, poate,

vinovăţii – încât informaţiile lipseau.

Îl cunoşteam destul de bine pe tata. Cabana de Stejar dovedea multe lucruri şi unul în mod aparte: firea lui obsesivă, nevoia de a persevera, de a acumula, de a depozita. Pentru mine era de neconceput faptul ca tata să fi distrus ceva. Să fi ascuns, da, dar niciodată nu făcuse ceva să dispară complet.

Căutasem prin casă, întrebasem şi la conac, şi, dacă tata nu intrase nepoftit într-o seară ca să folosească necuprinsele odăi şi coridoarele tăcute în propriul său scop, atunci nu ascunsese nicio hârtie la conac.

Rămânea o singură variantă şi am trimis o scrisoare de avertizare la Oxford, sperând că va ajunge înaintea mea, lucru care nu putea fi garantat. A doua zi mi-am făcut un bagaj mic, m-am îmbrăcat elegant şi am făcut chinuitorul drum cu autobuzul şi trenul până la Oxford.

La casa unde locuise colegul şi confidentul tatălui meu, Edward Wynne-Jones.

Nu mă aşteptam să-l găsesc pe Wynne-Jones în persoană. Nu îmi puteam aminti cum, dar la un moment dat în anul precedent – sau poate înainte de plecarea mea în Franţa – auzisem de dispariţia sau de moartea sa, şi că fiica lui ocupa acum casa. Nu îi ştiam numele, cum nu ştiam nici dacă va primi bine vizita mea. Era un risc pe care trebuia să mi-l asum. În orice caz, a fost foarte afabilă. Casa era semi-decomandată, aflată la periferia Oxfordului, înaltă de trei etaje şi într-o stare avansată de degradare. Ploua când am ajuns eu, şi femeia înaltă, cu alură severă care mi-a răspuns la uşă m-a poftit iute înăuntru, dar m-a făcut să rămân la capătul holului până mi-am dat jos haina şi pantofii uzi leoarcă. Doar după aceea a întreprins obişnuitele gesturi de politeţe.

— Eu sunt Anne Hayden.

— Steven Huxley. Îmi pare rău că vin neanunţat… sper că nu deranjez.

— Nu deranjaţi deloc.

Avea vreo treizeci şi cinci de ani, era îmbrăcată sobru,

într-o fustă gri şi un pulover gri peste o bluză albă pe gât. În casă mirosea a soluţie de lustruit şi umezeală. Toată încăperile erau ferecate în partea cu coridorul: o măsură de apărare, îmi imaginam, împotriva intruşilor care ar fi putut pătrunde pe fereastră. Era genul de femeie care aducea, nechemat, apelativul „fată bătrână” în minţile needucate, lipsite de experienţă, şi poate că ar fi trebuit să aibă multe pisici care să mişune pe lângă picioarele sale.

De fapt, Anne Hayden era departe de a trăi în stilul pe care l-ar fi sugerat aparenţele. Se căsătorise şi soţul ei o părăsise în timpul războiului. Conducându-mă în salonul întunecat şi cu miros de piele, am văzut un bărbat cam de vârsta mea care citea un ziar. S-a ridicat în picioare, ne-am strâns mâinile şi mi-a fost prezentat drept Jonathan Garland.

— Dacă vreţi să discutaţi în pace, vă pot lăsa singuri o vreme, a spus el şi, fără a aştepta un răspuns, a plecat într-o altă parte a casei.

Anne nu i-a explicat în niciun fel prezenţa. Locuia acolo, desigur. În baie, pe raftul de jos – am observat mai târziu – erau aşezate ustensile de bărbierit.

Toate aceste amănunte pot părea irelevante, însă eu studiam cu atenţie femeia şi situaţia ei. Era stânjenită şi solemnă, nepermiţând vreun contact amical, niciun fel de raport care să-mi îngăduie să încep şirul de întrebări cu uşurinţă. A făcut ceai, mi-a oferit biscuiţi şi a stat într-o tăcere totală pentru o vreme, până ce i-am explicat motivul vizitei mele.

— Nu l-am întâlnit niciodată pe tatăl dumneavoastră, a spus ea încet, deşi aveam cunoştinţă de el. A venit în vizită la Oxford de multe ori, dar niciodată când eram şi eu acasă. Tata era naturalist şi petrecea multe săptămâni departe de casă. Eram foarte apropiată de el. Când ne-a abandonat, am fost foarte nefericită.

— *Când* s-a întâmplat asta, vă aduceţi aminte?

Mi-a aruncat o privire care sugera şi mânie şi milă.

— Îmi amintesc foarte bine. A fost într-o sâmbătă, pe 13 aprilie 1942. Eu locuiam la etajul de sus. Soţul mă părăsise

deja. Tata a avut o discuţie aprinsă cu John… fratele meu… şi-apoi a plecat ca din puşcă. Atunci l-am văzut ultima oară. John s-a dus să lupte în străinătate şi a fost ucis. Eu am rămas în casă…

Graţie întrebărilor abil puse şi a iscodirii blânde, am înjghebat o poveste a unei duble tragedii. Când Wynne-Jones, din cine ştie ce motiv, îşi abandonase familia, Armei Hayden i se frânse inima pentru a doua oară. Nefericită, a trăit în singurătate anii care urmaseră, dar atunci când războiul s-a încheiat, a început să se mişte din nou în cercurile sociale.

Când tânărul care locuia cu ea a adus un vas cu ceai proaspăt, contactul dintre ei a fost cald, scurt şi sincer. Femeia nu încetase să aibă sentimente, chiar dacă cicatricea dublei tragedii era evidentă.

I-am spus, apelând doar la amănuntele pe care le simţeam necesare, că cei doi bărbaţi – taţii noştri – lucraseră împreună şi că însemnările tatălui meu erau incomplete. Observase oare, sau descoperise, extracte de jurnal, foi de hârtie, scrisori care să nu-i aparţină lui Wynne-Jones?

— Nu m-am uitat prea atent prin lucrurile lui, domnule Huxley, a răspuns ea încet. Biroul tatei este exact cum l-a lăsat. Dacă asta vi se pare puţin dickensian, sunteţi bine-venit să credeţi aşa. Aceasta este o casă mare şi nu e nevoie de odaia aceea. A o curăţa şi a o întreţine ar fi un efort inutil, aşa că este încuiată şi aşa va rămâne până când tata se va întoarce şi va deretica singur în ea.

— Pot să o văd?

— Dacă doriţi. Pe mine nu mă interesează. Şi, cu condiţia să îmi arătaţi obiectele, puteţi împrumuta orice vreţi.

M-a condus spre primul etaj şi pe un lung coridor întunecat al cărui tapet cu imprimeu floral se desprindea în multe locuri. Pereţii erau împodobiţi cu tablouri prăfuite, copii şterse după Matisse şi Picasso. Covorul era deşirat.

Biroul tatălui ei se afla în capăt; încăperea avea vedere

spre oraşul Oxford. Prin perdelele murdare am reuşit să desluşesc turla de la St Mary's. Pereţii erau tapetaţi cu atât de multe cărţi, încât apăruseră crăpături în tencuiala de deasupra rafturilor. Masa de lucru era acoperită cu un cearşaf alb, la fel ca restul mobilelor din odaie, însă cărţile erau apăsate de greutatea unui strat de praf gros cât unghia. Hărţi, tabele şi planşe de botanică erau stivuite lângă perete. Teancuri de jurnale şi volume de beletristică legate erau aruncate într-un dulap, mai să dea pe dinafară. Era antiteza studioului ordonat al tatei, bârlogul aglomerat şi în devălmăşie al unui intelectual activ, lucru care m-a descumpănit, făcându-mă să mă întreb de unde să-mi încep căutarea.

Anne Hayden m-a supravegheat câteva minute, cu ochii mijiţi şi obosiţi în spatele ochelarilor cu rame de corn.

— Vă las puţin singur, a spus apoi şi am auzit-o coborând la parter.

Am deschis sertarele, am frunzărit cărţi, am tras chiar şi covoarele din loc în căutarea unor scânduri de duşumea desprinse. Ar fi fost o misiune extrem de grea să examinez fiecare centimetru din cameră, şi după o oră m-am declarat înfrânt. Nu doar că nu exista nicio pagină din jurnalul tatei ascunsă în biroul colegului său, dar nu exista nici măcar un jurnal al lui Wynne-Jones însuşi. Singura legătură cu pădurea mitagourilor era amalgamul de aparate bizare, aproape frankensteineşti, care alcătuiau echipamentul „punţii frontale" a lui Wynne-Jones. Această invenţie abracadabrantă includea căşti, metri întregi de cabluri, bobină de cupru, baterii grele de automobil, discuri cu lumină stroboscopică multicoloră şi sticle cu chimicale înţepătoare, etichetate codat. Toate acestea erau îndesate într-un cufăr mare de lemn şi acoperite cu o draperie. Cufărul era vechi şi încrustat cu modele complicate. Am apăsat şi am înghiontit panourile lui şi am descoperit până la urmă un compartiment secret, dar acel spaţiu îngust era gol.

Cât mai încet posibil, am umblat prin restul casei, trăgând cu ochiul în fiecare cameră, încercând să intuiesc

dacă Wynne-Jones şi-ar fi făcut o ascunzătoare departe de birou. Nu mi-a lăsat impresia că ar fi aşa, prevalau doar mirosul de cearşafuri umede şi mucegăite, de cărţi vechi, şi acea îngrozitoare atmosferă generalizată a unei proprietăţi nefolosite şi neîngrijite.

Am coborât înapoi la parter. Anne Hayden mi-a surâs subţire.

— Aţi avut noroc?

— Regret, dar nu.

A înclinat meditativ din cap şi a adăugat:

— Ce căutaţi mai exact? Un jurnal?

— Tatăl dumneavoastră trebuie să fi ţinut unul. Un jurnal datat, pentru fiecare an. Nu am văzut aşa ceva nicăieri.

— Nu cred să fi văzut vreodată vreun jurnal, a spus ea sobră, păstrându-şi aerul meditativ. Lucru ciudat, recunosc.

— Vorbea vreodată despre munca lui cu dumneavoastră?

M-am aşezat pe marginea unui fotoliu. Anne Hayden şi-a încrucişat picioarele şi a pus revista alături.

— Ceva aiureli despre animale dispărute care locuiesc în adâncul pădurilor. Mistreţi, lupi, urşi sălbatici…

A zâmbit din nou.

— Cred că el chiar credea asta.

— Şi tatăl meu la fel, am punctat. Dar jurnalul tatălui meu a fost rupt. Lipsesc pagini întregi. Mă gândeam că ar putea fi ascunse aici. Ce s-a întâmplat cu scrisorile trimise după dispariţia tatălui dumneavoastră?

— Am să vă arăt.

S-a ridicat, iar eu am urmat-o până la un dulap înalt din camera din faţă, un loc mobilat cu austeritate, dotat cu multe bibelouri şi alte ornamente.

Dulapul era la fel de ticsit ca acela de la etaj, reviste aflate încă în plic şi ziare universitare încă rulate strâns şi legate cu bandă adezivă.

— Le păstrez. Dumnezeu ştie de ce. Poate le voi duce la şcoală la sfârşitul săptămânii. Nu prea are rost. Acestea sunt scrisorile.

Lângă revistele de specialitate era un teanc înalt de aproape un metru constând din corespondenţă privată, toate scrisorile fiind atent deschise, şi citite, fără îndoială, de către fiica îndurerată.

— S-ar putea să fie ceva de la tatăl dumneavoastră aici. Nu îmi amintesc, sincer.

A întins mâna şi a scos un teanc de scrisori pe care mi l-a pus în braţe. M-am împleticit înapoi în salon şi vreme de o oră am verificat caligrafia de pe fiecare scrisoare în parte. Nu era nimic. Mă durea spatele de la atâta nemişcare şi mirosul de praf şi mucegai îmi dădea o stare de rău.

Nu aveam ce să fac. Ceasul de pe poliţa şemineului ticăia zgomotos în tăcerea grea a acelei odăi şi am început să simt că abuzam deja de amabilitatea gazdei. I-am dat Annei Hayden o foaie de hârtie scrisă, luată la întâmplare dintr-un jurnal timpuriu al tatei.

— Caligrafia e destul de recognoscibilă. Dacă mai descoperi vreo scrisoare sau un jurnal… v-aş rămâne profund îndatorat.

— Cu mare plăcere, domnule Huxley.

M-a însoţit la uşa din faţă. Afară încă ploua şi ea m-a ajutat să îmbrac mantaua de cauciuc. Apoi a pregetat, uitându-se la mine ciudat.

— L-aţi întâlnit vreodată pe tata când venea în vizită?

— Eram foarte tânăr. Mi-l amintesc mai mult de la mijlocul anilor treizeci, dar mie sau fratelui meu nu ni s-a adresat niciodată. El şi tata se întâlneau şi plecau imediat în pădure, în căutarea acelor creaturi mitologice…

— În Herefordshire. Unde locuiţi acum…?

Puteam citi durere în privirea ei.

— Nu am ştiut asta. Niciunul dintre noi nu a ştiut. Ceva, poate încă de la acel mijloc al anilor treizeci, ceva l-a schimbat. Eu am rămas mereu apropiată de el. Avea încredere în mine, avea încredere în afecţiunea pe care o simţeam pentru el. Dar nu vorbea niciodată, nu se confesa niciodată. Eram doar… apropiaţi. Invidiez momentele în care l-aţi văzut. Îmi doresc să pot împărţi amintirile

dumneavoastră cu el făcând ceea ce îi plăcea… bestii mitologice sau nu. Viaţa pe care o adora a negat-o familiei sale.

— La fel a fost şi cu mine, am spus uşor. Mama mea a murit de inimă rea; eu şi fratele meu am fost izolaţi de lumea lui. De lumea tatălui meu, vreau să zic.

— Deci, poate că amândoi am avut de pierdut.

Am zâmbit.

— Dumneavoastră mai mult decât mine, cred. Dacă vreţi să vizitaţi Cabana de Stejar, să vedeţi jurnalul, locul…

Ea a clătinat repede din cap.

— Nu cred că îndrăznesc, domnule Huxley. Vă mulţumesc, totuşi. Doar că… mă întreb, din ce spuneţi…

Abia putea vorbi. În semiîntunericul holului, cu ploaia răpăind monoton în fereastra în ogivă de deasupra uşii, femeia părea să ardă de nerăbdare, cu ochii acum larg deschişi în spatele ochelarilor.

— Ce vă întrebaţi? i-am dat ghes.

Şi aproape fără a sta pe gânduri, fără pauză, a spus:

— Este în pădure?

Descumpănit pentru un moment, am înţeles la ce se referea.

— E posibil, am spus.

Ce îi puteam spune? Ce să *fi* spus despre credinţa mea că în graniţele pădurii, în inima codrului însuşi, se afla un loc a cărui imensitate depăşea orice închipuire?

— Orice este posibil.

Şase

Am părăsit Oxfordul frustrat, murdar şi foarte obosit. Drumul către casă nu ar fi putut să fie mai rău, cu un tren anulat şi un ambuteiaj la intrarea în Witney care a ţinut autobuzul meu în loc mai bine de o jumătate de oră. Din fericire, ploaia s-a oprit, deşi plafonul de nori cobora, ameninţător, având un aspect clar de iarnă, lucru pe care nu îmi doream să-l văd la începutul verii.

Era şase seara când am ajuns înapoi la Cabana de Stejar şi am ştiut pe dată că aveam un musafir: uşa din spate era larg deschisă şi un bec ardea în birou. Am grăbit pasul, dar m-am oprit lângă uşă, uitându-mă agitat în jur în caz că acel cavaler iute la mânie sau un mitago la fel de violent stătea la pândă în apropiere. Trebuia însă să fie Guiwenneth. Uşa fusese forţată, vopseaua din jurul clanţei era zgâriată şi înţepată acolo unde coada suliţei ei o lovise în mod repetat. Înăuntru plutea boarea mirosului pe care îl asociam cu ea, aspru, înţepător. Era evident că trebuia să se îmbăieze mult mai des.

I-am strigat numele, mergând cu precauţie dintr-o cameră în alta. Nu era în birou, dar am lăsat becul aprins. Mişcări la etaj m-au speriat şi am ieşit pe hol.

— Guiwenneth?

— M-ai prins băgându-mi nasul unde nu-mi fierbe oala, mă tem, s-a auzit vocea lui Harry Keeton şi bărbatul a apărut în capul scărilor, afişând un aer ruşinat, zâmbind ca să îşi mascheze vinovăţia. Îmi pare rău. Dar uşa *era* deschisă.

— Credeam că e altcineva, am spus. Nu prea ai ce să vezi aici.

A coborât scările şi l-am condus înapoi în salon.

— Era cineva aici când ai ajuns?

— Cineva, nu ştiu sigur cine. Cum am spus, am venit prin faţă; niciun răspuns. M-am dus în spate şi am găsit uşa deschisă, înăuntru plutea un miros ciudat şi am găsit asta…

A fluturat din mână prin cameră spre mobila mutată din loc, rafturile golite, cărţile şi obiectele aruncate grămadă pe jos.

— Nu-mi stă în obicei să fac asta, a spus el cu un zâmbet. Cineva a fugit din casă atunci când am intrat în birou, dar nu am văzut cine. M-am gândit să rămân să te aştept.

Am făcut ordine în salon, apoi ne-am aşezat la masă. Era frig, dar m-am hotărât să nu aprind focul. Keeton s-a relaxat; cicatricea de arsură de pe bărbia lui se înroşise puternic de ruşine, însă treptat a devenit mai palidă şi mai puţin evidentă, cu toate că şi-o acoperea întruna cu mâna stângă în timp ce vorbea. Părea obosit, nu mai era aşa de radiant sau de vioi cum fusese când ne întâlniserăm la Aerodromul Mucklestone. Purta haine civile foarte şifonate. Când s-a aşezat la masă, am văzut că la şold, la curea, avea un toc cu pistol.

— Am developat fotografiile pe care le-am făcut în timpul zborului, acum câteva zile.

A scos din buzunar un pachet rulat. L-a netezit şi a înlăturat capacul, scoţând din el mai multe instantanee de dimensiunea unei reviste. Aproape uitasem această parte a procesului, monitorizarea şi fotografierea din aer a terenului.

— După furtuna pe care am întâlnit-o, nu mă aşteptam să iasă ceva, dar m-am înşelat.

Avea o mină lugubră acum, împingând pozele spre mine.

— Folosesc un aparat de înaltă precizie, bun pentru spionaj. Şi peliculă Kodak cu granulaţie fină; am putut mări imaginea destul de mult…

M-a studiat în vreme ce priveam scenele ceţoase, uneori neclare şi alteori foarte precise ale pădurii mitagourilor.

Vârfurile copacilor şi luminişurile apăreau parcă peste tot, însă înţelegeam de ce era el tulburat, poate surescitat. În a patra imagine, luată când avionul se înclinase spre vest, camera panoramase ţinutul împădurit şi undeva în partea de jos apăreau o poiană şi o structură înaltă de piatră roasă, părţi ale ei ajungând până la nivelul

coronamentelor.
— O clădire, am dat glas evidenţei şi Harry Keeton a adăugat:
— Este şi o variantă mărită…
Vădit mai neclară, următoarea imagine prezenta un prim-plan al clădirii: un edificiu cu turn, înălţându-se într-o falie a structurii de copaci a pădurii, unde stăteau ciorchine mai multe siluete. Nu se distingeau alte detalii dincolo de umanitatea lor: siluete albe şi gri, sugerând deopotrivă bărbaţi şi femei, surprinse în timpul preumblării prin turn; două forme ghemuite, ca şi când s-ar fi căţărat chiar pe structura aceea precară.
— A fost construit probabil în Evul Mediu, a zis Keeton pe un ton meditativ. Pădurea a crescut peste drumul de acces şi edificiul a rămas izolat…
Mai puţin romantic, dar mult mai probabil era ca structura aceea să fie o nebunie din epoca victoriană, ceva construit mai mult ca un capriciu decât ca necesitate. Dar acele clădiri fuseseră ridicate pe dealuri înalte: structuri măreţe, de pe vârfurile cărora excentricii, bogaţii sau pur şi simplu proprietarul plictisit putea privi până hăt departe, dincolo de graniţele ţinutului.
Dacă locul acela, locul pe care îl vedeam în fotografie *era* o excentricitate, atunci era de-o absurditate stranie.
Am trecut la următorul instantaneu. Acesta arăta imaginea râului şerpuind prin arborii deşi; cursul lui era sinuos, linia copacilor fiind brăzdată ca de o cărare. În două locuri, neclar, apa scânteia şi râul părea lat. Acela era *pârâul şovăielnic!* Cu greu puteam crede ceea ce vedeam.
— Am mărit şi anumite porţiuni din râu, a spus Keeton încet şi când am ajuns la pozele acelea, am înţeles că vedeam şi mai multe mitagouri.
Şi acum imaginea era neclară, însă erau cinci la număr, stăteau aproape unii de alţii, traversând porţiunea de râu care atrăsese atenţia camerei. Ţineau obiecte deasupra capului, poate arme, poate doar toiege. Siluetele erau la fel de palide şi de nedesluşite ca o fotografie a unui

monstru lacustru pe care o văzusem odată, simpla sugestie a unor forme şi mişcări.

Traversau pârâul şovăielnic!

Ultima fotografie era în felul ei cea mai dramatică dintre toate. Înfăţişa doar pădurea. Doar? Înfăţişa ceva mai mult, şi eram dispus, la momentul acela, chiar să ghicesc natura forţelor şi structurilor pe care le vedeam. Keeton mi-a explicat că negativul fusese subexpus. Această greşeală simplă, pe care n-o putea explica, capturase tentaculele unduitoare de energie ridicându-se de pe tot cuprinsul uriaşei zone împădurite. Erau bizare, sugestive, timide… Am numărat douăzeci în total, ca nişte tornade, dar mai subţiri, înnodate şi răsucite, ridicându-se dinspre pământul tainic de jos. Vârtejurile mai apropiate se întindeau în mod clar spre avion, pentru a învălui vehiculul intrus… pentru a-l respinge.

— Acum ştiu ce fel de pădure este, a spus el şi eu l-am privit, surprins de cuvintele sale.

Mă studia, la rândul lui. Privirea din ochii lui era vecină cu triumful, dar altoită, poate, cu teroare. Cicatricea de pe chipul lui era albă, iar buza sa, în colţul unde fusese arsă, părea ciupită, oferind feţei lui un aspect asimetric. S-a aplecat în faţă, cu palmele desfăcute aşezate pe masă.

— Caut un astfel de loc de când s-a încheiat războiul, a continuat el. În câteva zile aş fi înţeles natura pădurii Ryhope. Auzisem deja poveşti despre o pădure bântuită din zonă… de aceea cercetam ţinutul.

— O pădure bântuită?

— O pădure a fantomelor, s-a grăbit el să adauge. Era una în Franţa. Acolo am fost doborât cu avionul. Nu avea acelaşi aspect tenebros, dar era la fel.

L-am îndemnat să continue. Părea aproape temător să o facă, lăsându-se pe spătarul fotoliului, privirea lui alunecând de la mine, aducându-şi aminte.

— Îmi blocasem amintirea, am blocat multe amintiri…

— Dar acum îţi aminteşti.

— Da. Eram aproape de graniţa cu Belgia. Am zburat în multe misiuni acolo, majoritatea de paraşutare a proviziilor

pentru Rezistenţă. Zburam într-o seară, când avionul a fost zguduit pe cer. Ca de un puternic curent.

S-a uitat la mine.

— Ştii despre ce vorbesc.

Am aprobat din cap. A continuat:

— N-am putut zbura pe deasupra acelei păduri, oricât am încercat. Era destul de mică. M-am întors şi am încercat din nou. Acelaşi efect de lumină la aripi ca deunăzi. Lumină curgând de la aripi, peste carlingă. Şi din nou, am fost zdruncinat ca o frunză. Erau chipuri acolo jos. Păreau că plutesc între frunze. Precum nişte fantome, precum nişte nori. Precare. Ştii cum se spune că sunt fantomele. Arătau ca nişte nori agăţaţi de vârful copacilor, mişcându-se suflate de vânt… dar chipurile acelea!

— Deci nu ai fost doborât de fapt, am spus, dar el a încuviinţat din cap.

— O, ba da. Categoric, avionul a fost lovit. Dau vina mereu pe un lunetist pentru că… ei bine, este singura explicaţie pe care o am.

S-a uitat în jos, la mâinile sale.

— O singură lovitură şi avionul a căzut printre copaci ca o piatră. Am ieşit, a ieşit şi John Shackleford. Am ieşit din epavă. Am avut un noroc chior… pentru o vreme…

— Şi apoi?

A ridicat brusc ochii, bănuitor.

— Şi apoi… nimic. Am ieşit din pădure. Umblam fără ţintă pe un ogor, când m-a găsit o patrulă nemţească. Restul războiului am rămas în spatele sârmei ghimpate.

— Ai văzut ceva în pădure în timp ce hoinăreai?

A ezitat şi apoi a răspuns pe un ton iritat.

— Cum am spus, bătrâne. Nimic.

Am acceptat; din cine ştie ce motiv, nu voia să vorbească despre evenimentele ulterioare prăbuşirii. Probabil că fuseseră umilitoare pentru el, un prizonier de război, desfigurat de arsură, doborât în circumstanţe bizare. Am spus:

— Dar pădurea asta, pădurea Ryhope, este la fel…

— Au fost feţe şi aici, dar mult mai aproape…

— Nu le-am văzut, am spus, surprins.

— Au fost. Dacă te-ai fi uitat. Este o pădure a fantomelor. Este la fel. Tu însuţi ai fost bântuit de ea. Spune-mi că am dreptate!

— Simţi nevoia să îţi spun ceea ce ştii deja?

Privirea lui era intensă; chica de păr zburlit îi cădea peste frunte şi arăta ca un băieţandru; părea surescitat, dar şi speriat ori poate temător.

— Aş vrea să văd interiorul acelei păduri, a spus aproape în şoaptă.

— Nu ai ajunge foarte departe, am zis. Ştiu sigur, am încercat.

— Nu înţeleg.

— Pădurea te întoarce din drum. Se apără... ei, Dumnezeule, bătrâne, asta o ştii de zilele trecute. Mergi cu orele şi te învârţi în cerc. Tata a găsit o cale de acces. La fel şi Christian.

— Fratele tău.

— Chiar el. E acolo înăuntru deja de peste nouă luni. Trebuie să fi găsit un mod de a trece prin vortexuri.

Până să apuce Keeton să mă întrebe ceva în legătură cu terminologia folosită, o mişcare din bucătărie ne-a făcut pe amândoi să tresărim şi să reacţionăm deodată cu gesturi elaborate de tăcere. Fusese o mişcare grăbită, trădată de uşa din spate, care se clintise din loc.

Am arătat spre cureaua lui Keeton.

— Ţi-aş sugera să scoţi pistolul şi dacă faţa care apare de după uşă nu e încadrată de păr roşcat... atunci trage un foc de avertizare în partea de sus a peretelui.

Cât a putut de repede, fără a face zgomote inutile, Keeton s-a înarmat. Era un Smith and Wesson calibru 38 standard şi el a tras piedica, ridicând arma cu o mână şi luând ţinta prin cătare. Eu priveam intrarea din bucătărie şi un moment mai târziu Guiwenneth a păşit cu precauţie, încet, în cameră. S-a uitat la Keeton, apoi la mine şi pe faţa ei a apărut o întrebare: El cine este?

— Dumnezeule mare! a răsuflat uşurat Keeton, luminându-se.

A coborât braţul şi a vârât pistolul înapoi în toc fără a-şi luat ochii de la fată. Guiwenneth a venit la mine şi mi-a pus o mână pe umăr (aproape protector!), rămânând alături de mine în timp ce îl analiza pe bărbatul ars. A chicotit şi şi-a atins faţa. Studia crunta urmă a accidentului lui Keeton. A rostit ceva în limba ei străină prea iute ca eu să înţeleg.

— Eşti de-o frumuseţe răpitoare, i-a spus Keeton. Numele meu este Harry Keeton. Mi-ai tăiat respiraţia şi am uitat de maniere.

S-a ridicat şi a păşit spre Guiwenneth, care s-a ferit de el, strângându-mă mai tare de umăr. Keeton m-a fixat cu privirea.

— Străină? Nu ştie deloc engleză?

— Engleză, nu. Limba ţării ăsteia? Oarecum. Nu înţelege ce spui tu.

Guiwenneth s-a aplecat şi m-a sărutat pe creştetul capului. Din nou, mi s-a părut un gest posesiv, protector, şi nu reuşeam să pricep motivul din spatele lui. Dar îmi plăcea. Cred că m-am înroşit la fel de tare ca Keeton. M-am întins în sus şi am pus uşor degetele peste ale fetei şi, pentru un moment scurt, mâinile noastre s-au împreunat, o comunicare cât se poate de evidentă.

— Bună noaptea, Steven, a spus ea cu un accent puternic şi ciudat, o surpriză totală.

Am ridicat ochii spre ea. Ochii ei cafenii străluceau în parte de mândrie, în parte de amuzament.

— Bună *seara,* Guiwenneth, am corectat-o şi ea s-a strâmbat, după care s-a întors spre Keeton şi a spus:

— Bună seara…

A chicotit, lăsând cuvintele în suspensie; uitase numele lui.

Keeton i l-a reamintit şi ea l-a spus cu voce tare, ridicând mâna dreaptă cu palma spre el, apoi lipindu-şi palma de piept. Keeton a repetat gestul şi s-a înclinat, şi amândoi au râs.

Atunci, Guiwenneth şi-a întors atenţia spre mine. S-a ghemuit lângă mine, suliţa ridicându-se dintre picioarele ei într-un fel nepotrivit, aproape obscen. Tunica ei era prea

scurtă, corpul – prea evident tânăr şi zvelt pentru ca un bărbat lipsit de experienţă ca mine să-şi păstreze calmul. Mi-a atins nasul cu vârful unui deget subţire, zâmbind când a recunoscut gândurile dindărătul roşeţii feţei mele.

— Cuningabach, a spus, prevenitor, apoi: Mâncare. Fac. Guiwenneth. Mâncare.

— Mâncare, am repetat. Vrei mâncare?

Mi-am atins pieptul, vorbind, şi Guiwenneth a scuturat iute din cap, atingându-şi pieptul şi a spus:

— Fac!

— A! Faci tu! am zis, îndreptând un deget spre ea.

Voia să gătească *ea.* Acum înţelegeam.

— Mâncare! a aprobat cu un zâmbet.

Keeton s-a lins pe buze.

— Mâncare, am spus nesigur, întrebându-mă ce înţelegea Guiwenneth prin asta.

Dar... ce importanţă avea? Eram deschis spre experimente, întotdeauna fusesem. Am ridicat din umeri şi am acceptat.

— De ce nu?

— Pot să rămân... doar la partea asta? m-a întrebat Keeton.

— Desigur, am răspuns.

Guiwenneth s-a ridicat şi şi-a atins lateralul nasului cu un deget. (Te aşteaptă o surpriză plăcută, parcă voia să spună.) S-a dus în bucătărie şi a ciocnit şi zăngănit oalele şi ustensilele. Am auzit, destul de repede, sunetul clar al tocatului şi acela – nedorit, neplăcut – al oaselor fiind rupte.

— Mare obrăznicie din partea mea, a zis Keeton, aşezându-se în fotoliu, încă îmbrăcat în palton. Să mă auto-invit aşa... Produsele de la fermă sunt însă întotdeauna aşa de bune. Îţi plătesc, dacă vrei...

Am râs, privindu-l.

— Poate ar trebui să te plătesc eu... ca să nu vorbeşti despre asta. Nu îmi place să ţi-o spun, dar bucătăreasa noastră nu crede în gătitul în mod tradiţional al ficatului şi baconului – de fapt, probabil nu ştie nimic despre asta. Cel

mai probabil ne va face friptură de mistreţ la foc deschis.

Keeton s-a încruntat, desigur.

— Mistreţ? E-un animal dispărut, ştii bine.

— Nu şi în pădurea Ryhope. Nici ursul. Ce-ai zice de o pulpă de urs umplută cu măruntaie de lup?

— Nu-mi sună prea bine, a zis pilotul. Glumeşti cumva?

— Alaltăieri i-am gătit o banală tocană de legume. I s-a părut dezgustătoare. Mă tem să mă gândesc la ce i se pare ei comestibil…

Dar când m-am apropiat pâş-pâş de uşa bucătăriei şi am tras cu ochiul, Guiwenneth pregătea ceva mai puţin ieşit din comun decât ursul brun. Masa din bucătărie era numai sânge, la fel ca degetele ei, pe care şi le sugea fără reţineri, aşa cum eu mi le-aş fi supt de miere sau sos de friptură. Leşul era lung şi subţire. Un iepure, domestic sau sălbatic. Fierbea apă. Tocase legume în bucăţi mari şi examina cutia de sare Saxa în timp ce îşi lingea degetele de sânge.

În cele din urmă a fost o masă foarte gustoasă, deşi cu aspect întru câtva respingător. A servit carcasa întreagă, cu cap cu tot, dar crăpase ţeasta ca să se gătească şi creierii. Apoi, îi scosese cu un cuţit şi îi tăiase atent în trei. Refuzul lui Keeton de a-şi lua partea a fost un exerciţiu de-un comic nebun de politeţe şi panică, luptându-se pentru a fi exprimate.

Guiwenneth a mâncat cu degetele, folosindu-şi cuţitul scurt doar ca să înţepe şi să taie bucăţi din iepurele surprinzător de cărnos. Despre furculiţe a spus cu nepăsare că sunt „R’vannith”, dar a încercat una şi i-a recunoscut potenţialul.

— Cum te vei întoarce la aerodrom? l-am întrebat mai târziu pe Keeton.

Guiwenneth aprinsese un mic foc de mesteacăn, fiind o seară răcoroasă. Sufrageria părea un spaţiu comod, închis. Ea se aşezase cu picioarele încrucişate în faţa vetrei, privind flăcările. Keeton rămăsese la masă, împărţindu-şi atenţia între fotografii şi spatele fetei străine. Eu stăteam

pe podea, cu spatele lipit de fotoliu, cu picioarele întinse în spatele lui Guiwenneth.

După o vreme, ea s-a sprijinit pe coate, peste genunchii mei, şi a întins mâna dreaptă pentru a-mi atinge încet glezna. Focul îi făcea părul şi pielea să strălucească. Era adâncită în gânduri şi părea melancolică.

Întrebarea mea adresată lui Keeton a spulberat brusc starea aceea contemplativă, tăcută. Guiwenneth s-a ridicat în şezut şi s-a uitat la mine, chipul ei fiind solemn, ochii – aproape trişti. Keeton s-a ridicat şi şi-a tras haina de pe speteaza scaunului.

— Da, se face târziu…

Mi s-a făcut ruşine.

— Nu voiam să te poftesc subtil să pleci. Eşti bine-venit să rămâi. Este loc suficient.

El a zâmbit strâmb, ochind-o pe fată.

— Data viitoare poate că îţi voi accepta oferta, dar mâine încep lucrul devreme.

— *Cum* te vei întoarce?

— Aşa cum am venit. Cu motocicleta. Am parcat-o în magazia de lemne, ca să n-o plouă.

L-am condus la uşă. Cuvintele lui de despărţire, adresate mie pe când se îndrepta spre liziera pădurii, au fost:

— Mă voi întoarce. Sper că nu te deranjează… dar va trebui să mă mai întorc.

— Oricând, am spus.

Câteva minute după aceea, bârâitul motocicletei lui a făcut-o pe Guiwenneth să tresară şi să îmi adreseze o privire întrebătoare, alarmată, nedumerită. Am zâmbit şi i-am spus că era doar caleaşca lui Keeton. După câteva secunde, murmurul motocicletei s-a stins şi Guiwenneth s-a relaxat.

Şapte

În acel început de seară existase o apropiere între noi care mă afectase puternic. Inima îmi bătea tare, eram roşu la faţă, gândurile-mi erau neîncorsetate, adolescentine. Prezenţa fetei, care şedea în linişte pe podea lângă mine, frumuseţea ei, forţa ei, aparenta ei tristeţe, toate se combinau pentru a-mi da emoţiile peste cap. Pentru a mă împiedica să mă întind după ea, să o prind de umeri şi să încerc stângaci să o sărut, trebuia să strâng braţele fotoliului, să port o luptă pentru a-mi ţine picioarele nemişcate pe covor.

Cred că ea era conştientă de confuzia mea. Surâdea subţire, îmi arunca ocheade nesigure, întorcea privirea către foc. Mai târziu, s-a întins pe jos şi şi-a sprijinit capul de picioarele mele. Eu i-am atins părul cu reţinere, apoi cu mai multă hotărâre. Ea nu s-a opus. I-am mângâiat faţa, mi-am plimbat degetele uşor peste buclele de păr roşcovan şi-am început să cred că inima îmi va exploda.

Sincer să fiu, am crezut că în noaptea aceea se va culca cu mine, dar spre miezul nopţii s-a strecurat afară fără o vorbă, fără o privire. În odaie era frig, focul se stinsese. Poate că dormise sprijinită de mine, nu ştiu. Picioarele îmi amorţiseră de la cum stătuseră în aceeaşi poziţie ore întregi. Nu voisem să o deranjez cu nici cea mai mică mişcare a corpului meu, cu excepţia blândelor mângâieri. Şi, dintr-odată, ea s-a ridicat, şi-a luat cureaua şi armele şi a ieşit din casă. Eu am rămas în fotoliu şi, la un moment dat, la primele ore ale dimineţii, am tras faţa de masă grea peste mine în chip de pătură.

A doua zi, s-a întors în cursul după-amiezei. Se comporta cu sfială şi răceală, evitându-mi privirea, nerăspunzând la întrebările mele. Am decis să-mi fac de lucru ca de obicei: trebăluind prin casă (deretecând, adică) şi reparând uşa din spate. Acestea nu erau lucruri cu care mi-aş fi umplut timpul în mod normal, dar nu îmi doream să mă ţin după

Guiwenneth în vreme ce hoinărea prin casă, pierdută în gânduri.

— Ţi-este foame? am întrebat-o mai târziu.

Ea a zâmbit, întorcându-se spre mine de unde stătea lângă fereastra dormitorului meu, uitându-se afară.

— Mi-e foame, a spus ea cu un accent comic, articulând cuvintele perfect.

— Înveţi bine limba mea, am spus accentuând totul exagerat, dar nu a înţeles.

De data aceasta, fără să-i spun eu, a dat drumul la apă şi a stat minute bune în cada plină, strângând între degete calupul mic de săpun Lifebuoy, întreţinând o discuţie murmurată cu ea însăşi, chicotind uneori. A mâncat chiar şi platoul rece de salată cu şuncă pe care l-am pregătit.

Era însă ceva în neregulă, ceva ce depăşea puterea de înţelegere pe care mi-o oferea precara-mi experienţă de viaţă. Era conştientă de mine, asta ştiam, şi simţeam totodată că avea nevoie de mine. Ceva o făcea totuşi să fie reţinută.

Mai târziu în seara aceea, s-a plimbat şi şi-a vârât nasul în dulapurile din dormitoarele nefolosite şi a scos la iveală câteva dintre hainele vechi ale lui Christian. Şi-a dat jos tunica şi a tras pe ea o cămaşă albă fără guler, rămânând acolo, chicotind cu braţele depărtate. Cămaşa era mult prea mare pentru ea, acoperind-o până la mijlocul coapselor şi atârnându-i largă peste mâini. I-am rulat mânecile şi ea a fluturat din braţe ca o pasăre, râzând încântată. S-a întors apoi la dulap şi-a mai scos o pereche de pantaloni gri din flanelă. I-am suflecat ca să nu-i ajungă decât până la glezne. S-a încins peste toate acestea cu un cordon de halat.

În această ţinută stranie părea să se simtă comod. Arăta ca un copil pierdut în hainele bufante ale unui clovn, dar cum putea ea să judece aşa ceva? Neavând nicio grijă pentru felul cum arăta, era fericită. Îmi imaginam că în mintea ei asocia purtatul a ceea ce credea că erau hainele *mele* cu o apropiere de mine.

Era o noapte călduroasă, o atmosferă de vară mai

obişnuită, şi am ieşit afară din casă în lumina săracă a apusului. Ea s-a arătat intrigată de arbuştii care înconjurau acum casa şi străbăteau peluza în dreptul biroului. Printre acei stejari pitici s-a plimbat într-un fel şerpuit, lăsându-şi mâinile să atingă tulpinile fragile, îndoindu-le, simţind mugurii noului anotimp. Eu am urmat-o, privind cum briza serii îi umfla cămaşa şi incredibila cascadă a părului.

A făcut de două ori ocolul casei, mergând aproape cu pas de marş. Nu reuşeam să pricep motivul acestei activităţi, dar când a ajuns din nou în curtea din spate, privirea pe care a aruncat-o pădurii era aproape nostalgică. A spus ceva pe un ton care trăda în mod evident frustrare.

Am înţeles imediat.

— Aştepţi pe cineva. Va veni cineva din pădure după tine. Asta e? Aştepţi!

Şi-n clipa aceea m-a lovit puternic un gând: Christian!

Pentru prima dată m-am surprins dorindu-mi cu ardoare ca fratele meu să nu se mai întoarcă. Dorinţa care mă obsedase luni la rând – revenirea lui – s-a inversat cu aceeaşi uşurinţă şi cu aceeaşi cruzime cu care cineva ar distruge un cuib de pisoi. Gândul la Christian nu mă mai chinuia din cauza nevoii de el şi a suferinţei provocate de dispariţia lui. Mă chinuia întrucât el o căuta pe Guiwenneth şi pentru că această frumoasă fată, această melancolică fetişcană războinică putea foarte bine să ardă, la rândul ei, de dorul lui. Venise la casa din afara pădurii ca să îl aştepte pe el, ştiind că în acest straniu adăpost se va întoarce el într-o bună zi.

Nu era a mea câtuşi de puţin. Nu *pe mine* mă dorea ea, ci pe fratele meu mai mare, omul din a cărui minte fusese ea zămislită.

Răzbătând prin acea reflecţie mânioasă de-o clipă a venit imaginea lui Guiwenneth scuipând pe podea şi rostind numele lui Christian cu un dispreţ total. Era acela oare dispreţul celui înşelat în dragoste? Un dispreţ îndulcit acum de trecerea timpului?

Credeam că nu, deşi nu aveam nicio explicaţie. Panica mi-a trecut. Guiwenneth se temuse de Chris şi nu iubirea era cea care motivase reacţia ei violentă de dinainte.

Întorşi în casă, ne-am aşezat la masă şi Guiwenneth mi-a vorbit, uitându-se fix la mine, atingându-şi pieptul, mişcându-şi mâinile într-un fel care trebuia să ilustreze gândurile din spatele cuvintelor ei ciudate. Presăra vorbe în engleză în discursul său cu o frecvenţă uimitoare, însă eu tot nu reuşeam să înţeleg povestea pe care o spunea. Curând, oboseala, cu un dram de frustrare, i-a umbrit chipul şi, deşi surâdea puţin amar, a înţeles că vorbele erau inutile. Folosind limbajul semnelor, mi-a spus că *eu* ar trebui să-i vorbesc ei.

Pentru o oră i-am povestit despre copilăria mea, despre familia care ocupase odinioară Cabana de Stejar, despre război, despre prima mea iubire. Am ilustrat toate aceste lucruri cu semne, descriind mişcări exagerate de îmbrăţişare, trăgând cu pistoale imaginare, mergând cu degetele pe tăblia mesei, fugind după mâna stângă, într-un final prinzând-o şi descriind un prim sărut furat. Era Chaplin pur şi Guiwenneth a chicotit şi a râs zgomotos, a făcut comentarii şi sunete de aprobare, uimire, neîncredere, şi în felul acesta am comunicat la un nivel fără cuvinte. Cred cu tărie că înţelesese tot ce îi spusesem şi că acum dobândise o imagine bogată a primei mele tinereţi. A părut intrigată când am vorbit despre Christian cel din copilărie, dar a redevenit serioasă când i-am spus cum dispăruse el în pădure.

Într-un final, i-am spus:

— Îmi înţelegi cuvintele?

Ea a zâmbit şi a ridicat din umeri.

— Înţeleg vorbit. Puţin. Tu vorbit. Eu vorbit. Puţin.

A ridicat iarăşi din umeri.

— În pădure. Vorbit…

A îndoit degetele, străduindu-se să explice conceptul.

— Multe? Multe limbi?

— Da, a spus ea. Multe limbi. Unele înţeles. Altele… şi a scuturat din cap şi încrucişare a mâinilor desfăcute, un

gest clar de negare.

În jurnalul tatălui meu se vorbea despre felul în care un mitago poate adopta limba creatorului său mai repede decât putea creatorul să înveţe limba mitagoului. Era ireal să vezi şi să auzi cum Guiwenneth dobândea engleza, dobândea concepte, dobândea înţelegere aproape cu fiecare propoziţie pe care i-o adresam.

Ceasul din lemn de trandafir a bătut ora unsprezece. Ne-am uitat spre poliţa şemineului fără a scoate un sunet şi când clinchetul delicat s-a stins, am numărat cu voce tare de la unu la unsprezece. Guiwenneth a răspuns în limba ei. Ne-am privit reciproc. Fusese o seară lungă şi eram obosit; aveam gâtul uscat de la atâta vorbit, iar ochii mă înţepau de la praf sau de la cenuşa focului. Aveam nevoie de somn, dar nu îmi doream să mă desprind de lângă fată. Mă temeam că va pleca înapoi în pădure şi nu va mai apărea niciodată. Petrecusem dimineaţa plimbându-mă fără odihnă, aşteptând întoarcerea ei. Nevoia mea creştea.

Am lovit în masă.

— Masă, am spus şi ea a rostit un cuvânt care semăna cu „tăblie”.

— Obosit, am spus şi am lăsat capul pe o parte, scoţând sforăituri exagerate.

Ea a zâmbit şi a aprobat din cap, frecându-se cu mâinile la ochii cafenii şi clipind des.

— Chusug, a spus ea şi a adăugat, în engleză: Guiwenneth obosită.

— Eu merg la culcare. Tu rămâi?

M-am ridicat în picioare şi am întins mâna spre ea. Fata a ezitat, apoi s-a întins să îmi atingă degetele, strângându-mi buricele cu ale ei. A rămas însă în şezut, cu privirea la mine, şi a clătinat încet din cap. După care mi-a trimis un sărut prin aer, a tras faţa de pe masă aşa cum făcusem eu noaptea trecută şi s-a dus spre vatra stinsă, unde s-a încovrigat ca un animal şi a părut să alunece imediat în somn.

Eu am urcat la etaj, la patul meu rece, şi am rămas treaz pentru mai bine de o oră, dezamăgit într-un fel şi totuşi

triumfător: pentru prima dată rămânea în casa mea.

Făceam progrese!

În noaptea aceea, natura a avansat spre Cabana de Stejar într-un fel înfricoşător şi dramatic.

Dormisem în reprize, având mintea plină de imagini ale fetei dormind lângă şemineul de jos şi cu ea mergând prin crângul nenatural de puieţi care înconjura casa, cu cămaşa umflată de vânt, atingând cu mâinile tulpinile flexibile ale copacilor înalţi cât un stat de om. Mi se părea că toată casa scârţâia şi se mişca în vreme ce pământul de sub ea era străpuns de rădăcinile care se întindeau. În felul acesta, poate, anticipam evenimentul care s-a petrecut la două, în crucea nopţii.

M-a trezit un sunet ciudat, trosnetul de lemn crăpat, geamătul unor grinzi masive îndoindu-se şi deformându-se. Pentru o secundă, revenindu-mi în simţiri, am crezut că era un coşmar. Apoi mi-am dat seama că se cutremura toată casa, că fagul din faţa geamului meu se zbătea ca într-un uragan. Auzeam strigătul lui Guiwenneth venind de jos şi mi-am înşfăcat halatul şi am coborât într-un suflet.

Dinspre birou sufla un vânt ciudat de rece. Guiwenneth stătea în cadrul întunecat al intrării în acea cameră, o siluetă fragilă în hainele ei şifonate. Zgomotul a început să scadă. Un miros puternic şi înţepător de noroi şi pământ mi-a atacat nările când am avansat precaut prin salonul plin de mizerie, aprinzând lumina.

Pădurea de stejar ajunsese în birou, răsărind prin podele şi şerpuind pe pereţi şi tavan. Masa de lucru era spulberată, dulapurile erau sparte şi străpunse de degete noduroase de materie vegetală nouă. Dacă era vorba de un singur copac sau de mai mulţi, nu îmi dădeam seama; poate că nici nu era vreun copac normal, ci o extensie a pădurii concepută să înghită acele structuri şubrede care fuseseră făcute de mâna omului.

În cameră plutea o miasmă grea de pământ şi pădure. Ramurile care încadrau tavanul tremurau; de pe trunchiurile negre şi zgâriate care străpunseseră podeaua

în opt locuri cădeau bulgări de pământ.

Guiwenneth a intrat în această cuşcă întunecată de lemn, întinzându-se ca să atingă una dintre crengile tremurătoare, întreaga odaie a părut că se cutremură la atingerea ei, dar o senzaţie de calm învăluise de-acum casa. Era ca şi când… ca şi când odată ce pădurea pusese stăpânire pe Cabană, o făcuse parte din aura ei, tensiunea şi nevoia de posesie dispăruseră.

Lumina nu mai funcţiona în birou. Încă uluit de ce se întâmplase, am urmat-o pe Guiwenneth în încăperea umbrită şi stranie ca să salvez registrul şi jurnalele tatei de pe biroul distrus. O rămurică de stejar s-a răsucit, jur, ca să-mi dea peste degete când am scos cărţile din sertar. Eram privit în vreme ce lucram, evaluat. În cameră era frig. Îmi cădea pământ în păr, bulgări se spărgeau pe podea şi, când îi atingeam cu picioarele goale, parcă ardeau.

Toată camera *foşnea;* şoptea. Dincolo de glasvandul încă intact, puieţii de stejar se înghesuiau mai aproape, mai înalţi decât mine acum, crescând spre casă în număr mare.

În dimineaţa următoare am coborât la parter împleticit, după câteva ultime ore de somn întrerupt, şi am văzut că era aproape ora zece, că pe cerul de afară se adunau nori care ameninţau cu ploaia. Faţa de masă era făcută ghem pe podea, lângă vatră, dar zgomotele venind din bucătărie mi-au dat de înţeles că musafira mea nu plecase încă.

Guiwenneth m-a întâmpinat cu un zâmbet vesel şi cu nişte cuvinte în limba ei britonică pe care mi le-a tradus pe scurt cu: „Bună. Mănânc.” Descoperise o cutie de cereale Quaker şi făcuse un terci gros cu apă şi miere. Cu el îşi umplea gura folosind două degete şi plescăind din buze cu o plăcere evidentă. A luat cutia şi s-a uitat la Quakerul în haină roşie înfăţişat pe ea, şi a râs.

— Meivoroth! a spus, arătând spre amestecul gros şi a încuviinţat viguros. Bun.

Găsise ceva ce îi amintea de casă. Când am luat cutia de jos, am descoperit că era aproape goală.

Atunci ceva de afară i-a atras atenţia şi s-a dus repede la uşa din spate, deschizând-o şi păşind în ziua vântoasă. M-am dus după ea, auzind tropotul unui cal venind la galop mic peste câmpul din apropiere.

Nu era un mitago cel care a venit până la gard, s-a aplecat pentru a trage ivărul de la poartă şi a dat pinteni iepei sale mici prin grădini. Guiwenneth o privea pe tânăra fată cu interes şi un dram de amuzament.

Era cea mai mare dintre fiicele familiei Ryhope, o fată antipatică pe care o defineau toate trăsăturile rele ale clasei superioare engleze: maxilar mic, ochi tâmpi, gură bogată şi ignorantă; era obsedată de cai şi adora vânătoarea, lucru pe care eu, unul, îl găseam ofensator.

I-a aruncat lui Guiwenneth o privire lungă şi arogantă, mai mult geloasă decât curioasă. Fiona Ryhope era blondă, pistruiată şi extrem de simplă. Purtând pantaloni de călărie şi o jachetă neagră, era – în ochii mei – imposibil de deosebit de oricare dintre începătorii într-ale hipismului care săreau peste butoaie vechi şi garduri la hipodromul local.

— O scrisoare pentru tine. Trimisă acasă la noi.

Şi asta a fost tot ce a spus, pasându-mi plicul umflat, după care a răsucit calul şi a pornit în trap uşor înapoi prin grădină. Nu a închis poarta. De la nepăsarea ei şi până la faptul că nu descălecase, fiecare secundă a prezenţei ei pe teritoriul meu fusese insultătoare şi o dovadă a lipsei de respect. Nu m-am deranjat să-i mulţumesc. Guiwenneth a însoţit-o cu privirea, dar eu m-am dus înapoi în casă, deschizând micul pachet.

Era de la Anne Hayden. Scrisoarea era simplă şi scurtă:

Dragă dle Huxley,

Sunt încredinţată că hârtiile pe care vi le trimit alături sunt cele pe care aţi venit să le căutaţi la Oxford. Sunt scrise, indubitabil, de mâna tatălui dumneavoastră. Erau pitite într-un număr din *Gazeta de arheologie.* Cred că el le-a ascuns acolo şi a retrimis exemplarul său de revistă către tatăl meu. Într-un fel, dumneavoastră le-aţi descoperit, căci eu nu m-aş fi sinchisit să

trimit maldărul de reviste la universitate dacă nu aţi fi venit în vizită. Un bibliotecar afabil a găsit foile şi mi le-a trimis înapoi. Am pus alături, totodată, câteva scrisori care cred că v-ar putea interesa.

Cu sinceritate,
Anne Hayden

Scrisorii îi erau ataşate şase pagini împăturite provenind din jurnal, şase pagini pe care tatăl meu nu voise ca fratele meu să le descopere, şase pagini care vorbeau despre Guiwenneth şi despre modul de a străpunge apărările exterioare ale pădurii primordiale…

Opt

Mai 1942

Întâlniri cu un trib riveran, *shamiga,* cu o formă primitivă de Arthur şi un cavaler desprinşi direct din Malory. Cel din urmă, cât se poate de îndrăzneţ. Observat un turnir în vechiul sens al cuvântului, o luptă aprigă într-un luminiş din pădure, zece cavaleri, toţi luptându-se în linişte deplină, cu excepţia zăngănitului de arme. Cavalerul care a triumfat s-a plimbat călare prin vâlcea, în vreme ce toţi ceilalţi au plecat. Un bărbat cu aer magnific în armură lucitoare şi mantie purpurie. Calul lui purta mantie şi hamuri de mătase. Nu l-am putut identifica din nicio legendă, dar mi s-a adresat scurt într-o limbă pe care am recunoscut-o uşor: franceza mijlocie.

Amintesc de acestea, însă cel mai impresionat a fost satul fortificat Cumbarath. Aici, stând într-o casă rotundă pentru patruzeci de zile sau mai bine (şi totuşi am lipsit doar două săptămâni!) am aflat de legenda lui Guiwenneth. Satul este ca acelea din legendă, apărate cu palisade, ascunse într-o vale ori dincolo de un munte izolat, unde trăiau oamenii puri, vechii locuitori ai ţinutului care nu fuseseră găsiţi de cuceritori. Un mit puternic care a dăinuit de-a lungul multor secole, uimitor pentru mine cu atât mai mult cu cât am locuit *într-un* mitago… satul însuşi şi toţi locuitorii lui sunt creaţi din subconştientul rasial. Acesta, până acum, este cel mai puternic peis*aj mit*ologic pe care l-am descoperit în pădure.

Am învăţat limba uşor, căci era asemănătoare cu britona fetei, şi am aflat fragmente din legenda ei, deşi povestea este în mod evident incompletă. Istoria ei se încheie cu o tragedie, sunt sigur. Profund mişcat de poveste. Multe din cele despre care vorbeşte G când vine, multe dintre obsesiile ei ciudate îmi sunt tot mai limpezi. A fost generată la vârsta de 16 sau 17 ani, momentul când amintirile ei devin importante, dar povestea naşterii ei

persistă puternic în sat.

Aceasta, deci, este parte din sumbra poveste a fetei Guiwenneth, aşa cum mi-a fost ea spusă:

Erau primele zile când legiunile de la răsărit se găseau în ţinut.

Două surori trăiau în fortul de la Dun Emrys, fiicele regelui războinic Morthid, care era bătrân, slab şi cedase ideii de pace. Fetele erau la fel de frumoase. Amândouă se născuseră în aceeaşi zi, ziua de dinaintea sărbătorii zeului soare, Lug. Era aproape imposibil să le deosebeşti, doar că Dierdrath purta o floare de iarbă neagră la sânul drept, iar Rhiathan, o floare de trandafir sălbatic la cel stâng. Rhiathan s-a îndrăgostit de un comandant roman de la fortul Caerwent din apropiere. S-a dus să locuiască la acel fort şi a urmat o perioadă de armonie între invadator şi tribul de la Dun Emrys. Dar Rhiathan era stearpă şi gelozia şi ura ei au crescut, până ce chipul i s-a făcut ca de fier.

Dierdrath iubea fiul unui aprig războinic care fusese ucis în luptă împotriva romanilor. Numele fiului era Peredur şi fusese izgonit din trib pentru că se ridicase împotriva tatălui lui Dierdrath. Acum locuia, împreună cu alţi nouă războinici, în pădurea sălbatică, într-o râpă stâncoasă pe unde nici măcar iepurii nu îndrăzneau să alerge. Noaptea venea la marginea pădurii şi o chema pe Dierdrath ca un porumbel. Dierdrath venea la el şi, cu timpul, a ajuns să poarte copilul lui.

Când se apropia sorocul, druidul Cathabach a anunţat că pruncul era o fată, căreia i s-a dat numele Guiwenneth, ceea ce înseamnă copil de pământ. Dar Rhiathan a trimis soldaţi la Dun şi Dierdrath a fost luată de la tatăl ei şi purtată împotriva voinţei ei la corturile dinăuntrul palisadei de lemn a fortului roman. Patru războinici de la Dun au fost capturaţi şi ei, printre care însuşi Morthid, şi el a fost de acord ca pruncul, odată venit pe lume, să fie crescut de Rhiathan. Dierdrath era prea slăbită ca să se împotrivească şi Rhiathan a jurat în sinea ei că imediat ce va da naştere, sora ei va muri.

Peredur privea de la marginea pădurii, disperat. Cei nouă tovarăşi erau cu el şi niciunul nu îl putea consola. De două ori, în cursul nopţii, el a atacat fortul, dar a fost respins cu forţa armelor. De fiecare dată a putut auzi vocea lui Dierdrath, strigându-i: „Grăbeşte-te. Salvează-mi copilul.”

Dincolo de râpa pietroasă, unde întunericul domnea total în pădure, se găsea un loc unde cel mai bătrân copac era mai bătrân decât ţinutul însuşi, rotund şi înalt ca un fort de pământ. Acolo, Peredur ştia, trăia Jagad, o entitate eternă precum stânca pe care se târa, căutând. Jagad era singura lui speranţă, căci numai ea controla mersul lucrurilor, şi nu doar în pădure, ci şi în mări şi în aer. Provenea din cele mai vechi timpuri şi niciun invadator nu se putea apropia de ea. Cunoştea obiceiurile oamenilor din timpul Privitului, când oamenii nu aveau limbă ca să poată vorbi.

Iată cum a găsit-o Peredur pe Jagad.

A găsit o poieniţă unde creşteau ciulini sălbatici şi niciun puiet nu era mai înalt de glezna sa. În jurul lui, pădurea era înaltă şi tăcută. Niciun arbore nu fusese doborât pentru a forma poieniţa aceea. Numai Jagad putea s-o fi făcut. Cei nouă războinici care îl însoţeau au format un cerc, stând cu spatele la Peredur, care stătea între ei. Ţineau în mâini ramuri de alun, porumbar şi stejar. Peredur a spintecat un lup şi i-a împrăştiat sângele pe pământ, în jurul celor nouă. Căpăţâna lupului a aşezat-o cu faţa către nord. Şi-a înfipt sabia în pământ în punctul vestic al cercului. Pumnalul l-a înfipt în cel estic. El însuşi s-a aşezat la sud, înăuntrul cercului, şi-a chemat entitatea.

Aşa mergeau lucrurile în zilele de dinaintea preoţilor şi cel mai important dintre toate era cercul care îl lega pe cel care făcea chemarea de anii şi ţinutul său.

De şapte ori Peredur a chemat-o pe Jagad.

Prima dată a văzut doar păsările luându-şi zborul din copaci (şi ce păsări erau, corbi, vrăbii şi şoimi, fiecare mare cât un cal).

A doua oară, iepurii şi vulpile pădurii au fugit pe lângă

cerc, îndreptându-se către apus.

A treia oară, din desiş au ieşit în goană mistreţi sălbatici. Fiecare era mai înalt decât un om, dar cercul i-a ţinut la distanţă (deşi Oswry l-a doborât pe cel mai mic cu suliţa, pentru hrană, şi într-un alt anotimp avea să fie tras la răspundere).

A patra oară, cerbii au venit din hăţiş, urmaţi de căprioare, şi de fiecare dată când copitele lor atingeau pământul, pădurea se cutremura, şi cercul odată cu ea. Ochii cerbilor străluceau în noapte. Guillauc a încurcat un laţ în coarnele unuia dintre ei, ca să-l facă al său, şi altă dată avea să fie tras la răspundere pentru asta.

Când a strigat a cincea oară, s-a făcut linişte în poieniţă, deşi siluete se mişcau dincolo de graniţa vizibilului. Atunci, oameni călări au ieşit dintre copaci şi-au împânzit poiana. Caii erau negri ca noaptea, fiecare cu câte o duzină de ogari mari şi suri la picioare şi un călăreţ în spinare. Mantiile fluturau în vânturi tăcute şi torţele ardeau, iar acea ceată dezlănţuită i-a înconjurat pe cei nouă de douăzeci de ori, strigătele lor auzindu-se tot mai tare, ochii lor scăpărând. Aceia nu erau oamenii ţinuturilor lui Peredur, ci vânători din timpuri trecute şi timpuri ce încă nu veniseră, strânşi acolo pentru a o păzi pe Jagad.

La a şasea şi a şaptea strigare, Jagad a venit pe urmele călăreţilor şi ogarilor. Pământul s-a deschis şi porţile lumii de jos s-au dat în lături şi Jagad a păşit înăuntru, o siluetă înaltă şi fără chip, cu corpul înfăşurat în mantii întunecate, cu argint şi fier la încheieturile mâinilor şi la glezne. Fiica decăzută a pământului, copila odioasă şi răzbunătoare a lunii, Jagad s-a oprit înaintea lui Peredur şi pe golul care-i ţinea loc de chip a apărut un zâmbet tăcut, şi urechile lui au fost atacate de un râs batjocoritor.

Numai că Jagad nu putea străpunge cercul Anului şi Ţinutului, nu îl putea târî pe Peredur departe dincolo de acel loc şi anotimp, ca să-l abandoneze într-un loc sălbatic, unde să rămână la mila ei. De trei ori a umblat în jurul cercului, oprindu-se doar ca să se uite la Oswry şi Guillauc, care au ştiut pe dată că ucigând mistreţul şi însemnând

cerbul îşi pecetluiseră soarta. Dar timpul lor urma să vină în alţi ani, şi într-o altă poveste.

Atunci Peredur i-a spus lui Jagad ce nevoie avea. I-a spus de iubirea sa pentru Dierdrath, şi de gelozia surorii, şi de ameninţarea care plana deasupra copilului său. I-a cerut ajutorul.

— Copilul va fi al meu atunci, a spus Jagad şi Peredur a răspuns că nu-l va avea.

— Mama va fi a mea atunci, a spus Jagad şi Peredur a răspuns că n-o va avea.

— Atunci al meu va fi unul dintre cei zece, a zis Jagad şi le-a adus lui Peredur şi războinicilor săi un coş conţinând alune de pădure. Fiecare războinic, şi Peredur însuşi, a luat câte o alună şi a mâncat-o, fără ca vreunul să ştie care va fi astfel legat de Jagad.

Jagad a spus:

— Voi sunteţi vânătorii nopţii lungi. Unul dintre voi este acum al meu, întrucât vraja pe care v-o ofer trebuie plătită, şi nu primesc în schimb decât o viaţă. Acum, spargeţi cercul, căci târgul s-a încheiat.

— Nu, a spus Peredur şi Jagad a râs.

Atunci, Jagad a ridicat braţele spre tăriile întunecate ale cerului. Pe faţa ei lipsită de expresie, lui Peredur i s-a părut că vede trăsăturile cotoroanţei care ocupa corpul entităţii. Era mai bătrână ca timpul şi doar pădurea sălbatică salva omenirea de privirea ei malefică.

— Ţi-o voi da pe Guiwenneth a ta, a strigat Jagad. Dar fiecare dintre cei aici de faţă vor răspunde pentru viaţa ei. Eu sunt vânătoreasa primelor păduri, şi a pădurilor de gheaţă, şi a celor de piatră, şi a cărărilor de munte, şi a mlaştinilor sumbre; eu sunt fiica Lunii şi a lui Saturn; ierburile acre mă vindecă, sucurile amare mă susţin, argintul sclipitor şi fierul rece mă împresoară. Am fost dintotdeauna în pământ şi pământul întotdeauna mă va hrăni, căci eu sunt vânătoreasa eternă, şi-atunci când voi avea nevoie de tine, Peredur, şi de cei nouă vânători ai tăi, vă voi chema, şi oricare ar fi cel pe care îl chem va veni. Nu există timp prea îndepărtat prin care să hălăduiţi, nici

ţinut prea mare ori prea rece, prea cald ori prea solitar prin care să călătoriţi. Luaţi aminte şi acceptaţi, deci, că atunci când fata va cunoaşte prima dată iubirea, fiecare dintre voi şi *toţi* laolaltă veţi fi ai mei… gata să răspundeţi chemării mele, au ba, în funcţie de natura lucrurilor.

Şi Peredur a părut îngândurat. Dar când prietenii săi şi-au dat toţi acordul, a acceptat şi el, şi astfel învoiala s-a încheiat. Şi de atunci încolo ei au fost cunoscuţi drept *Jaguth,* adică *vânătorii nopţii.*

În ziua venirii pe lume a copilei, zece vulturi au fost văzuţi zburând în cerc deasupra fortului roman. Nimeni n-a ştiut cum să interpreteze semnul, căci pasărea era de bun augur în toate cele, dar numărul lor era enigmatic.

Guiwenneth s-a născut într-un cort sub privirea mătuşii sale şi a druidului. Dar când druidul a trimis mulţumiri cu fum şi un mic sacrificiu, atunci Rhiathan a apăsat o pernă peste faţa surorii sale şi a ucis-o. Nimeni n-a văzut-o făcând asta şi ea a plâns la fel de tare ca toţi ceilalţi pentru moartea lui Dierdrath.

Apoi Rhiathan a luat-o pe copilă şi s-a dus înăuntrul fortului, şi a ridicat pruncul deasupra capului, proclamându-se pe sine mamă vitregă, iar pe iubitul ei cel roman, tată.

Deasupra fortului, s-au strâns zece vulturi. Sunetul aripilor lor era ca o furtună îndepărtată; erau atât de mari, încât atunci când s-au strâns laolaltă, au acoperit soarele şi au aruncat o mare umbră peste fort. Din umbră s-a desprins unul dintre ei, plonjând iute din cer. A lovit-o pe Rhiathan cu aripile peste cap şi a înşfăcat copila cu ghearele lui uriaşe, ridicându-se iarăşi în zbor.

Rhiathan a urlat plină de mânie. Vulturii s-au risipit degrabă în toate zările, dar arcaşii romani au eliberat o mie de săgeţi şi le-au îngreunat zborul.

Vulturul care ţinea copilul în gheare era cel mai lent. În legiune era un soldat renumit pentru priceperea sa în a trage cu arcul şi singura săgeată trasă de el a străpuns inima vulturului, care a dat drumul copilului. Văzând, celelalte păsări s-au întors imediat şi una a zburat pe sub

fată, astfel încât Guiwenneth a căzut pe spinarea ei. Alţi doi vulturi au apucat pasărea moartă cu ghearele. Purtând pruncul şi pasărea moartă, au zburat spre pădurea sălbatică, la vâlceaua pietroasă şi acolo şi-au reluat forma omenească.

Peredur era cel care se lăsase în picaj după fată, Peredur însuşi, tatăl ei. Acum zăcea, frumos şi palid în moarte, cu săgeata încă înfiptă în inimă. În vâlcea, râsul lui Jagad era ca vântul. Îi promisese lui Peredur că i-o va da pe Guiwenneth şi pentru câteva secunde chiar o avusese.

Jaguth l-au dus pe Peredur la fundul vâlcelei pietroase, acolo unde vântul era mai puternic şi acolo l-au îngropat, sub o lespede de marmură albă. Acum, Magidion era conducătorul grupului.

Au crescut-o pe Guiwenneth cum s-au priceput mai bine, aceşti vânători din pădure, războinici proscrişi. Guiwenneth era fericită cu ei. Au hrănit-o cu rouă de pe flori sălbatice şi lapte de căprioară. Au îmbrăcat-o cu blană de vulpe şi bumbac. Pe când avea doar şase luni ştia deja să umble. Când s-au împlinit patru anotimpuri, ştia să alerge. Cunoştea numele tuturor celor din sălbăticie deja la scurt timp după ce a învăţat să vorbească. Singura ei suferinţă era aceea că duhul lui Peredur o chema şi-n multe dimineţi era găsită lângă lespedea de marmură în vâlceaua măturată de vânt, plângând.

Într-o zi, Magidion şi Jaguth vânau în partea sudică a văii, fata fiind cu ei. Şi-au făcut tabără într-un loc tainic şi unul dintre ei, Guillauc, a rămas cu fata cât ceilalţi vânau.

Iată cum s-a pierdut Guiwenneth de ei.

Romanii cercetaseră fără odihnă dealurile şi văile, şi pădurile din jurul fortului. Şi acum au simţit miros de fum de la focul de tabără şi douăzeci de oameni s-au apropiat de luminiş. Prezenţa lor a fost trădată de un corb, iar Guiwenneth şi vânătorul Guillauc au ştiut că sunt pierduţi.

Repede, Guillauc a legat-o pe fată în cârca sa cu nojiţe, atât de strâns, încât o durea. Apoi a invocat vraja lui Jagad şi s-a preschimbat într-un cerb mare şi, în această formă, a fugit de romani.

Numai că romanii erau însoţiţi de nişte câini, care au urmărit cerbul toată ziua. Când cerbul a obosit, s-a dat bătut şi câinii l-au rupt în bucăţi, dar Guiwenneth a fost salvată şi dusă la fort. Spiritul lui Guillauc a rămas acolo unde cerbul căzuse şi în anul când Guiwenneth a cunoscut pentru prima dată iubirea, Jagad a venit după el.

Pentru doi ani, Guiwenneth a locuit într-un cort înăuntrul zidurilor înalte ale fortăreţei romane. Oricine se străduia să se uite peste zidurile fortului o vedea întotdeauna plângând şi suspinând, ca şi când ea ar fi ştiut că Jaguth erau acolo, aşteptând să vină după ea. Niciun copil mai melancolic nu s-a văzut în acei ani şi nicio relaţie de iubire nu s-a legat între ea şi mama ei vitregă. Dar Rhiathan nu voia să se despartă de ea.

Iată cum Jaguth au luat-o înapoi.

Înaintea zorilor, la începutul verii, opt porumbei au chemat-o pe Guiwenneth şi copila s-a trezit şi le-a dat ascultare. A doua zi dimineaţă, înaintea primei lumini, opt bufniţe au chemat-o. În a treia dimineaţă, fata s-a trezit înaintea chemării şi a străbătut la pas tabăra cufundată în beznă, până la ziduri, către locul de unde putea să vadă dealurile din jurul fortului. Opt cerbi stăteau acolo, privind-o. După o vreme, aceştia au coborât iute dealul şi au făcut larmă lângă fort, chemând-o din toţi rărunchii, înainte de-a se înapoia în poienele sălbatice.

În a patra dimineaţă, pe când Rhiathan dormea, Guiwenneth s-a trezit şi a ieşit din cort. Se mijea de ziuă. Ceaţa plutea nemişcată deasupra solului. Fata auzea murmur de voci, santinelele din turnurile de veghe. Era o zi răcoroasă.

Din ceaţă au venit atunci opt câini de vânătoare mari. Toţi o depăşeau pe fată în înălţime. Toţi aveau ochi ca două iazuri şi maxilare ca nişte răni roşii, iar limbile le atârnau. Guiwenneth nu se temea însă. S-a întins pe jos şi l-a lăsat pe cel mai mare dintre ogari să o prindă în gură şi să o ridice. Dulăii au pornit în linişte spre poarta nordică. Un soldat era acolo şi înainte să poată scoate vreun sunet, gâtul i-a fost sfâşiat. Până să se ridice negura, poarta a fost

deschisă şi o patrulă de pedestraşi a părăsit fortul. Înainte să se închidă porţile, cei opt câini şi Guiwenneth s-au strecurat după ei.

A hălăduit cu Jaguth timp de mulţi ani. Întâi au mers spre nord, către mlaştinile reci, prin zăpezi, adăpostindu-se împreună cu triburile pictate. Guiwenneth era o copilă pe un cal uriaş, dar când au ajuns în nord, au găsit bidivii mai mici, dar la fel de iuţi. Au pornit înapoi spre sud, pe cealaltă parte a ţinutului, prin mlaştini, lunci, păduri şi câmpii. Au traversat un râu mare. Guiwenneth creştea, era antrenată, era tot mai pricepută. Noaptea dormea în braţele conducătorului grupului Jaguth.

În felul acesta s-au scurs mulţi ani. Fata era frumoasă în toate privinţele şi părul ei era lung şi roşcat, iar pielea, palidă şi netedă. Oricând se odihneau, tinerii războinici râvneau la ea, dar pentru mulţi ani, ea nu a cunoscut iubirea. S-a întâmplat, totuşi, ca la est de ţinut să simtă dragostea pentru întâia dată, faţă de fiul unei căpetenii care era hotărât să o aibă.

Grupul Jaguth a înţeles că timpul lor alături de Guiwenneth se apropia de sfârşit. Au dus-o la vest din nou şi au găsit valea şi lespedea tatălui ei, şi acolo au lăsat-o, căci cel care o iubea era aproape în urma lor, şi râsul lui Jagad răsuna dindărătul stâncilor. Entitatea se pregătea să îi revendice pentru sine.

Valea era un loc trist. Lespedea de deasupra corpului lui Peredur era mereu luminoasă şi, pe când Guiwenneth aştepta acolo, singură, spiritul părintelui ei a ieşit din pământ şi ea l-a văzut întâiaşi oară, şi el pe ea.

— Tu eşti ghinda din care va creşte stejarul, a spus el, dar Guiwenneth n-a înţeles.

Peredur a zis:

— Tristeţea ta va deveni furie. Proscrisă, asemenea mie, îmi vei lua locul. Nu vei avea odihnă până ce invadatorul nu va pleca de pe pământul nostru. Îl vei vâna, îl vei arde, îl vei izgoni din forturile şi satele lui.

— Şi cum voi face asta? a întrebat Guiwenneth.

În jurul lui Peredur s-au adunat formele fantomatice ale

marilor zei şi zeiţe. Căci spiritul lui Peredur nu putea fi ajuns de degetele lui Jagad. Odată târgul lui înfăptuit, ea nu mai avea putere asupra sa şi în lumea spiritelor Peredur era reînnoit şi conducea cavalerii care alergau cu *Cemunnos,* Stăpânul încornorat al animalelor. Zeul încornorat a luat-o pe Guiwenneth de jos şi i-a suflat în plămâni focul răzbunării, şi sămânţa preschimbării în orice formă de animal din pădurea sălbatică. *Epona* i-a atins buzele şi ochii cu roua lunii, modul de orbire a pasiunilor bărbaţilor. *Taranis* i-a dat forţă şi tunet, astfel încât acum ea era mai puternică în toate felurile.

Astfel, Guiwenneth s-a transformat apoi în vulpe, furişându-se în fortul de la Caerwent, unde mama ei vitregă dormea cu romanul. Când omul s-a trezit, a văzut-o pe fată stând lângă priciul său şi dragostea pe care i-a stârnit-o l-a copleşit. A urmat-o afară din fort, prin noapte, către râu, unde şi-au dat jos hainele şi s-au îmbăiat în apele reci. Dar Guiwenneth s-a preschimbat într-un şoim şi a zburat deasupra capului său, ciugulindu-i ochii până ce l-a orbit. Râul l-a luat, iar când Rhiathan a văzut trupul soţului ei, i s-a frânt inima şi s-a aruncat de pe falezele înalte pe stâncile din mare.

Astfel, Guiwenneth s-a întors la locul naşterii sale.

Nouă

I-am citit această scurtă legendă lui Guiwenneth, subliniind fiecare cuvânt, fiecare expresie. Ea a ascultat cu atenţie, ochii ei întunecaţi cercetând, ispititori. Simţeam că era mai puţin interesată de ceea ce încercam să îi spun decât de mine. Îi plăceau felul în care vorbeam, zâmbetul meu: trăsături ale mele care erau, poate, la fel de incitante pentru ea cum erau frumuseţea şi acea sexualitate înfricoşătoare şi copilărească ale ei pentru mine.

După o vreme, s-a întins şi mi-a ciupit degetele înăbuşindu-mi glasul.

Am privit-o.

Nicio naştere, nicio geneză prin cine ştie ce stranie bestie a pădurii nu se putea compara cu generarea unei fete de propria-mi minte şi cu interacţiunea ei cu pădurile tăcute ale Ryhope-ului. Era o creatură a unei lumi la fel de îndepărtate de realitate ca luna însăşi. Dar eu, ce eram eu pentru ea?

Era pentru prima dată când răsărise întrebarea. Ce eram eu în ochii *ei?* Ceva la fel de straniu, la fel de străin? Poate că fascinaţia pentru mine juca un rol la fel de mare în interesul ei ca şi viceversa.

Şi totuşi, puterea care exista între noi, acel nerostit raport, acea întâlnire a minţilor…! Nu-mi venea să cred că nu eram îndrăgostit de Guiwenneth. Pasiunea, strângerea pe care o simţeam în piept, confuzia şi dorinţa pentru ea, toate acestea, însumate, aveau ca rezultat, cu siguranţă, iubirea! Şi vedeam limpede că şi ea simţea la fel pentru mine. Eram convins că aceasta trebuia să fie mai mult decât „funcţia” fetei din legendă, mai mult decât simpla obsesie a tuturor bărbaţilor faţă de această prinţesă a pădurii.

Christian experimentase acea obsesie şi frustrarea sa – căci cum ar fi putut răspunde ea cu aceeaşi monedă? Nu era mitagoul *lui* – o alungase înapoi în pădure, unde fusese brutal împuşcată, probabil de un Jack-cel-Verde. Dar

semnalele dintre *această* Guiwenneth şi mine erau mult mai reale, mult mai adevărate.

Cât de convingătoare erau argumentele mele pentru mine însumi! Ce uşor se putea abandona precauţia.

În acea după-amiază am pătruns iarăşi în pădure, ajungând până la poiană, unde rămăşiţele cortului fuseseră absorbite complet în pământ. Strângând tare în mână harta tatei, protector, am descâlcit calea de acces şi am deschis drumul. Guiwenneth m-a urmat fără o vorbă, cu ochii în patru, încordată, gata de luptă sau fugă.

Cărarea era aceea pe care alergasem cu Christian, cu o iarnă în urmă. O numesc cu indulgenţă cărare, căci nu era decât un traseu abia perceptibil printre trunchiurile masive de stejar, şerpuind în sus şi în jos după formele nesigure ale reliefului. Ferigile şi buruiana câinească mă loveau peste picioare; mărăcini lemnoşi mă agăţau de pantaloni; păsările îşi luau zborul, speriate, sus, în bolta văratică şi deasă. Pe acolo mai mersesem eu o dată, trezindu-mă că mă întorc în poiană după câteva sute de paşi. Urmând extrem de sinuoasa cărare pe care o semnalase tata, mi se părea totuşi că pătrund mai adânc în pădure de la margine şi mă simţeam triumfător.

Guiwenneth ştia foarte bine unde se afla. M-a strigat şi şi-a încrucişat mâinile în acel semn de negaţie straniu al ei.

— Nu vrei să continui? am spus şi m-am întors prin tufişurile alunecoase spre ea.

Îmi dădeam seama că îi era puţin rece şi am văzut că în părul ei bogat se prinseseră crenguţe de mărăcine şi aşchii de scoarţă uscată.

— Pergayal! a spus ea, adăugând: Nu bine.

A făcut un gest ca şi cum şi-ar fi înfipt un pumnal în inimă şi eu am presupus că voia să spună: *Periculos.* Imediat după aceea, mi-a luat mâna şi a strâns-o cu forţă. Aveam mâna rece. M-a tras înapoi printre copaci, spre poiană şi eu am urmat-o fără să crâcnesc. După câţiva paşi, mâna ei s-a încălzit într-a mea, iar ea a devenit conştientă de contact, dându-mi drumul aproape fără tragere de inimă, dar aruncând o privire timidă înapoi.

Încă mai aştepta. Nu reuşeam să înţeleg ce anume. În timp ce seara se apropia şi ploaia ameninţa să cadă, ea a stat iarăşi la gard, privind ţintă spre pădurea mitagourilor, încordată, afişând un aer foarte fragil. Eu m-am dus la culcare la ora zece. Eram obosit după cât de puţin dormisem noaptea trecută. Guiwenneth a venit după mine în cameră, m-a privit în timp ce mă dezbrăcam, apoi a fugit chicotind când m-am apropiat de ea. A spus ceva pe un ton sever şi a mai adăugat câteva cuvinte pline de regret.

Avea să fie încă o noapte agitată.

Cu puţin după miezul nopţii, s-a înfiinţat lângă patul meu. Mă scutura ca să mă trezesc, surescitată, radiind. Am aprins veioza de pe noptieră. Era aproape isterică în încercarea de-a mă face să o urmez, având ochii larg deschişi şi privirea sălbatică, buzele umede.

— *Magidion!* a strigat. Steven, *Magidion!* Vino! Urmează!

M-am îmbrăcat repede şi, în timp ce îmi luam şosetele şi ghetele, ea mi-a tot dat ghes să mă grăbesc. Se uita întruna la pădure, după care înapoi la mine. Când se uita la mine, zâmbea.

Într-un final, am fost gata şi ea m-a condus la parter şi apoi la marginea pădurii, alergând ca un iepure, aproape pierzându-se de mine înainte să ajung măcar la uşa din spate.

Mă aştepta ascunsă pe jumătate în tufişurile de la intrarea în adevărata pădure. Când am ajuns la ea şi am dat să vorbesc, mi-a acoperit buzele cu un deget. Atunci am auzit vag un sunet mai bizar decât orice mai auzisem vreodată. Era un corn, sau un animal, vreo creatură a nopţii al cărei strigăt era un sunet monosilabic profund, reverberant şi tânguitor, înălţându-se spre cerul acoperit al nopţii.

Guiwenneth a trădat duritatea de războinic din ea aproape ţipând de încântare; emoţionată, m-a prins de mână şi efectiv m-a tras în direcţia poienii. După câţiva paşi, s-a oprit, s-a întors spre mine şi s-a întins ca să mă prindă de umeri. Era cu câţiva centimetri mai scundă

decât mine şi a trebuit să se ridice puţin pe vârfuri ca să mă sărute tandru pe buze. A fost un moment a cărui magie, a cărui minune a făcut ca lumea din jurul meu să se confunde cu o zi de vară. A trebuit să se scurgă secunde lungi înainte ca noaptea răcoroasă să se întoarcă în pădure şi Guiwenneth să devină doar o formă gri pâlpâitoare înaintea mea, chemându-mă.

Din nou, strigătul acela, susţinut şi puternic; un corn, eram aproape sigur acum. Cornul unui vânător. Era mai aproape. Sunetul înaintării zgomotoase a lui Guiwenneth s-a oprit puţin; pădurea îşi ţinea parcă răsuflarea în timp ce strigătul continua; doar când nota aceea tânguitoare s-a stins, şoapta vieţii de noapte şi-a reintrat în drepturi.

M-am lovit de fata care stătea ghemuită la intrarea în poiană. M-a tras jos, făcându-mi semn să tac şi, împreună, pe vine, am supravegheat spaţiul întunecat de dinaintea noastră.

S-a produs o mişcare în depărtare. În stânga, o lumină a pâlpâit scurt, după care încă o dată în faţă. Auzeam răsuflarea lui Guiwenneth, un sunet încordat, surescitat. Şi mie îmi bubuia inima. Nu aveam idee dacă cel care se apropia era prieten sau duşman. Cornul a sunat pentru a treia şi ultima oară, atât de aproape acum, că era aproape înspăimântător. În jurul meu, pădurea a reacţionat cu teroare, creaturi mici fugind dintr-o loc în altul, fiecare metru pătrat de tufiş mişcându-se şi murmurând în vreme ce fauna silvestră se grăbea să ajungă la loc sigur.

Lumini peste tot în faţă! Pâlpâiau şi ardeau, şi în scurt timp am auzit pârâitul sec al torţelor.

Torţe în pădure! Flăcări unduiau înalte, trosnind tare. Luminile agitate se mişcau dintr-o parte în alta, apropiindu-se.

Guiwenneth s-a ridicat în picioare, făcându-mi semn să rămân pe loc, şi a păşit în luminiş. Pe fundalul torţelor aprinse, ea era o siluetă mică, îndreptându-se precaut spre mijlocul poienii, cu suliţa lipită de corp, gata de-a fi folosită la nevoie.

Mi s-a părut atunci că trunchiurile copacilor avansau şi

ele în luminiş, contururi întunecate desprinzându-se din obscuritatea nopţii. Inima mi-a stat puţin în loc şi am strigat o avertizare, înăbuşind ultimul sunet când mi-am dat seama că mă comportam aiurea. Guiwenneth a rămas pe poziţie. Formele mari şi negre se apropiau de ea, mişcându-se încet, prudent.

Cei patru care ţineau torţele au înconjurat poiana. Ceilalţi trei s-au apropiat de silueta ca de păpuşă a fetei. Din capetele lor creşteau coarne imense, curbate; feţele lor era cranii hidoase de cerb, prin ale căror găvane străluceau în lumina torţelor nişte ochi întru totul umani. Un miros rânced, izul de piele de animal, de animal mâncat de paraziţi, plutea în aerul nopţii, amestecându-se cu miasma înţepătoare de smoală sau ce substanţă o fi fost cea care făcea făcliile să ardă. Straiele lor erau zdrenţuroase şi le înfăşurau corpul de sus până jos, blănurile fiind legate de glezne cu nişte cercei. La gâturile, braţele şi mijloacele lor străluceau intens obiecte de metal şi piatră.

Formele împleticite s-au oprit. S-a auzit un sunet ca un râs, un mormăit profund. Cel mai înalt dintre cei trei a mai făcut un pas spre Guiwenneth, apoi a ridicat un braţ şi şi-a scos casca-ţeastă de pe cap. O faţă neagră ca noaptea, lată ca un stejar, i-a rânjit fetei. A articulat un fel de cuvinte, apoi s-a lăsat într-un genunchi şi Guiwenneth a întins ambele mâini şi le-a aşezat, împreună cu suliţa, peste creştetul capului său. Ceilalţi au scos strigăte de bucurie, şi-au dat şi ei măştile jos şi s-au apropiat de fată. Toţi aveau feţele vopsite în negru, şi bărbi nepieptănate sau împletite, greu de deosebit în semiîntuneric de blănurile închise la culoare şi de lânile cu care îşi înfăşuraseră trupurile.

Cel mai înalt dintre ei a îmbrăţişat-o pe Guiwenneth atunci, strângând-o atât de tare, încât picioarele ei s-au dezlipit de la pământ. Ea a râs, apoi s-a desprins din acea strânsoare sufocantă şi a trecut pe la fiecare om în parte, atingându-le mâinile. Poiana s-a umplut de murmure, veselie, salutări, născute de bucuria reîntâlnirii.

Vorbele erau de neînţeles. Limba semăna şi mai puţin cu britona pe care o vorbea Guiwenneth, părea mai mult o combinaţie de cuvinte vag recognoscibile şi sunetul animalelor de pădure, multe cloncăneli, fluierături, hămăieli, o hărmălaie căreia Guiwenneth îi răspundea pe măsură. După câteva minute, unul dintre ei a început să cânte la un fluier de os. Melodia era simplă, te prindea. Îmi amintea de un cântec popular pe care îl auzisem la un bâlci odată, unde dansatori Morris îşi executaseră ciudatele mişcări… Unde fusese asta, oare? Unde *fusese?*

O imagine de noapte, imaginea unui oraş în Staffordshire… ţin strâns mâna mamei, împins în toate direcţiile de mulţimea de oameni. Amintirea revine… o vizită la Abbots Bromley, mâncând friptură de taur şi bând litri de limonada. Străzile se umpluseră de oameni şi dansatori populari, iar Chris şi cu mine ne plimbaserăm încruntaţi pe acolo, înfometaţi, însetaţi, plictisiţi.

Dar seara ne retrăseserăm în incinta unei case uriaşe şi asistaserăm la un dans executat de bărbaţi purtând coarne de cerb, melodia fiind cântată la vioară. Auzind acel sunet misterios, am simţit fiori pe şira spinării chiar şi la acea vârstă fragedă, ceva din melodia aceea antrenând o parte din mine care încă făcea legătura cu trecutul. Era acolo ceva ce cunoşteam de când venisem pe lume, doar că nu o ştiusem. Şi Christian o simţise. Liniştea care se lăsase peste mulţime sugera că muzica aceea care se auzea în vreme ce dansatorii cu coarne se învârteau în cerc era ceva atât de primitiv, încât toţi cei de faţă îşi aminteau, în subconştient, de vremuri imemoriale.

Aici, acum, era aceeaşi melodie. Simţeam furnicături pe pielea de pe braţe şi gât. Guiwenneth şi conducătorul încornorat dansau veseli, ţinându-se de mână, răsucindu-se şi învârtindu-se unul în jurul celuilalt, în timp ce bărbaţii ceilalţi se apropiau, aducând lumina cu ei.

Brusc, cu un râs scurt, dansul acela bizar a încetat. Guiwenneth s-a întors spre mine şi mi-a făcut semn să vin, iar eu am ieşit de la adăpostul copacilor, intrând în poieniţă. Guiwenneth i-a spus ceva liderului grupului de

vânători, care a surâs larg. S-a apropiat apoi încet de mine şi m-a ocolit, inspectându-mă de parcă aş fi fost o sculptură. Mirosul lui era copleşitor, respiraţia – stătută şi fetidă. Era mai înalt decât mine cu cel puţin treizeci de centimetri şi când a întins mâna să mă ciupească de umărul drept, am văzut că avea nişte degete uriaşe şi am crezut că acel gest simplu îmi va sfărâma oasele. A zâmbit, însă, prin straturile groase de vopsea neagră şi a spus:

— Masgoiryth k'k' thas'k hurath. Aur'th. Uh?

— Întru totul de acord, am murmurat şi am zâmbit şi l-am lovit prieteneşte pe braţ.

Muşchii de sub blana lui erau ca oţelul. Omul a hohotit, a clătinat din cap, după care s-a întors la Guiwenneth. Au vorbit repede pentru câteva secunde, apoi el i-a luat mâinile într-ale sale, le-a ridicat la piept şi le-a lipit de el. Guiwenneth a părut încântată şi când acest scurt ritual s-a încheiat, el a îngenuncheat iarăşi înaintea ei, iar ea s-a aplecat şi i-a sărutat creştetul capului. După aceea, fata a venit la mine, mergând mai încet, mai puţin emoţionată, deşi la lumina torţelor mi se părea că faţa ei radia de nerăbdare şi afecţiune. Poate chiar de iubire. M-a luat de mâini şi m-a sărutat pe obraz. Amicul ei sălbatic a urmat-o.

— Magidion! a spus ea, prezentându-l, iar lui i-a spus: Steven.

Omul m-a privit; chipul lui exprima aparent plăcere, dar privirea lui avea ceva tăios, ţinea ochii mijiţi, ca un fel de avertisment. Acela era paznicul din pădure al lui Guiwenneth, conducătorul Jaguth. Cuvintele jurnalului tatei erau limpezi în mintea mea, uitându-mă la el, şi am simţit-o pe Guiwenneth venind mai aproape de mine.

Atunci au avansat şi ceilalţi, ţinând torţele ridicate, cu chipurile întunecate, dar fără a degaja un aer ameninţător. Guiwenneth a arătat pe rând spre fiecare şi le-a rostit numele:

— Am'rioch, Cyredich, Dunan, Orien, Cunus, Oswry…

S-a încruntat şi s-a uitat la mine, chipul ei luminos fiind deodată umbrit de tristeţe. Uitându-se la Magidion, a spus ceva şi a repetat un cuvânt care era în mod evident un

nume.

— Rhydderch?

Magidion a tras aer în piept şi a ridicat din umerii săi laţi. A vorbit scurt şi încet, iar mâinile lui Guiwenneth le-au strâns pe ale mele mai tare.

Când a întors privirea spre mine, avea lacrimi în ochi.

— Guillauc. Rhydderch. Plecat.

— Unde au plecat? am întrebat încet.

Şi Guiwenneth a spus:

— Chemaţi.

Am înţeles. Întâi Guillauc, apoi Rhydderch fuseseră chemaţi de entitatea Jagad. Jaguth îi aparţineau ei, preţul pentru libertatea lui Guiwenneth. Hălăduiau acum în alte locuri, alte timpuri, căutând ceea ce le cerea Jagad. Poveştile lor erau pentru o altă epocă; călătoriile lor aveau să devină legendele unei alte rase.

Dintre blănurile sale, Magidion a scos o sabie scurtă şi cu tăiş bont, după care şi-a desfăcut teaca. Mi-a oferit mie aceste două obiecte, vorbind încet, vocea lui fiind un mârâit animalic. Guiwenneth privea încântată şi eu am acceptat darul, am vârât sabia în teacă şi m-am înclinat. Mâna lui uriaşă a coborât iarăşi pe umărul meu, strângându-mă puternic în timp ce se apleca în faţă, continuând să-mi vorbească în şoaptă. Apoi a surâs larg, m-a tras mai aproape de fată, a scos un strigăt ca de luptă, care a fost apoi repetat de tovarăşii săi, şi s-a îndepărtat de noi.

Ţinând fiecare un braţ în jurul celuilalt, eu şi Guiwenneth am privit cum vânătorii nopţii s-au retras înăuntrul pădurii de la margine, torţele lor fiind înghiţite de noapte şi depărtare. Un ultim sunet de corn a plutit spre noi, după care liniştea a pogorât peste pădure.

S-a strecurat în patul meu – un trup gol şi răcoros – şi a dibuit după mine pe întuneric. Am stat întinşi, strângându-ne în braţe, tremurând uşor, deşi acele ore adânci din noapte nu erau nici pe departe friguroase. Pe mine m-a părăsit complet somnul, simţurile mi s-au ascuţit, corpul îmi fremăta. Guiwenneth mi-a şoptit numele şi eu i l-am

şoptit pe al ei, şi de fiecare dată când ne-am sărutat, îmbrăţişarea noastră s-a strâns mai tare, devenind mai intimă. În întuneric, respiraţia ei era cel mai dulce sunet din lume. Cu primele raze rătăcite ale zorilor, i-am văzut chipul din nou, atât de palid, atât de perfect. Am stat aproape, tăcuţi acum, privindu-ne unul pe celălalt, râzând uneori. Ea mi-a luat mâna, a lipit-o de pieptul său mic. M-a prins de păr, apoi de umeri, apoi de şolduri. S-a zvârcolit, după care a stat nemişcată, a plâns, după care a zâmbit, m-a sărutat, m-a atins, mi-a arătat cum să o ating, în cele din urmă s-a strecurat cu uşurinţă sub mine. După acel prim minut de iubire, cu greu ne-am mai putut opri să nu ne uităm unul la celălalt, şi să zâmbim, să chicotim, să ne atingem nasurile, de parcă nu ne-ar fi venit să credem că ceea ce se întâmpla era *aievea.*

Din acel moment, Guiwenneth s-a mutat definitiv la Cabana de Stejar, sprijinindu-şi suliţa de poartă, modul său de a anunţa că încheiase conturile cu pădurea sălbatică.

Zece

O iubeam cu o intensitate mult mai mare decât crezusem vreodată că este posibil. Doar îi rosteam numele, Guiwenneth, şi simţeam că se învârte lumea cu mine. Când ea îmi şoptea numele şi mă tachina cu vorbe tandre în limba ei, simţeam o durere în piept şi o fericire care era aproape copleşitoare.

Ne-am îngrijit amândoi de casă, ţinând-o în orânduială, rearanjând bucătăria ca să o facem mai acceptabilă pentru Guiwenneth, căreia îi făcea plăcere să pregătească masa la fel de mult ca mie. A agăţat crengi de păducel şi mesteacăn deasupra fiecărei uşi şi ferestre, pentru a ne feri de fantome. Am scos mobila tatei din birou şi Guiwenneth şi-a creat un soi de cuib intim în acea cameră cotropită de stejari. Pădurea, după ce pusese stăpânire pe casă prin acea cameră, părea acum să se odihnească. Aproape mă aşteptasem ca-n fiecare noapte să iasă prin tencuială şi zidărie noi rădăcini masive şi trunchiuri, până când nu avea să se mai vadă decât vreo fereastră ori ţiglă de acoperiş din Cabana de Stejar printre ramurile unei încâlceli de copaci. Puieţii din grădină şi de pe câmpuri se înălţaseră. Am muncit pe brânci înlăturându-i din grădină, dar lângă gard şi lângă poartă stăteau grămadă, creând un soi de livadă în jurul nostru. Acum, pentru a ajunge la pădure, trebuia să ne croim drum prin livadă, culcând puieţii sub picioare. Această bucată de pădure era lată de două sute de metri, de ambele părţi ale sale aflându-se câmpul deschis. Casa se ridica din mijlocul copacilor, acoperişul ei fiind cotropit de lăstarii stejarului care răsărise prin birou. Întreaga zonă era stăpânită de o tăcere ciudată, de o nemişcare bizară. Tăcere întreruptă, desigur, de râsul şi activitatea celor doi oameni care ocupau poiana din grădină.

Îmi plăcea foarte mult să o urmăresc pe Guiwenneth când muncea. Făcea haine din fiecare articol pe care îl găsea în garderoba lui Christian. Ar fi purtat cămăşi şi

pantaloni până s-ar fi rupt pe ea, dar ne spălam în fiecare zi şi o dată la trei zile ne spălam hainele murdare şi, încet, mirosul de pădure al lui Guiwenneth a dispărut. Asta părea să o incomodeze puţin şi, în felul acesta, se diferenţia de celţii timpului ei, care erau obsedaţi de curăţenie, folosind săpun – ceea ce romanii nu făceau –, şi priveau legiunile de invadatori ca pe o ceată de mizerabili! Îmi plăcea de ea când mirosea vag a săpun Lifebuoy şi de transpiraţie; profita totuşi de fiece ocazie ca să-şi stoarcă pe piele seva frunzelor şi a plantelor.

În două săptămâni, stăpânea atât de bine limba engleză, încât numai ocazional scăpa o conjuncţie bizară ori folosea greşit vreun cuvânt. Insista să învăţ şi eu puţină britonă, dar nu m-am dovedit cine ştie ce mare lingvist, găsind şi cele mai simple cuvinte imposibil de pronunţat, limba, cerul gurii şi buzele parcă împotrivindu-mi-se. Asta a făcut-o să râdă, dar a şi iritat-o. În scurt timp am înţeles de ce. Engleza, aşa sofisticată cum era, înglobând alte limbi, aşa expresivă, nu era limba *naturală* a lui Guiwenneth. Erau lucruri pe care nu le putea exprima în engleză. Cel mai adesea sentimente, care aveau mare importanţă pentru ea. A-mi spune în engleză că mă iubea era una, iar eu mă cutremuram de fiecare dată când ea folosea aceste cuvinte magice. Dar pentru ea, adevăratul sens era transmis de cuvintele „M'n care pinuth", singurele care puteau exprima iubirea ei. Eu, unul, nu m-am simţit niciodată foarte copleşit de sentimente atunci când rostea expresia aceasta străină. Era o problemă simplă: ea avea nevoie să mă vadă şi să mă simtă răspunzând la vorbele *ei* de iubire, dar eu nu puteam răspunde decât la cuvinte care însemnau foarte puţin pentru ea.

Şi erau atât de multe altele, în afară de dragoste, de exprimat. Vedeam asta cu ochiul liber, desigur. În fiecare seară, ochii ei scăpărau, pe chipul ei se citea afecţiunea. Ne opream ca să ne sărutăm, să ne îmbrăţişăm, chiar ca să facem dragoste în pădurea neclintită, şi fiecare gând, fiecare stare de spirit era înţeleasă de către celălalt. Dar ea avea nevoie să îmi *spună* unele lucruri şi nu reuşea să

găsească cuvintele englezeşti care să exprime ce simţea, cât de aproape de un aspect al naturii se simţea, cât de tare se simţea ca o pasăre sau ca un copac. Ceva, un fel de gândire pe care îl pot traduce doar sumar, nu putea fi transpus în engleză, şi uneori asta o făcea să plângă, şi eu eram foarte trist pentru ea.

O singură dată, în cursul acelor două luni de vară – când bucurie mai mare n-aş fi putut concepe şi nici nu mi-aş fi imaginat tragedia care se apropia de noi oră de oră – o singură dată am încercat să o conving să plecăm de acolo, să vină cu mine în oraş. Cu mare reţinere, a luat pe ea una dintre jachetele mele, legând-o la mijloc cu o curea aşa cum făcea cu orice piesă de îmbrăcăminte. Semănând cu cea mai teribil de frumoasă sperietoare de ciori, cu picioarele aproape goale în sandalele ei de piele făcute manual, a pornit la drum alături de mine de-a lungul cărării care ducea la şoseaua principală.

Ne ţineam de mână. Aerul era cald şi nemişcat. Răsuflarea lui Guiwenneth a devenit tot mai chinuită, privirea – tot mai sălbatică. Deodată, m-a strâns de mână ca şi când ar fi durut-o ceva şi a inspirat adânc. M-am uitat la ea şi am văzut că se uita la mine aproape implorator. Avea o expresie confuză, un amestec de nevoie – nevoia de a-mi face pe plac – şi teamă.

Şi la fel de brusc, s-a lovit cu ambele mâini peste cap şi a strigat, începând să se îndepărteze cu spatele de mine.

— E în regulă, Guin! am ţipat şi-am pornit după ea, dar ea începuse să plângă, întorcându-se şi alergând înapoi spre zidul înalt de stejari tineri care delimitau livada.

Numai când a ajuns la umbra lor s-a calmat. Înlăcrimată, s-a întins spre mine şi doar m-a îmbrăţişat, foarte tare şi foarte îndelung. A şoptit ceva în limba ei, după care a spus:

— Îmi pare rău, Steven. Doare.

— Nu e nimic. E în regulă, am liniştit-o.

Tremura tare şi mai târziu am aflat că fusese o durere fizică, un junghi care îi străbătuse tot corpul, ca şi când ar fi fost pedepsită că se îndepărtase atât de mult de pădurea-mamă.

Seara, după apus, dar într-un moment când lumina era încă destul de puternică afară, am găsit-o pe Guiwenneth în cuşca de stejari, biroul pustiu unde creştea pădurea sălbatică. Era ghemuită şi îmbrăţişa unul dintre cele mai groase trunchiuri, care se bifurca sub nivelul podelei din care răsărea şi forma un leagăn pentru ea. A tresărit când am păşit în odaia întunecată şi răcoroasă. Scoteam aburi pe gură. Ramurile, cu frunzele lor late, se agitau uşor, chiar dacă eu însumi nu mă clinteam din loc. Erau conştiente de mine, nu le convenea prezenţa mea în cameră.

— Guin?

— Steven… a murmurat ea şi s-a ridicat în şezut, întinzând mâna spre mine.

Era răvăşită şi se vedea că plânsese. Părul ei lung şi bogat era încâlcit şi înfăşurat pe scoarţa aspră a copacului, şi a râs eliberându-şi cele câteva şuviţe rebele. Apoi ne-am sărutat şi m-am înghesuit în furca trunchiului, şi am stat acolo, tremurând puţin.

— E mereu foarte frig aici.

M-a cuprins cu braţele şi m-a masat viguros pe spate în sus şi în jos.

— E mai bine aşa?

— E bine dacă sunt cu tine. Îmi pare rău că eşti supărată.

A continuat să încerce să mă încălzească. Respiraţia ei era caldă, ochii – mari şi umezi. Mi-a furat o sărutare, apoi a rămas cu buzele lipite de bărbia mea şi am ştiut atunci că se gândea intens la ceva ce o tulbura. În jurul nostru, pădurea tăcută privea, înconjurându-ne cu răceala ei supranaturală.

— Nu pot pleca de aici, a spus.

— Ştiu. Nu vom mai încerca altă dată.

S-a tras în spate, cu buzele tremurânde, încruntându-se, din nou în pragul lacrimilor. A spus ceva în limba ei şi eu m-am întins şi i-am şters cele două lacrimi care i se adunaseră la colţul ochilor.

— Nu mă deranjează, am spus.

— Pe mine, da, a răspuns ea încet. Te voi pierde.

— Ba nu. Te iubesc prea mult.

— Şi eu te iubesc foarte mult. Şi te voi pierde. Se apropie, Steven. O simt. O pierdere teribilă.

— Prostii.

— Nu pot pleca de aici. Nu pot merge departe de locul ăsta, de pădurea asta. Aici aparţin. Nu îmi îngăduie să plec.

— Vom sta împreună. Voi scrie o carte despre noi. Vom vâna mistreţi.

— Lumea mea este mică, a spus ea. Pot străbate lumea mea alergând în câteva zile. Stau pe un deal şi văd un loc unde nu pot să ajung. Lumea mea e minusculă în comparaţie cu a ta. Îţi vei dori să pleci, să porneşti spre nord, spre locul rece. Spre sud, spre soare. Vei dori să mergi la vest, spre sălbăticii. Nu vei rămâne aici la nesfârşit, dar eu nu am încotro. Ei nu mă lasă să plec.

— De ce eşti aşa convinsă? Dacă va fi să plec, voi lipsi doar o zi sau două. La Gloucester, la Londra. Vei fi în siguranţă. Nu te voi părăsi. Nu *aş putea* să te părăsesc, Guin. Doamne, dac-ai putea simţi ce simt eu. În viaţa mea nu am fost aşa fericit. Ceea ce simt pentru tine mă îngrozeşte uneori, atât e de puternic.

— La tine, totul este puternic, a spus ea. Poate că nu îţi dai seama acum. Dar când…

A lăsat vorba neîncheiată, încruntându-se din nou, înghiţindu-şi cuvintele, până ce am îndemnat-o să continue. Era o fată, o copilă. M-a îmbrăţişat şi şi-a lăsat lacrimile să curgă încet, fără oprelişti. Aceasta nu era prinţesa războinică, vânătoreasa iute la pas şi la minte de cu o zi în urmă. Aceasta era partea aceea minunată din ea, care, ca la toţi oamenii, avea o profundă şi inextricabilă nevoie de o altă fiinţă. Dacă Guiwenneth a mea avusese vreodată nevoie de umanizare, acum o dovedea. Deşi crescuse în sălbăticia pădurii, era o făptură din carne şi sânge, şi sentimente, şi pentru mine era o minune mai mare decât orice cunoscusem vreodată.

Afară se întuneca, dar ea vorbea despre teama ei în

vreme ce stăteam, îngheţaţi bocnă, îmbrăţişându-ne, îmbrăţişaţi de prietenul nostru, stejarul.

— Nu vom fi întotdeauna împreună, a spus ea.

— Imposibil.

Şi-a muşcat buza, apoi şi-a frecat nasul de al meu, apropiindu-se cât mai mult posibil.

— Eu sunt de pe celălalt tărâm, Steven. Dacă tu nu pleci de la mine, atunci într-o zi voi pleca eu de la tine. Dar tu eşti destul de puternic ca să suporţi pierderea.

— Ce vorbeşti acolo, Guin? Viaţa abia a început.

— Nu gândeşti. Nu vrei să gândeşti!

Era mânioasă.

— Eu sunt lemn şi stâncă, Steven, nu carne şi os. Nu sunt ca tine. Pădurea mă apără, mă conduce. Nu mă pot exprima cum trebuie. Îmi lipsesc cuvintele. Pentru un timp, acum, putem fi împreună. Dar nu la nesfârşit.

— Nu te voi pierde, Guin. Nimic nu ne va sta în cale, nimic, nici pădurea, nici fratele meu nefericit, nici bestia aceea, *Urscumug.*

M-a îmbrăţişat din nou şi, cu o voce extrem de slabă, aproape ca şi când ar fi ştiut că îmi cere ceva imposibil, a spus:

— Ai grijă de mine.

Ai grijă de mine!

M-a făcut să zâmbesc atunci. Să am *eu* grijă de ea! Când vânam la marginea pădurii, abia puteam să mă ţin după ea. Când urmăream un iepure sau un porc sălbatic, un factor important care contribuia la logistica reuşitei era tendinţa mea de a transpira şi a fi la un pas de a-mi da duhul în timp ce alergam. Guiwenneth era ageră, în formă şi mortală. Nu dădea niciodată vreun semn că ar fi iritat-o eşecul meu de a-i egala performanţa. Accepta o vânătoare eşuată ridicând din umeri şi zâmbind. Nu se mândrea niciodată cu o vânătoare reuşită, deşi, prin contrast, eu mă simţeam mereu încântat şi plin de mine atunci când reuşeam să ne suplimentăm meniul cu produsul abilităţilor noastre de vânători.

Ai grijă de mine. Ce declaraţie simplă! Iar pe mine mă

făcuse să zâmbesc. Da, îmi dădeam seama că în problema iubirii ea era la fel de vulnerabilă ca mine. Însă eu mă puteam gândi la ea doar ca la o prezenţă puternică în viaţa mea. Mă lăsam ghidat de Guiwenneth aproape în orice ocazie şi nu mi-este ruşine să recunosc asta. Era capabilă să alerge un kilometru prin tufişuri şi să reteze gâtul unui mistreţ de douăzeci de kilograme fără cel mai mic efort; eu eram mai ordonat şi mai organizat decât ea şi-i aduceam în viaţă un grad de confort pe care nu îl cunoscuse înainte.

Fiecare cu meritele lui. Abilităţile folosite dezinteresat duc la cooperare. În şase săptămâni de trăit împreună şi iubind-o cu toată fiinţa pe Guiwenneth învăţasem ce uşor este să caut la ea direcţia, căci ea era expert în supravieţuire, o vânătoreasă, un individ în toată puterea cuvântului care alesese să-şi combine esenţa vieţii cu a mea, şi pe mine asta mă încălzea.

Ai grijă de mine!

De-aş fi făcut-o, măcar. De aş fi învăţat limba ei, măcar, şi aş fi ştiut, astfel, teribila teamă care o chinuia pe acea fată, cea mai frumoasă şi cea mai inocentă dintre toate.

— Care e cea mai veche amintire a ta, Guin?

Ne plimbam după-masa târziu, ocolind pădurea către sud, între copaci şi Ryhope. Era înnorat, dar cald. Deprimarea din ziua precedentă trecuse şi, cum se întâmplă cu tinerii amorezi, cine ştie cum anxietatea şi durerea a ceea ce discutaserăm ne apropiaseră şi ne făcuseră mai veseli. Mână în mână, treceam prin iarba înaltă, lovind-o cu piciorul, croindu-ne drum printre balegile lăbărţate şi năpădite de muşte, şi mergeam având mereu turnul normand al bisericii St. Michael în faţă, în zare.

Guiwenneth a rămas tăcută, deşi fredona încet o melodie spartă, ciudată, asemănătoare puţin cu muzica Jaguth. Nişte copii alergau peste Lower Grubbings, aruncând un băţ unui căţel şi râzând cu voci băieţeşti. Ne-au văzut şi şi-au dat seama imediat că erau pe o proprietate privată. Au rupt-o la fugă, atunci, şi au dispărut după un dâmb. Lătratul isteric al căţelului tulbura liniştea. Am văzut-o pe

una dintre fetele de la Ryhope mergând la trap uşor pe cal pe drumul către St. Michael.

— Guin? E cumva o întrebare prea grea?

— Ce întrebare, Steven?

S-a uitat la mine, ochii ei întunecaţi scăpărând, buzele fiind înfiorate de un zâmbet. În felul ei, mă punea la încercare şi, înainte să repet întrebarea, s-a desprins de lângă mine şi a fugit – cămaşa albă şi pantalonii lălâi fluturând în jurul ei – spre liziera pădurii, de unde s-a uitat înăuntru.

A dus un deget la buze când m-am apropiat şi a murmurat:

— Linişte… linişte… O, pe zeul Cernunnos…!

Inima a început să-mi bată mai repede. M-am zgâit în întunericul pădurii, căutând să văd în acel amalgam ceea ce văzuse ea.

Pe zeul Cernunnos?

Cuvintele erau ca nişte pumni şi ciupituri aplicate minţii mele, atingeri care sâcâiau, şi într-un final am înţeles că Guiwenneth avea chef de joacă.

— Pe zeul Cernunnos! am repetat şi ea a râs şi-a luat-o la fugă pe drum.

Am pornit după ea. Mă auzise înjurând şi adaptase înjurăturile credinţei din epoca ei. În mod normal, niciodată nu şi-ar fi exprimat surpriza într-un fel atât de religios. Ar fi făcut trimitere la excremente de animal sau la moarte.

Am prins-o – ceea ce însemna că ea voise să o prind – şi ne-am rostogolit pe iarba caldă, luptându-ne şi răsucindu-ne până când unul dintre noi a cedat. Când s-a aplecat să mă sărute, părul ei moale mi-a gâdilat faţa.

— Răspunde-mi la întrebare, deci, am spus.

Părea enervată; nu putea însă scăpa din neaşteptata mea îmbrăţişare de urs. A părut resemnată, apoi a suspinat.

— De ce îmi pui întrebări?

— Pentru că vreau răspunsuri. Mă fascinezi. Mă înspăimânţi. Am nevoie să ştiu.

— De ce nu poţi accepta?
— Ce să accept?
— Că te iubesc. Că suntem împreună.
— Ieri seară ai spus că nu vom fi împreună mereu…
— Eram tristă!
— Dar crezi că e adevărat. Eu nu cred, am adăugat ferm, dar în caz că… doar în caz că… s-ar *întâmpla* ceva cu tine… ei bine, vreau să ştiu despre tine, totul despre tine. Tu. Nu imaginea pe care o reprezinţi…
S-a încruntat.
— Nu trecutul mitagoului…
S-a încruntat şi mai tare. Cuvântul îi spunea ceva, însă conceptul – nimic.
Am încercat din nou.
— Au mai fost Guiwenneth înainte; poate că vor mai fi şi alte Guiwenneth. Versiuni noi ale tale. Dar eu vreau să ştiu despre *aceasta.*
Am subliniat cuvântul îndreptând un deget spre ea şi strângând-o. Ea a zâmbit.
— Dar tu? Şi eu vreau să ştiu despre tine.
— Mai târziu, am spus. Înainte tu. Care sunt primele tale amintiri? Vorbeşte-mi despre copilăria ta.
Cum bănuiam că se va întâmpla, peste chipul ei a trecut o umbră, acea scurtă încruntare care spune că întrebarea a atins o aură de goliciune. Şi goliciunea aceea fusese cunoscută, înainte, dar niciodată recunoscută.
S-a ridicat, şi-a netezit cămaşa, şi-a dat părul pe spate, după care s-a aplecat înainte şi a început să smulgă iarba uscată din pământ, răsucind fiecare fir tare în jurul degetului.
— Prima amintire… a început, apoi s-a uitat în zare. Cerbul!
Mi-am amintit paginile descoperite din jurnalul tatei, dar am încercat să-mi izgonesc din minte istorisirea lui, concentrându-mă complet asupra amintirii nesigure a lui Guiwenneth.
— Era aşa de mare! Foarte lat în umeri, foarte puternic. Eram legată de el, noduri de piele la încheieturile mâinilor

mă ţineau strânsă de spinarea cerbului. Eu îi spuneam Gwil. El îmi spunea Ghindă. Stăteam între coarnele lui mari. Mi le amintesc atât de bine! Erau ca ramurile unui copac, se ridicau deasupra mea, făcând să trosnească şi rupând copacii adevăraţi, zgâriind scoarţa şi scuturând frunzele. Alerga. Încă îi mai simt mirosul, încă simt transpiraţia de pe grumazul lui negru. Pielea lui era aşa aspră şi întinsă. Mă dureau picioarele de la frecare. Eram aşa tânără. Cred că am plâns şi am ţipat la Gwil: „Nu aşa repede!”. Dar el a fugit prin pădure şi eu m-am ţinut bine şi legăturile de piele îmi tăiau încheieturile. Îmi amintesc hămăitul ogarilor. Îl urmăreau printre copaci. Era şi un corn, un corn de vânătoare. „Mai încet”, am strigat la cerb, dar el a scuturat doar din capul lui mare şi mi-a spus să mă ţin bine. „Avem drum lung de făcut, micuţă Ghindă”, mi-a spus el şi mirosul lui m-a sugrumat, şi sudoarea, şi durerea pe care o simţeam din cauza alergării. Îmi amintesc lumina soarelui printre copaci. Era orbitoare. Încercam întruna să văd cerul, dar de fiecare dată soarele răzbătea şi mă orbea. Ogarii erau mai aproape. Erau atât de mulţi! Vedeam oameni care alergau prin pădure. Cornul era tare şi poruncitor. Eu plângeam. Deasupra noastră, păsările parcă planau şi când am ridicat privirea, aripile lor erau negre pe fundalul soarelui. Deodată, cerbul s-a oprit. Răsuflarea lui era ca un vânt puternic. Tremura din tot corpul. Îmi amintesc că m-am târât înainte, trăgând de legăturile de piele şi văzând stânca înaltă care bloca drumul. El s-a întors. Coarnele lui erau ca nişte cuţite negre şi a lăsat capul jos şi a tăiat şi spintecat câinii care l-au atacat. Unul dintre ei era ca un demon negru. Maxilarele i se căscau, numai bale. Avea colţii uriaşi. A sărit la faţa mea, dar Gwil l-a prins într-un colţ al unui corn şi l-a scuturat până ce i s-au vărsat măruntaiele. Dar apoi s-a auzit deodată vuietul unei săgeţi. Bietul meu Gwil. A căzut şi dulăii i-au sfâşiat gâtul, dar el a continuat să mă ferească de ei. Săgeata era mai lungă decât corpul meu. Ieşea din trupul lui care fremăta şi îmi amintesc că m-am întins să o ating, şi sângele de pe ea, şi nu am putut-o

clinti, era aşa tare, ca o piatră, ca o excrescenţă a cerbului. Oamenii mi-au tăiat legăturile şi m-au târât de acolo şi eu m-am ţinut agăţată de Gwil în timp ce murea, şi câinii trăgeau de maţele lui. Era încă viu şi s-a uitat la mine şi a şoptit ceva, ca o răsuflare de gheaţă, după care a horcăit o dată şi s-a dus...

S-a întors spre mine. M-a atins. Lacrimile îi şiroiau pe obraji, scânteind în lumina puternică a zilei.

— Aşa te vei duce şi tu, totul dispare, tot ce iubesc...

I-am atins mâna, i-am sărutat degetele.

— Te voi pierde. Te voi pierde, a spus ea cu tristeţe şi eu nu mi-am găsit cuvintele ca să răspund.

Mintea îmi era plină de imagini ale acelei urmăriri sălbatice.

— Tot ceea ce iubesc îmi este furat.

Am stat vreme îndelungată în tăcere. Copiii, cu căţelul lor extraordinar de zgomotos, s-au întors în goană pe la marginea pădurii şi ne-au văzut din nou, şi au tulit-o, ruşinaţi şi temători, dispărând din vedere. Degetele lui Guiwenneth erau un cuib de iarbă împletită prin care se vedeau şi floricele aurii. Şi-a mişcat mâna ca şi cum ar fi fost o păpuşă. Am atins-o pe umăr.

— Câţi ani aveai când s-a întâmplat asta? am întrebat.

Ea a ridicat din umeri.

— Eram foarte tânără. Nu îmi aduc aminte, a fost acum mai multe veri.

Acum mai multe veri. Am surâs la aceste cuvinte, gândindu-mă că în urmă cu doar două veri ea nici nu exista. *Cum* funcţiona oare procesul de generare, m-am întrebat, privind acea creatură omenească frumoasă, solidă, moale şi caldă. Prindea formă, oare, din frunzele căzute pe jos? Animalele sălbatice adunau oare beţe şi le dădeau forma unor oase, după care, în timpul toamnei, frunzele uscate cădeau şi acopereau oasele cu carne vegetală? Exista oare un moment, în pădure, când ceva asemănător cu o creatură umană se ridica din tufişuri şi era modelat la perfecţie de intensitatea voinţei umane, operând din afara domniei copacilor?

Ori apărea pur şi simplu… din nimic. Într-o clipă un spectru, în următoarea o realitate, viziunea nesigură, fantasmagorică, care se clarifică deodată şi poate fi văzută ca reală.

Îmi aminteam frânturi din jurnal: *Twigling se şterge, e mai străveziu decât ultima dată când l-am văzut… am găsit urme ale unui Jack-cel-Verde, sfâşiat de animale, dar prezentând un model ciudat de descompunere… siluetă fantomatică aleargă pe creasta dealului, nu e un pre-mitago, faza următoare, poate?*

M-am întins spre Guiwenneth, dar era ţeapănă, rigidă în braţele mele, deranjată de amintiri, deranjată de insistenţa mea de a vorbi despre ceva care era în mod evident dureros pentru ea.

Eu sunt lemn şi stâncă, nu carne şi os.

Amintindu-mi-le, cuvintele pe care le folosise cu mai multe zile înainte mi-au trimis un fior prin tot corpul. *Eu sunt lemn şi stâncă.* Deci ştia. Ştia că nu este om. Şi totuşi se comporta ca şi când *ar fi fost.* Poate că vorbise metaforic; poate că se referise la viaţa ei în pădure, aşa cum aş fi spus eu: *Sunt praf şi pulbere.*

Ştia oare? Îmi doream să o întreb, tânjeam să văd în mintea ei, să am acces la luminişul tăcut unde ea iubea şi îşi amintea.

— Din ce sunt făcute fetiţele? am întrebat-o şi ea s-a uitat brusc în jur, încruntându-se, după care zâmbind, nedumerită de întrebare, pe jumătate amuzată, înţelegând, după zâmbetul meu, că exista un răspuns poznaş.

— Ghinde dulci, albine strivite şi nectarul clopoţeilor, a spus ea.

M-am strâmbat, dezgustat.

— Ce oribil!

— Atunci, din ce?

— Din zahăr, mirodenii şi multe alte… ăă…

Cum era, oare?

— … lucruri bune.

Ea s-a încruntat.

— Nu îţi plac ghindele şi albinele? Sunt bune.

— Nu te cred. Nici măcar celţii cei abjecţi nu ar mânca albine.

— Dar *băieţeii* din ce sunt făcuţi? a sărit ea cu întrebarea şi a răspuns, chicotind: Din balegă de vagă şi întrebări.

— Din melci şi limacşi, de fapt.

A părut întru câtva mulţumită. Am adăugat:

— Uneori, din labele din spate ale unui ogar tânăr.

— Avem şi noi aşa ceva. Îmi amintesc că îmi spunea Magidion. El m-a învăţat multe.

A ridicat mâna în semn de tăcere, gândindu-se. Apoi a spus:

— Opt strigări pentru o bătălie. Nouă strigări pentru un succes. Zece strigări pentru un fiu mort. Unsprezece strigări pentru tristeţe. Douăsprezece strigări la apus pentru un nou rege. Ce sunt eu?

— Un cuc, am spus şi Guiwenneth s-a uitat ţintă la mine.

— Ştiai!

Surprins, am spus:

— Am ghicit.

— Ştiai! Oricum, este *primul* cuc.

S-a gândit intens pentru o clipă, după care a zis:

— Una albă e noroc pentru mine. Două albe sunt noroc pentru tine. Trei albe sunt pentru o moarte. Patru albe şi un pantof vor aduce iubire.

S-a uitat fix la mine, surâzând.

— Copitele unui cal, am spus şi Guiwenneth m-a lovit tare cu palma peste picior.

— *Ştiai!*

Am râs.

— Doar ghicesc.

— Este primul cal ciudat pe care îl vezi la capătul iernii, a explicat ea. Dacă are patru copite albe, atunci fă-i o potcoavă şi îţi vei vedea iubita călărind acelaşi cal printre nori.

— Vorbeşte-mi despre vale. Şi despre lespedea albă.

S-a uitat iarăşi fix la mine şi s-a încruntat. Deodată, a devenit foarte tristă.

— Acela este locul unde se odihneşte tatăl meu.
— Unde se află? am întrebat.
— Departe de aici. Într-o zi…
Şi-a ferit privirea. Oare ce amintiri o vizitau acum? m-am întrebat. Ce triste aduceri aminte?
— Într-o zi, ce?
Încet, a rostit:
— Într-o zi mi-ar plăcea să merg acolo. Într-o zi mi-ar plăcea să văd locul unde l-a înmormântat Magidion.
— Mi-ar face plăcere să te însoţesc, am spus şi pentru un moment privirea ei umedă a întâlnit-o pe a mea, după care fata a zâmbit.
Apoi s-a luminat la faţă.
— O gaură într-o piatră. Un ochi într-un os. Un cerc făcut din spini. Sunetul unei forje. Toate acestea…
A pregetat, privindu-mă.
— Ţin fantomele departe? am zis eu şi ea s-a prăvălit peste mine, strigând:
— *De unde ştii?*

Ne-am întors cu pas uşor acasă după-amiaza foarte târziu. Lui Guiwenneth îi era puţin frig. Era 27 august, dacă îmi amintesc bine, şi uneori aveam impresia că venise toamna, dar alteori că era încă vară. În dimineaţa aceea, aerul fusese tăios, primul semn al noului anotimp; vara înflorise în cursul zilei şi acum, din nou, toamna îşi arăta umbra. Frunzele din vârful copacilor începuseră să dea semne de uscare. Din cine ştie ce motiv, mă simţeam deprimat, mergând cu braţul pe după mijlocul fetei, simţindu-i părul răscolit de vânt gâdilându-mi faţa şi atingerea mâinii sale drepte pe piept. Sunetul îndepărtat al unei motociclete nu mi-a ajutat cu nimic dispoziţia neaşteptat de tristă.
— Keeton! a spus Guiwenneth, radiind, şi m-a condus restul drumului în pas alergător, până la pâlcul de arbori subţiri pe care noi îl numeam livadă.
Am şerpuit prin crâng, către poarta astupată de verdeaţă. Ne-am croit cu greu drum prin tufişurile

încâlcite care înghiţeau gardul din jurul grădinii curăţate, din care bună parte era cufundată în umbra deasă aruncată de crengile stejarului care crescuse din interiorul casei.

Keeton stătea la uşa din spate, fluturând din mână şi ţinând ridicată o sticlă cu tărie din-acelea cum făceau ei la aerodromul Mucklestone.

— Mai am ceva, a strigat el când Guiwenneth a fugit la el şi l-a sărutat pe obraz. Bună, Steve. De ce eşti aşa abătut?

— Schimbarea de anotimp, am răspuns.

Bărbatul radia de fericire, avea părul ciufulit de la drum şi faţa murdară, cu excepţia ochilor, pe care îi apăraseră ochelarii. Mirosea a ulei şi puţin a porci.

Surpriza de care vorbise era o jumătate de purcel de pus la proţap. Era un cadavru palid şi plăpând în comparaţie cu creaturile cenuşii şi costelive pe care Guiwenneth le dobora cu suliţa în pădure. Dar ideea de porc mai suculent şi mai fraged decât mistreţii cu care mă obişnuisem era extrem de înveselitoare.

— Un grătar! a anunţat Keeton. Doi americani de la aerodrom mi-au arătat cum se face. Afară. Astă seară. După ce mă spăl. Un grătar pentru trei, cu bere şi jocuri de petrecere.

A părut deodată puţin îngrijorat.

— Nu întrerup ceva, aşa-i, bătrâne?

— Nicidecum, bătrâne, am spus.

Englezismele lui mi se păreau deseori afectate şi enervante.

— E sătul, a spus Guiwenneth şi mi-a aruncat o privire amuzată.

Pe bunul zeu Cernunnos, ce fericit sunt acum că Keeton a intervenit în clipa aceea, în acele ore dintre noi. Deşi prezenţa lui mă supăra atunci când încercam să mă apropii mai tare de Guin, niciodată nu i-am mulţumit mai mult acelei fiinţe-observator celeste ca mai târziu în noaptea aceea. Chiar dacă, într-un fel, aveam să-mi doresc moartea.

Focul ardea. Guiwenneth îl clădise în vreme ce Keeton încropise proţapul. Primise porcul ca plată pentru două zile de muncă la ferma de lângă aerodrom; în acel moment, avionul lui era defect şi munca la fermă era binevenită, la fel şi ajutorul său. Munca de reconstrucţie bine plătită de la Coventry şi Birmingham luase mult din mâna de lucru a ţinuturilor din Midiands.

Să faci un porc la proţap durează mult mai mult decât crezuse Keeton. Pădurea şi livada fuseseră învăluite de întuneric şi noi am aprins luminile în casă, astfel încât grădina unde stăteam pe vine şi pălăvrăgeam lângă halca de carne sfârâitoare şi focul de lemne luminos să fie îmbăiată într-o lumină caldă. Eu m-am ocupat de discuri, selectând din colecţia de muzică de societate pe care părinţii mei o acumulaseră de-a lungul anilor. Arcul gramofonului ponosit şi vechi Master’s Voice se detensiona întruna şi, sub influenţa berii pe care o şterpelise Keeton, tărăgănarea continuă a vocilor a devenit de-un comic isteric.

La ora zece, am scos din foc cartofii în coajă şi i-am mâncat cu unt şi murături şi o felie subţire din carnea înnegrită a porcului. Odată foamea potolită, Guiwenneth ne-a cântat un cântec pe limba ei, la care Keeton a fost capabil să o acompanieze, după un timp, cu muzicuţa lui. Când i-am cerut să traducă, fata a zâmbit doar, şi-a atins nasul şi a spus:

— Închipuie-ţi!

— Era despre mine şi tine, m-am aventurat. Despre iubire, pasiune, dorinţă, viaţă lungă şi copii.

Ea a dat din cap şi s-a lins pe un deget cu care tocmai râcâise ce mai rămăsese din preţioasa noastră raţie de unt.

— Despre ce a fost vorba, atunci? am întrebat. Despre fericire? Despre prietenie?

— Eşti un romantic incorigibil, a murmurat Keeton şi s-a dovedit că avea dreptate, căci cântecul lui Guiwenneth nu fusese câtuşi de puţin despre iubire, nu aşa cum mi-o imaginasem eu.

A tradus cât de bine s-a priceput:

— Eu sunt fiica primei ore ale dimineţii. Eu sunt vânătoreasa care, la lumina zorilor… care, la lumina zorilor…

A descris agitată mişcări de aruncare.

— Azvârle? i-a sugerat Keeton. Aruncă plasa?

— Care, la lumina zorilor, aruncă plasa în poiana sitarilor. Eu sunt şoimul care priveşte cum sitarii se înalţă în zbor şi sunt prinşi în plasă. Eu sunt peştele care… peştele care…

A făcut mişcări exagerate de la stânga la dreapta din şolduri şi umeri.

— Se leagănă, am spus.

— Se luptă, a corectat Keeton.

Ea a continuat:

— Eu sunt peştele care se luptă cu apele, înotând spre stânca mare şi gri, semn că apa e adâncă. Eu sunt fiica pescarului care străpunge peştele cu suliţa. Eu sunt umbra lespezii mari şi albe unde zace tatăl meu, umbra care se mişcă odată cu ziua spre râul unde peştele înoată, spre pădurea unde poiana sitarilor este albastră de flori. Eu sunt ploaia care pune iepurele pe fugă, trimite cerbul în desiş, stinge focul în mijlocul casei rotunde. Duşmanii mei sunt tunetul şi bestiile pământului care se târăsc noaptea, dar nu mi-e teamă. Eu sunt inima tatălui meu, şi a tatălui său. Strălucitoare ca fierul, iute ca săgeata, tare ca stejarul. Eu sunt pământul.

A cântat aceste ultime cuvinte – „Strălucitoare ca fierul, iute ca săgeata, tare ca stejarul. Eu sunt pământul” – pe vocea ei subţire, potrivind cuvintele pe ritmul şi melodia originalului. După ce a terminat, a zâmbit şi s-a înclinat, iar Keeton a aplaudat zgomotos:

— Bravo.

Nedumerit, am privit-o fix pentru o clipă.

— Nu e deloc despre mine, atunci, am spus şi Guiwenneth a râs.

— Nu e despre nimic altceva decât despre tine, a spus ea. De aceea l-am cântat.

Eu spusesem în glumă, dar acum ea mă băgase în ceaţă.

Nu înţelegeam. Cumva, în cine ştie ce fel, afurisitul de Keeton înţelegea. Mi-a tras cu ochiul.

— Ce-ar fi să verificaţi perimetrul amândoi? Mă descurc eu aici. Duceţi-vă!

A zâmbit.

— Ce naiba se petrece? am spus ca pentru mine.

Dar când m-am ridicat în picioare, Guiwenneth s-a ridicat şi ea, trăgând în jos cardiganul roşu-aprins şi lingându-şi urmele de unt şi porc de pe degete înainte să întindă mâna lipicioasă spre mine.

Ne-am dus până la marginea pădurii şi ne-am sărutat pe fugă la întuneric, acolo unde creşteau stejarii tineri. În pădure se auzeau mişcări tainice; vulpi, poate, sau câini sălbatici atraşi de mirosul cărnii gătite. Keeton era o siluetă ciudat gheboşată, profilată pe flăcările şi scânteile focului.

— El te înţelege mai bine decât mine, i-am spus.

— El ne vede pe amândoi. Tu mă vezi doar pe mine. Îmi place de el. E un om foarte blând. Dar nu este genul meu de *suliţă cu cremene.*

Pădurea părea să fi prins viaţă de la atâta mişcare. Chiar şi Guiwenneth era tulburată.

—Ar trebui să avem grijă la lupi şi câini sălbatici, a spus. Carnea…

— N-au cum să fie lupi în pădure, am spus ferm. Mistreţi am văzut, iar tu mi-ai vorbit de un urs sălbatic…

— Nu orice creatură vine la lizieră aşa uşor. Lupii sunt animale de haită. Haita poate să fi fost în adâncul pădurii, în pădurea sălbatică. Le-a luat mult timp să ajungă aici. Poate.

Am scrutat întunericul şi noaptea părea că şopteşte ameninţător; înfiorat, m-am întors înapoi spre grădină şi m-am întins spre Guiwenneth.

— Hai înapoi să-i ţinem companie.

Chiar în timp ce vorbeam, silueta întunecată a lui Keeton s-a ridicat în picioare. Vocea lui era reţinută, dar grăbită.

— Avem musafiri.

Printre copacii care se înghesuiau lângă gardul grădinii se vedea pâlpâitul unor torţe. Sunetul de oameni apropiindu-se a fost o intruziune bruscă în noaptea sălbatică. M-am întors cu Guiwenneth la foc, la nimbul de lumină venind din bucătărie. În spatele nostru, unde stătuserăm, au apărut două torţe. S-au apropiat de grădină într-un arc larg şi am aşteptat, ciulind urechile, atenţi la ceva care să le trădeze natura.

Din faţa noastră s-a auzit piesa stranie a grupului Jaguth, cântată la fluier, cea pe care o mai auzisem. Guiwenneth şi cu mine ne-am privit bucuroşi, după care ea a spus:

— Jaguth. S-au întors!

— La fix ca să dea gata porcul acela, am spus bosumflat.

Keeton înlemnise de teamă, neplăcându-i acele stranii creaturi omeneşti care înaintau ager prin întuneric.

Guiwenneth s-a dus spre poartă să-i întâmpine, strigând ceva în limba ei ciudată. Am dat să păşesc după ea, luând un lemn aprins din vatră ca să-l ţin aşa cum ţineau ei torţele. Cântecul dulce de fluier continua.

Keeton a spus:

— Cine sunt ăia?

Eu am spus:

— Prieteni vechi, prieteni noi. Jaguth. Nu ai de ce să te temi…

Şi în acel moment mi-am dat seama că melodia se oprise şi că Guiwenneth se oprise şi ea la câţiva paşi de mine. Se uita cu ochi mari în jur la luminile pâlpâitoare din întuneric. O clipă mai târziu a întors privirea spre mine; era palidă la faţă, avea ochii căscaţi şi gura larg deschisă; de la bucurie, mina ei exprima deodată groază. A făcut un pas spre mine, cu numele meu pe buze, şi deodată m-a copleşit şi pe mine panica ei şi am întins mâna spre ea…

A urmat un sunet ciudat ca de vânt, ca un fluierat aspru şi afon, după care un bufnet şi Keeton care striga sugrumat. Am întors privirea spre el şi am văzut că făcea paşi iuţi înapoi, arcuit pe spate, strângându-se de coşul pieptului, strângând tare ochii de durere. În clipa

următoare a căzut la pământ cu braţele depărtate. Din corpul lui creştea un băţ lung de un metru.

— Guin! am strigat, smulgându-mi privirea de la Keeton.

Şi atunci, de jur împrejurul nostru, pădurea a fost cuprinsă de un incendiu luminos, trunchiurile aprinzându-se, ramurile, frunzele, astfel încât grădina era împrejmuită de un uriaş zid de flăcări care vuiau. Două forme umane întunecate au ieşit valvârtej din acel foc, lumina scăpărând pe armura de metal şi armele cu tăiş scurt din mâinile lor. Preţ de o clipă, au ezitat, holbându-se la noi; unul avea masca aurită a unui uliu, ochii lui erau crestături, urechile stând ridicate aidoma unor coarne scurte. Celălalt purta o cască de piele mată, cu apărători de obraz late. Uliul a râs tunător.

— O, Doamne, nu…! am strigat, dar Guiwenneth a ţipat la mine: Înarmează-te! ocolindu-mă în fugă spre locul unde armele ei erau sprijinite de peretele din spate al casei.

Am urmat-o, luând cu mine suliţa cu vârf de cremene şi spada pe care mi-o oferise Magidion. Şi ne-am întors cu spatele la perete şi am privit grupul acela de oameni cumpliţi care ieşeau – siluete întunecate – din pădurea cuprinsă de flăcări şi se împrăştiau prin grădină.

Cei doi războinici au rupt-o deodată la fugă spre noi, unul spre Guiwenneth, celălalt spre mine. Pe mine m-a ales uliul.

S-a năpustit asupra mea atât de repede, că abia am avut timp să arunc suliţa spre el. Lucrurile s-au desfăşurat într-un amestec de metal lustruit, păr negru şi carne asudată, el parându-mi lovitura cu scutul său mic şi rotund, apoi lovindu-mă peste cap, în lateral, cu mânerul bont al sabiei sale. Am căzut împleticit în genunchi, după care m-am luptat să mă ridic, dar scutul m-a izbit în cap şi am căzut cu faţa la pământ, tare şi sec. Următorul lucru pe care l-am ştiut a fost că individul îmi legase mâinile la spate, îmi vârâse suliţa pe la subsuori şi mă priponise ca pe un curcan.

Pentru o clipă sau două, am privit-o pe Guiwenneth cum lupta, şi se lupta într-adevăr cu o furie care m-a uluit. Am

văzut-o cum cobora pumnalul, înfigându-l în umărul atacatorului ei; apoi un al doilea uliu s-a desprins de la marginea grădinii şi ea s-a răsucit cu faţa către el, şi lumina focului a licărit pe metal şi mâna omului a părut să zboare către magazia de lemne. Un al treilea a venit şi apoi un al patrulea. Strigătul de luptă al lui Guiwenneth era un scrâşnet de indignare. Se mişca aşa repede, încât, privind-o, am rămas debusolat.

Şi, desigur, erau prea mulţi atacatori pentru ea. Deodată, a fost încercuită, dezarmată, apoi azvârlită sus în aer. A fost prinsă între Ulii şi, deşi s-a zbătut, au legat-o şi au priponit-o la fel ca pe mine.

Cinci războinici înalţi şi sumbri rămăseseră la marginea grădinii ghemuiţi, asistând la finalul încăierării.

Uliul meu m-a apucat de păr şi m-a ridicat în picioare, cărându-mă, îndoit de mijloc, prin grădină către incendiul de pădure. M-a aruncat la câţiva paşi de Guiwenneth. Ea s-a uitat la mine prin păienjenişul de sânge care îi acoperea ochii şi perdeaua de păr răvăşit care îi cădea peste faţă. Avea buzele umede şi am văzut lacrimi licărind, scântei puternice în lumina focului.

— Steven, a murmurat ea şi mi-am dat seama că avea buzele umflate şi că o dureau. Steven…

— Nu se poate să se întâmple asta, am şoptit şi am simţit că mă podidesc şi pe mine lacrimile.

Se învârtea lumea cu mine; totul părea extrem de ireal. Corpul îmi era amorţit de şoc, de nervi. Sunetul pădurii care ardea era puternic, aproape asurzitor.

Oameni continuau să iasă din văpaie, trăgând după ei armăsari mari cu coame negre, care nechezau şi se cabrau, reticenţi. Comenzile lor tăioase se auzeau tare prin trosnetul de lemn care ardea. Ramuri aprinse din vatra noastră au fost luate şi folosite pentru a aprinde focare mici aproape de casă. Alţii din această ceată au început să rupă lemne din coteţe şi magazie. În aceste scurte minute de confuzie, cele cinci siluete întunecate rămăseseră ghemuite în interiorul cercului de foc. Acum s-au ridicat în picioare şi s-au apropiat. Cel mai vârstnic, care era

conducătorul, a păşit peste foc, unde deja mai mulţi Ulii stăteau pe vine, aşteptând să-şi împartă porcul la proţap. Omul acesta s-a aplecat şi cu un cuţit cu lamă lată şi-a decupat o halcă mare de carne, şi-a îndesat-o în gură şi şi-a şters degetele pe haina lui groasă. A venit spre Guiwenneth şi şi-a scuturat haina de pe umeri, dând la iveală un bust gol, pântecele plin şi lăsat, braţele groase, pieptul vânjos. Era un om puternic care se ofilea acum, odată ajuns la capătul vârstei mijlocii. Am observat că pe tot corpul avea o dantelărie de cicatrice şi vânătăi. În jurul gâtului purta un fluier de os la care a cântat, râzând de noi.

S-a lăsat pe vine lângă fată şi a întins o mână ca să îi ridice bărbia. I-a înlăturat părul de pe faţă şi i-a răsucit cu asprime bărbia ca să o privească, rânjind prin barba-i sură. Guiwenneth l-a scuipat şi el a râs; iar râsul acela…

M-am încruntat, nedumerit complet. Am stat în lumina focului, suferind, neputându-mă mişca, uitându-mă ţintă la acel bătrân şi aspru lord războinic.

— În sfârşit, te-am găsit, a spus el şi vocea a făcut să mă străbată un fior lung de durere.

— E a mea! am strigat printre lacrimi izvorâte brusc.

Christian s-a uitat la mine şi s-a înălţat încet în picioare.

Trona deasupra mea, un om bătrân, ros de război şi răpciugos. Pantalonii lui puţeau a urină. Spada pe care o purta la cureaua lată de piele atârna ameninţător de aproape de faţa mea. Mi-a ridicat capul dintr-o mişcare, trăgându-mă de păr, şi cu cealaltă mână şi-a mângâiat barba sură, încâlcită.

— S-a scurs mult timp, frate, a rostit într-o şoaptă aspră, animalică. *Ce* să mă fac cu tine?

În spatele lui, din porc nu mai rămăsese nimic, iar Uliii ronţăiau vârtos şi scuipau în foc în vreme ce conversau pe voci scăzute. Dinspre casă se auzea un sunet de ciocan pe metal. Se derula cu furie o activitate de reparare a armelor şi a hamaşamentelor măreţilor bidivii, care erau priponiţi aproape de mine.

— E a mea, am spus încet, uitându-mă în sus la el

printre lacrimi. Lasă-ne în pace, Chris.

Preţ de mai multe secunde, a continuat să mă scruteze. O tăcere înspăimântătoare. Dintr-odată, s-a aplecat şi m-a smucit în picioare, şi m-a împins în spate până ce m-am lovit tare de peretele de lemn al magaziei. În timp ce se mişca, răcnea de furie şi răsuflarea lui râncedă şi fetidă mă făcea să vomit. Chipul lui, la câţiva centimetri de al meu, scrutându-mă, era chipul unui animal, nu al unui om, şi totuşi acum puteam desluşi ochii, nasul, buzele fratelui meu, tânărul chipeş care plecase de acasă cu doar un an în urmă.

A strigat ceva cu o voce guturală şi unul dintre războinicii lui vârstnici i-a aruncat o bucată de frânghie cu un laţ la capăt. Frânghia era aspră şi rigidă, şi el mi-a petrecut laţul peste cap şi l-a strâns în jurul gâtului, aruncând celălalt capăt peste magazie. O clipă mai apoi, de frânghie a prins cineva şi laţul m-a săltat în vârful degetelor. Puteam să respir, dar nu mă puteam relaxa. Am început să icnesc şi Christian a zâmbit, întinzând o mână puturoasă ca să-mi acopere nările şi gura.

Şi-a plimbat degetele peste faţa mea. A fost o atingere aproape senzuală. Când am început să mă lupt după aer, mi-a eliberat gura şi am inspirat recunoscător. În tot acest timp, m-a scrutat curios, căutând parcă disperat o urmă a amintirii prieteniei dintre noi. Degetele lui erau ca ale unei femei, mângâindu-mi fruntea, obrajii, bărbia, locul unde se întâlneau frânghia şi pielea julită a gâtului meu. În felul acesta a găsit amuleta din frunză de stejar pe care o purtam şi s-a încruntat când a văzut-o. A aşezat frunza de argint în palmă şi a studiat-o. Fără a se uita la mine, a spus:

— De unde ai asta?

Părea cât se poate de surprins.

— Am găsit-o.

N-a spus nimic pentru o secundă, apoi a tras lanţul de la gâtul meu şi a dus frunza de stejar la buze.

— Dacă nu era asta, aş fi fost mort. Când am pierdut-o am crezut că soarta mi-e pecetluită. Acum o am din nou.

Am totul din nou…

S-a întors spre mine şi mi-a iscodit ochii, faţa.

— Au trecut mulţi ani… a şoptit.

— Ce s-a întâmplat cu tine? am reuşit să spun, expirând.

Frânghia mă ţinea strâns, mă irita. El mi-a observat disconfortul, mişcarea buzelor, privindu-mă cu ochi negri, sclipitori, care nu trădau pic de compasiune.

— Prea mult, a răspuns. Am căutat prea mult timp. Dar în sfârşit am găsit-o. Am fugit prea mult…

A părut meditativ, luându-şi privirea de la mine.

— Poate că fuga nu se va încheia niciodată. El încă mă urmăreşte.

— Cine?

A întors privirea la mine.

— Bestia. Urscumug. Bătrânul. Afurisiţi să-i fie ochii. Afurisit să-i fie sufletul, mă urmăreşte ca un câine care a prins mirosul prăzii. E mereu acolo, mereu în pădure, mereu la intrarea în fort. Mereu, mereu bestia. Sunt obosit, frate. Chiar sunt. În sfârşit… zise uitându-se spre fată. În sfârşit, am singurul lucru pe care mi l-am dorit. Pe Guiwenneth, Guiwenneth a mea. Dacă mor, murim împreună. Nu-mi mai pasă dacă mă iubeşte. O voi avea, o voi folosi. Ea va da gust dulce morţii. Ea mă va inspira să depun ultimul efort pentru a ucide bestia.

— Nu te pot lăsa să o iei, am spus fără speranţă şi Christian s-a încruntat, apoi a zâmbit.

Nu a spus însă nimic, îndepărtându-se de mine, mergând înapoi spre foc. Mergea încet, căzut pe gânduri. S-a oprit şi s-a holbat la casă. Unul dintre oamenii lui, un războinic cu păr lung şi îmbrăcat în zdrenţe, s-a dus la corpul lui Harry Keeton, l-a întors pe partea cealaltă şi i-a tăiat cămaşa cu un cuţit, ridicând lama deasupra pieptului său. S-a oprit şi a spus ceva într-o limbă străină. Christian s-a uitat la mine, după care i-a răspuns bărbatului şi războinicul s-a ridicat nervos în picioare şi s-a întors cu paşi apăsat la foc.

Christian a spus:

— Fenlander este nervos. Vor să îi mănânce ficatul. Le

este foame. Porcul a fost mic. (A zâmbit.) Le-am spus nu. Ca să-ţi cruţ sentimentele.

Apoi, s-a dus spre casă şi a dispărut înăuntru. Mi s-a părut că a lipsit mult timp. Guiwenneth a ridicat privirea doar o dată şi atunci am văzut că avea faţa udă de lacrimi. S-a uitat drept la mine şi buzele i s-au mişcat; nu am reuşit să aud însă niciun sunet şi nici nu am intuit ce încerca să spună.

— Te iubesc, Guin, i-am răspuns pe voce tare. Rezolv eu lucrurile. Nu te îngrijora.

Dar vorbele mele n-au avut niciun efect asupra ei şi chipul său lovit a căzut din nou, ea stând îngenuncheată lângă foc, legată şi păzită.

În jurul meu, grădina era scena unei agitaţii ameţitoare. Unul dintre cai se speriase şi se cabra şi lovea cu copitele în pripon. Oamenii se plimbau de colo-colo, unii săpau o groapă, iar alţii stăteau ghemuiţi lângă focuri şi vorbeau şi râdeau zgomotos. Noaptea, pădurea care ardea oferea o imagine înfricoşătoare.

Când Christian a ieşit din casă, îşi răsese barba miţoasă negru-sură şi îşi pieptănase părul negru, lung şi soios, prinzându-l în coadă. Avea faţa lată, puternică, chiar dacă fălcile îi erau lăsate. Arăta izbitor de tare cum mi-l aminteam pe tatăl nostru, în anii de dinainte să plec în Franţa. Dar mai corpolent, mai zdravăn. Ducea într-o mână sabia şi cureaua. În cealaltă ţinea o sticlă de vin cu gura aproape spartă. Vin?

A venit la mine şi a băut din sticlă, plescăind apreciativ din buze.

— N-am crezut că o să găseşti rezerva, a spus. Patruzeci de sticle din cel mai bun Bordeaux. Un gust mai dulce nu-mi pot imagina. Vrei şi tu?

A fluturat sticla spartă spre mine.

— O duşcă înaintea morţii. Un toast pentru frăţie, pentru trecut. Pentru o bătălie câştigată şi pierdută. Bea cu mine, Steve.

Am dat din cap. Christian a părut pe moment dezamăgit, apoi a lăsat capul pe spate şi şi-a turnat vinul roşu în gură,

oprindu-se doar când s-a înecat, râzând în timp ce se îneca. I-a pasat sticla celui mai sinistru dintre compatrioţii săi, Fenlander, omul care voise să despice cadavrul lui Harry Keeton şi care acum a dat pe gât tot lichidul, până la ultima picătură, azvârlind sticla în pădure. Restul rezervei secrete de vin pe care eu nu o găsisem a fost scoasă în saci improvizaţi şi distribuită Uliilor pentru transport.

Incendiul din pădure se consuma şi începea să se stingă. Indiferent ce l-ar fi provocat, ce magie, farmecul slăbea şi mirosul de cenuşă era puternic în aer. Dar două siluete foarte ciudate au apărut deodată la marginea grădinii şi au început să fugă în jurul perimetrului. Erau aproape goale, cu corpurile acoperite în cretă albă, mai puţin feţele, care erau negre. Aveau părul lung, dar legat de ţeastă cu şireturi de piele. Purtau bastoane lungi de os pe care le avântau spre copaci şi pe unde treceau, flăcările izbucneau din nou, focul reaprinzându-se la fel de furios ca înainte.

În cele din urmă, Christian s-a întors la mine şi mi-am dat seama că întârzierea, strania senzaţie de pauză, se datora faptului că nu ştia ce să facă cu mine. Şi-a scos cuţitul şi a lovit tare cu el în magazie, lângă mine. S-a sprijinit de mânerul lui, lăsându-se cu întreaga lui greutate, odihnindu-şi bărbia pe mâini şi concentrându-se nu asupra mea, ci asupra asprimii scândurilor vopsite în negru. Era un om obosit, un om frânt. Totul în ceea ce-l privea, de la respiraţie la umbrele din jurul ochilor, îmi spunea asta.

— Ai îmbătrânit, am spus, rostind ceea ce era evident.

— Chiar aşa?

A zâmbit fără vlagă, apoi a vorbit încet.

— Da. Presupun că aşa e. Au trecut mulţi ani pentru mine. Am pătruns până departe în interiorul pădurii, încercând să scap de bestie. Dar locul bestiei era în inima pădurii şi nu o puteam depăşi. E o lume ciudată, Steven. O lume ciudată şi teribilă dincolo de poiana de pe culmea dealului. Bătrânul ştia atât de multe şi totuşi atât de puţine. Ştia de inima pădurii; văzuse, sau auzise, sau îşi imaginase inima pădurii, dar singura lui cale de a ajunge

acolo…

S-a întrerupt şi s-a uitat la mine curios. După care a zâmbit din nou şi s-a îndreptat de spate. Atingându-mi obrazul, a clătinat din cap.

— Pentru numele nimfei pădurii Handryama, ce să mă fac cu tine?

— Ce te opreşte să ne laşi în pace, pe mine şi pe Guiwenneth, să trăim fericiţi cât de mult vom putea? Şi fă ceea ce trebuie să faci, du-te înapoi, sau părăseşte pădurea şi du-te în străinătate. Întoarce-te la noi, Christian.

S-a sprijinit iarăşi în cuţit, atât de aproape de mine, încât aş fi putut să-i ating faţa cu buzele, dar nu se uita la mine.

— Nu mai pot face asta, a spus el. Pentru un timp, pe când călătoream înspre interior, da, poate că m-aş fi întors. Dar o voiam. Ştiam că trebuie să fie undeva acolo, undeva în adânc. Am mers pe urma poveştilor despre ea, m-am aventurat pe munţi şi în văi, unde poveştile vorbeau despre ea. Întotdeauna părea că sunt în întârziere cu câteva zile. Bestia mă vâna. De două ori m-am luptat cu ea, dar bătălia n-a ajuns la un rezultat. Am stat, frate, pe culmea dealului, a celui mai înalt deal, unde s-a clădit nebunia de piatră, şi am privit în inima pădurii, locul unde voi fi în siguranţă. Şi acum că am găsit-o pe Guiwenneth a mea, acolo mă voi duce. Odată ajuns, am de încheiat o viaţă, de găsit o iubire; dar voi fi în siguranţă. Bestia nu mă va ajunge. Bătrânul.

— Du-te acolo singur, Chris, am spus. Guiwenneth mă iubeşte pe mine şi nimic nu va schimba asta.

— Nimic? a repetat el şi a zâmbit obosit. Timpul poate schimba orice. Neavând pe cine altcineva să iubească, va ajunge să mă iubească pe mine…

— Uită-te la ea, Chris, am spus furios. O captivă. Descurajată. Nu-ţi pasă de ea mai mult decât îţi pasă de Uliii tăi.

— Îmi pasă de faptul de-a o avea, a spus el încet, ameninţător. Am vânat prea departe şi prea mult timp ca să mă preocup de aspectele sensibile ale iubirii. O voi face să mă iubească înainte să mor; mă voi bucura de ea până

atunci…

— Nu e a ta, Chris. Este mitagoul *meu…*

A reacţionat cu o violenţă neaşteptată, lovindu-mă cu pumnul în obraz atât de tare, încât mi-a dislocat doi dinţi. Peste durere, cu gura plină de sânge, l-am auzit spunând:

— Mitagoul tău este mort! Acesta e al meu. Pe al tău l-am ucis acum mulţi ani. Ea e a *mea!* De n-ar fi aşa, n-aş lua-o.

Am scuipat sângele din gură.

— Poate nu aparţine niciunuia dintre noi. Are propria ei viaţă, Chris.

El a scuturat din cap.

— O revendic. Altceva nu mai e de zis.

Când am dat să vorbesc, el a ridicat o mână şi m-a strâns fără milă de buze, reducându-mă la tăcere. Suliţa de sub braţele mele mă rănea atât de tare, că eram sigur că oasele mi se vor rupe curând. Laţul îmi săpa tot mai adânc în carnea gâtului.

— Să te las în viaţă? a spus el, aproape pentru sine.

Eu am scos sunete guturale şi el mi-a strâns buzele. Şi-a smuls cuţitul din peretele magaziei şi l-a ţinut în faţa mea, atingându-mi nasul cu vârful lui rece, apoi coborând lama şi lovindu-mi uşor pântecele.

Aş putea să îngădui vieţii să rămână în corpul tău… dar costul… (m-a atins din nou) costul ar fi foarte mare. Nu te-aş putea lăsa să trăieşti… ca bărbat… nu după ce ai avut-o pe femeia pe care o revendic…

Ideea m-a făcut să înlemnesc de groază. Abia l-am mai putut vedea din pricina sângelui care a început brusc să-mi vâjâie în cap şi a şocului neaşteptat.

Mi-a eliberat buzele, dar a rămas cu mâna lipită de gura mea. Îmboldit de teamă, de teroare pură, începusem să plâng şi trupul mi-era zguduit de suspine care veneau din adâncul meu. Christian s-a apropiat cu ochii mijiţi, dar încruntându-se, nemulţumit de multe lucruri.

— O, Steve… a spus şi a repetat, obosit, trista afirmaţie. Ar fi putut fi… cum ar fi putut fi? Bine? Nu cred că ar fi putut fi bine. Dar mi-ar fi plăcut să te cunosc în aceşti

ultimi cincisprezece ani. Au fost momente când tânjeam după tovărăşia ta, să discut cu tine, să fiu…

A zâmbit şi mi-a şters cu arătătorul lacrimile de pe obraji.

— Doar să fiu un om normal în compania unui om normal.

— Poate fi aşa din nou, am şoptit, dar el a dat din cap, încă trist.

— Vai, nu! a zis şi a adăugat, după o pauză de gândire, privindu-mă: Şi regret asta.

Înainte ca vreunul dintre noi să poată spune ceva, un sunet înfiorător s-a auzit dindărătul arborilor în flăcări. Christian s-a întors cu spatele la mine şi s-a uitat spre pădure. Părea şocat; aproape furios de şocat.

— Nu aşa aproape… nu poate fi aşa aproape…

Sunetul fusese răcnetul unei bestii sălbatice. Din cauza depărtării şi a larmei cetei de războinici din jurul meu, nu recunoscusem strigătul creaturii-mistreţ Urscumug. Acum, sunetul îmi era cunoscut, căci s-a auzit a doua oară şi, odată cu el, s-a auzit geamătul şi trosnetul copacilor şi ramurilor fiind rupte şi împinse în lături. În grădină, Uliii, războinicii, ciudaţii oameni din culturi irecognoscibile au trecut iute la acţiune, strângându-şi echipamentul, înhămând cei cinci cai, strigând comenzi, pregătindu-se de plecare.

Christian le-a făcut un semn celor doi Ulii ai săi, care au tras-o pe Guiwenneth în picioare, i-au scos suliţa de sub braţe şi au azvârlit-o peste spinarea lată a unui cal, legând-o bine pe sub pântecele lui.

— Steven! a strigat ea, străduindu-se să vadă.

— Guiwenneth! O, Doamne, nu!

— Repede! a strigat Christian, repetând ordinul într-o altă limbă.

Sunetul produs de Urscumug se apropia. M-am zbătut în frânghia cu care eram legat, dar era strânsă prea tare.

Ceata de mercenari se mişca ager spre pădure, în partea sudică a grădinii, unde doi dintre ei au doborât gardul, după care au pornit să sară prin flăcările care mistuiau

livada, pentru a scăpa din luminişul grădinii.

Curând, majoritatea dispăruseră, doar Christian, Fenlander şi unul dintre neoliticii bizari vopsiţi în alb rămânând în spate. Acest războinic antic ţinea calul de care era legată Guiwenneth. Fenlander s-a dus în spatele magaziei şi l-am simţit smucind de funia care mă strângea de gât.

Christian a venit lângă mine şi a clătinat iarăşi din cap. Focul din jurul nostru ardea, dar sunetul bestiei care se apropie era puternic. Ochii mi s-au umplut de lacrimi şi Christian a devenit o formă întunecată pe fundalul luminos al flăcărilor.

Fără un cuvânt, şi-a apropiat mâinile de faţa mea şi s-a aplecat spre mine, lipindu-şi buzele de ale mele, menţinând sărutul preţ de două sau trei secunde.

— Mi-a fost dor de tine, a spus încet. Îmi va fi în continuare.

Apoi s-a îndepărtat de mine, uitându-se spre Fenlander şi spunând, fără preget, fără păsare:

— Spânzură-l.

Şi a întors spatele, strigând un ordin omului de lângă cal, care conducea animalul spre livada în flăcări.

— *Chris!* am strigat, dar el m-a ignorat.

O clipă mai târziu m-am simţit săltat de la pământ şi laţul s-a afundat în carne, sugrumându-mă iute. Totuşi nu mi-am pierdut cunoştinţa şi, deşi picioarele îmi atârnau deasupra solului, am reuşit să respir în continuare. Apa îmi înceţoşa vederea. Şi ultima imagine pe care am avut-o cu Guiwenneth a fost a părului ei lung şi frumos, curgând pe-o parte a animalului care o purta. S-a agăţat de gardul rupt şi mi s-a părut că o şuviţă sau două de păr castaniu au rămas acolo, agăţate de lemn.

Atunci întunericul a început să mă înconjoare. Auzeam sunetul unei mări, valuri lovindu-se de stânci, şi ţipătul asurzitor al unei păsări de pradă sau al unui hoitar asemănător. Focul luminos a devenit o ceaţă luminoasă. Buzele mi se mişcau, dar nu puteam scoate niciun sunet…

Ceva întunecat s-a interpus între corpul meu atârnat şi

copacii incendiaţi. Am clipit şi am încercat cu disperare să strig. Astfel, vederea mi s-a limpezit şi am înţeles că mă uitam la picioarele şi jumătatea inferioară a bustului lui Urscumug. Putoarea de sudoare şi excrement de animal era copleşitoare. Creatura s-a aplecat spre mine şi, cu ochii înlăcrimaţi, am văzut chipul hidos al omului-mistreţ, vopsit în alb, înţesat de spini şi frunze. Gura se deschidea şi se închidea într-un curios simulacru de vorbire. Tot ce auzeam era un şuierat. Nu eram conştient decât de ochii aceia oblici, pătrunzători, ochii tatălui meu, trăsăturile lui faciale când rânjea şi se strâmba, ca şi când s-ar fi bucurat că în sfârşit l-a prins pe unul dintre fiii lui rătăcitori.

Un pumn cu gheare m-a apucat de încheietura mâinii şi a strâns tare, ridicându-mă spre maxilarele lui strălucitoare. Am auzit râs, râs omenesc, sau aşa mi s-a părut, după care am fost scuturat atât de violent – aşa cum un căţel scutură o pasăre – încât până la urmă mi-am pierdut cunoştinţa şi acel cumplit moment a trecut pe tărâmul viselor.

Era un sunet ca un roi de viespi, care s-a stins treptat. Am auzit cântec de pasăre. Ochii-mi erau deschişi. Desene şi umbre se răsuceau şi se schimbau, clarificându-se încet într-o viziune nocturnă cu stele, nori şi un chip omenesc.

Corpul îmi era amorţit, totul mai puţin gâtul, pe care începeam să-l simt ca şi când mi-ar fi fost înfipte ace în os. Laţul spânzurătorii era şi acum strâns, dar celălalt capăt al frânghiei zăcea lângă mine, pe pământul rece.

Încet, m-am ridicat în şezut. Focul de gătit încă ardea. În aer mirosea puternic a cenuşă, a sânge şi a animal. M-am întors şi l-am văzut pe Harry Keeton.

Am încercat să vorbesc, dar nu s-a mişcat nimic, n-a ieşit niciun sunet. Ochii îmi lăcrimau şi Keeton s-a întins şi m-a mângâiat pe braţ. Era tolănit pe o parte, proptit într-un cot. Săgeata ruptă i se iţea oribil din umăr, urcând şi coborând cu fiecare dintre respiraţiile lui chinuite.

— Au luat-o, a spus, scuturând din cap, împărtăşindu-mi durerea.

Am dat cu greu din cap în semn de încuviinţare.

— N-am putut face nimic… a spus Keeton.

M-am întins după capătul frânghiei, am scos un hârâit, întrebând ce se întâmplase.

— Bestia aceea, a spus. Arătarea-mistreţ. Te-a ridicat pe sus. Te-a scuturat. Doamne, ce creatură! Cred că şi-a închipuit că eşti mort. Te-a adulmecat îndelung, apoi te-a lăsat înapoi să atârni. Am tăiat frânghia chiar cu sabia ta. Am crezut că am făcut-o prea târziu.

Am încercat să spun „mulţumesc”, dar nici acum n-a ieşit nimic.

— Au lăsat asta, totuşi, a zis Keeton şi a ridicat frunza argintie de stejar.

Christian trebuia s-o fi scăpat. M-am întins după ea şi am strâns metalul rece în pumn.

Am zăcut amândoi acolo, în grădina peste care cobora noaptea, privind fuioarele de scântei luminoase care se ridicau spre tării dinspre copacii mocninzi. Faţa lui Keeton era de-o paloare fantomatică în strălucirea focului. Cine ştie cum, supravieţuiserăm amândoi şi spre zorii zilei ne-am ajutat reciproc să ajungem în casă şi ne-am prăbuşit din nou, două creaturi rănite, suferinde, tremurânde şi zdruncinate.

Am plâns cu furie, vreme de cel puţin o oră, după Guiwenneth, după pierderea singurului lucru pe care îl iubisem. Keeton a rămas tăcut, strângând din fălci, apăsând cu mâna rana de săgeată, încercând să oprească hemoragia.

Eram o teribilă pereche de războinici.

Dar am supravieţuit acelei zile şi, când m-am simţit în puteri, am mers până la conac şi am cerut ajutor pentru aviatorul rănit.

Partea a treia
Inima pădurii

Spre interior

Din jurnalul tatălui meu, decembrie 1941:

I-am scris lui Wynne-Jones, îndemnându-l să se întoarcă la Cabană. Am stat mai mult de cinci săptămâni în adâncul pădurii, dar acasă nu s-au scurs decât aproximativ două săptămâni. Pentru mine, nu a existat nicio *senzaţie* a trecerii timpului, iarna fiind la fel de blândă şi de persistentă în pădure ca şi acasă. A căzut puţină zăpadă, o simplă fulguială. Fără îndoială că efectul – care sunt înclinat să cred că este un efect al „relativităţii” – este cu atât mai puternic cu cât te afli mai aproape de inima pădurii.

Am descoperit o a patra cărare în pădure, o cale de a ajunge *dincolo* de zonele exterioare de apărare, cu toate că senzaţia de dezorientare este puternică. Această rută este aproape prea evidentă: pârâul care străbate pădurea, cel pe care C şi S îl numesc „pârâul şovăielnic”. Întrucât acest pârâiaş devine un adevărat şuvoi la două zile de mers spre interior, nu-mi pot da seama cum se transformă mai departe! Devine un torent într-un loc anume? Un fluviu ca Tamisa?

Poteca trece prin spatele Altarului Calului, prin spatele Cascadei de Piatră, chiar şi prin spatele locului cu ruine. Am întâlnit băştinaşii s*hamiga.* Ei simt de la începutul Epocii Bronzului din Europa, poate din anul două mii î. Hr. Au o mare plăcere de a povesti. Aşa-numita „vorbitoare a vieţii” este o fată tânără – vopsită în verde – cu evidente talente „parapsihologice”. Ei înşişi sunt un popor de legendă, paznicii eterni ai vadurilor. De la ei am învăţat despre natura tărâmului lăuntric, despre calea spre inima pădurii care te duce prin spatele zonei ruinelor şi despre „marea crăpătură”. Am auzit de un foc enorm care ţine în loc pădurea primordială, chiar în inima tărâmului însuşi.

Problema mea e în continuare oboseala. Trebuie să revin la Cabana de Stejar pentru că drumul e prea anevoios, prea solicitant. Un om mai tânăr, poate… cine ştie? Trebuie să organizez o expediţie. Pădurea continuă să mi se opună, apărându-se cu aceeaşi vitejie care a făcut, la început, şi mersul pe la marginea ei o experienţă înfricoşătoare. *Shamiga,* însă, deţin multe chei. Ei sunt prietenul călătorului şi voi încerca să îi

redescopăr înainte să se încheie vara ce va veni.

Shamiga sunt prietenul călătorului. Ei deţin multe chei...
Nu am senzaţia trecerii timpului...
Fata are un efect covârşitor asupra mea. J a văzut asta, dar ce pot să fac? Este natura mitagoului însuşi...

Ce încurajator devenea jurnalul incomplet şi obsesiv în zilele de după acea noapte dureroasă şi sfâşietoare! *Shamiga* deţineau cheile pentru multe lucruri. Pârâul şovăielnic era calea de intrare în adâncul pădurii. Şi cum Christian era din exterior, găseam liniştitor gândul că şi el era legat de „rutele de acces” şi că voi putea să merg pe urmele lui.

Am citit jurnalul de parcă de el ar fi depins viaţa mea; poate că *însemna* ceva acea obsesie. Aveam de gând să merg după fratele meu de îndată ce îmi recăpătăm forţele şi Keeton se simţea în stare să călătorească. Nu îmi puteam da seama dacă unele observaţii sau comentarii neînsemnate ale tatălui meu aveau să-mi fie de mare folos cândva în viitor.

Harry Keeton primise îngrijiri medicale la baza aviatică de la care opera. Rana nu îl punea în pericol, dar era în mod cert serioasă. S-a întors la Cabana de Stejar după trei zile de la atac, cu braţul bandajat, slăbit fizic, dar într-o dispoziţie psihică foarte bună. Se *sugestiona* să se facă bine. Ştia la ce mă gândesc şi voia să vină cu mine; iar gândul camaraderiei sale era plăcut.

Cât despre mine, aveam două răni care trebuiau să se vindece. Vreme de trei zile nu am putut vorbi şi am înghiţit doar lichide. Mă simţeam slăbit şi dezorientat. Mi-a revenit forţa în membre, dar suferinţa îmi era alimentată de imaginea persistentă a lui Guiwenneth, aruncată nepăsător pe spinarea unui cal şi târâtă de sub ochii mei. Tot gândindu-mă la ea, nu puteam dormi. Am vărsat mai multe lacrimi decât aş fi crezut că se poate. După o vreme, la aproximativ trei zile de la răpire, mânia mea a atins apogeul şi s-a manifestat, în mod iraţional, într-o serie de

accese de isterie. Aviatorul a asistat la unul dintre ele şi m-a ajutat să mă calmez, rezistând curajos atacului meu violent.

Trebuia să o aduc înapoi. Indiferent de rolul pe care-l avea în legendă, Guiwenneth din pădure era femeia pe care o iubeam şi viaţa mea nu putea să continue până nu o ştiam din nou în siguranţă. Voiam să strivesc ţeasta fratelui meu în acelaşi fel în care făceam zob vaze şi scaune în acea înlănţuire de accese violente de mânie.

Dar a trebuit să aştept o săptămână. Pur şi simplu nu mă vedeam în stare să pornesc prin desişul pădurii. Mi-a revenit vocea, mi-am recăpătat forţele şi am făcut pregătiri şi planuri.

Ziua plecării avea să fie 7 septembrie.

Cu o oră înaintea zorilor, Harry Keeton a sosit la Cabană. Am ascultat zgomotul motocicletei lui preţ de câteva minute, înainte ca raza puternică a farului să măture holurile întunecate şi motorul gălăgios să fie oprit. Eram în cuşca de stejar, ghemuit în scorbura unde petrecusem aşa mult timp cu Guiwenneth. Mă gândeam la ea, desigur, şi eram nervos din cauza întârzierii lui Keeton. Eram supărat pe el şi fiindcă sosirea lui îmi risipea melancolia.

— Sunt gata, a spus el şi a păşit pe uşa din faţă.

Era ud de rouă şi mirosea a piele şi a benzină. Ne-am dus în sufragerie.

— Vom pleca când se crapă de ziuă, am spus. Asta dacă te poţi mişca.

Keeton se pregătise bine şi luase viitoarea călătorie cât se poate de în serios. Purta costumul de motociclist din piele, cu ghete grele şi cască de pilot din piele. Rucsacul era burduhănos. Avea două cuţite la brâu, unul cu lamă lată, pe care probabil intenţiona să-l utilizeze drept macetă în timp ce ne croiam drum prin tufişuri. Tot felul de oale şi ulcele zăngăneau când se mişca.

Dându-şi jos uriaşa raniţă de pe umeri, a spus:

— Mă gândeam că ar fi înţelept să fiu pregătit.

— Pregătit pentru ce? am întrebat cu un zâmbet. Un grătar de duminică? Un vals prin pădure? Ai adus cu tine tot ce ai pe lumea asta. Nu vei avea nevoie de ele. Şi fără doar şi poate nu le vei putea căra pe toate cu tine.

Şi-a dat jos casca strâmtă de pilot şi şi-a scărmănat chica rebelă de păr. Urma de arsură de pe bărbie era foarte roşie; ochii îi scăpărau, parţial de emoţie, parţial de ruşine.

— Crezi că am exagerat?

— Cum ţi-este umărul?

A întins braţul şi l-a răsucit cu precauţie.

— Se vindecă bine. Intact. Două sau trei zile şi va fi ca nou.

— Atunci cu siguranţă ai exagerat. Nu vei putea căra raniţa aia pe un singur umăr.

A părut puţin îngrijorat.

— Ce spui de asta?

Vorbind, şi-a dat jos puşca Lee-Enfield pe care o avusese petrecută la spate. Era o armă grea, cum ştiam din proprie experienţă, şi mirosea a ulei, căci o curăţase, impermeabilizând-o. Din buzunarul hainei de piele a dat la iveală cutii de muniţie. Din buzunarul de la piept a scos un pistol, muniţia *acestuia* extrăgând-o din buzunarul cu fermoar al pantalonilor. Când terminase de scos lucrurile, volumul i se redusese la jumătate. Brusc, începea să aducă mai bine cu aviatorul subţirel de altădată.

— M-am gândit că ne-ar putea fi de folos, a spus.

Într-un fel, avea dreptate, dar am clătinat din cap. Unul dintre noi trebuia să le care şi nu era uşor să transporţi încărcături foarte grele prin desişul unei păduri sălbatice. Umărul lui Keeton se vindecase repede, însă era clar că ar fi început să aibă probleme dacă rana era supusă la prea multă presiune şi frecare. Şi mie mi se vindecaseră rănile şi mă simţeam în putere, dar nu într-atât încât să pot adăuga cele zece kilograme ale puştii la încărcătura mea.

Şi totuşi aveau să fie puşti în pădure. Dădusem deja peste o flintă. Nu aveam idee dacă în pădure se aflau figuri legendare din epoci mai apropiate de a noastră şi nici ce

fel de arme puteau deţine.

— Poate pistolul, am spus. Dar, Harry… omul pe urmele căruia pornim este primitiv. E înarmat cu sabie şi suliţă, iar eu am de gând să îl înfrunt în acelaşi fel.

— Asta pot înţelege, a spus Keeton încet. A întins mâna după pistol şi l-a pus înapoi în tocul de umăr.

I-am despachetat rucsacul, înlăturând o mulţime de lucruri asupra cărora am căzut de acord că mai mult ne-ar încurca decât ne-ar ajuta. Luam cu noi hrană suficientă pentru o săptămână, adică pâine, brânză, fructe şi carne de vită sărată. O saltea de izopren şi un cort uşor păreau să prindă bine. Termosuri cu apă, pentru cazul că găseam doar apă otrăvită. Rachiu, spirt medicinal, plasturi, cremă antiseptică, unguent antifungic, feşe: toate acestea păreau a fi de cea mai mare importanţă. Câte o farfurie pentru fiecare, din care să mâncăm, căni de cositor, chibrituri şi o mică rezervă de paie foarte uscate. Restul bagajelor noastre constau din haine, câte un rând pentru fiecare. Cel mai greu obiect era pelerina de ploaie de care făcusem rost de la conac. Şi costumul de piele al lui Keeton avea să fie o povară, dar părea să fie călduros şi să protejeze bine de apă.

Toate acestea pentru o călătorie printr-un pâlc de copaci în jurul căruia puteam alerga în ceva mai mult de o oră! Ce repede ajunseserăm amândoi să acceptăm natura ocultă a Pădurii Ryhope!

Christian luase cu el harta originală. Am întins copia pe care o făcusem din memorie şi i-am arătat lui Keeton ruta pe care propuneam să o urmăm, de-a lungul pârâiaşului spre locul marcat „cascada de piatră”. Asta însemna să străbatem două zone, dintre care una, îmi aminteam, fusese numită „zona traversei oscilante”.

Christian avea un avans cam de o săptămână faţă de noi, dar eram încredinţat că încă puteam găsi urmele pe unde înaintase el către adâncul pădurii.

La prima geană de lumină am luat în mână suliţa mea cu vârf de cremene şi mi-am prins la brâu sabia celtică pe care mi-o dăduse Magidion. Apoi, ceremonios, am închis şi

am încuiat uşa din spate a Cabanei de Stejar. Keeton a făcut o glumă penibilă despre nişte bilete lăsate pentru lăptar, dar a tăcut când m-am întors spre livada de stejari şi am început să merg. O vedeam pe Guiwenneth peste tot. Inima mea galopa când îmi aminteam Uliii săltând printre copacii în flăcări, care se regeneraseră cu rapiditate şi acum erau înfrunziţi complet, ca vara. Avea să fie o zi caldă şi calmă. Livada de stejari părea nenatural de tăcută. Am mers printre tufişurile ei rare şi am ieşit în câmpul deschis, sclipind de rouă, aflat dincolo de ea, luând-o pe pantă în jos spre pârâul şovăielnic şi gardul acoperit de muşchi ce păea să păzească pădurea-fantomă de lumea exterioară, a muritorilor.

Am descoperit un al patrulea drum care duce în adâncul pădurii. Pârâul însuşi. Acum e de-a dreptul bătător la ochi: un drum prin apă! Cred că poate fi folosit pentru a intra chiar în inima pădurii. Dar e nevoie de timp, întotdeauna e nevoie de timp!

Keeton m-a ajutat să desprind vechea poartă de copacul în care fusese bătută în cuie. Era îngropată pe jumătate în malul pârâului. S-a desfăcut din balamale, trăgând după ea buruieni, putregai, muşchi şi trandafiri sălbatici. Dincolo de poartă, curgerea de apă se lărgea şi se adâncea, formând o bulboană periculoasă, mărginită de-o încâlceală de păducei. Desculţ şi cu pantalonii sumeţiţi, am intrat în apă şi am înaintat aproape de mal, ţinându-mă bine de rădăcinile şi ramurile din acea primă zonă naturală de apărare. Fundul bulboanei a fost întâi alunecos, apoi moale. Apa mi se învolbura în jurul picioarelor, rece şi murdară. În clipa când am pătruns pe-acolo în pădurea umedă, ne-a cuprins o răceală, senzaţia de a fi izolaţi de lumina zilei.

Keeton şi-a croit drum după mine, alunecând întruna şi, ajuns la capăt, l-am ajutat să urce pe malul nămolos. A trebuit să ne oprim şi să pătrundem cu forţa prin încâlceala de mărăcini, croindu-ne drum pe marginea

pârâului. Erau aici porţiuni de gard, vechi de decenii, atât de putrezite încât se sfărâmau la atingere. Cântăreţii zorilor mi se păreau liniştiţi, deşi se simţea mişcarea păsărilor deasupra noastră, în frunzişul întunecat.

Bezna s-a ridicat brusc şi am ajuns într-o zonă mai largă a malului, unde ne-am aşezat să ne uscăm picioarele şi să ne încălţăm la loc.

— Nu a fost aşa greu, a spus Keeton, ştergându-şi sângele de pe obrazul zgâriat de un spin.

— Nici n-am început bine, am zis, iar el a râs.

— Încerc doar să menţin moralul ridicat. S-a uitat în jurul său. Un lucru e sigur. Fratele tău şi ceata lui nu au trecut pe aici.

— Se îndreaptă către râu însă. Le vom găsi urma cât de curând.

Voi ţine acest jurnal ca mărturie a ceea ce se întâmplă cu mine. Există mai multe motive. Am lăsat o scrisoare în care le-am explicat. Sper că jurnalul va fi citit. Numele meu este Harry Keeton, de la Middleton Garden nr. 27, Buxford. Am 34 de ani. Astăzi este 7 septembrie 1948. Data nu mai are importanţă, însă. Este ZIUA UNU.

Ne petrecem prima noapte în pădurea-fantomă. Am umblat douăsprezece ore. Nici urmă de Christian, sau de cai, sau de G. Suntem în locul pe care tatăl lui Steven l-a descoperit şi l-a botezat Poiana Pietrei Mici. Aşa-numita „piatră mică” este un bloc masiv de gresie, înalt de patru metri (am estimat noi) şi cu diametru de douăzeci de paşi. Foarte ciobit, erodat etc. Steven a găsit urme vagi pe el, inclusiv iniţialele tatălui său, GH. Dacă aceasta este piatra *mică,* mă întreb oare...?

Epuizat complet. Mă supără foarte tare umărul, dar am ales soluţia „eroului” şi nu voi mai aduce vorba despre asta asta decât dacă S. Va observa. Îmi pot duce rucsacul destul de bine, însă efortul fizic e mult mai mare decât mă aşteptam. Cortul e ridicat. O seară călduroasă. Pădurea arată absolut obişnuit. Susurul pârâului e foarte clar, cu toate că e mai degrabă un râu mic. Am fost forţaţi să ne îndepărtăm de malul lui din cauza desimii tufişurilor. E deja ceva cu pădurea asta care încalcă legile firii: mărimea unor copaci, gigantici, aşa cum au fost lăsaţi de natură, fără vreun semn că ar fi fost tunşi vreodată. Par

să învăluie zone întregi de lăstăriş, ca şi cum ar proteja ceva. Când copertina de frunze e aşa compactă, lăstărişul e foarte rar şi se merge uşor. Însă, e bineînţeles, foarte întuneric. Ne odihnim totuşi destul de bine sub aceşti arbori uriaşi. Pădurea întreagă respiră şi suspină. Mulţi castani sălbatici, deci pădurea nu e „primordială”, dar abundă şi stejarii şi alunii, existând pâlcuri întregi de frasini şi fagi. O sută de păduri într-una singură.

Keeton a început să ţină jurnalul din acea primă noapte, dar a completat în el doar câteva zile. Voia să fie un secret, cred, ultimul său testament către lume în caz că se întâmpla ceva cu el. Încăierarea din grădină, rana de săgeată care aproape că îl ucisese, povestea mea despre cât de puţin lipsise să îi fie prăjit ficatul, toate acestea îi insuflaseră un sentiment rău prevestitor, a cărui natură profundă nu am reuşit să o pricep decât mult mai târziu.

Uitându-mă pe furiş în jurnal în fiecare noapte, în timp ce el dormea, am descoperit că îmi pică bine acest mic crâmpei de normalitate. Am aflat, de pildă, că umărul îi dă de furcă şi am avut grijă să nu şi-l supună la eforturi inutile. Totodată, era destul de flatant la adresa mea: *Steven e un căutător bun, hotărât. Ţelul lui, fie el conştient sau inconştient, îl ghidează spre interior cu precizie. Îmi dă o stare de bine, în ciuda mâniei şi a suferinţei care colcăie dincolo de aparenţă.*

Mulţumesc, Harry. În acele prime zile ale călătoriei şi tu mi-ai dat o stare de bine.

Dacă prima zi a însemnat un drum lung, dar drept, a doua zi nu a mai fost la fel. Deşi urmam „drumul prin apă”, pavezele pădurii erau în continuare o mare pacoste.

Întâi a fost dezorientarea. Ne trezeam că ne întoarcem *înapoi* de unde venisem. Uneori aproape că puteam percepe schimbarea. Eram ameţiţi; peste lăstăriş se lăsa un întuneric neobişnuit; şopotul râului se muta din stânga în dreapta noastră. Asta îl speria pe Keeton. Îl tulbura. Cu cât ne ţineam mai aproape de malul râului, cu atât era mai slab efectul. Dar râul însuşi se proteja de noi cu o barieră de spini aproape impenetrabilă.

Nu ştiu cum, dar am trecut de acea primă zonă de apărare. Pădurea a început să ne hăituiască. Copacii se mişcau parcă. Vedeam ramurile căzând peste noi… doar cu ochii minţii, dar nu înainte de a fi reacţionat cu un şoc epuizant. Pământul părea uneori să freamete şi să se despice. Simţeam miros de fum, de foc, o putoare ca de putreziciune. Dacă mergeam mai departe, nălucirile se risipeau.

Şi Keeton a scris în jurnalul său: *Aceeaşi senzaţie de hăituire pe care am avut-o înainte. Şi la fel de înfricoşătoare. Înseamnă oare asta că sunt aproape? Nu trebuie să încep să-mi fac speranţe prea mari.*

O pală de vânt a suflat atunci spre noi, şi furtuna asta nu era, categoric, o iluzie. A străbătut pădurea, răcnind; frunzele au fost smulse din copaci; rămurele, mărăcini, pământ, pietre, toate s-au năpustit spre noi, astfel încât a trebuit să ne adăpostim, agăţându-ne de copaci cu toate forţele, ameninţaţi să fim azvârliţi înapoi de unde veniserăm. Pentru a scăpa de acea vântoasă incredibilă a trebuit să ne croim drum prin spinii de pe marginea râului. Ne-a luat o zi întreagă ca să parcurgem cam un kilometru şi, când în sfârşit am făcut tabără seara, eram învineţiţi, tăiaţi şi sleiţi de puteri…

În timpul nopţii, sunetele produse de animalele sălbatice ne bântuiau. Pământul vibra, cortul era scuturat violent şi în întuneric străluceau lumini care aruncau umbre bizare, subţiri peste pânza lui. Nu am dormit nici măcar un minut. Dar se părea că a doua zi reuşisem să trecem de zona de apărare. Făcusem progrese mari şi-n cele din urmă am descoperit că ne puteam apropia de râu mult mai uşor.

Keeton a început să remarce formarea pre-mitagourilor. În a patra zi a început să fie iritat, tresărind de spaimă, sâsâind ca să fac linişte, ghemuindu-se şi scrutând pădurea. I-am explicat cum să distingă între o mişcare reală şi formele halucinatorii ale pre-mitagourilor, dar, după spaimele din primele câteva zile, nu era în largul lui şi abia mai târziu a reuşit să fie. Cât despre adevăratele forme mitago, am auzit una în acea primă zi mai uşoară,

dar nu am văzut nimic.

Sau aşa să fie?

Ajunseserăm la un loc marcat pe harta tatei drept „Cascada de Piatră”, un loc la care el făcea deseori referire. Râul – firavul nostru pârâu şovăielnic – ajunsese la o lăţime de aproximativ trei metri şi era un torent de apă cristalină, învolburându-se printre copacii subţirei care împânzeau malurile mai mult nisipoase decât mâloase. Zona se deschidea, un loc ideal pentru tabără, şi într-adevăr, am găsit urmele unei astfel de aşezări, bucăţi de frânghie, rosături acolo unde ele fuseseră legate de copaci. Nu erau însă urme de paşi, nici semne de foc, şi chiar dacă mi s-a ridicat moralul la gândul că îi dădusem de urmă lui Christian, a trebuit să recunosc că locul fusese construit de un mitago, cu multă vreme în urmă.

Departe de râu, terenul urca abrupt, o porţiune împădurită, mai ales fagi subţiri. Răsăreau dintr-un pământ presărat cu bolovani mari şi fâşii înalte şi colţuroase de stâncă neagră. Pe hartă apărea o cărare peste acea ridicătură de teren, brăzdând un cot al râului, acolo unde malul era marcat cu semnul „traversare periculoasă”.

Ne-am odihnit, apoi ne-am îndepărtat de râu şi am pătruns în crângul de fagi, urcând panta agăţaţi de trunchiurile zvelte ale copacilor. Fiecare afloriment era ca o peşteră şi erau urme de viaţă animală în faţa multora dintre ele.

Drumul era anevoios. Râul rămânea tot mai departe sub noi, tot mai mic şi mai tăcut. Liniştea pădurii ne învăluia complet. Pe Keeton îl chinuia umărul şi era aşa roşu la faţă, încât arsura groaznică nu se mai vedea deloc.

Am trecut peste stâncile acoperite de licheni de pe creastă şi am început să coborâm spre râu, de partea cealaltă. Pe povârniş, un bolovan mare stătea înclinat într-un unghi ascuţit. Arăta – Keeton a remarcat şi el acest fapt – ca un megalit care alunecase. Ne-am pierdut echilibrul, alergând spre el şi ne-am lovit tare de peretele lui neted. Keeton nu mai avea aer.

— Ce spui de *asta!* a exclamat, plimbând un deget în jurul desenului care fusese dăltuit în piatră. Era chipul unui lup pe un fundal în romb; intemperiile neteziseră detaliile mai subtile. Oare o fi cineva îngropat aici?

A dat ocol stâncii, sprijinindu-se încă de ea. M-am uitat în jurul meu şi mi-am dat seama că erau cel puţin zece asemenea stânci, deşi mai mici, iţindu-se din tufărişul pădurii de fag.

— E un cimitir, am murmurat.

Keeton stătea la poalele impunătorului monument, holbându-se în sus la el. De undeva de pe pantă s-au auzit trosnete de lemn şi uruitul puternic al unui bolovan rostogolinduse spre râu.

Atunci, pământul s-a cutremurat puţin. M-am uitat speriat în jur, întrebându-mă dacă venea ceva spre noi. Strigătul lui Keeton – „O, Hristoase!” – m-a făcut să-mi îndrept atenţia înapoi la el şi l-am văzut târându-se înnebunit spre mine. Am avut nevoie de o secundă ca să înţeleg ce se întâmpla.

Uriaşul bolovan începea să se mişte, înclinându-se încet în faţă.

Keeton a ieşit de după el. Monolitul s-a prăbuşit maiestuos, a căzut printre doi copaci tineri şi a alunecat greoi pe pantă, cale de vreo cincizeci de metri, lăsând un făgaş adânc în urma sa.

Ne-am apropiat încet de groapă şi am aruncat, curioşi, o privire înăuntru. Pe fundul ei, abia vizibile prin pământul tasat, erau oasele unui om ce încă purta armură. Ţeasta, care se holba în sus la noi, fusese despicată cu o lovitură. Pe cap avea aşezat un coif ascuţit şi ţuguiat din metal verde, dar lucios. Braţele luptătorului erau încrucişate pe platoşa turtită. Metalul părea lustruit, chiar dacă se coclise. Keeton credea că era bronz.

Pe când priveam cu respect în jos la cadavru, de pe platoşă a căzut pământ şi scheletul a început să se mişte. Şocat, Keeton a scos un strigăt şi eu mi-am simţit fiecare organ schimonosindu-se de teamă. Însă era doar un şarpe, o viperă viu colorată, care a ieşit din cutia toracică, de sub

platoşă, şi a încercat să urce panta de pământ a mormântului.

Acea mişcare scurtă reuşise să ne tulbure complet pe amândoi.

— Dumnezeule atotputernic, doar atât a spus Keeton. Apoi a adăugat:

— Să plecăm de aici.

— E doar un schelet, am zis. Nu ne poate face nimic.

— *Cineva* l-a îngropat, a subliniat Keeton, pe bună dreptate.

Ne-am luat rucsacurile şi am continuat să coborâm panta, alunecând şi împleticindu-ne, până la copacii de lângă râu care ofereau mai mult adăpost. Eu, unul, am râs când am ajuns înapoi la loc cât de cât sigur, dar Keeton s-a uitat înapoi printre copacii deşi, spre culmea stâncoasă unde zăcea monolitul.

Urmărindu-i privirea solemnă, am văzut licărul inconfundabil de metal verde. După o secundă, a dispărut.

Ziua cinci. A cincea noapte. Mai rece. Sunt foarte obosit, umărul mă doare tare. Şi Steven e obosit, dar e şi foarte hotărât. Incidentul cu lespedea a fost mai înfricoşător decât sunt dispus să recunosc. Războinicul ne urmăreşte. Sunt *convins* de asta. Văd lumina reflectându-se în armura lui. Zgomote prin tufişuri. Steven spune că ar trebui să-mi scot asta din minte. Suntem bine pregătiţi să facem faţă urmăritorilor. E încrezător. Gândul de-a mă lupta cu arătarea *aia,* totuşi. Oribil!

Sunt bântuit de imagini formate la limita câmpului vizual. S mi le-a explicat, dar habar nu aveam ce deranjante pot să fie. Siluete, grupuri, chiar animale. Le văd uneori foarte clar. Viziuni înspăimântătoare. Spune că eu încep să le dau formă, că ele nu există şi că ar trebui să încerc să mă concentrez doar la vederea frontală până mă obişnuiesc cu ele.

În noaptea aceasta, ne-au adulmecat lupii de pe celălalt mal al râului. Cinci cu toţii, animale mari, sigure pe ele, emanând miros rânced. Nu scoteau niciun sunet. Erau cât se poate de reali. Au plecat, lipăind încet spre marginea pădurii.

Mergem deja de cinci zile. În total şaizeci de ore de drum. Ceasul mi s-a stricat şi nu înţeleg de ce. Steven a venit fără. Dar şaizeci de ore e-o estimare bună şi asta înseamnă o sută treizeci

sau o sută patruzeci de kilometri *cel puţin.* Nu am ajuns încă la locul unde fotografiile mele arătau figuri/clădiri. Am cercetat fotografiile la lumina lanternei. Am fi putut străbate pădurea de douăzeci de ori şi tot la marginea ei suntem.

Sunt speriat. Dar aceasta este cu siguranţă o pădure-fantomă. Şi dacă S are dreptate în tot ce-mi spune, atunci avatarul şi oraşul vor fi aici şi ele, şi stricăciunea poate fi reparată. Doamne, apără-mă, călăuzeşte-mă!

Avatarul şi oraşul vor fi aici…

Stricăciunea poate fi reparată…

Am recitit cuvintele în timp ce Keeton dormea liniştit undeva prin apropiere. Focul ardea slab, nu era decât o flacără pâlpâitoare, aşa că am mai pus două bucăţi de lemn peste tăciuni. Scânteile s-au ridicat în noapte. În întunericul care ne învăluia se auzea un foşnet, un sunet clar şi neliniştitor pe fundalul şopotului neîntrerupt al pârâului şovăielnic.

Avatarul şi oraşul vor fi aici…

Am privit forma gârbovită a lui Keeton, apoi am pus încet carneţelul înapoi în buzunarul etanş al raniţei sale.

Deci relaţia lui Keeton cu pădurea Ryhope – pădurea-fantomă, cum îi spunea el – era pentru mine mai mult decât un parteneriat iscat din curiozitate. Mai fusese într-o asemenea pădure şi acolo i se întâmplaseră mai multe lucruri decât îmi spusese.

Întâlnise oare o formă mitago în *acea* pădure? Un avatar, forma pământească a unui zeu? Şi la ce stricăciune făcea referire? La arsura sa?

Ce mult mi-ar fi plăcut să pot discuta cu el despre asta. Dar nu puteam dezvălui faptul că îi citisem jurnalul, iar el amintise doar în treacăt de pădurea-fantomă din Franţa. Speram ca, în timp, să îmi încredinţeze secretul pe care îl purta, oricare ar fi fost acela, fie el teamă, vinovăţie ori răzbunare.

Am ridicat tabăra la o oră după prima rază de lumină a zilei, căci animalele sălbatice, probabil lupii, ne stricaseră liniştea. Studiind harta pe care o aveam cu noi, a fost

straniu să observăm cât de departe *nu* ajunseserăm, cât de aproape de marginea pădurii rămăseserăm. Mersesem cale de atâtea zile şi totuşi abia începusem călătoria. Keeton accepta cu mare greutate relaţia schimbătoare a spaţiului cu timpul. În ceea ce mă priveşte, mă întrebam ce ne va face pădurea însăşi.

Căci aceasta nu era încă partea sălbatică a pădurii. Cimitirul, mi-a spus Keeton, fusese o zonă cu copaci seculari. Pădurea Ryhope, crescând sălbatică, îşi recăpătase forma naturală la lizieră, dar urmele prezenţei omului erau peste tot, din abundenţă. Keeton mi-a arătat la ce se referea: stejarul mare pe sub care trecusem răsărise singur şi crescuse la dimensiunea aceea maiestuoasă fără a fi atins de mâna omului, însă în apropiere era un fag care fusese tăiat la trei metri de la sol, chiar dacă asta se întâmplase cu sute de ani în urmă, şi mănunchiul de ramuri noi care crescuse din ciot se îndesise, rezultând în crengi uriaşe, groase cât un trunchi, care urcau spre cer şi aruncau o umbră deasă peste arborii mai mici.

Întrebarea era, totuşi, dacă îl tăiase un om sau un mitago.

Traversam zone locuite de fiinţe silvestre stranii precum Twigling, Jack-cel-Verde, Arthur; şi de comunităţi, totodată, potrivit jurnalului tatei: *shamiga,* bande de proscrişi, sate de ţigani, toate popoarele mitice asociate, fie de teamă ori prin magie, cu desişul pădurii.

Şi poate că treceam, în acelaşi timp, prin zona de geneză a lui Guiwenneth însăşi. Oare câte Guiwenneth mech Penn Evs erau acolo? Guiwenneth, fata căpeteniei. Oare câte hoinăreau prin acea pădure întinsă? Era o lume a spiritului şi a pământului, un tărâm care transgresa legile reale ale spaţiului şi timpului, o lume uriaşă în care încăpeau o mie de fete ca ea, fiecare fiind produsul unei minţi omeneşti, provenind din oraşele şi satele dimprejurul moşiei pe care creştea pădurea Ryhope.

Ce dor îmi era de ea! Câtă dreptatea avea Keeton să facă referire la mânia care bolborosea dincolo de suprafaţă! Erau momente când mă cuprindea o furie

incontrolabilă şi abia mai înduram să fiu alături de celălalt bărbat, croindu-mi drum prin tufăriş, lovind în stânga şi în dreapta fără discernământ, tremurând de nervi din cauza a ceea ce ne făcuse fratele meu.

Trecuseră zile bune de la atac şi el probabil că era cu mulţi kilometri înaintea noastră. Nu ar fi trebuit să întârzii plecarea! Aveam atât de puţine şanse de a o găsi acum! Pădurea era un peisaj gigantic, un loc primordial, un orizont nesfârşit.

Depresia a trecut. Şi la jumătatea celei de-a şasea zile de mers i-am dat de urmă lui Christian într-un fel în care nu mă aşteptam, o dovadă clară că, totuşi, el nu luase un avans aşa de mare faţă de noi.

Mergeam deja de aproape o oră pe urmele unui cerb, urmând firul apei. Covorul de ferigă şi brei era subţire aici şi copitele animalului lăsaseră adâncituri atât de clare în bălţile cu noroi, încât şi un copil le-ar fi putut urma. Copacii se înghesuiau lângă apă. Ramurile lor aproape că se închideau deasupra râului, formând un tunel straniu şi tăcut. Lumina străpungea acoperişul de frunze şi dădea naştere unei lumi interioare magnific luminate prin care noi ne mişcam în urmărirea prăzii.

Animalul era mai mic decât mă aşteptasem şi stătea, mândru şi atent, în apropierea unui desiş unde malul râului era larg şi uscat. Keeton nu reuşise să vadă vietatea, atât de bine era camuflată pe fundalul pădurii întunecate. M-am apropiat precaut, la adăpost, ţinând în mână pistolul lui Keeton. Eram prea înfometat după carne proaspătă ca să-mi mai pese de ticăloşia gestului criminal. Am tras un singur glonţ puţin mai sus de anusul animalului şi aşchii de os i-au jupuit pielea, cam o jumătate de metru de-a lungul coloanei vertebrale. Cerbul era rănit şi eu m-am năpustit asupra lui, grăbindu-mă să-i curm chinurile. După ce l-am măcelărit aşa cum îmi arătase Guiwenneth, i-am aruncat o halcă de carne crudă lui Keeton, zâmbind, şi i-am spus să aţâţe focul. Keeton era palid şi dezgustat. A sărit înapoi din calea cărnii însângerate, apoi s-a uitat la mine speriat.

— Ai mai făcut asta.

— Într-adevăr. Ne vom pune burta la cale acum şi vom păstra câteva kilograme de carne gătită pentru mâine. Vom căra cu noi două hălci, atât cât vom putea.

— Şi restul?

— Îl lăsăm. Va ţine lupii la distanţă o vreme.

— Chiar crezi asta? a murmurat şi a cules cu fereală bucata de carne de cerb de pe jos, începând să o cureţe de frunze şi pământ.

Pe când aduna lemne de foc, Keeton a scos un icnet de groază şi m-a strigat. Stătea dincolo de crâng şi se uita ţintă în jos. M-am apropiat de el, conştient din nou de un iz pe care mărturisesc că îl remarcasem de îndată ce pornisem pe urmele cerbului: mirosul emanat de un animal mare aflat în stare de putrefacţie.

Ceea ce îl îngrozise erau nişte animale umane, două la număr. Keeton gemu uşor, apoi închise ochii.

— Uită-te la bărbat, a spus el şi eu m-am aplecat, mijind ochii prin semiîntuneric şi observând la ce se referea.

Sternul bărbatului era despicat cu aceeaşi mişcare pe care Fendiander fusese cât pe ce să i-o aplice lui Keeton însuşi, pentru a-i extrage ficatul din corp.

— E Christian, am spus. El i-a ucis.

— Sunt morţi de două-trei zile, a remarcat Keeton. Am văzut cadavre în Franţa. Sunt flexibile, observi?

S-a lăsat jos, încă tremurând, şi a mişcat glezna fetei.

— Dar începe să se umfle. Fir-ar să fie. Era tânără… uită-te la ea…

Am înlăturat ierburile din jurul cadavrelor. Erau fără îndoială tineri. Iubiţi, îmi închipuiam, amândoi aproape goi puşcă, doar că fata încă avea un colier de os la gât, iar băiatul avea fâşii de piele în jurul gleznelor, de parcă sandalele pe care le purtase i-ar fi fost smulse cu violenţă din picioare. Fata avea pumnii încleştaţi. Am întins mâna şi degetele i s-au descleştat cu uşurinţă. În fiecare mână ţinea o pană de potârniche ruptă. M-am gândit la mantia lui Christian, care fusese tivită cu asemenea pene.

— Ar trebui să-i îngropăm, a spus Keeton.

Am observat că avea lacrimi în ochi. I se umezise şi nasul. S-a aplecat şi a mutat mâna băiatului în mâna iubitei sale, apoi s-a întors, probabil pentru a vedea unde ar fi cel mai bun loc de îngropăciune.

— O problemă, a şoptit; m-am întors şi eu şi am avut un şoc, văzând cercul de indivizi cu expresii încruntate din jurul nostru. Toţi, mai puţin unul – un om mai în vârstă, cu autoritate – aveau arcurile pregătite, cu săgeţile îndreptate fie spre mine, fie spre Keeton. Unul dintre ei tremura, îi tremura şi arcul, iar săgeata se mişca nesigură între faţa şi pieptul meu. Pe chipul acestuia, lacrimile şiroiau, săpând un şanţ adânc în vopseaua gri cu care se decorase.

— O să tragă, a şuierat Keeton şi, înainte să pot spune „Ştiu”, acel individ evident tulburat a dat drumul săgeţii. În aceeaşi clipă, bărbatul mai în vârstă de lângă el a ridicat toiagul şi a lovit un capăt al arcului. Săgeata n-a fost decât un sunet puternic, neaşteptat, trecând printre Keeton şi mine şi înfigându-se într-un copac din adâncul pădurii.

Cercul a rămas întreg, săgeţile nu s-au clintit. Bărbatul tulburat stătea abătut, mânios, cu arcul atârnând moale pe lângă corp. Căpetenia lui a avansat, iscodindu-ne ochii cu ochii săi, conştient de suliţa cu vârf de cremene pe care o aveam cu mine. Emana un miros dulce – un fenomen ciudat –, dulce ca mărul, de parcă şi-ar fi uns corpul cu suc de mere. Avea părul împletit în cinci şi vopsit în vârtejuri albastre şi roşii.

S-a uitat printre noi la corpurile neînsufleţite ale tinerilor, apoi s-a adresat celor din jurul său. Arcurile au coborât, săgeţile s-au detensionat. Îşi dădea seama că cei doi erau morţi de câteva zile, dar, pentru a-şi confirma bănuiala, a plimbat un deget pe vârful suliţei mele, a zâmbit, apoi a verificat sabia mea, care l-a impresionat, şi cuţitele lui Keeton, care l-au nedumerit.

Cele două corpuri au fost târâte în spaţiul liber de lângă râu şi legate cu sfoară. Au fost confecţionate două tărgi, simple încropeli, şi trupurile au fost aşezate cu respect pe ele. Conducătorul grupului s-a lăsat pe vine lângă fată, uitându-se fix la chipul ei. L-am auzit spunând:

— Uth guerig… uth guerig.

Omul, care fusese tatăl fetei (sau al băiatului, era greu de spus), s-a cufundat iarăşi în tăcere.

— Uth guerig, am murmurat cu voce tare şi bărbatul în vârstă a ridicat ochii spre mine. A smuls pana de potârniche din mâna dreaptă a fetei şi a strâns-o în pumn.

— Uth guerig! a rostit el mânios.

Deci aveau cunoştinţă de Christian. El era *uth guerig,* orice ar fi însemnat asta.

Ucigaş. Violator. Om fără milă.

Uth guerig! Nu cutezam să le spun că eu sunt fratele acelei creaturi ucigaşe.

Cerbul era motiv de oarecare îngrijorare. În definitiv, ne aparţinea nouă. Pulpele şi leşul au fost aduse aproape şi cercul de oameni s-a tras în spate, unii dintre ei zâmbind şi făcând semn că noi ar trebui să luăm carnea. N-a fost nevoie de gesturi complicate pentru a le spune că vânatul era un dar de la noi pentru ei. Nici n-am apucat bine să surâd şi să clatin din cap, că şase dintre ei s-au şi avântat spre animal şi şi-au aruncat hălcile mari peste umeri, pornind cu pas ager de-a lungul râului, spre comunităţile lor.

Vorbitoarea vieţii

A şasea noapte. Suntem în sânul unei comunităţi care păzeşte vadurile, un grup numit *shamiga,* conform lui Steve, care şi-a amintit numele lor din povestea tatălui său. O ciudat de emoţionată înmormântare a celor doi tineri peste care am dat. De asemenea, tulburător de încărcată de sexualitate. Au fost îngropaţi dincolo de râu, în pădure, printre alte morminte, pământul fiind adunat într-un morman mare deasupra lor. Fiecare a fost vopsit cu spirale albe, cercuri şi cruci, desenul făcut fetei diferind de cel al băiatului. Au fost înhumaţi în aceeaşi groapă, întinşi şi cu braţele împreunate peste piept. O bucată de aţă subţire a fost legată de vârful mădularului băiatului şi apoi petrecut pe după cap, pentru a simula erecţia. Vaginul fetei a fost deschis cu o piatră vopsită. Steven crede că prin acest gest ei vor să se asigure că vor rămâne activi sexual şi pe lumea cealaltă. Deasupra mormântului a fost înălţat un tumul mare.

Shamiga sunt mitagouri, un *grup* legendar, un trib scos din basme. Ciudat acest gând. Mai ciudat ca prezenţa imediată a lui Guiwenneth. Sunt un popor legendar care păzeşte – şi bântuie, după moarte – vadurile. Se transformă în lespezi pe care calci atunci când râul se revarsă, sau aşa spune legenda. Există mai multe legende asociate cu *shamiga,* toate pierdute în vremurile noastre, dar Steven a aflat un fragment dintr-o astfel de poveste, despre o fată care a păşit în apă, s-a ghemuit pentru înlesni trecerea unei căpetenii şi a fost luată să ajute la construirea zidului unei fortăreţe de piatră.

Shamiga nu par a fi specializaţi în finaluri fericite. Asta a fost clar mai târziu, când „vorbitoarea vieţii” a venit la noi. O fată abia intrată în adolescenţă, aproape complet dezbrăcată, vopsită în verde. Destul de îngrijorător. Ceva s-a întâmplat cu Steven, care a părut să o înţeleagă perfect.

La apus, după înmormântare, *shamiga* s-au înfruptat din carnea proaspătă a vânatului nostru. A fost aprins un foc mare şi un cerc de torţe a fost aşezat în jurul nostru, la distanţă de vreo cinci metri. În jurul focului s-au adunat *shamiga,* mai mulţi bărbaţi decât femei, am observat, şi doar patru copii, dar toţi purtând tunici viu colorate, ori

fuste, şi mantii lungi până la brâu. Colibele lor – departe de râu, acolo unde terenul fusese curăţat – erau nişte încropeli pătrăţoase, cu acoperişuri aproape plate de stuf, fiecare edificiu fiind susţinut pe un cadru simplu de lemn. Judecând după grămezile de gunoaie şi ruinele clădirilor vechi – dar chiar şi după cimitir – ne dădeam seama că această comunitate era acolo de multe generaţii.

Vânatul, prăjit la proţap şi uns cu ierburi şi un sos de roşii sălbatice, era delicios. Politeţea cerea să utilizăm nişte rămurele ascuţite şi despicate în chip de furculiţă, cu ajutorul cărora să consumăm carnea. Degetele erau folosite, totuşi, la ruperea cărnii de pe schelet.

Când s-a încheiat festinul, era încă destulă lumină. Am descoperit că bărbatul îndurerat fusese tatăl fetei. Băiatul era *inshan:* dintr-un alt loc. Am comunicat prin limbajul semnelor încă o vreme. Nu eram bănuiţi de intenţii rele; referirea la *uth guerig* a fost scoasă din discuţie – nu era treaba noastră; întrebări referitoare la originile noastre au atras răspunsuri care i-au mirat pe adulţii strânşi acolo şi, după un timp, le-au trezit suspiciuni.

Şi atunci gazdele noastre au trecut printr-o schimbare, un murmur de nerăbdare, o mare surescitare reprimată. Cei care nu ne priveau pe mine şi pe Keeton cu un soi de curiozitate amabilă se uitau în jur, căutând cu privirea dincolo de torţe, scrutând crepusculul, pădurea, râul blând. Undeva o pasăre a ţipat nenatural şi s-a iscat o strigăt scurt de emoţie. Bătrânul tribului, căruia i se spunea Durium, s-a înclinat spre mine şi a şoptit:

— Kushar!

Înainte să-mi dau seama ce se întâmplă, ea era între noi, trecea printre *shamiga,* o siluetă întunecată şi subţire, reliefată pe fundalul cercului de torţe aprinse. Atingea fiecare adult pe urechi, ochi şi gură, iar unora le oferea câte o rămurică răsucită de lemn. Pe acestea, cei mai mulţi le ţineau cu reverenţă, deşi doi sau trei dintre *shamiga* au făcut mici gropi în pământ şi au îngropat ofranda la picioarele lor.

Kushar s-a lăsat pe vine înaintea lui Keeton şi a mea şi

ne-a examinat îndeaproape. Era acoperită cu vopsea verde şi ochii îi erau încadraţi în cercuri subţiri, pictate cu alb şi ocru-închis. Până şi dinţii ei erau verzi. Părul îl avea lung şi negru, pieptănat foarte drept. Sânii-i erau doar nişte muguraşi, iar membrele îi erau subţiri. Nu avea deloc păr pe corp. Senzaţia mea era că nu avea decât zece sau doisprezece ani, însă vârsta ei era foarte greu de estimat.

Ni s-a adresat şi noi i-am răspuns în limba noastră. Ochii ei negri, sclipind la lumina torţelor, se concentrau mai mult asupra mea decât a lui Keeton, iar rămurica tot mie mi-a oferit-o. Am sărutat bucăţica de lemn şi ea a râs scurt, apoi mi-a strâns mâna în palma-i mică, apăsând uşor.

Două torţe au fost aduse şi aşezate de-o parte şi de alta a ei şi fata s-a aşezat într-o poziţie mai comodă, în genunchi, cu faţa la mine, apoi a început să vorbească. *Shamiga* s-au întors toţi către noi. Fata – o *chema* oare Kushar sau *kushar* denumea ceea ce era ea? – a închis ochii şi a vorbit pe o voce puţin mai înaltă decât credeam că era normal pentru ea.

Cuvintele îi curgeau de pe limbă cu elocvenţă, şuierător, de neînţeles. Keeton mi-a aruncat o privire stânjenită şi eu am ridicat din umeri. A trecut un minut, sau aşa ceva, şi am şoptit:

— Tata a reuşit să înţeleagă cumva…

Mai mult de atât nu am putut spune, căci Durium mi-a adresat o privire tăioasă şi s-a aplecat spre mine cu mâna întinsă într-un gest furios care în mod clar îmi spunea să tac.

Kushar continua să vorbească ţinând ochii închişi, nepăsătoare la gesturile făcute împrejurul ei. Eu am devenit foarte conştient de susurul râului, de torţe, de foşnetul pădurii. Aşa că aproape am tresărit când fata a spus şi a repetat:

— Uth guerig! Uth guerig!

Cu voce tare, am spus şi eu:

— Uth guerig! Vorbeşte-mi despre el!

Ochii fetei s-au deschis. A tăcut. Avea o expresie şocată. În jurul meu, ceilalţi *shamiga* erau şocaţi şi ei. Apoi au

început să se agite, supăraţi, Durium exprimându-şi zgomotos iritarea.
— Îmi pare rău, am spus încet, uitându-mă la bărbat, după care întorcând ochii înapoi spre fată.
… rosteşte poveştile cu ochii închişi, astfel încât zâmbetele sau încruntările celor care ascultă să nu determine transformarea personajelor pe parcursul poveştii.
Aceste cuvinte din scrisoarea tatei către Wynne-Jones mă făceau să mă simt vinovat şi îmi bântuiau mintea. Mă întrebam dacă schimbasem ceva într-un moment crucial şi dacă nu cumva povestea nu va mai fi niciodată la fel.
Kushar a continuat să se uite la mine, buzele ei tremurând uşor. O clipă, am avut impresia că îi izvorăsc lacrimi în ochi, dar privirea ei, umezită brusc, s-a limpezit din nou. Keeton a păstrat cuminte tăcerea, mâna sa odihnindu-se pe buzunarul în care avea pistolul.
— Acum te cunosc, a spus Kushar şi, un moment, am fost prea surprins ca să pot reacţiona.
— Îmi pare rău, am repetat.
— Şi mie, a zis ea. Dar nu s-a stricat nimic. Povestea nu s-a schimbat. Nu te-am recunoscut.
— Nu sunt sigur că înţeleg… am spus.
Keeton se uita cu îndoială la noi doi. A spus:
— Ce nu înţelegi?
— La ce se referă…
S-a încruntat.
— Îi poţi înţelege cuvintele?
M-am uitat în treacăt la el.
— Tu nu?
— Nu cunosc limba.
Shamiga au început să scoată un şuierat, un semn prin care cereau cu siguranţă tăcere, prin care spuneau că vor ca povestea să continue.
Pentru Keeton, fata încă vorbea o limbă veche de două mii de ani înainte de Hristos. Dar eu acum o înţelegeam. Reuşisem cumva să pătrund în mintea acelei tinere vorbitoare a vieţii. Oare la asta se referise tata când

vorbise despre o fată cu „evidente talente parapsihologice”? Şi totuşi, uimitorul fenomen al comunicării noastre mă făcea să nu mă mai gândesc la ce se întâmplase cu adevărat. Nu aş fi putut să-mi dau seama atunci ce schimbare devastatoare se produsese în mine, în timp ce stăteam lângă râu şi ascultam vocea şoptită a trecutului.

— Eu sunt vorbitoarea vieţii acestui popor, a spus ea şi a închis iarăşi ochii. Ascultă fără să vorbeşti. Viaţa nu trebuie schimbată.

— Spune-mi despre *uth guerig,* am îmboldit-o.

— Povestea vieţii Străinului a dispărut deocamdată. Îţi pot spune doar despre viaţa pe care o văd. *Ascultă!*

Şi cu această vorbă poruncitoare, am tăcut…

Străin! Christian era *Străinul!*

… şi am asculta succesiunea de poveşti istorisite de vorbitoarea vieţii.

Prima poveste mi-o amintesc fără probleme; celelalte mi s-au şters din minte, căci nu însemnau mult şi erau obscure. Ultima poveste m-a afectat puternic, întrucât îi privea deopotrivă pe Christiain şi Guiwenneth.

Aceasta a fost prima poveste a lui Kushar:

În acea zi de demult, în cursul vieţii acestui popor, căpetenia Parthorlas a luat căpăţâna fratelui său, Diermadas, şi a dat fuga înapoi la fortul său de piatră. Urmărirea a fost aprigă. Patruzeci de oameni cu suliţe, patruzeci de oameni cu săbii, patruzeci de câini mari cât cerbii, dar Parthorlas i-a întrecut pe toţi, ţinând căpăţâna fratelui său în palma mâinii stângi.

În ziua aceea, râul ieşise din matcă şi *shamiga* erau la vânătoare, toţi mai puţin fata Swithoran, al cărei iubit era fiul lui Diermadas, cunoscut drept Kimuth Şoimarul. Fata Swithoran a păşit în apă şi a plecat capul, pentru a-l ajuta pe Parthorlas să treacă. Era o lespede netedă ca orice altă lespede de călcat, cu spinarea albă şi pură, ieşind din apă. Parthorlas a călcat pe ea şi a sărit pe celălalt mal, apoi a dus mâna înapoi şi a scos lespedea din râu.

S-a cuibărit în mâna lui dreaptă. Fortul său era clădit din piatră şi în peretele dinspre sud era o spărtură. În ziua aceea,

Swithoran a devenit parte din acel fort, vârâtă în acea spărtură pentru a împiedica vânturile iernii să intre.

Kimuth Şoimarul a chemat clanurile *tuadului* său, adică ale pământurilor pe care le controla, şi i-a pus să-i jure credinţă, acum, că Diermadas era mort. Credinţă i-au jurat, într-adevăr, după o lună de târguială. Apoi Kimuth Şoimarul i-a condus în luptă şi a asediat fortul de piatră.

Asediul a ţinut vreme de şapte ani.

În primul an, Parthorlas a tras singur săgeţi spre ceata adunată pe câmpie, la poalele fortului. În al doilea an, Parthorlas a aruncat suliţe de metal în ceată. În al treilea an, a confecţionat cuţite din lemnul căruţelor şi astfel a ţinut hoarda furioasă la distanţă. În al patrulea an, a aruncat vitele şi porcii sălbatici pe care îi ţinea în fort, păstrând doar atâţia cât să-l hrănească pe el şi familia sa. În al cincilea an, nemaiavând arme, iar hrana şi apa fiind puţine, şi-a aruncat soţia şi fiicele în mijlocul armatei de pe câmpie, şi aceasta i-a împrăştiat pentru mai bine de şase anotimpuri. Apoi şi-a aruncat fiii, dar Şoimarul i-a aruncat înapoi, iar asta l-a înspăimântat pe Parthorlas şi mai tare, căci fiii lui erau ca nişte găini cu spinările frânte, şi ciuguleau mereu favoruri. În al şaptelea an, Parthorlas a început să arunce pietrele din zidurile fortului. Fiecare piatră avea de zece ori greutatea unui om, dar Parthorlas le-a aruncat până în zarea îndepărtată. Cu timpul a ajuns la ultimele bucăţi de zid, acolo unde erau astupate găurile prin care intra vântul iernii. Nu a recunoscut lespedea albă şi netedă din râu şi a azvârlit-o spre căpetenia războinică Kimuth Şoimarul însuşi, ucigându-l.

Swithoran a fost eliberată din forma de lespede şi a plâns pentru căpetenia moartă. „O mie de oameni au murit din pricina unei găuri într-un zid”, a spus ea. „Acum este o gaură în pieptul meu. Să mai căsăpim încă o mie din cauza asta?”. Şefii de clanuri au discutat problema, apoi s-au întors la râu, căci era anotimpul când peştii mari înotau în amonte din mare. Locul din vale a ajuns cunoscut ca *Issaga ukirik,* ceea ce înseamnă *unde fata din râu a oprit războiul.*

În timp ce istorisea, *shamiga* murmurau şi râdeau, captivaţi de fiecare frază, de fiecare imagine. Eu, unul, nu găseam cine ştie ce lucruri amuzante în poveste. De ce râdeau mai zgomotos la descrierea urmăririi (optzeci de oameni şi patruzeci de câini) şi a fortului de piatră decât

de imaginea lui Parthorlas aruncându-şi soţia, fiicele şi fiii? (Şi de ce, la o adică, îşi permiteau să râdă? În mod clar, Kushar le putea auzi reacţia!)

Au urmat alte istorisiri. Keeton, ascultând doar sunetul fluent al unei limbi străine, avea un aer posac, dar resemnat şi răbdător. Poveştile erau neimportante şi pe majoritatea le-am uitat de-acum.

Apoi, după ce a vorbit o oră fără să-şi tragă sufletul măcar o dată, Kushar a spus o poveste despre Străin, iar eu am mâzgălit-o iute pe hârtie, căutând indicii în timp ce scriam, neştiind că povestea însăşi conţinea germenii conflictului final care era încă aşa departe, în timp, şi în adâncul pădurii.

În acea zi de demult, în cursul vieţii acestui popor, Străinul a venit pe dealul sterp din spatele stâncilor care stăteau în cerc în jurul locului magic numit Veruambas. Străinul şi-a înfipt suliţa în pământ şi s-a lăsat pe vine lângă ea, scrutând acel loc ale pietrelor multe ore. Oamenii s-au strâns în afara marelui cerc şi apoi au coborât în şanţ. Cercul avea patru sute de paşi de-a curmezişul. Şanţul care îl împrejmuia fusese săpat adânc cât înălţimea a cinci oameni. Lespezile erau toate animale care odinioară fuseseră oameni şi fiecare avea un vorbitor-al-pietrei care le şoptea rugăciunile preoţilor.

Cel mai mic dintre cei trei fii ai căpeteniei Aubriagas a fost trimis pe deal ca să-l cerceteze pe Străin. S-a întors cu răsuflarea tăiată şi sângerând dintr-o rană de la gât. Străinul, a spus el, era ca o fiară, îmbrăcat în pantaloni şi vestă din piele de animal, cu o uriaşă ţeastă de urs în chip de cască şi cizme făcute din lemn de frasin şi piele.

Al doilea fiu al lui Aubriagas a fost trimis pe deal. S-a întors învineţit pe faţă şi pe umeri. Străinul, a spus el, avea cu el patruzeci de suliţe şi şapte scuturi. La cingătoarea lui atârnau capetele scofâlcite a cinci mari războinici, toţi căpetenii, niciunul cu ochii rămaşi în găvane. Îndărătul dealului, într-o tabără aflată la loc ferit, avea o liotă de douăzeci de războinici, fiecare luptător de temut, toţi înspăimântaţi de conducătorul lor.

Atunci, fratele cel mai mare a fost trimis să-l cerceteze pe Străin. S-a întors ţinându-şi capul în mâini. Capul a vorbit scurt, înainte ca Străinul de pe deal să-şi zăngănească cel mai greu

scut.

Iată ce a grăit căpăţâna:

— Nu e dintre noi, nici din stirpea noastră, nici de rasa noastră, nici din ţinutul nostru, nici din acest anotimp, nici din vreun alt anotimp în care a trăit tribul nostru. Cuvintele lui nu sunt cuvintele noastre; metalul lui vine din pământ dintr-un loc mai adânc ca locul strigoilor; animalele lui sunt fiare din locurile întunecate; vorbele lui sună ca un om pe moarte, fără noimă; mila lui nu e de văzut; pentru el, iubirea e ceva lipsit de sens; pentru el, durerea înseamnă râs; pentru el, marile clanuri ale poporului nostru sunt cirezi care trebuie adunate şi puse la muncă. A venit aici să ne distrugă, căci el distruge tot ce-i este e străin. El este asprul vânt al timpului, iar noi trebuie să stăm în picioare sau să cădem în faţa lui, fiindcă niciodată nu vom putea fi dintr-un trib cu el. El este Străinul. Cel care îl poate ucide este încă la mare depărtare. A înghiţit trei dealuri, a băut patru râuri şi a dormit un an într-o vale aproape de cel mai luminos astru. Acum are nevoie de o sută de femei şi de patru sute de capete, şi apoi va părăsi aceste ţinuturi spre propriu-i tărâm ciudat.

Străinul a zăngănit din cel mai greu scut de război al său şi căpăţâna fratelui celui mare a strigat, aruncând priviri jalnice spre cea pe care o iubea. Apoi a fost adus un câine sălbatic şi capul a fost legat pe spinarea lui. A fost trimis la Străin, care a scobit ochii şi şi-a legat ţeasta la curea.

Vreme de zece zile şi zece nopţi, Străinul s-a plimbat în jurul altarului de piatră, mereu mai departe de bătaia săgeţilor. Cei mai buni zece războinici au fost trimişi să vorbească cu el şi s-au întors cu capetele în mâini, plângând, pentru a-şi lua rămas bun de la soţiile şi copiii lor. În felul acesta, toţi câinii sălbatici au fost trimişi de la altar, purtând trofeele de luptă ale veneticului.

Lespezile-lup din marele cerc au fost mânjite cu sânge de lup şi vorbitorii au rostit numele lui *Gulgaroth* şi *Olgarog,* măreţii zei lupi din vremea pădurilor sălbatice.

Lespezile-cerb au fost vopsite în chip de cerbi şi vorbitorii i-au invocat pe *Munnos* şi *Clumug,* cerbii care umblă cu inimi de om.

Iar pe marea lespede-mistreţ a fost aşezat leşul unui mistreţ care omorâse zece oameni şi inima îi sângera, mânjind pământul. Vorbitorul acestei lespezi, care era cel mai vârstnic şi mai înţelept dintre vorbitori, l-a invocat pe *Urshacam* să apară şi să-l distrugă pe Străin.

În zorii celei de-a unsprezecea zile, oasele străinilor care

păzeau porţile s-au ridicat şi au fugit, scrâşnind, în pădurea tenebroasă. Erau opt la număr, albi ca nălucile şi încă purtând veşmintele din clipa în care fuseseră sacrificaţi. Nălucile acestor străini au zburat, luând forma unor corbi negri şi astfel altarul a rămas nepăzit.

Acum, din lespedea-lup au ieşit marile spirite ale lupilor, siluete uriaşe, sure şi fioroase, sărind prin focuri şi trecând marele şanţ. Pe urmele lor vedeau bestiile încornorate din vechime, cerbii care alergau pe picioarele din spate. Şi aceştia au trecut prin fumul focurilor şi strigătele lor îţi băgau spaima în oase. Erau nişte siluete pâcloase în ceaţa acelei dimineţi reci. Nu l-au putut ucide pe Străin, aşa că s-au dus înapoi la adăpost în cavernele-fantomă din pământ.

În cele din urmă, spiritul mistreţului şi-a făcut loc afară, prin porii lespezii şi a grohăit, adulmecând aerul dimineţii, lipăind roua care se adunase pe iarba sălbatică din jurul stâncii. Era de două ori cât un stat de om. Colţii lui erau ascuţiţi ca pumnalul unei căpetenii şi locul dintre ei era mare cât braţele depărtate ale unui adult. Apoi a fugit spre poarta dinspre nord a cercului.

În acea dimineaţă, în ceaţă, Străinul a strigat pentru prima dată şi, deşi a rămas locului, era îngrozit de spiritul lui Urshacam. Folosind ametiste în locul ochilor, a trimis capul fiului celui mare al lui Aubriagas înapoi la altar, unde triburile stăteau înghesuite în corturile lor de piei, pentru a le spune că nu cerea altceva decât cea mai tare suliţă a lor, boul cu cea mai dulce carne, proaspăt tăiat, cea mai veche ulcică de vin şi cea mai bălaie fiică. Apoi va pleca.

Toate aceste lucruri au fost aduse, dar fiica – mai frumoasă, se credea, decât Swithoran din basm – s-a întors, după ce a fost trimisă înapoi de Străin pentru că o credea urâtă. (Fata nu a fost deloc nefericită din pricina asta.) I-au fost aduse altele, dar, cu toate că erau frumoase în toate cele femeieşti, niciuna n-a fost dorită de străin.

În cele din urmă, tânărul şaman-războinic Ebbrega a strâns vreascuri şi ramuri de stejar, soc şi păducel şi a încropit scheletul unei fete. I-a făcut carnea din frunze putrede şi noroi din cocini, din bălegarul întărit de la iepuri şi oi. Le-a acoperit pe toate cu flori înmiresmate din poienile pădurii, albastre, roz şi albe, culorile adevăratei frumuseţi. A adus-o la viaţă cu iubire şi, când ea s-a aşezat înaintea lui, goală şi înfrigurată, a îmbrăcat-o într-o tunică albă, subţire şi i-a împletit părul. Când Aubriagas şi ceilalţi bătrâni au văzut-o, au rămas fără grai. Era

frumoasă într-un fel cum nu mai văzuseră niciodată şi asta le amuţise limbile. Când fata a strigat, Ebbrega a văzut ce a făcut şi a dorit-o pentru sine, dar căpetenia l-a legat şi fata i-a fost luată. A fost botezată *Muarthan,* care înseamnă *să iubeşti pe cineva născut din teamă.* S-a dus la Străin şi i-a dat o frunză de stejar făurită din foiţă subţire de bronz. Străinul n-a mai judecat limpede şi a iubit-o. Ce s-a întâmplat cu ei după aceea nu priveşte viaţa acestui popor; spunem doar că Ebbrega nu a încetat niciodată să o caute pe copila căreia i-a dat viaţă, şi încă o mai caută.

Kushar şi-a încheiat povestea şi a deschis ochii. Mi-a adresat un zâmbet trecător, apoi şi-a săltat corpul într-o poziţie mai comodă. Arbora un aer sumbru, odihnindu-şi bărbia pe genunchi, uitându-se în jur cu o privire goală şi plictisită. Când fata a tăcut, el a ridicat ochii, i-a întors spre mine şi a spus:

— S-a terminat?

— Trebuie să o scriu, am spus.

Reuşisem să iau notiţe doar în primul sfert al poveştii, căci imaginile care se derulau mă răpiseră, mă fascinase prea tare ceea ce spunea Kushar. Keeton a băgat de seama emoţia din vocea mea şi fata a lăsat capul pe o parte şi m-a privit încurcată. Şi ea înţelegea că povestea ei mă afectase puternic. În jurul nostru, *shamiga* se îndepărtau de torţe. Seara se încheiase pentru ei. Eu abia începeam să înţeleg şi am încercat să o reţin pe Kushar cu noi.

Christian era Străinul, deci. Străinul care e prea puternic pentru a fi supus, prea altfel, prea plin de forţă. Străinul trebuie să fi fost o întruchipare a groazei pentru foarte multe comunităţi. Exista o diferenţă între *venetici* şi Străini. Veneticii, călătorii din alte comunităţi, aveau nevoie de ajutorul triburilor. Pe ei îi puteau ajuta sau sacrifica, după bunul lor plac. Într-adevăr, povestea pe care Kushar tocmai o spusese se referea la oasele veneticilor care păzeau porţile de intrare în marele cerc, care era cu siguranţă Avebury, în ţinutul Wiltshire.

Dar Străinul era diferit. El inspira groază deoarece era de nerecunoscut, de neînţeles. Folosea arme nefamiliare;

vorbea o limbă cu totul nouă; comportamentul lui era ieşit din comun; atitudinea lui faţă de iubire şi onoare era foarte diferită de ceea ce ştiau. Şi tocmai acea deosebire îl făcea distrugător şi lipsit de compasiune în ochii comunităţii. Iar Christian chiar devenise acum distrugător şi lipsit de compasiune.

O luase pe Guiwenneth, întrucât atingerii acestui ţel îşi dedicase viaţa. Nu o mai iubea, nu se mai afla sub puternica ei înrâurire şi totuşi o luase. Ce spusese? „Îmi pasă dacă o am sau nu. Am vânat prea departe şi prea mult timp, ca să mă mai preocupe subtilităţile iubirii.”

Povestea pe care o spusese Kushar era fascinantă, căci conţinea foarte multe ingrediente pe care le puteam recunoaşte: fata alcătuită din sălbăticie, natura trimisă să subjuge nenaturalul; simbolul frunzei de stejar, talismanul pe care încă îl mai purtam; creatorul fetei nedorind să se despartă de ea; Străinul însuşi îngrozit de un singur lucru, de spiritul mistreţului, Urshacam: Urscumug!… şi faptul că acceptase ofranda constând în vite, vin şi o fată şi că dorise să se întoarcă în „tărâmul lui ciudat”, căci Christian se îndrepta acum spre inima pădurii Ryhope.

Mă întrebam ce se petrecuse în poveste după aceea şi poate că nu aveam să aflu nicicând. Fata, vorbitoarea vieţii, părea acordată doar la amintirile colective ale poporului ei: evenimente, istorii transmise pe cale orală, modificându-se, poate, cu fiecare istorisire, motiv pentru care insistaseră asupra ciudatei reguli a tăcerii în timpul povestirii, speriaţi că adevărul s-ar putea schimba pe nesimţite din pricina reacţiei ascultătorilor.

În mod evident, o bună parte din adevăr dispăruse deja din poveste. Capete care vorbeau, fete făcute din flori sălbatice şi bălegar… poate că se întâmplase doar ca o ceată de războinici dintr-o altă cultură să ameninţe comunitatea de la Avebury şi fuseseră potoliţi cu vite, vin şi căsătoria cu una dintre fiicele unei căpetenii minore. Mitul Străinului însă rămânea înfricoşător şi emoţia îmbrăţişării necunoscutului era o preocupare continuă, adânc înrădăcinată.

— Îl vânez pe *uth guerig,* am spus şi Kushar a ridicat din umeri.

— Sigur că da. Va fi o urmărire lungă şi grea.

— Cât timp a trecut de când a ucis-o pe fată?

— Două zile. Dar poate că nu a fost Străinul. Războinicii lui l-au apărat pe când se retrăgea prin pădurea sălbatică, până la *Lavondyss. Uth guerig* însuşi ar putea fi cu o săptămână sau mai bine înaintea ta.

— Ce este *Lavondyss?*

— Tărâmul de dincolo de foc. Locul unde spiritele oamenilor nu sunt legate de anotimpuri.

— *Shamiga* nu au cunoştinţă de fiinţa-mistreţ? De Urscumug?

Kushar s-a cutremurat, strângându-şi trupul subţire în braţe.

— Bestia este aproape. Acum două zile a fost auzită în poiana cerbului, aproape de *broch*[6]*.*

Cu două zile în urmă Urscumug fusese în zonă! Asta aproape sigur însemna că şi Christian fusese prin apropiere. Orice ar fi făcut, oriîncotro s-ar fi îndreptat, *nu* era cu mult înaintea, aşa cum crezusem.

— Urscumug, a continuat ea, a fost primul Străin. Umbla prin marile văi de gheaţă; a văzut arborii înalţi cum au crescut din pământul sterp; a păzit pădurea de poporul nostru şi de cel de dinaintea noastră, şi de poporul care a venit pe acest pământ după noi. Este o bestie care trăieşte etern. Îşi extrage seva vieţii din soare şi din pământ. Cândva a fost om şi, împreună cu alţii, a fost surghiunit în văile de gheaţă ale acestui ţinut. Magia i-a preschimbat pe toţi şi le-a dat înfăţişare de bestii. Magia i-a făcut să trăiască etern. Mulţi din poporul meu au murit deoarece Urscumug şi cei ca el s-au mâniat.

M-am uitat pentru o clipă fix la Kushar, uimit de ceea ce spunea. Sfârşitul Epocii de Gheaţă avusese loc cu şapte sau opt mii de ani înaintea timpului poporului ei (despre

---

[6] Turn circular din cărămidă suficient de mare pentru a sluji ca locuinţă fortificată; astfel de construcţii datează din Epoca de Fier şi se găsesc în mod special în nordul Scoţiei şi pe insule. (n. tr.)

care estimam că aparţinea unei culturi timpurii din Epoca Bronzului care se aşezase în Wessex). Şi totuşi ea ştia de gheaţă şi de retragerea gheţii… Era oare posibil ca poveştile să supravieţuiască aşa de mult? Poveşti despre gheţari şi despre noile păduri, despre înaintarea obştilor umane spre nord, peste mlaştini şi dealuri îngheţate?

Urscumug. Primul Străin. Ce scrisese tata în jurnal? *Sunt nerăbdător să găsesc imaginea primordială… Bănuiesc că legenda Urscumugului era suficient de puternică încât să reziste întregii perioade neolitice şi să ajungă în al doilea mileniu d. Hr., poate şi mai târziu. Wynne-Jones crede că Urscumugul ar putea predata chiar şi neoliticul.*

Problema cu tribul *shamiga* era că vorbitoarea vieţii nu era în stare să spună poveştile în ordine. Atunci când tata intrase în contact cu ei, nu se spusese nimic despre *Urshacam.* În mod clar însă, mitagoul primordial, primul dintre personajele legendare care îl fascinaseră aşa de tare pe tata, provenea chiar din Epoca de Gheaţă. Fusese creat în minţile cioplitorilor de cremene şi ale culegător-vânătorilor din acele vremuri friguroase, pe când se străduiau să se ţină departe de păduri, urmând frigul care se retrăgea spre nord, aşezându-se în văile şi vâlcelele fertile care au ieşti treptat la suprafaţă în decursul primăverii ce s-a întins pe parcursul mai multor generaţii.

Apoi, fără alt cuvânt, Kushar a plecat de lângă mine şi cele două torţe au fost stinse. Era târziu, iar *shamiga* se duseseră cu toţii la colibele lor joase, deşi câţiva şi-au tras piei lângă foc şi au dormit acolo. Eu şi Keeton am înălţat cortul nostru mic şi ne-am furişat în el.

În cursul nopţii, o bufniţă a strigat tare, un ţipăt enervant, sâcâitor. Râul şopotea întruna, lovindu-şi apele de pietrele de trecere pe care le apărau *shamiga.*

Dimineaţă, nu mai erau. Colibele erau pustii. Un câine sau un şacal scormonise mormântul celor doi tineri. Focul încă mocnea.

— Unde naiba sunt? a murmurat Keeton, pe când stăteam lângă râu şi ne dezmorţeam mădularele, după ce

ne stropiserăm pe faţă cu apă. Ne lăsaseră mai multe fâşii de carne, înfăşurate bine în pânză subţire. Plecarea lor era stranie şi neaşteptată. Locul acela părea a fi vatra comunităţii şi m-aş fi aşteptat ca unii dintre ei să rămână.

Râul era umflat; pietrele de trecere erau scufundate sub apă. Keeton s-a uitat ţintă la ele şi a spus:

— Cred că sunt mai multe pietre decât ieri.

I-am urmărit privirea. Avea dreptate? Cum apele fuseseră umflate de ploile căzute undeva în urma noastră, era posibil ca pietrele să fie de trei ori mai multe decât cu o zi înainte?

— Ne joacă feste imaginaţia, atâta tot, am spus, cutremurându-mă puţin. Mi-am luat raniţa în spinare.

— Nu ştiu, a zis Keeton şi s-a luat după mine pe malul râului.

Ne-am continuat drumul în adâncul pădurii.

Locuri părăsite

La două zile după ce m-am despărţit de *shamiga,* am găsit turnul de piatră ruinat, acel *broch;* era aceeaşi structură pe care Keeton o fotografiase din avion. Se afla mai departe de râu şi era foarte năpădită de buruieni. Am rămas în lăstăriş şi am scrutat luminişul, privind impunătoarele ziduri cenuşii, pervazurile de la geamuri, lujerii şi ierburile căţărătoare care sufocau încet clădirea.

Keeton a spus:

— Ce crezi că este? Un turn de veghe? Un foişor victorian?

Turnul nu avea vârf. Intrarea era pătrată şi mărginită de blocuri grele de piatră. Cadrul uşii era dăltuit cu modele complicate.

— Nu am nicio idee.

Am mers spre construcţie şi am observat pe dată că pământul era răscolit, bătătorit, cu urme de copite. Două focuri fuseseră aprinse. Cele mai evidente erau însă urmele mai adânci şi mai late făcute de o creatură mare, care le ascundeau pe cele mai vechi.

— Au fost aici! am exclamat, simţind cum inima îmi galopează în piept. Măcar aveam un semn *tangibil* al apropierii de Christian. Fusese ţinut în loc de ceva. Avea un avans de maxim două zile faţă de mine.

Înăuntrul turnului, mirosul de cenuşă era încă puternic şi acolo ceata de tâlhari se apucase să-şi dreagă şi să-şi călească din nou armele în foc. Lumina se strecura în interiorul întunecos al construcţiei prin deschizăturile înguste ale ferestrelor; gaura care cândva fusese acoperişul era astupată de frunze. Reuşeam totuşi să văd suficient de bine ca să observ colţul unde fusese ţinută Guiwenneth, poate cu o mantie, aruncată peste paiele putrede adunate acolo grămadă. Două şuviţe lungi şi luminoase din părul ei erau agăţate de piatra aspră a acelui loc sălbatic; le-am desprins şi le-am înfăşurat cu grijă pe deget. M-am uitat la ele, în acea penumbră,

reprimându-mi disperarea care ameninţa deodată să mă copleşească.

— Uită-te la asta! a strigat Keeton pe neaşteptate, iar eu m-am întors la uşa scundă. Am ieşit din amestecul de ciulini şi lujeri şi am văzut că amicul meu îndepărtase plantele de pe pragul de sus al uşii, dând la iveală semnele cioplite acolo.

Era o scenă panoramică ce înfăţişa o pădure şi nişte flăcări. De o parte şi de alta a pragului se vedeau copaci, toţi crescuţi dintr-o singură rădăcină şerpuită care se întindea pe toată lespedea. De rădăcină erau atârnate opt capete oarbe de oameni. Pădurea era înfăţişată înghesuindu-se împrejurul focului din centru. În mijlocul flăcărilor stătea un bărbat gol, având silueta sculptată în detaliu, cu excepţia feţei. Falusul erect era disproporţionat de mare; braţele şi le ţinea deasupra capului, strângând o sabie şi un scut.

— Hercule, a presupus Keeton. Ca uriaşul din calcar de la Cerne Abbas. Ştii, reprezentarea aceea de pe deal.

Presupunerea era la fel de valabilă ca oricare alta.

Prima mea impresie despre acel *broch* ruinat de piatră era că fusese construit cu mii de ani în urmă şi că fusese potopit de pădure cam în acelaşi fel în care era înghiţită Cabana de Stejar. Dar înaintasem atât de *mult* în acel straniu peisaj, deja la mai mulţi kilometri de lizieră decât era fizic posibil, încât nu înţelegeam cum se putea ca turnul să fi fost ridicat de mâna omului. Rămânea ipoteza că distorsiunea temporală din interiorul pădurii se extindea odată cu pădurea înseşi… Keeton a rostit vorbe de al căror adevăr eram convins:

— Întreaga clădire este un mitago. Şi totuşi mie nu-mi spune nimic…

Ultimul *broch.* Turnul ruinat de piatră, fascinant pentru minţile celor care locuiau sub acoperişuri ţuguiate de stuf, în structuri de răchită şi lut. Altă explicaţie nu putea să existe.

Şi într-adevăr, *broch*-ul marca limitele unui bizar şi tulburător peisaj compus din astfel de clădiri legendare

pierdute.
Pădurea nu părea să se fi schimbat, dar, urmând cărările făcute de animale şi potecile croite de natură printre ierburi, am putut vedea zidurile şi grădinile acestor structuri minate şi abandonate. Am observat o casă ornamentată, cu frontoane triunghiulare, cu ferestrele goale, cu acoperişul pe jumătate prăbuşit. Era o clădire în stil Tudor, un model extraordinar, cu pereţii gri-verzi de la muşchiul crescut pe ei, cu lemnăria putrezită şi căzută. În grădină, statuile se înălţau aidoma unor spectre de marmură albă, chipuri care ne cercetau din amestecul de iederă şi trandafiri, braţe întinse, degete îndreptate spre noi.
Într-un loc, pădurea înseşi se schimba subtil, devenind mai întunecată, mai spinoasă. Densitatea foioaselor varia dramatic. Acum, povârnişul era acoperit de o pădure rară de pin.
Aerul părea rarefiat, tăios de la mirosul puternic al copacilor. Şi deodată am dat peste o casă înaltă de lemn, cu geamurile oblonite, cu acoperişul înclinat şi viu colorat. Un lup uriaş zăcea încovrigat în poiana care o înconjura: o grădină stearpă, nu acoperită cu iarbă, ci presărată din abundenţă cu ace de brad şi uscată ca iasca. Lupul ne-a simţit mirosul şi s-a ridicat în picioare, înălţând botul şi scoţând un urlet îngrozitor, cutremurător.
Ne-am retras în pădurea rară de pini şi ne-am întors pe urmele noastre, îndepărtându-ne de acea veche aşezare teutonă din pădure.
Uneori, pădurea de foioase se rărea şi tufişurile deveneau prea dese ca să putem trece prin ele, aşa că trebuia să ocolim acea zonă impenetrabilă, străduindu-ne să nu ne pierdem simţul de orientare. În acele desişuri mari vedeam pereţi stricaţi, din stuf, răchită şi tencuială, iar alteori zăream stâlpii grei sau pilonii de piatră ai unor culturi imposibil de recunoscut după acele vestigii. Am aruncat o privire într-o poiană bine ascunsă şi am văzut un acoperiş din pânză şi piele, rămăşiţele unui foc, o grămăjoară de oase de căprioară şi oaie – o tabără în

pădurea întunecată; judecând după mirosul puternic de cenuşă din aer, locul era încă folosit.

Spre sfârşitul acelei zile însă, am ieşit din pădure şi am dat piept cu cel mai uimitor şi memorabil dintre acele mitago. Îl zăriserăm printre copacii rari: turnuri înalte, ziduri crenelate; o prezenţă întunecată şi lugubră de piatră în apropierea noastră.

Era un castel scos parcă din cele mai nebuneşti vise din ţara basmelor, o fortăreaţă din vremea cavalerilor, mohorâtă şi năpădită de buruieni, din timpurile când cavalerismul însemnase mai degrabă romantism decât cruzime. Secolul al XII-lea, mi-am spus, sau poate cu un secol înainte. Nu avea importanţă. Aceasta era imaginea unei cetăţi din vremurile ce au urmat prădării şi abandonării marilor redute, când multe castele căzuseră în ruină şi altele se pierduseră în pădurile mai izolate ale Europei. Terenul din jurul lui era ierbos, păscut intens de o turmă mică de oi gri, costelive. Când am ieşit de la adăpost şi am pornit spre apa stătută a şanţului de apărare, animalele s-au împrăştiat, behăind nervoase.

Soarele coborâse la apus şi am păşit în umbra zidurilor înalte, pornind într-un tur lent al castelului. Nu ne-am apropiat de panta periculoasă care mărginea şanţul de apărare. Sus, de la ferestre înguste, arcaşii puteau să-i supravegheze uşor pe asediatori şi, amintindu-ne asta, ne-am întors degrabă spre pădure. Dar nu am văzut şi nici nu am auzit ceva care să trădeze vreun fel de prezenţă umană înăuntrul fortului.

Ne-am oprit şi ne-am uitat spre cel mai înalt dintre turnurile de veghe. Din asemenea temniţe, domniţe de poveste precum Rapunzel îşi coborâseră frânghia din păr auriu, pe care să urce cavalerul amorezat.

— Dureroasă experienţă, fără doar şi poate, a reflectat Keeton şi am râs amândoi, după care am mers mai departe.

Odată ieşiţi înapoi la soare, am ajuns la poartă. Puntea mobilă era ridicată, dar părea putredă şi descompusă. Keeton voia să arunce o privire înăuntru, deşi eu simţeam

o vagă teamă. Şi în clipa aceea am observat frânghiile care atârnau de la două creneluri de pe zid. Keeton, în acelaşi timp, a văzut urmele unui foc pe malul păscut de oi. Ne-am uitat în jur şi, desigur, iarba era bine răscolită de copite.

Nu putea să fie decât Christian. Ne aflam încă pe urmele lui. Ajunsese înaintea noastră la acest castel şi escaladase zidurile ca să prade ce era înăuntru.

Sau nu?

Pe fundul şanţului de apărare plutea cu faţa în jos o siluetă omenească. Am devenit conştient de asta treptat. Era un om gol. Părul negru şi fesele albe erau înverzite de mizerie. O pată mică şi roz la mijlocul spatelui, ca o algă măruntă şi palidă, mi-a dat o idee despre modul în care acel Uliu fusese trimis pe lumea cealaltă.

Abia îmi revenisem de pe urma fiorului pe care îl stârnise în mine vederea acelui războinic mort, când am auzit o mişcare dincolo de puntea mobilă.

— Un cal, a spus Keeton şi auzind nechezatul unui atare animal, i-am făcut semn aprobator cu capul.

— Sugerez să ne retragem strategic, am zis.

Dar Keeton a pregetat, uitându-se fix la poarta de lemn.

— Haide, Harry…

— Nu. Stai… Aş vrea să văd ce e înăuntru…

Şi chiar în timp ce păşea în faţă, scrutând crestăturile pentru arcaşi de deasupra porţii, s-a auzit un trosnet de lemn frânt şi frânghii vibrând încordate. Uriaşul pod mobil a coborât cu un bufnet. S-a lovit de malul din apropiere, căzând la doar câţiva centimetri de locul unde stătea Keeton şi felul în care s-a zdruncinat pământul m-a făcut să-mi muşc limba.

— Hristoase! doar atât a putut spune Keeton şi a făcut cale întoarsă spre mine, dibuind după pistolul din buzunarul de la şold. O siluetă călare s-a arătat în cadrul porţii înalte. A dat pinteni calului şi a coborât lancea scurtă, cu fanion albastru.

Ne-am întors şi am luat-o la fugă spre pădure. Armăsarul a pornit în galop după noi, bubuind din copite pe solul tare. Cavalerul a strigat la noi cu o voce furioasă, rostind

cuvinte familiare şi totuşi fără sens, amintind puţin de franceză. Avusesem timp să observ foarte puţine la el. Avea păr bălai şi barbă rară şi purta o fâşie de pânză neagră pe cap, deşi pe partea din spate a şeii avea agăţată o cască grea de oţel. Era îmbrăcat în cămaşă de zale şi pantaloni de piele închisă la culoare. Calul era negru şi avea trei copite albe…

Trei albe sunt pentru o moarte! mi-a revenit în minte, cu o forţă incredibilă, melodia lui Guiwenneth.

… şi era împodobit cu ceaprazuri roşii dintre cele mai simple: pe frâie, de-a curmezişul grumazului, o desagă cu model îi atârna sub pântece.

Calul a pufnit pe nări înapoia noastră, bocănind greoi prin iarbă, mai aproape cu fiecare pas. Cavalerul îi dădea pinteni ca să-l grăbească. Cămaşa de zale îi zăngănea şi casca lucioasă i se lovea cu zgomot de partea metalică a şeii. Aruncând o privire înapoi, în timp ce alergam spre adăpost, am văzut că omul se înclina puţin pe stânga, cu lancea ţinută jos, pregătit să se îndrepte când avea să ne lovească.

Am plonjat însă în tufărişurile răcoroase cu câteva secunde înainte ca lancea să fie avântată cu mânie spre porumbarul înalt. Şi-a mânat bidiviul în pădure, aplecându-se pe greabănul animalului şi ţinând lancea bine lipită de coastele lui. Eu şi Keeton i-am dat ocol, agăţându-ne de trunchiurile copacilor şi de ierburi, încercând să ne ascundem de el.

După un moment sau două s-a întors şi a ieşit înapoi în lumina apusului, a galopat dintr-o parte în alta a acelei porţiuni de pădure preţ de câteva minute, după care a descălecat.

Abia atunci mi-am dat seama de dimensiunile cu adevărat urieşeşti ale acelui om; avea cel puţin doi metri. Şi-a avântat sabia cu tăiş dublu şi şi-a croit drum prin mărăcini, strigând tot timpul în franceza lui aproximativă.

— De ce e aşa nervos? a şoptit Keeton de la câţiva metri distanţă. Cuvintele lui au fost auzite.

Cavalerul a întors privirea spre noi, ne-a observat şi a

luat-o la fugă în direcţia noastră; lumina soarelui se reflecta cu scânteieri puternice în cămaşa lui de zale.

Apoi s-a auzit o împuşcătură. Nu din partea lui Keeton. A fost un sunet ciudat, surd, şi aerul jilav s-a umplut deodată de un iz acru de sulf. Cavalerul a fost aruncat în spate, dar nu a căzut. S-a uitat năuc în dreapta noastră, ţinându-se de umărul unde îl lovise glonţul. M-am uitat şi eu. Forma umbroasă a cavalerului care trăsese în mine lângă iazul morii abia se întrezărea. Îşi reîncărca frenetic puşca grea cu fitil.

— Nu poate fi acelaşi om, am spus cu voce tare, dar mitagoul s-a întors spre mine şi a surâs şi, chiar dacă era o apariţie diferită, era aceeaşi întrupare pe care o întâlnisem înainte.

Călăreţul a ieşit din crâng şi şi-a chemat calul. A început să dea jos hamurile de pe animal. Lovindu-l cu lama lată a sabiei peste crupă, i-a redat apoi libertatea.

Cavalerul dispăruse în semiîntuneric. Odată încercase să mă ucidă. Acum mă salvase de acel atac probabil fatal. Mă urmărea oare?

Când mă gândeam la acest lucru bizar, Keeton mi-a atras atenţia spre partea aceea de pădure din care văzuserăm prima oară castelul. Acolo se afla cineva, o siluetă care lucea verde în lumina apusului. Era tras la faţă, dar purta armură şi se uita la noi. Probabil că ne urmărea încă de la Cascada de Piatră.

Agitat de această a treia apariţie, Keeton a deschis drumul prin frunziş, urmând cursul pe care îl stabiliserăm dinainte. Curând, am pierdut din vedere măreaţa fortăreaţă şi din urmă nu se auzea nimic care să ne spună că eram urmăriţi.

Am găsit drumul la patru zile după ce ne-am despărţit de *shamiga.* Eu şi Keeton ne separaserăm, străbătând anevoie pădurea deasă, căutând urme de mistreţ sau de cerb, orice care să ne uşureze înaintarea. Râul era departe, în stânga noastră, curgea printr-un defileu puţin adânc, unde malul era nepracticabil.

Strigătul lui Keeton nu m-a speriat fiindcă nu transmitea spaimă. Am luat-o prin mărăcini spre el, dându-mi seama imediat că se afla într-un fel de luminiş.

Am ieşit din tufăriş şi m-am trezit pe un drum de cărămidă plin de ierburi şi stricat, lat cam de patru metri şi jumătate, prevăzut cu rigole de o parte şi de cealaltă. Copacii formau un fel de boltă pe deasupra lui, un tunel de frunze prin care se filtra lumina soarelui.

— Dumnezeule mare, am spus, iar Keeton, care stătea în mijlocul acelui neverosimil drum, m-a aprobat. Îşi dăduse jos raniţa şi se odihnea cu mâinile în şold.

— Un drum roman, cred, a spus.

O altă presupunere, de data aceasta una bună.

Am urmat drumul preţ de câteva minute, bucuroşi de acea libertate de mişcare după atâtea ore în care avansaserăm cu greu prin pădure. În preajma noastră, păsările cântau ascuţit, hrănindu-se, fără îndoială, cu insectele zburătoare care roiau prin aerul curat.

Keeton părea mai degrabă să creadă că drumul este o adevărată structură, cotropită de pădure, însă înaintasem cu siguranţă, prea în adâncul pădurii ca să fie aşa.

Atunci, care e rolul lui? Nu visez la drumuri pierdute, la trasee pierdute.

Dar nu aşa mergeau lucrurile. La un moment dat, un drum misterios care ducea dincolo de pământul cunoscut putea să fi avut o puternică încărcătură mitologică; de-a lungul secolelor a degenerat, dar eu îmi aminteam că bunicii vorbeau despre „cărări de basm” care puteau fi văzute doar în anumite nopţi.

După câteva sute de metri, Keeton s-a oprit şi a arătat spre bizarele totemuri care fuseseră aşezate de ambele părţi ale drumului stricat. Erau pe jumătate ascunse de tufişuri şi am îndepărtat frunzele de pe unul, tulburat de imaginea care m-a întâmpinat: un cap putrezit de om, cu fălcile deschise şi cu un os lung de animal îndesat în gură. Fusese înfipt în trei ţepuşe ascuţite de lemn. Peste drum, Keeton se ţinea de nas din cauza putorii de putreziciune.

— Asta e femeie, a anunţat. Am impresia că cineva ne

trimite semnale de avertizare.

Avertizaţi sau nu, am mers mai departe. Poate că era un joc al imaginaţiei, dar tăcerea învăluia copacii dimprejur. Ceva se mişca printre ramuri, dar nu se auzea niciun tril.

Am observat alte totemuri. Erau legate de crengile de jos, uneori chiar agăţate în tufişuri. Erau creaturi de cârpă, punguţe de material colorat, cu membrele desenate schematic. Unele fuseseră străpunse de oase şi cuie. Prezenţa tulburătoare a acestor ofrande sugera un act de vrăjitorie.

Am trecut pe sub o arcadă de cărămidă care traversa drumul şi ne-am căţărat peste copacul care se prăbuşise dincolo de ea. Am descoperit că ajunsesem într-un loc liber, o grădină ruinată unde piloni şi statui se iţeau dintr-un amalgam de buruieni, flori sălbatice şi o tufă de mure sălbăticite. În faţa noastră era o vilă construită evident în stil roman.

Acoperişul din ţiglă roşie se prăbuşise parţial. Pereţii, cândva albi, erau înnegriţi de vreme şi intemperii. Uşa de la intrare era deschisă şi am păşit în interiorul răcoros şi straniu. O parte din podeaua cu mozaic din marmură era intactă. Mozaicul însuşi era splendid, înfăţişând animale, vânători, scene de viaţă de la ţară şi zei. Am păşit cu fereală peste ei. Mare parte din podea se prăbuşise deja în hipocaust.

Am făcut un tur al vilei, explorând camera de baie cu cele trei bazine adânci din ea, încă tapetate cu marmură. În două dintre odăi, pereţii erau pictaţi şi un doi romani vârstnici – un cuplu – ne-au privit, senini şi perfect dichisiţi… singurele cusururi erau violentele tăieturi de sabie care le brăzdau gâtul, spintecând zidul însuşi.

În camera principală, pe podeaua de marmură erau urmele mai multor focuri şi nişte oase roase şi arse de animal fuseseră aruncate într-o groapă din colţ. Vetrele erau însă reci, stinse demult.

Am hotărât să rămânem acolo peste noapte, o schimbare faţă de cortul mic pe care îl înghesuiam între copacii năpădiţi de insecte. Eram amândoi încordaţi din cauză că

ne aflam în acea vilă ruinată, conştienţi că petreceam noaptea în produsul fricii, ori al speranţei, unei alte epoci.

În felul ei, vila era echivalentul *broch*-ului şi al măreţului castel ale cărui ziduri le ocoliserăm cu doar două zile în urmă. Era un loc cufundat în mister, pierdut şi despre care fără îndoială că se inventaseră poveşti. Dar cărei rase îi aparţinea? Era cumva sfârşitul visului roman, vila unde locuiseră ultimii romani? Legiunile se retrăseseră din Britania la începutului secolului al XV-lea, lăsându-şi mii de oameni vulnerabili la atacul anglo-saxonilor invadatori. Se lega această vilă de un mit romano-britanic al supravieţuirii? Ori era un vis saxon, vila unde poate era îngropat aur sau unde rămăseseră fantomele legiunilor? Un loc al iscodirii sau al fricii? Mie şi lui Keeton ne inspira doar teamă.

Am făcut un foc mic cu lemne găsite în ruinele sistemului de încălzire. Când s-a pogorât întunericul, mirosul focului nostru, sau poate mirosul hranei, a atras vizitatori.

Eu am auzit primul. O mişcare sprintenă în camera de baie urmată de o şoaptă de avertizare. Apoi s-a lăsat tăcerea. Keeton s-a ridicat în picioare şi a scos revolverul. Eu m-am dus la pasajul răcoros care lega camera noastră de zona băii şi am folosit mica torţă pentru a-i descoperi pe intruşi.

Aceştia au tresărit, dar nu s-au speriat şi s-au holbat la mine dincolo de cercul de lumină, apărându-şi puţin ochii. Bărbatul era înalt şi bine clădit. Femeia, înaltă şi ea, ţinea în mână un ghem mic de haine. Băiatul care era cu ei stătea nemişcat şi fără nicio expresie pe chip.

Bărbatul mi-a vorbit. Suna a germană. Am observat că mâna stângă şi-o ţinea pe mânerul unei săbii lungi, vârâte în teacă. Apoi femeia a zâmbit şi a vorbit şi ea, iar tensiunea s-a risipit pe moment.

I-am condus înapoi în cameră. Keeton a făcut focul şi a început să mai frigă o parte din carnea pe care o aveam cu noi. Oaspeţii noştri s-au ghemuit de cealaltă parte a vetrei, uitându-se la mâncare, la cameră, la Keeton şi la mine.

Erau în mod clar saxoni. Hainele bărbatului erau grele, făcute din lână şi folosise nojiţe ca să-şi lege pantalonii şi cămaşa largă. Purta o haină mare de blană. Părul lui, lung şi blond, fusese legat în două cozi date în faţă. Şi femeia era blondă şi purta o tunică largă în carouri, legată la brâu. Băiatul era o versiune în miniatură a bărbatului, dar stătea tăcut şi se uita în foc.

După ce au mâncat, şi-au exprimat recunoştinţa şi s-au prezentat: bărbatul era Ealdwulf, femeia Egwearda, băiatul Hurthig. Se temeau de vilă, asta era clar. Erau însă nedumeriţi de noi. Cu ajutorul gesturilor am încercat să explic că exploram pădurea, dar, timp de mai multe minute, mesajul nu şi-a atins ţinta. Egwearda se holba la mine încruntată, destul de palidă la faţă, frumoasă în ciuda ridurilor de încordare şi a durităţii care îi era dăltuită în jurul ochilor.

Dintr-odată, a rostit ceva – cuvântul a sunat a *Cunnasman* – şi Ealdwulf a icnit, înţelegerea luminându-i chipul aspru.

Mi-a adresat o întrebare, repetând cuvântul. Eu am ridicat din umeri, neînţelegând.

A mai rostit unul sau mai multe cuvinte. *Elchempa.* A arătat spre mine. A repetat *Cunnasman.* Şi-a folosit mâna ca să sugereze urmărirea. Mă întreba dacă eram pe urmele cuiva. Am aprobat viguros din cap.

— Da, am spus şi am adăugat: Ja!

— Cunnasman, a expirat Egwearda şi şi-a schimbat poziţia ca să se poată întinde peste foc şi să îmi atingă mâna.

— E ceva ciudat la tine, a spus Keeton. Cel puţin din punctul de vedere al oamenilor ăstora. Şi pentru *shamiga.*

Femeia dusese mâna la ghemul din braţe. Micuţul Hurthig a scâncit şi s-a târât deoparte, privind speriat cum pânza era despăturită. Femeia aşezase ghemul lângă foc şi ceea ce mi-a arătat lumina pâlpâitoare m-a tulburat.

Ceea ce purta Egwearda, ca şi când ar fi fost un copil, era braţul mumificat, cu mână cu tot, al unui bărbat, retezat puţin mai jos de cot. Degetele erau lungi şi

puternice; pe degetul mijlociu era o piatră roşu-deschis. În acelaşi pachet se afla lama frântă a unui pumnal de oţel, mânerul lui bătut în nestemate fiind doar o bucată din arma decorată care fusese odinioară.

— Aelfric, a rostit ea încet şi a atins cu blândeţe braţul mort. Bărbatul, Ealdwulf, a făcut la fel. Şi apoi Egwearda a acoperit oribila relicvă. Băiatul a scos un sunet şi în acel moment mi-am dat seama că era mut şi, pe deasupra, şi surd. Ochii îi scăpărau însă de-o inteligenţă ciudată.

Cine erau ei?

Am stat acolo şi i-am studiat. Cine erau? Din ce perioadă istorică, mă întrebam. Erau aproape sigur din secolul al V-lea după Hristos, primele decenii ale pătrunderii germanice în Britania. Cum altfel puteau fi ei asociaţi cu vila romană? În secolul al VI-lea, pădurea şi alunecările de teren acoperiseră deja majoritatea vestigiilor romane de genul acela.

Nu îmi puteam imagina ce anume reprezentau ei, dar la un moment dat se spusese o poveste despre o familie ciudată cu un fiu mut, soţul şi soţia care purtau preţioasa relicvă a lui rege sau a unui războinic, căutând ceva, căutând un final pentru povestea lor.

Nu-mi venea în gând nicio poveste cu Aelfric. Legenda scrisă se pierduse; cu timpul, dispăruse şi din tradiţia orală. Astfel, rămăsese doar o amintire în subconştient.

Poate că saxonii nu îmi spuneau nimic, dar, aşa cum arătase Keeton, eu în mod sigur le spuneam ceva. Era ca şi când… ca şi când ei m-ar fi cuno*scut sau* cel puţin ar fi ştiut de mine.

Ealdwulf vorbea cu mine, zgâriind desene pe marmură. După un timp, am început să înţeleg că desena o hartă şi i-am dat hârtie şi un creion din mica rezervă pe care o aveam asupra mea. Atunci am văzu ce voia să-mi arate. A marcat vila, drumul şi râul curbat în depărtare – pârâul şovăielnic, devenit acum un adevărat fluviu care brăzda zona împădurită. Părea că înaintea noastră se afla un defileu cu pereţi abrupţi şi împăduriţi, râul şerpuind prin valea îngustă de pe fundul său.

Ealdwulf a rostit cuvântul *„Freya!”* şi a arătat prin gesturi că va trebui să merg în amonte. A repetat cuvântul, iscodindu-mă ca să se convingă că am înţeles. A spus:

— Drichtan! Freya!

Am ridicat din umeri, exprimându-mi totala nedumerite, şi Ealdwulf a gemut de exasperare şi s-a uitat la Egwearda.

— Freya! a spus femeia. A făcut mişcări ciudate cu mâna. Drichtan.

— Îmi pare rău. Parcă aţi vorbi în saxonă.

— Wiccan, a spus ea şi a început să caute alte moduri de a explica acest concept, dar apoi a ridicat din umeri şi a renunţat.

Am întrebat ce se găsea de cealaltă parte a defileului. Când Ealdwulf a înţeles întrebarea, a desenat flăcări, a arătat spre focul nostru mic şi a gesticulat, mimând un incendiu de proporţii uriaşe. Părea totodată să se împotrivească ideii de a merge acolo.

— Elchempa, a spus, împungând focul. S-a uitat la mine. A împuns iarăşi focul. Feor buend! Elchempa! A clătinat din cap. Apoi m-a lovit încet în piept. Cunnasman. Freya. Ea. *Ea!*

Atingea harta în locul unde era râul, ceva mai încolo de cel mai apropiat loc de traversare a defileului.

— Cred, a spus Keeton încet, cred că vrea să spună… *înrudit.*

— Înrudit?

— Cunnasman. Înrudit[7]. Keeton s-a uitat la mine. E o variantă.

— Şi *Elchempa?* Străin, presupun.

— El. Străin. Da, cred că ar putea fi aşa. Fratele tău se îndreaptă spre foc, dar Ealdwulf vrea ca *tu* să mergi în amonte şi să găseşti *Freya.*

— Orice ar fi asta…

— Egwearda ne-a vorbit despre *wiccan,* a zis Keeton. Asta ar putea fi vrăjitoare. Sau femeie înţeleaptă. Probabil că nu exprimă exact ceea ce se gândesc ei…

Cu oarecare dificultate, l-am întrebat pe Ealdwulf de

---

[7] Asemănare între „cunnasman” şi englezescul „kinsman”. (n. tr.)

Elchempa şi gesticulaţia lui dramatică reprezentând uciderea, arderea şi dezmembrarea n-a lăsat loc de îndoială că vorbeam despre Christian. Fratele meu străbătuse pădurea devastând totul în cale şi era cunoscut şi temut peste tot.

Dar acum Ealdwulf părea animat de o nouă speranţă. Şi acea speranţă eram eu. Cuvintele micuţei Kushar mi-au revenit în minte:

Acum te cunosc. Dar nu s-a stricat nimic. Povestea nu s-a schimbat. Nu te-am recunoscut.

Keeton a spus:

— Pe tine te aşteptau. Te cunosc.

— Cum e posibil aşa ceva?

— Poate s-a dus vorba de la *shamiga.* Poate Christian în persoană a vorbit despre tine.

— Important este că ei ştiu că sunt aici. Dar de unde uşurarea asta? Cred oare că îl pot controla pe Christian? Mi-am atins gâtul acolo unde cicatricele lăsate de frânghie erau aspre şi încă sensibile. Se înşală, în cazul ăsta.

— Şi atunci de ce îl urmăreşti? a întrebat Keeton încet.

La care eu am spus fără să stau pe gânduri:

— Ca să-l ucid şi să o eliberez pe Guiwenneth.

Keeton a râs.

— Cred că asta rezolvă problema.

Eram obosit, dar prezenţa monumentală a acelui saxon timpuriu mă neliniştea. Cu toate acestea, Ealdwulf era ferm convins că eu şi Keeton trebuie să dormim. Gesticula şi repeta întruna cuvântul *Slaip!* Sensul lui era destul de clar.[8]

— Slaip! Ich willa where d'yon!

— Vă voi păzi eu, a spus Keeton cu un rânjet. E uşor odată ce te prinzi.

Egwearda a venit pe partea noastră şi şi-a întins pe jos mantia, încovrigându-se în siguranţă lângă noi. Ealdwulf s-a dus la uşa deschisă şi a păşit afară în noapte. Şi-a scos sabia lungă şi a înfipt-o în pământ, lăsându-se pe vine lângă ea, cu genunchii de o parte şi de alta a lamei

---

[8] Asemănarea cu verbul englezesc „to sleep” – a adormi. (n. tr.)

lucioase.
În această poziţie ne-a păzit tot restul nopţii. Dimineaţa, barba şi hainele îi erau ude de rouă. Când a auzit că mă foiesc, s-a ridicat şi a surâs larg, întorcându-se în odaie şi scuturându-se de umezeală. A întins mâna după sabia mea şi a scos-o din teaca de piele. S-a încruntat la jucăria aceea celtică pe care o avea în faţa ochilor şi a comparat-o cu propria-i lamă de oţel călit. Sabia mea era curbată şi se subţia la vârf, având doar jumătate din lungimea armei lui Ealdwulf. A clătinat din cap cu îndoială, dar după ce a lovit săbiile una de cealaltă, părea să-şi fi schimbat părerea. A cântărit şi a săltat în mână darul pe care Magidion mi-l făcuse, a tăiat de două ori prin aer cu ea, după care a înclinat din cap aprobator.
Repetându-mi sfatul gutural că ar trebui să merg pe cursul râului şi să dau uitării ideea de a-l urmări pe Străin, el şi Egwearda au plecat. Fiul lor mut şi trist mergea înaintea lor, măturând cu mâna ferigile umede care creşteau din abundenţă în grădina pustiită.
Eu şi Keeton ne-am luat masa de dimineaţă, adică ne-am forţat să dăm pe gât un pumn de ovăz înmuiat în apă. Cumva, acest ritual simplu al momentului în care mâneam şi contemplam o clipă lumea oferea zilei un început mai vesel.
Ne-am întors pe unde veniserăm, pe drumul roman, apoi am pătruns în pădure pe acolo pe unde părea să existe un intrând natural prin tufişurile dese. Nu aveam idee pe unde ieşiserăm, de fapt, deşi dacă pârâul şovăielnic mai continua să şerpuiască, după cum indica harta lui Ealdwulf, atunci urma să ne intersectăm din nou cu el.
Nu mai găsisem nici un semn lăsat de Christian, de o zi sau mai multe, şi îi pierdusem complet urma. Singura mea speranţă acum era să găsesc locul pe unde traversase râul. Aşa că eu şi Keeton trebuia să ne despărţim pentru un timp, ca să explorăm pârâul şovăielnic în ambele direcţii.
Keeton a spus:
— Nu vei asculta de sfatul saxonului, atunci?
— Eu pe Guiwenneth o vreau, nu binecuvântarea

vreunui păgân superstiţios. Sunt sigur că îmi voia binele, dar nu îmi pot permite să-i las lui Christian un avans atât de mare…

În gând aveam jurnalul tatei…

… am lipsit nouăzeci de zile şi totuşi la Cabana de Stejar nu s-au scurs decât două săptămâni…

Iar Christian, mereu Christian, şocul vederii lui ca om îmbătrânit.

Mi-ar fi plăcut să te cunosc în aceşti ultimi cincisprezece ani.

Fiecare zi în plus pe care Christian o câştiga faţă de mine putea însemna o săptămână sau o lună. Poate că în mijlocul pădurii sălbatice, dincolo de foc – în inima ţinutului, pe care Kushar o numise *Lavondyss* – se găsea un loc unde timpul nu mai însemna absolut nimic. Odată ce fratele meu trecea acea linie, avea să fie prea departe pentru mine, pătrunzând într-un tărâm la fel de străin mie cum ar fi fost Londra pentru Kushar însăşi. Şi orice speranţă de a-l mai găsi s-ar fi spulberat.

Gândul mă înfiora. În acelaşi timp, mă îngrozea. Ieşise la suprafaţă nechemat, de parcă ar fi fost plantat şi aştepta doar momentul să îşi facă simţită prezenţa. Iar acum îmi aminteam descrierea făcută de Kushar *Lavondyssului:*

Locul unde spiritele oamenilor nu sunt legate de anotimpuri.

Şi când imaginea lui Christian intrând pe tărâmul nesfârşit al timpului mi-a dat fiori de gheaţă prin tot corpul, am ştiut că am dreptate.

Nu aveam nici măcar o oră de pierdut, nici măcar un moment de irosit…

Necromantul

La scurt timp după plecarea de la vilă am trecut graniţa dintre două zone ale pădurii. Terenul s-a deschis şi am pătruns într-o poiană largă, luminoasă. Iarba înaltă era lipicioasă de la rouă şi plină de pânze de păianjen care luceau şi fremătau în adierea vântului.

În mijlocul poienii se afla un arbore impunător, un castan cu o coroană de frunze amplă şi deasă, aplecată aproape până la sol.

Pe cealaltă parte însă, arborele îşi pierduse măreţia într-un fel şocant. Era uscat, atacat în chip grotesc de paraziţi. Frunzele erau maronii şi putrezeau, iar funii groase de liane şi plante-parazit, ca un ghem de cârcei, se întinseseră prin poiană, din pădure, şi se încâlciseră printre ramuri.

Uneori copacul tremura şi reţeaua vegetală se mişca în unduiri ample care ajungeau înapoi la linia copacilor. Solul însuşi era un amalgam de rădăcini, de volbură şi de ciudate excrescenţe lipicioase care urcau câţiva centimetri în aer şi fremătau, căutând parcă prada.

Castanul apăruse recent în peisajul britanic, cu doar câteva sute de ani în urmă. Keeton şi-a exprimat credinţa că lăsaserăm în urmă de-acum pădurea medievală şi că pătrundeam într-una mai primitivă. Într-adevăr, după puţin timp mi-a arătat că s-au îndesit alunii şi ulmii, în timp ce stejarii, frasinii şi fagii cei falnici au început să fie mai scumpi la vedere.

Această pădure părea altfel, ne dădea o senzaţie mai apăsătoare, mai sumbră. Mirosul era şi el mai sufocant, rânced, ca de frunze putrede şi bălegar. Ciripitul păsăretului era mai estompat. Frunzele tremurau suflate de o adiere pe care noi nu o simţeam.

În jurul nostru, lumea de sub bolta pădurii era mult mai întunecată şi lumina care străpungea frunzişul des ajungea la noi în suliţe uimitor de puternice, galbene, o lumină pâcloasă care se răsfrângea în frunzele înrourate şi scoarţa lucioasă, dându-mi impresia că de jur împrejurul

nostru erau siluete tăcute care ne priveau.

Oriunde ne uitam, vedeam trunchiuri putrezite de copaci. Unii încă se ţineau în picioare, sprijiniţi de vecinii lor, dar majoritatea se prăbuşiseră şi erau acum năpădiţi de muşchi şi liane, iar insectele îi cuceriseră definitiv.

Am rămas ore întregi prizonieri ai acestui crepuscul nesfârşit.

La un moment dat a început să plouă. Lumina frântă de deasupra noastră s-a stins cu totul, astfel încât ne-am văzut nevoiţi să mergem prin ierburile îmbibate, învăluiţi într-o întunecime înfricoşătoare. Când s-a oprit ploaia, deşi apa continua să picure neplăcut din copaci, cel puţin apăruseră din nou peticele de lumină.

Auziserăm susurul râului de o bucată bună de timp fără să ne dăm cu adevărat seama. Deodată, Keeton, care mergea în faţă, s-a oprit şi s-a întors spre mine, încruntându-se.

— Auzi?

Atunci am sesizat susurul îndepărtat al pârâtului şovăielnic. Curgerea apei avea ceva ciudat, ca şi când s-ar fi reverberat şi ar fi venit de foarte departe.

— Râul, am spus şi Keeton a clătinat nervos din cap.

— Nu. Nu râul... vocile.

M-am apropiat de el şi am stat amândoi pentru câteva secunde în linişte.

Şi chiar aşa era! Se auzea vocea unui bărbat; ajungea la noi în acelaşi fel reverberat, urmat de nechezatul indignat al unui cal şi de huruitul distant al pietrelor care se prăvălesc pe o pantă.

— Christian! am strigat şi am luat-o la fugă pe lângă Keeton.

El s-a împleticit după mine şi am ţâşnit amândoi prin ierburi, făcând slalom printre copacii deşi şi folosind toiegele ca să izbim încâlceala de mărăcini care ne barau calea.

Am văzut lumină înaintea mea, iar pădurea începea să se rărească. Era o lumină verde, ceţoasă, greu de distins. Am continuat goana, rucsacul mişcându-mi-se greoi în spinare.

Am ieşit valvârtej din pădurea de lumină şi doar un salt grăbit în dreapta, agăţându-mă cu disperare de rădăcina noduroasă a unui copac, m-a ajutat să nu cad cu capul înainte în râpa care îmi ieşise pe neaşteptate în cale.

Keeton venea în fugă după mine. M-am opintit în picioare şi am întins mâna după el, oprindu-l locului înainte să constate pe pielea lui că pământul se deschidea într-o prăpastie cu pereţi aproape drepţi, pe fundul căreia, la un kilometru depărtare, scânteia panglica râului.

Ne-am străduit să ajungem înapoi la loc sigur, după care ne-am apropiat încet de marginea prăpastiei. Era clar că nu exista nicio cale de a coborî. Versantul opus nu era la fel de abrupt şi pădurea era acolo destul de deasă. Copacii, sorbi şi stejari rari, se agăţau disperaţi de fiecare crevasă şi prag. Un crâng mai des reîncepea din vârful versantului.

Am auzit din nou sunetul cavernos şi îndepărtat al unei voci. De data aceasta, scrutând celălalt perete al cheiului, am început să-mi dau seama că se mişcă ceva. Pietrele alunecau şi cădeau printre arbuştii agăţători, plonjând spre râul aflat mai jos.

Şi un om a ieşit la iveală, ducând de căpăstru un cal încordat şi îndărătnic, trăgând animalul pe ceea ce părea a fi o cărare aproape imposibil de îngustă.

În spatele calului veneau alte siluete; armura şi pieile lor luceau. Aceştia împingeau şi târau mai multe animale de povară încăpăţânate. O căruţă, trasă încet în sus pe aceeaşi pantă, a alunecat şi s-a înţepenit câteva secunde când roata a ieşit de pe cărare. A urmat o mare agitaţie şi multe strigăte şi ordine.

Tot privind, mi-am dat seama că acea coloană de războinici care înaintau anevoie se întindea mult în sus pe versant. Deodată, a apărut şi silueta masivă, înfăşurată în mantie a lui Christian; ducea de căpăstru un cal cu ceaprazuri negre! Forma culcată peste greabănul animalului părea a unei femei. Oare soarele îi lumina părul roşcat, sau era doar o iluzie disperată, produs al imaginaţiei mele?

Înainte să mă gândesc dacă era înţelept să fac asta, am

strigat numele lui Christian peste prăpastie şi toată coloana s-a oprit şi s-a uitat ţintă la mine, în vreme ce sunetul reverbera, pierzându-se. Keeton a tras adânc aer în piept, cu un gest de frustrare.

— *Acum* ai făcut-o lată, a şoptit el.

— Voiam să ştie că sunt pe urmele lui, am răspuns, dar eram puţin jenat că pierdusem elementul de surpriză. *Trebuie* să existe o cale de coborâre, am spus şi am început să umblu prin tufişuri, în paralel cu marginea râpei.

Keeton m-a reţinut un moment, apoi a arătat de cealaltă parte a hăului. Patru sau cinci siluete alunecau înapoi de-a lungul povârnişului, cu viteză, printre copaci.

— Ulii, a spus Keeton. Eu văd şase. Şase. Da, acolo! Uite.

Grupul mic se ducea pe pantă în jos, ţinând armele cu neglijenţă, sprijinindu-se de ce apucau pentru a ajunge înapoi jos la râu.

De data aceasta, Keeton m-a urmat şi am alergat împreună prin pădure până la marginea prăpastiei, având grijă la pietrele desprinse sau la rădăcinile ascunse în care ne-am fi putut împiedica.

Unde era cărarea?

Frustrarea mea creştea pe măsură ce se scurgeau clipele şi Uliii coborau, dispărând până la urmă din vedere. Într-o oră aveau să ajungă la râu, unde puteau să ne aştepte. *Trebuia* să ajungem înaintea lor.

Eram aşa de preocupat să găsesc semnele cărării pe care o folosise fratele meu, încât, pentru câteva secunde, nu am observat forma neagră şi tremurândă dinaintea mea.

S-a ridicat în picioare, brusc şi impresionant, expirând într-un fel puternic şi vibrant, un şuierat profund care te asurzea şi totodată te izbea cu duhoarea lui. Keeton s-a lovit de mine, apoi a strigat şi s-a împleticit înapoi.

Urscumug se clătina de pe un picior pe celălalt, mişcând din gură, trăsăturile albe distorsionate ale omului de care mă temusem atât de tare schimonosindu-i chipul împodobit

de colţi. Suliţa uriaşă pe care o avea părea să fi fost făcută din trunchiul întreg al unui copac.

Keeton a dispărut în tufişuri şi eu am luat-o repede pe urmele lui. O clipă, uriaşa bestie-mistreţ părea să nu ne fi văzut de fapt, dar acum ne reperase după sunet şi a pornit în urmărire. Alerga printre copaci, mişcându-se în acelaşi fel uimitor ca înainte, iute şi hotărât. Keeton a ţâşnit într-o direcţie şi eu într-alta. Urscumug s-a oprit, a lăsat capul pe o parte şi a ciulit urechile. Pieptul lui se umfla şi se dezumfla, blana aspră care îi acoperea corpul se înfoia, ramurile pe care le purta ca pe o coroană de spini foşneau când se întorcea dintr-o parte în alta. În lumina palidă, colţii lui erau două puncte uriaşe, strălucitoare. S-a întins şi a rupt o ramură dintr-un copac, pe care a folosit-o ca să lovească tufişurile, încă ascultând.

Apoi s-a întors şi a mers în felul lui gârbovit şi legănat înapoi la râpă. Acolo s-a oprit, uitându-se peste hău la coloana de cai şi luptători ai lui Christian. A aruncat ramura în prăpastie, după care s-a uitat înapoi spre mine şi a înclinat capul.

Jur că părea să-mi urmărească mişcările, în vreme ce eu mă furişam ager înapoi la locul pe care bestia îl păzise. Poate că era bolnav, ori poate rănit. Aproape am ţipat, speriat, când Keeton m-a atins pe umăr. Făcându-mi semn să păstrez tăcerea, a arătat spre o cărare îngustă care pornea pe versant în jos.

Mereu cu ochii în patru, am început să păşim de-a lungul potecii. Ultimul lucru pe care l-am văzut din mitagoul tatălui meu a fost forma lui neagră, înaltă, legănându-se uşor în vreme ce se uita în zare, cu nările fremătând, cu respiraţia sunând slab, calm, contemplativ.

Nicio călătorie nu a fost vreodată mai dificilă sau mai înfricoşătoare decât coborârea de atunci spre valea râului. Nici nu mai ştiu de câte ori nu m-am mai putut ţine, am alunecat şi am luat-o în jos peste pietrele ascuţite şi rădăcinile încâlcite, fentând moartea doar graţie reflexelor şi, uneori, mâinii întinse de Keeton. La fel de des i-am întors şi eu favoarea. Am ajuns să coborâm aproape

ţinându-ne de mâini, gata în orice clipă să ne agăţăm unul de altul.

Balega de cal, urmele roţilor şi ale suporturilor pentru frânghie de pe trunchiurile răsucite de vânt ale copacilor vorbeau despre drumul la fel de periculos al lui Christian, care era cu câteva ore sau poate cu o zi înaintea noastră.

Nu-i mai puteam vedea pe Uliii care veneau să ne înfrunte. Când ne-am oprit şi am ascultat tăcerea grea, am auzit doar trăncăneala păsărilor, deşi o dată sau de două ori am auzit voci de foarte departe, Christian şi nucleul cetei lui, acum ajunşi aproape de platoul tărâmului dinăuntru.

Coborârea ne-a luat cam o oră. Într-un târziu, pragul s-a lărgit, devenind mai mult o cărare naturală, ducând în jos spre marea întindere verde a pădurii, un covor de frunze prin care puteam vedea ici-colo frânturi dintr-un fluviu şi deasupra căruia pereţii gri ai prăpastiei erau siniştri şi opresivi.

La nivelul solului liniştea era apăsătoare, domnea senzaţia că supravegheam şi eram supravegheaţi. Vegetaţia era săracă. Râul curgea vijelios la vreo sută de metri mai încolo, ascuns în umbra grea a pădurii tăcute.

— Sunt deja aici, a şoptit Keeton. Avea în mână pistolul Smith and Wesson. Ghemuit în spatele unui pâlc de grozamă, trăgea cu ochiul spre râu.

Am fugit la cel mai apropiat copac şi Keeton m-a urmat, depăşindu-mă şi mergând mai departe spre apă. O pasăre a fâlfâit zgomotos din aripi deasupra noastră. În dreapta, un animal, poate o căprioară mică, s-a mişcat într-un hăţiş. Îi vedeam linia lungă a spinării şi îi auzeam fornăitul slab al respiraţiei.

Ascunzându-ne şi sărind întruna de după un copac spre altul, am ajuns la malul uscat, puţin nisipos al râului, unde rădăcinile şerpuitoare ale alunilor şi ulmilor formau un şir de adâncituri şi gropi, în care ne-am adăpostit. Acolo, râul era lat de vreo patruzeci de metri, adânc şi zbuciumat. În mijlocul lui era lumină, dar bolta copacilor de pe malurile sale îl arunca aproape complet în umbră. Iar acum, că era

spre sfârşitul după-amiezii, lumina se stingea şi malul opus se întuneca. Părea un loc înfricoşător.

Poate că totuşi Uliii nu ajunseseră încă. Sau ne supravegheau cumva din semiîntunericul de pe malul opus?

Trebuia să traversăm râul. Pe Keeton îl neliniştea gândul că vom încerca asta acum. Ar trebui să aşteptăm zorii, spunea el. În lunga noapte care ne aştepta, unul dintre noi va sta de strajă şi celălalt va dormi. *Trebuia* ca Uliii să fie acolo undeva, aşteptând doar cel mai bun moment ca să atace.

Eram de acord. Acum mă bucuram pentru prima dată că adusese pistolul cu el. Arma ar fi trebuit să ne ofere măcar un avantaj tactic, ocazia de a-i pune pe goană până ce terminam noi de traversat.

Cochetam cu aceste gânduri fugare de mai puţin de zece minute, când ne-au atacat. Eu stăteam ghemuit lângă râu, pe jumătate ascuns după trunchiul unui ulm, scrutând umbrele de peste apă în căutarea unei mişcări cât de mici. Keeton s-a ridicat în picioare şi s-a apropiat precaut de marginea apei. I-am auzit strigătul înfundat şi apoi vâjâitul unei săgeţi, care a căzut departe, în râu. Keeton a luat-o la fugă.

Erau *deja* pe partea noastră de mal şi s-au năpustit peste noi din senin, alergând şi ţopăind într-un fel bezmetic, zigzagat. Doi erau înarmaţi cu arcuri şi o a doua săgeată a ricoşat în copacul de lângă mine, cu tija ruptă. Urmându-l pe Keeton, am fugit cât am putut de repede. Am fost aruncat înainte de o lovitură grea în spate şi am ştiut fără să mă mai uit că raniţa îmi salvase viaţa.

Apoi s-a auzit o singură împuşcătură şi un ţipăt teribil. Am aruncat o privire îndărăt şi am văzut că unul dintre Ulii stătea locului, cu mâinile peste faţă, şi că printre degete îi curgeau valuri de sânge. Tovarăşii lui s-au împrăştiat care încotro şi acest nefericit războinic s-a prăbuşit în genunchi, apoi pe burtă, mort de-a binelea.

Keeton găsise o groapă mai adâncă, protejată de paravanul unei grozame dese şi de un gard de rădăcini

care ne despărţeau de Ulii. Săgeţile ţâşneau pe deasupra capetelor noastre, una zdrelindu-mi glezna când a ricoşat dintr-o ramură. A fost o tăietură superficială, dar incredibil de dureroasă.

Atunci, Harry Keeton a făcut un lucru teribil de necugetat. S-a ridicat şi l-a luat în cătare, foarte hotărât, pe cel mai activ dintre atacatori. Simultan cu descărcarea pistolului, o piatră aruncată cu praştia i-a proiectat arma din mână, făcând-o să alunece câţiva metri pe solul uscat. Keeton s-a tras înapoi la adăpost, ţinându-se de mână, ocrotindu-şi degetul tăiat, tumefiat.

Gardienii lui Christian au venit atunci spre noi precum cei cinci dulăi din iad, urlând ca apucaţii: forme suple, aproape despuiate, protejate de cea mai simplă dintre armurile de piele. Numai măştile lucioase de uliu erau din metal – şi cuţitele scurte din mâinile lor.

Eu şi Keeton am fugit de aceşti războinici aşa cum fuge ciuta de foc. Eram uşori, în pofida raniţelor şi a hainelor grele de protecţie. Gândul la durerea pricinuită de un cuţit care ne cresta jugulara ne stimula să găsim energia necesară retragerii.

Ce mă îngrozea cel mai mult, în timp ce fugeam de la o ascunzătoare la alta, era cât de nepregătiţi fuseserăm. Cu toată vorbăria noastră, cu toate că ne simţeam puternici, când venise momentul, fuseserăm complet vulnerabili, nici măcar un pistol de calibru 38 nu ne ajutase să ţinem piept dibăciei unor soldaţi antrenaţi. Eram nişte copii în pădure, prunci naivi care se jucau de-a supravieţuirea.

Dacă *ar fi trebuit* să-l înfrunt pe Christian, ar fi făcut terci din mine. Să merg împotriva lui cu o suliţă cu vârf de piatră, un pumnal celtic şi o desagă de nervi nu ar fi fost cu mult mai eficient decât să urlu pur şi simplu la el.

Pământul mi-a fugit de sub picioare şi Keeton m-a tras într-o altă „gaură de obuz”. M-am întors, am ridicat suliţa şi am văzut cum unul dintre Ulii tocmai sărea spre noi.

Ceea ce s-a întâmplat apoi a fost extrem de bizar.

Războinicul s-a oprit şi din fiecare mişcare şerpuită, încordată a corpului său mi-am dat dintr-o dată seama că

era speriat, chiar dacă masca galbenă de pasăre nu trăda nicio emoţie. S-a tras înapoi din faţa noastră şi am simţit imediat vântul răcoros care sufla în jurul nostru.

S-a întunecat, toată lumina dispărând de pe malul apei ca şi când, deodată, un nor negru de furtună ar fi acoperit soarele. Copacii din jurul meu au început să se îndoaie; ramurile trosneau, crenguţele înfrunzite tremurau şi foşneau înfiorate. Ceva ceţos, spectral l-a învăluit pe Uliul din frunte, care a strigat şi a rupt-o la fugă înapoi spre tovarăşii săi.

Praful s-a ridicat din pământ în coloane uriaşe. Apele râului fierbeau ca şi când în ele s-ar fi luptat gigantice bestii marine. Copacii din jurul nostru au prins a se clătina violent, scuturându-şi zgomotos ramurile. Aerul era rece ca gheaţa şi formele spectrale şi rânjite ale spiritelor săgetau şi pluteau într-o stranie pâclă care persista, refuzând să fie împrăştiată de vânt.

Keeton era îngrozit. Cristale de gheaţă i se formaseră pe sprâncene şi pe vârful nasului. Tremura violent, cuibărindu-se tot mai adânc în hainele sale de motociclist. Tremuram şi eu, scoţând aburi pe gură şi cu ochii tiviţi cu gheaţă. Copacii se făcuseră albi, acoperiţi cu o peliculă fină de zăpadă. Un râs ciudat şi ţipătul de gheonoaie al violentelor forme mentale izolau această parte de pădure de tot ceea ce era firesc.

Cu dinţii clănţănindu-i, Harry Keeton a bâlbâit:

— Ce naiba este?

— Un prieten, am spus şi am întins mâna ca să-l liniştesc.

Freya venise totuşi la mine.

Keeton m-a privit printre pleoapele îngreunate de promoroacă, ştergându-şi faţa cu mâna. În jurul nostru, întreg peisajul era alb din cauza gheţii şi a zăpezii. Forme înalte, diafane străbăteau în linişte aerul, unele venind către noi, scrutându-ne cu feţe tăioase şi ochi înguşti, plini de răutate. Altele erau doar vârtejuri mari şi forme întunecate care făceau aerul să bubuie după ele, ca un fel de bizară implozie.

Uliii au luat-o la fugă strigând. L-am văzut pe unul ridicat de la sol şi rupt în două, apoi răsucit şi rupt încă o dată, până ce din cadavrul lui suspendat a început să picure o răşină cleioasă… un cadavru susţinut în aer de mâini invizibile. Rămăşiţele lui, numai aşchii şi franjuri, au fost aruncate în râu şi au dispărut dincolo de suprafaţa cristalină a apei. Un alt Uliu a sfârşit în zvârcoliri cumplite, de cealaltă parte a albiei, tras în ţeapa unui ciot noduros de creangă. Ce s-a întâmplat cu ceilalţi nu am văzut, dar strigătele au continuat câteva minute bune, iar poltergeistul şi-a păstrat intensitatea de la început.

Într-un târziu, s-a lăsat tăcerea. Aerul s-a încălzit, sclipirea albă s-a estompat, iar eu şi Keeton ne-am frecat bine mâinile îngheţate. Mai multe forme înalte, ca nişte năluci, s-au apropiat de noi, fragile siluete de ceaţă, vag umane. Au planat deasupra noastră, uitându-se în jos, cu părul plutindu-le într-o ciudată mişcare cu încetinitorul. Mâinile le tremurau, degetele lungi şi ascuţite indicau ceva, dădeau să apuce. Strălucirea ochilor lor se concentra asupra noastră, izvoare sclipitoare de conştiinţă deasupra unor guri largi, rânjite. Keeton privea aceste fantome îngrozit, fără cuvinte. Una dintre ele s-a întins în jos şi l-a ciupit de nas, iar el a scâncit de frică, făcând spiritele să râdă într-un fel dogit. Suna rău, un sunet ranchiunos, un ecou prin pădure, ceva ce nu ieşea de pe buzele lor, ci părea să vină de peste tot dimprejurul nostru.

Atunci s-a făcut lumină, a apărut raza difuză care marca sosirea solemnă a bărcii. Spiritele care ne înconjurau au tremurat şi au vibrat, continuând să scoată sunete ce aduceau cu râsul. Cele care erau goale au părut să se dizolve în fum, altele s-au îndepărtat uşor de noi, ţinându-se lângă locurile umbrite, în ungherele şi spaţiile dintre ramuri şi rădăcini, continuând să ne fixeze cu ochi luminoşi.

Keeton a gemut când a văzut barca. Eu am privit-o, simţind o mare uşurare. Pentru prima dată de la începutul călătoriei m-am gândit la amuleta în formă de frunză argintie de stejar şi am vârât mâna în sânul cămăşii ude

leoarcă pentru a scoate acel medalion şi a-l ţine întins spre omul care se uita la noi de pe puntea vasului.

Barca părea mult mai în largul ei în acea porţiune mai lată a apei decât pe imposibil de îngustul pârâu şovăielnic din apropiere de Cabană. Velele ei erau destinse. S-a desprins din semiîntuneric şi individul înalt, înfăşurat în mantie, a sărit pe ţărm, legând un odgon de ciotul unei rădăcini. Lumina provenea de la o torţă aprinsă şi fixată la prora ambarcaţiunii. Fusese o iluzie aceea că el însuşi strălucea. Nu mai purta acum casca complicată cu creastă şi, sub privirile noaste, şi-a dat jos mantia, s-a întins după torţa aprinsă şi i-a înfipt coada în malul râului, păşind pe lângă ea; atunci aura ei i-a făcut silueta masivă să radieze.

A venit la noi şi s-a aplecat ca să ne ridice în picioare.

— Sorthalan! a spus cu voce puternică şi a repetat cuvântul, de data aceasta lovindu-se cu pumnul în piept. Sorthalan!

A dus mâna la amuleta din jurul gâtului meu, a atins-o şi a zâmbit prin barba-i deasă. Ce a spus atunci, într-o limbă curgătoare, amintind de limbajul lui Kushar, nu a însemnat nimic pentru mine. Şi totuşi am simţit din nou că ceea ce spunea era: *Te-am aşteptat.*

La o oră după apus, Urscumug a coborât de pe faleza înaltă şi a traversat apa, mergând pe urmele lui Christian. O mişcare sprintenă în pădure a fost primul semn al apropierii sale şi Sorthalan a stins torţa. Luna ajunsese la jumătatea cerului şi plutea sus, deasupra râului, iar în noaptea senină răzbătea strălucirea primelor stele. Probabil că era în jur de ora nouă, întunericul părând şi mai negru din cauza boitei copacilor.

Urscumug a apărut dintre copaci, mergând încet, scoţând un fornăit ciudat în seara nemişcată. Am privit de la loc ferit cum marele mistreţ s-a oprit la marginea apei şi s-a aplecat ca să ia de jos corpul moale şi zdrobit al unuia dintre Ulii. Cu ajutorul colţilor, a despicat cadavrul şi s-a lăsat pe vine într-un fel ciudat de omenesc, sorbind măruntaiele moi ale mitagoului mort. Apoi a azvârlit leşul

în râu şi, mârâind din străfundul fiinţei sale, s-a uitat de-a lungul malului. O clipă nesfârşită, privirea lui scânteietoare s-a oprit asupra noastră, dar cu siguranţă nu putea să vadă nimic în acea beznă.

Şi totuşi, masca albă a feţei umane părea să strălucească sub clarul lunii şi jur că buzele i se deschideau pentru a rosti ceva neauzit, ca şi când spiritul tatălui meu ar fi vorbit încet şi ar fi zâmbit în tot acest timp.

După aceea bestia s-a ridicat în picioare şi a intrat în apă, ridicând braţele uriaşe până la nivelul umerilor, ţinând suliţa noduroasă puţin deasupra capului. Coamele de spini pe care le purta s-au agăţat în copacii de pe celălalt mal, dar în afara unui mormăit sau două, alt sunet nu s-a auzit din partea lui Urscumug, doar că, peste aproximativ o oră, din pădure s-au prăvălit zgomotos pietre, care au plescăit uşor în râu.

Pe râu, barca tresălta tumultuos, prinsă de curent şi smucind de odgon. Am aruncat o privire înăuntrul ei. Era un model simplu şi totuşi elegant; avea un pescaj îngust, dar era loc destul pentru ca vreo douăzeci de oameni să stea ghemuiţi sub copertinele de piele care puteau fi întinse ca să apere de ploaie ambarcaţiunea. O velă, simplu arborată, o putea ajuta să meargă după vânt, dar era prevăzută cu furcheţi rudimentari şi patru vâsle pentru cazul în care ajungea pe ape mai liniştite.

Figurinele au fost cele care mi-au atras din nou atenţia, garguiele cioplite la pupa şi la prora. Trezeau în mine fiori de recunoaştere şi oroare, atingeau o parte din memoria mea rasială pe care o suprimasem deja demult. Cu chipuri albe, cu ochi înguşti, cu buze umflate, statuetele erau o formă de artă în sine, de nerecunoscut şi totuşi obsedante.

Sorthalan a săpat o groapă pentru foc şi a scăpărat scântei în nişte vreascuri cu un amnar făurit de el însuşi. A prăjit apoi doi porumbei şi un sitar, însă orătăniile aveau prea puţină carne pe oase ca să-mi potolească mie foamea, darămite să ne-o potolească tuturor.

Măcar de data aceasta nu am început inutilul ritual al comunicării lipsite de înţelegere reciprocă. Sorthalan a mâncat în tăcere, stând cu ochii pe mine, dar parcă mai preocupat de propriile-i gânduri. Eu am fost cel care a încercat să comunice. Am arătat în direcţia mitagoului primordial şi am spus:

— Urscumug.

Sorthalan a ridicat din umeri.

— Urshucum.

Aproape acelaşi nume pe care îl folosise Kushar.

Am încercat altceva. Folosindu-mi degetele pentru a descrie mişcarea, am spus:

— Îl urmăresc pe *uth guerig.* Îl ştii?

Sorthalan a mestecat uitându-se la mine, apoi şi-a lins unsoarea de pasăre de pe două degete. S-a întins şi a folosit aceleaşi două degete lipicioase pentru a-mi strânge buzele laolaltă.

Orice ar fi spus el acolo, a însemnat „Taci şi mănâncă”.

Asta am şi făcut.

După estimarea mea, Sorthalan era un om pe la cincizeci de ani. Avea multe riduri şi, cu toate acestea, părul lui era încă destul de negru. Purta straie simple, o cămaşă de pânză şi o vestă de piele striată, ce părea să fie foarte utilă. Pantalonii lui erau lungi şi legaţi cu fâşii de pânză. În chip de încălţări avea bucăţi cusute de piele. Trebuie spus că lăsa impresia unui om fără culoare, întrucât toate aceste materiale aveau o tentă maronie monotonă. Toate, mai puţin colierul de oase colorate pe care îl purta la gât. Lăsase la bord casca împodobită cu desene complicate, dar nu s-a împotrivit când Keeton a adus-o lângă foc şi şi-a plimbat degetele peste scenele de vânătoare şi război frumos pictate pe ea.

De fapt, în scurt timp Keeton şi-a dat seama că desenul de argint pe bronz de pe cască descria însăşi viaţa lui Sorthalan. Începea deasupra punţii ochiului stâng şi se continua într-o scenă relativ fluentă pe deasupra apărătorii pentru obraz. Mai era totuşi loc pentru încă o scenă sau două.

Desenul prezenta ambarcaţiuni pe o mare agitată de furtună; estuarul împădurit al unui râu; o aşezare omenească; siluete înalte şi sinistre; năluci şi foc; şi, într-un final, o barcă solitară cu forma unui om la prora.

Keeton n-a spus nimic, dar era în mod evident impresionat şi mişcat de măiestria cu care fusese realizat desenul.

Sorthalan s-a înfăşurat în mantia sa şi a părut să alunece într-un somn uşor. Keeton a răscolit focul şi a mai pus o bucată de lemn peste tăciunii aprinşi. Era probabil aproape de miezul nopţii şi am încercat amândoi să ne culcăm.

Însă eu am reuşit doar să moţăi în reprize şi, la un moment dat, în crucea nopţii, am devenit conştient de vocea lui Sorthalan care şoptea încet. Am deschis ochii, m-am ridicat în şezut şi l-am văzut stând alături de Keeton (care dormea profund), ţinând o mână pe capul pilotului. Cuvintele erau ca o incantaţie ritualică. Focul ardea mocnit şi eu l-am reaprins. La lumina lui renăscută am văzut că Sorthalan avea faţa asudată. Keeton s-a foit, dar nu s-a trezit. Sorthalan, uitându-se la mine, a dus mâna liberă la buze, iar eu, încrezător, i-am dat ascultare.

După un timp, cuvintele incantatorii rostite încet s-au sfârşit. Sorthalan s-a ridicat în picioare, şi-a dat jos mantia şi s-a dus la apă, aplecându-se ca să-şi spele mâinile şi să îşi stropească faţa. Apoi s-a lăsat pe vine, uitându-se în sus la cerul nopţii şi a ridicat vocea, sunetele şuierătoare şi ezitante ale limbii sale reverberând în beznă. Keeton s-a trezit şi s-a ridicat în capul oaselor, frecându-se la ochi.

— Ce se întâmplă?

— Nu ştiu.

Am privit preţ de câteva minute tot mai nedumeriţi. I-am spus lui Harry Keeton ce îi făcuse Sorthalan, dar el nu s-a arătat nici speriat, nici îngrijorat.

— Ce o fi? a întrebat Keeton.

— Şaman. Magician. Necromant.

— Saxonii îi spuneau *Freya.* Credeam că era un zeu al vikingilor sau aşa ceva.

— Zeul s-a născut din amintirile despre oameni puternici, am sugerat. Poate că o întrupare timpurie a lui Freya a fost vrăjitor.

— Prea complicat, prea devreme, a spus Keeton căscând, după care am reacţionat amândoi, surprinşi de o mişcare în pădurea din spatele nostru. Sorthalan a rămas unde era, încă ghemuit lângă apă, dar tăcut.

Eu şi Keeton ne-am ridicat în picioare şi ne-am uitat în întuneric. Un foşnet crescând anunţa apropierea unei forme vag umane. Aceasta a pregetat, legănându-se puţin în semiîntuneric, cu un contur abia desenat în lumina focului.

— Bună! s-a auzit vocea nesigură şi nu foarte cultivată a unui bărbat. Cuvântul a sunat mai degrabă a „Ună!”

Imediat după acest salut, silueta s-a apropiat şi, în scurt timp, un tânăr a apărut în câmpul nostru vizual. Zăbovea în zona spiritelor, înconjurat de spectrele şi formele fantomatice din alaiul lui Sorthalan, care păreau să-l îmboldească înainte, cu toate că el nu-şi dorea să avanseze. Tot ce am recunoscut în clipa aceea era uniforma sa. Era zdrenţăros şi îi lipsea echipamentul: nu avea nici raniţă, nici armă. Jacheta kaki era descheiată la gât. Pantalonii îi erau largi la mijloc şi îi legase bine de glezne cu moletiere purpurii. Pe mânecile jachetei purta o singură tresă.

Era în mod atât de evident un soldat din armata Marii Britanii din Primul Război Mondial, încât la început am refuzat să mă încred în propriile simţuri. Obişnuit cu o dietă vizuală de forme primitive mânuind arme de fier, unei privelişti aşa de familiare şi inteligibile îmi venea greu să-i dau crezare.

Apoi a vorbit din nou, încă ezitant, rostogolind din abundenţă vocale accentuate cockney[9].

— Pot să mă apropii? Hai, prieteni, e-un frig crâncen aici.

— Vino, a spus Keeton.

---

[9] Accent specific zonei de est a Londrei, asociat în special clasei muncitoare. (n. red.)

— În sfârşit! a zis vesel musafirul nocturn şi a făcut mai mulţi paşi spre noi. Atunci i-am văzut chipul.

În aceleaşi timp i l-a văzut şi Keeton!

Cred că Harry Keeton a tresărit. Eu m-am uitat doar de la unul la celălalt şi am spus:

— O, Doamne!

Keeton s-a dat înapoi din faţa alter-imaginii sale. Infanteristul nu părea să observe asemănarea. A intrat în tabără masându-şi viguros braţele. Când mi-a adresat un zâmbet, am încercat să zâmbesc şi eu, dar, pus în faţa imaginii identice a tovarăşului meu de drum, afişam, probabil, o nesiguranţă vizibilă.

— Mi s-a părut că simt miros de pui.

— Porumbel, am spus. Dar nu mai e.

Infanteristul englez a ridicat din umeri.

— N-ai ce-i face. Mi-e o foame de lup, n-am ce să zic. Nu am echipament cu care să vânez ca lumea. S-a uitat la noi, de la unul la celălalt. Aveţi cumva o mahorcă?

— Scuze, am rostit la unison amândoi.

El a ridicat din umeri.

— N-ai ce-i face, a repetat, apoi s-a luminat. Mă cheamă Billy Frampton. Voi v-aţi pierdut de regiment?

Ne-am prezentat şi noi. Frampton s-a lăsat pe vine lângă focul care ardea cu putere acum. L-am observat pe Sorthalan venind către noi. A dat ocol, pentru a se apropia prin spatele noului sosit. Aparent, Frampton nu îl observase pe şaman. Chipul lui spelb, ochii scânteietori şi chica bălaie de păr ofereau imaginea unui Harry Keeton mai tânăr – şi fără cicatricea de arsură.

— Eu, unu’, mă întorc la camarazi, a spus Frampton. Am eu un al şaselea simţ, ştiţi? L-am avut mereu, chiar şi-n Londra, când eram ţânc. M-am rătăcit în Soho odată, cam pe când aveam vreo patru ani. Da’ tot am ştiut să mă întorc în Mile End. Un bun simţ al orientării. Deci o să vă fie bine, prieteni. Rămâneţi pe lângă mine. Mai bine nici că se poate.

Vorbea încruntându-se şi uitându-se agitat spre râu. În clipa următoare şi-a întors ochii spre mine şi în ei avea o

expresie întrucâtva bezmetică, o nesiguranţă aproape panicată.

— Mersi, Billy, am spus. Noi mergem spre interior. Urcăm pe celălalt versant.

— Spune-mi Spud. Toţi camarazii-mi spune Spud.

Keeton a expirat zgomotos şi s-a cutremurat. Cei doi au schimbat o privire lungă şi Keeton a şoptit:

— Spud Frampton. Am fost la şcoală cu el. Dar acesta nu-i el. Era gras şi tuciuriu…

— Spud Frampton, ăsta-s eu, a spus musafirul nostru şi a zâmbit. Rămâneţi cu mine, prieteni. O să ne-ntoarcem la camarazi. Încep să cunosc pădurea asta ca pe interiorul vechiului pub Cockney Pride.

Era şi el un alt mitago, desigur. Cât a vorbit nu mi-am dezlipit ochii de la el. Se uita încontinuu în jur: părea a fi stăpânit de o profundă şi tot mai adâncă stare de nelinişte. Ceva nu era în ordine, iar el o ştia. Existenţa lui nu era firească. În măsura în care un mitago putea fi numit prezenţă naturală a pădurii, Spud Frampton era *nenatural.* Intuiam de ce şi i-am comunicat lui Keeton teoria mea în şoaptă, în timp ce Spud se holba la foc şi repeta întruna, pe un ton tot mai plat:

— Rămâneţi cu mine, prieteni.

— Sorthalan l-a creat pe baza informaţiilor din mintea ta.

— În timp ce eu dormeam…

Chiar aşa. Sorthalan nu avea acelaşi talent ca micuţa Kushar, astfel că făcuse apel la memoria rasială înmagazinată de Harry Keeton şi găsise cea mai recentă formă-mitago de acolo. Prin farmec, ori printr-o putere psihică proprie lui, necromantul formase mitagoul în răstimp de aproximativ o oră şi îl adusese în tabără. Îi atribuise trăsăturile lui Keeton şi îl botezase cu un nume extras dintr-o amintire legată de zilele de şcoală. Prin intermediul lui Spud Frampton, magicianul din Epoca Bronzului avea să ne vorbească.

Keeton a spus:

— Îl *cunosc,* atunci. Da. Tata a vorbit despre el. Sau

despre *ei.* Sam Crater-de-Obuz era unul. Şi mi-a spus multe poveşti despre un caporal englez – Harry Focul-Iadului, aşa îl numise. Toate vorbeau despre întoarcerea acasă. Harry Focul-Iadului era caporalul care intra prin ceaţă în craterul de obuz după tine, unde stăteai complet năuc şi confuz, şi cum-necum, te ducea acasă. Harry Focul-Iadului proceda însă cu stil. A dus un grup de soldaţi rătăciţi din Somme, în Franţa, direct în curticica lor de pe insulele Scoţiei. „Ei, fir-aş al naibii, prieteni, mi se *părea* mie că mă dor picioarele...”

Keeton a rânjit.

— Genul ăsta de poveste.

— Întrupări mitago atât de recente... am spus încet. Eram bulversat. Dar îmi puteam imagina lesne cum ororile şi dezorientarea din tranşeele Flandrei puteau da formă, în disperare de cauză, unei apariţii animate a „speranţei”, o figură care putea conduce, putea reda încredere şi putea insufla din nou curaj soldaţilor îngroziţi şi rătăciţi.

Şi totuşi, uitându-mă la noul venit, la acel erou creat pe fugă, nu vedeam decât dezorientare şi confuzie. Fusese creat cu un scop, iar acela era limbajul, nu mitul.

Sorthalan s-a apropiat şi s-a lăsat pe vine, odihnindu-şi uşor o mână pe umărul soldatului. Frampton a tresărit puţin, apoi s-a uitat în sus la mine.

— Se bucură că ai găsit curajul de-a veni.

— Cine? am întrebat, încruntându-mă, după care am înţeles ce se petrecea. Buzele lui Sorthalan se mişcau, dar nu ieşea niciun sunet. În timp ce el vorbea pe muteşte, Frampton traducea cu voce tare, accentul lui cockney sunând ciudat suprapus legendei căreia îi dădea glas. A reprodus în cuvinte povestea prezentată în imagini pe casca lui Sorthalan.

— Numele lui e Sorthalan, ceea ce înseamnă „primul luntraş”. De pământul poporului lui Sorthalan se apropia o furtună mare. Acel pământ e foarte departe de acesta. Furtuna era aceea a unei noi magii şi a unor zei noi. Pământul însuşi înlătura poporul lui Sorthalan. La vremea aceea, Sorthalan era încă o nălucă în vintrele unui bătrân

preot, Mithan. Mithan întrezărea norii negri din viitor, dar nu avea cine să conducă triburile peste pământ şi către mare, spre insulele împădurite de dincolo de apă. Mithan era prea bătrân ca nălucile sale să dea formă unor embrioni în pântecele femeilor.

A găsit un bolovan mare pe suprafaţa căruia apa săpase un făgaş. Şi-a aşezat năluca în stâncă, iar stânca pe o culme înaltă. Stânca a crescut timp de două anotimpuri, apoi Mithan a împins-o de pe culme. Stânca s-a spart şi înlăuntrul ei s-a ivit un prunc ghemuit. Astfel s-a născut Sorthalan.

Mithan a hrănit copilul cu ierburi tainice de pe câmpuri şi din pădure. Când a ajuns la vârsta bărbăţiei, Sorthalan s-a întors din sălbăticie la triburi şi a strâns familii din fiecare în parte. Fiecare familie a construit o barcă, după care le-au purtat pe toate, cu căruţa, până la marea cea sură.

Primul luntraş i-a condus peste mare şi de-a lungul coastei insulei, cercetând falezele şi pădurile întunecate şi estuarele râurilor, în căutarea unui loc de acostare. A găsit mlaştini pline de stuf, unde înotau gâşte sălbatice şi lişiţe. Au pătruns pe insulă printr-o sută de canale şi, în scurt timp, au descoperit o albie de râu mai adâncă, ducând spre interior, trecând printre dealuri împădurite şi defileuri cu versanţi abrupţi.

Una câte una, bărcile au tras la ţărm şi familiile s-au îndepărtat de râu pentru a-şi forma triburi. Unii au supravieţuit, alţii – nu. Era o călătorie în locurile întunecate şi fantomatice ale lumii, o călătorie mai cumplită ca orice altă călătorie care fusese întreprinsă vreodată. Pământul era locuit şi acei băştinaşi ascunşi i-au atacat pe intruşi cu pietre şi suliţe. Au chemat în ajutor forţele pământului, forţele râului şi spiritele care unificau întreaga natură şi le-au trimis împotriva intruşilor.

Dar Sorthalan fusese iniţiat cum se cuvine de vechiul preot. El a sorbit în corpul său spiritele malefice şi le-a ţinut în frâu.

În scurt timp, doar primul luntraş a mai rămas pe râu, şi

el a pornit pe ape către miazănoapte, însoţit de nălucile locului. Umblă mereu pe râuri, aşteptând chemarea triburilor sale, şi e întotdeauna gata să sară în ajutor, laolaltă cu suita lui de forţe ancestrale.

Sorthalan, prin intermediul omului care îi slujea ca mediu, ne povestise propria-i legendă. Acesta era, mai mult ca orice, semnul puterii acelui om. Şi totuşi puterile lui erau limitate; nu putea înfăptui ceea ce Kushar putuse. Şi el părea că mă aşteptase, precum *shamiga,* cavalerul şi familia de saxoni.

— De ce se bucură că am venit? am întrebat.

Acum a fost rândul lui Frampton să rostească pe muteşte cuvintele, iar o clipă mai târziu a spus cu voce tare:

— Străinul trebuie nimicit. Este un lucru nefiresc. Distruge pădurea.

— Tu pari a avea forţa necesară pentru a nimic orice om, am spus. Sorthalan a zâmbit şi a clătinat din cap, răspunzând în felul lui cockney.

— Legenda spune limpede: fratele este cel care-l ucide pe Străin – sau este ucis de către el. Numai Fratele.

Legenda spunea limpede? Măcar aceste cuvinte îmi confirmau bănuiala din ce în ce mai pronunţată. Devenisem eu însumi parte din legendă. Christian şi fratele lui, Străinul şi Fratele, executând roluri trasate de-un mit, poate încă de la începuturile timpului.

— Mă aşteptai, am zis.

— Tărâmul te aştepta, a spus Sorthalan. Eu nu eram convins că tu eşti Fratele, dar am văzut ce efect avea asupra ta frunza de stejar. Am început să-mi doresc să fie aşa.

— Am fost aşteptat.

— Da.

— Pentru a-mi duce la îndeplinire rolul dintr-o legendă.

— Pentru a face ceea ce trebuie făcut. Pentru a-l înlătura pe Străin de pe tărâm. Pentru a-i lua viaţa. Pentru a opri distrugerea.

— Poate un simplu om să fie aşa puternic?

Sorthalan a râs, cu toate că expresia feţei i-a rămas solemnă, spunând:

— Străinul nu este simplu şi nu este niciun om simplu. Locul lui nu este…

— Şi nici al meu…

— Dar tu eşti *Fratele.* Tu eşti latura luminoasă a Străinului. Întunericul e cel care distruge. A ajuns foarte departe de când paznicul a fost ademenit la marginea pădurii.

— Care paznic?

— Urshucum. Urshuca au fost cei mai bătrâni dintre Străini, dar ei s-au apropiat de pământ. Urshucumul pe care l-ai văzut tu a păzit dintotdeauna trecerea spre vale a îmblânzitorilor flăcării, dar a fost chemat la lizieră. Dincolo de această pădure sălăşluieşte o uriaşă magie. O voce a chemat. Paznicul s-a dus şi inima tărâmului a rămas descoperită. Străinul se înfruptă din această inimă. Numai Fratele poate să îl oprească.

— Sau să fie ucis de el.

Sorthalan nu a avut nimic de obiectat. Ochii lui gri pătrunzători mă priveau mijiţi, ca şi când încă ar mai fi căutat semne care să-i spună că eu eram cel ce trebuia să îmbrace rolul dictat de mit.

Am spus:

— Dar cum e posibil ca Urshucum să fi păzit mereu aceşti… (cum le spusese el?)… îmblânzitori ai flăcării. Tatăl meu l-a *creat* pe Urshucum. De aici – mi-am atins tâmpla. Din mintea sa. Aşa cum tu însuţi l-ai creat pe acest om.

Spud Frampton nu a reacţionat în vreun fel care să ne dea de înţeles că pricepea cuvintele mele nemiloase. S-a uitat la mine cu tristeţe, după care a vorbit aşa cum i-a dictat necromantul.

— Tatăl tău doar l-a chemat pe paznic. Tot ceea ce se află pe tărâm a fost dintotdeauna aici. Urshucum a fost chemat la marginea tărâmului şi schimbat aşa cum Sion o mai făcuse înainte.

Asta nu avea nicio logică pentru mine.

— Cine este Sion?

— Un mare lord. Un şaman. Lordul Puterii. El controla anotimpurile, astfel încât primăvara să urmeze verii, apoi vara să urmeze primăverii. El putea da oamenilor puterea de a zbura precum vânturelele.

— Şi el i-a *schimbat* pe urshuca?

— Au fost zece lorzi mai puţin însemnaţi, a spus Sorthalan. Toţi se temeau de puterile în creştere ale lui Sion, aşa că l-au atacat. Au fost însă înfrânţi. Sion s-a folosit de magie ca să-i transforme în bestiile pădurii. I-a trimis în exil, într-un ţinut în care cea mai lungă iarnă tocmai se încheia. Ţinutul acela era locul de aici, care odinioară a fost îngropat sub gheaţă. Gheaţa s-a topit şi pădurea s-a întors, iar urshuca au devenit paznicii acelei păduri. Sion îi făcuse aproape nemuritori. Asemenea arborilor, urshuca creşteau, dar nu se ofileau. Fiecare s-a dus la un râu sau într-o vale şi şi-a construit un castel din care să apere intrarea în pădurea proaspăt crescută. Au ajuns legaţi de pământ şi s-au împrietenit cu cei care au venit să se aşeze şi să vâneze şi să trăiască din roadele acelui pământ.

Am pus întrebarea cea mai evidentă.

— Dacă urshuca erau prieteni ai oamenilor, acesta de ce este aşa violent? Îl vânează pe fratele meu; pe mine m-ar ucide fără să mai stea pe gânduri.

Sorthalan a aprobat din cap şi buzele lui Frampton abia s-au mişcat când vorbele creatorului său i-au ieşit din gură.

— A venit un popor care avea cu el îmblânzitori ai flăcării. Îmblânzitorii flăcării puteau controla focul. Ei puteau face focul să coboare din cer. Puteau îndrepta degetele către răsărit şi dintr-acolo să ţâşnească flacăra. Puteau scuipa în foc şi acesta să devină un tăciune luminos. Îmblânzitorii flăcării au venit şi au început să ardă pădurea. Urshuca li s-au opus cu violenţă.

Comunicarea s-a întrerupt pentru un minut, timp în care Sorthalan s-a ridicat în picioare, s-a întors cu spatele la noi şi a urinat formidabil în noapte.

— În seara când a venit Christian, îl însoţeau oameni care controlau focul, a şoptit Keeton.

Nu uitasem de ei. Le spusesem neolitici. Păreau cei mai primitivi din alaiul lui Christian, însă, după toate aparenţele, deţineau control mental asupra focului şi chiar a fiecărei flăcări în parte.

Îmi puteam imagina clar baza istorică simplă de la care porniseră legendele lui Urscumug şi a îmblânzitorilor flăcării. Aveam imaginea unui timp când Epoca de Gheaţă se afla într-un declin rapid. Gheaţa avansase până în centrul Angliei. De-a lungul secolelor, pe măsură ce gheaţa se retrăgea, clima se răcise, pământul din văi devenise mlăştinos şi periculos, iar pantele – sterpe şi îngheţate. Apăruseră pinii, o pădure rară de conifere prefigurând marile păduri bavareze din vremurile noastre. Apoi începuseră să prindă rădăcină primele foioase, ulmii, porumbarii, alunii, urmaţi de tei, stejari şi frasini, împingând pădurea de conifere către nord, creând pătura verde de pădure verde deasă care a supravieţuit în parte până în prezent.

În spaţiile întunecate şi goale de sub bolta pădurii, mistreţii, urşii şi lupii alergau, căprioarele păşteau în poieniţe, ieşind uneori pe culmile mai înalte, acolo unde pădurea se rărea şi unde mărăcinii şi murii formau crânguri luminoase.

Dar animalele omeneşti se întorseseră în pădurea verde, mergând spre nord către zona rece. Şi începuseră să defrişeze pădurea. Folosiseră focul. Ce îndemânare trebuia să presupună aprinderea unui foc, controlarea lui şi eliberarea unei zone pentru construirea unei aşezări. Şi ce îndemânare şi mai mare trebuia să fi fost să te opui reintrării în drepturi a pădurii.

Probabil că se purtase o luptă crâncenă pentru supravieţuire. Pădurea era deznădăjduită şi ferm hotărâtă să îşi menţină dominaţia asupra terenului. Omul şi focul pe care îl aducea deciseseră că asta nu se va întâmpla. Bestiile din acea pădure primordială deveniseră forţe malefice, zei întunecaţi; pădurea însăşi părea că ripostase,

creând năluci şi duhuri rele pe care să le trimită împotriva invadatorului uman. Poveşti despre Urscumug, gardianul pădurii, fuseseră asociate cu teama de străini, noii invadatori, care vorbeau alte limbi, care aduceau alte deprinderi.

Străinii.

Şi, mai târziu, oamenii care folosiseră focul fuseseră aproape zeificaţi drept „îmblânzitorii flăcării”.

— Care e finalul legendei Străinului? l-am întrebat pe Sorthalan când acesta şi-a reluat locul. El a ridicat din umeri, un gest foarte modem, şi şi-a tras mantia grea peste piept, legându-i şireturile aspre. Părea obosit.

— Fiecare Străin este diferit, a spus. Fratele va veni să dea piept cu el. Rezultatul nu poate fi ştiut. Nu încredinţarea că vei izbândi este cea care ne face să te primim cu braţele deschise pe tărâm, ci *nădejdea* reuşitei. Fără tine, tărâmul se va ofili ca o floare tăiată.

— Vorbeşte-mi despre fată, atunci, l-am îndemnat.

Sorthalan era în mod evident foarte obosit. Pe de altă parte, nici Keeton nu avea astâmpăr şi căsca întruna. Numai infanteristul părea alert şi treaz, dar privirea lui era fixată într-un punct din zare şi îndărătul ochilor săi nu era nimic, cu excepţia prezenţei diriguitoare a şamanului.

— Care fată?

— Guiwenneth.

Sorthalan a ridicat iarăşi din umeri şi a clătinat capul.

— Numele nu-mi spune nimic.

Cum o numise oare Kushar? Mi-am consultat notiţele.

Sorthalan a clătinat iarăşi din cap.

— Fata născută prin iubire din ură, l-am ajutat şi de data aceasta necromantul a înţeles.

S-a înclinat spre mine şi mi-a pus o mână pe genunchi, spunând ceva în limba lui şi uitându-se la mine întrebător. Ca şi când şi-ar fi amintit ceva, a lăsat puţin capul pe-o parte, spre infanteristul, a cărui privire s-a ascuţit.

— Fata este cu Străinul.

— Ştiu, am spus şi am completat: Acesta e motivul pentru care îl urmăresc. O vreau înapoi.

— Fata este fericită cu el.
— Ba nu e.
— Fata e a lui.
— Nu accept asta. A furat-o de la mine…
Sorthalan s-a arătat surprins. Am continuat.
— A furat-o de la mine şi am de gând să o iau înapoi.
— Viaţa ei în afara tărâmului nu există, a spus Sorthalan.
— Eu cred că există. O viaţă cu mine. Ea a ales această viaţă şi Christian a acţionat împotriva alegerii ei. Nu am de gând să o fac să fie a mea, ca pe un obiect. Eu o iubesc, pur şi simplu. Şi ea mă iubeşte pe mine, de lucrul acesta sunt sigur. M-am aplecat mai aproape. Îi cunoşti povestea?
Sorthalan s-a întors, căzut pe gânduri, evident deranjat de revelaţiile mele.
Am insistat:
— A fost crescută de prietenii tatălui ei. A învăţat căile pădurii şi ale magiei, şi a fost deprinsă cu armele. Am dreptate? A fost ţinută până a devenit femeie, păzită de vânătorii nopţii. S-a îndrăgostit pentru prima dată şi vânătorii nopţii au adus-o înapoi pe pământul tatălui ei, în valea unde era el îngropat. Asta ştiu. Fantoma tatălui ei a legat-o de Zeul Încornorat. Asta ştiu. Dar ce s-a întâmplat după aceea? Ce s-a întâmplat cu cel care o iubea?
S-a întâmplat, apoi, ca ea să se îndrăgostească de fiul unei căpetenii care era hotărât să o aibă. Cuvintele din jurnal erau puternice şi limpezi în mintea mea. Dar era această versiune prea recentă pentru ca Sorthalan să-i cunoască amănuntele?
Deodată, Sorthalan s-a întors spre mine. Ochii îi scăpărau. Părea să zâmbească prin barbă. Era emoţionat în mod clar.
— Nimic nu s-a întâmplat până ce se întâmplă, a spus el prin intermediul lui Frampton. Eu nu înţelesesem rostul fetei. Acum îl înţeleg. Sarcina e mai uşoară, Frate!
— Cum?
— Datorită a ceea ce este ea, a spus Sorthalan. A fost subjugată de Străin, dar acum se află dincolo de râu. Nu va

rămâne cu el. Va găsi puterea de-a scăpa…

— Şi de-a se întoarce la marginea pădurii!

— Nu, a spus Sorthalan, clătinând din cap în timp ce Frampton vorbea. Se va duce în vale. Se va duce la lespedea albă, la locul unde e îngropat tatăl ei. Va şti că aceasta este singura ei nădejde de scăpare.

— Dar nu va şti cum să ajungă acolo!

În jurnalul său, tata făcuse referire la „tristeţea” lui Guiwenneth trezită de faptul că nu putea găsi valea care răsufla.

— Va fugi către foc, a zis Sorthalan. Valea duce la locul unde arde focul. Ai încredere în ce spun, Frate. Odată ajunsă dincolo de râu, e mai aproape de tatăl ei decât a fost vreodată. Va găsi drumul. Trebuie să fii acolo ca să o întâmpini – şi ca să îl înfrunţi pe urmăritorul ei!

— Dar ce *s-a întâmplat* după acea înfruntare? Poveştile trebuie să spună…!

Sorthalan a râs şi, apucându-mă de umeri, m-a scuturat.

— În anii ce vor veni ele vor spune *totul.* Pe moment, povestea e neterminată.

Am rămas năucit. Harry Keeton clătina din cap într-un fel neîncrezător. Apoi Sorthalan s-a gândit la altceva. Privirea lui a trecut pe lângă mine şi mi-a dat drumul din strânsoarea sa puternică. Frampton a vorbit în numele lui:

— Cei trei care urmează vor trebui părăsiţi.

— Cei trei care urmează?

— Străinul şi-a adunat o ceată de oameni în timp ce pustia tărâmul. La fel şi Fratele. Dar dacă fata se duce în vale, este o cale mai bună ca tu să o întâlneşti, iar cei trei trebuie părăsiţi o vreme.

A trecut pe lângă mine şi a strigat în întuneric. Keeton s-a ridicat în picioare, temător şi bulversat. Sorthalan a vorbit în limba sa şi duhurile s-au adunat în jurul nostru, formând un văl luminos şi unduitor.

Cele trei siluete au ieşit din întunecimea nopţii în strălucirea duhurilor naturii. Păşeau nesigur. Primul a venit cavalerul, apoi călăreţul. În urma lor, cu sabia şi scutul atârnând pe lângă corp, a venit forma cadaverică a

omului din mormântul de piatră. Se ţinea la distanţă de cei doi, o înfricoşătoare creatură de mit, născută mai mult din groază decât din speranţă.

— Îi vei întâlni din nou altădată, mi-a spus Sorthalan.

Mă tot gândeam că nici măcar nu îi auzisem când coborâseră de pe versant! Deci senzaţia că eram urmărit se născuse dintr-un fapt real şi nu dintr-o teamă iraţională.

Orice s-ar fi petrecut între şaman şi războinici, cei trei bărbaţi care probabil că m-ar fi însoţit într-o altă poveste s-au retras în pădurea tristă şi au dispărut din ochii mei.

Conştiinţa lui Billy Frampton s-a întors pentru scurt timp la mitagoul care şedea cu noi. Ochii infanteristului s-au luminat puţin şi omul a zâmbit.

— Ar trebui să tragem oleacă oblonul, prieteni. Mâine ne aşteaptă un drum lung înapoi spre front. Un pui de somn ne-ar prinde tare bine.

— Ne vei putea conduce tu? şi-a întrebat Keeton alterimaginea. Ne poţi conduce la valea lespezii albe?

Privirea lui Frampton era complet goală.

— Ei, drăcie, frate! Ce spui acolo? O să fiu fericit până la cer şi-napoi numa' să mă întorc într-o tranşee şi la un blid bun de potol…

Vorbise încruntat, tremurând, uitându-se în jur. Vălul de nesiguranţă i s-a aşternut peste chip şi a început să tremure violent.

— Asta nu-i bine… a şoptit, uitându-se la noi, de la unul la celălalt.

— Ce nu e bine? am întrebat.

— Tot locul ăsta. Cred că visez. Nu aud foc de arme. Nu mă simt cum trebuie.

Şi-a frecat obrajii şi bărbia cu degetele, ca un om îngheţat care încearcă să se încălzească.

— Asta pur şi simplu nu-i bine, a repetat şi a ridicat ochii spre cerul nopţii, spre frunzele suflate de adierea vântului. Mi s-a părut că-i sclipeau lacrimi în ochi. A zâmbit.

— Poate c-am să mă ciupesc.

— Poate că visez. O să mă trezesc peste puţin. Asta-i. O

să mă trezesc şi totul o să fie iar bine.

Şi cu asta a tras de mantia lui Sorthalan şi s-a încovrigat lângă şaman ca un copil, lăsându-se furat de somn.

Cât despre mine, am reuşit să dorm şi eu puţin. La fel şi Keeton, cred. Am fost treziţi brusc, cândva înaintea zorilor. Malul râului începea să fie tot mai vizibil pe măsură ce se apropia ziua.

Ceea ce ne trezise fusese o detunătură de armă venind din depărtare.

Sorthalan, strâns în mantia sa, ne privea cu ochii mijiţi, pe sub pleoapele ude de rouă. Chipul îi era şi acum lipsit de expresie. Nu era nici urmă de Billy Frampton.

— O împuşcătură, a spus Keeton.

— Da. Am auzit-o.

— Pistolul meu…

Ne-am uitat înapoi spre locul în care ne atacaseră Uliii, apoi am ieşit de sub cuverturile subţiri. Înfriguraţi şi înţepeniţi de la pământul tare, am fugit împreună de-a lungul malului.

Keeton l-a văzut şi m-a strigat. Ne-am oprit lângă copac şi ne-am uitat la pistolul lui, care era agăţat într-o creangă subţire. Atingându-l uşor, Keeton i-a mirosit ţeava şi a confirmat că tocmai fusese folosit.

— Probabil că l-a lăsat aşa ca să nu-l tragă după el în râu, a spus Keeton.

Ne-am întors şi ne-am uitat la apele curgătoare, dar nu era nici urmă de sânge ori de infanterist.

— Ştia, a spus Keeton. Ştia ce este. Ştia că nu avea o viaţă reală. Şi-a curmat-o în singurul mod onorabil.

Poate că visez. Asta-i. O să mă trezesc şi totul o să fie iar bine.

Nu ştiu exact de ce, dar pentru o vreme m-am simţit extrem de trist şi absolut iraţional de supărat pe Sorthalan, care mi se părea că dăduse fiinţă unui om doar pentru a-l folosi şi a se lepăda de el. Adevărul, desigur, era că Billy Frampton nu fusese mai real ca nălucile care adăstau printre frunze, în jurul taberei noastre.

Valea

Am avut totuşi puţin timp la dispoziţie ca să deplângem moartea lui Frampton. Când ne-am întors în tabără, Sorthalan făcuse deja sul pieile şi era pe puntea micii sale bărci, pregătindu-se să ridice ancora.

Mi-am cules raniţa şi suliţa şi i-am făcut semn din mână luntraşului, venindu-mi greu să zâmbesc.

Dar o mână mi-a dat brânci din spate şi m-am împleticit către râu. Keeton fusese şi el împins la fel spre barcă, iar Sorthalan ne-a strigat un cuvânt, poftindu-ne să sărim la bord.

În jurul nostru, duhurile erau ca o adiere perpetuă şi degetele care îmi atingeau faţa şi gâtul erau deopotrivă deranjante şi reconfortante. Sorthalan a întins mâna ca să ne ajute să urcăm şi noi ne-am aşezat ghemuit pe scaunele aspre din mijlocul ambarcaţiunii. Pe tot interiorul copastiei fuseseră pictate sau cioplite, ori doar schiţate, simboluri şi feţe – probabil semnele familiilor care navigaseră cu primul luntraş. La prora, uitându-se mijit spre noi, era faţa schimonosită a unui urs cu ochi oblici şi două cioturi de coarne sugerând mai degrabă o combinaţie de figuri divine decât un simplu urs.

Deodată, vela a fâlfâit tare şi s-a desfăşurat. Sorthalan a mers pe puntea bărcii, legând capelajul. Vasul s-a clătinat o dată, s-a răsucit şi a pornit în aval. Vela s-a umflat şi s-a întins, parâmele au pârâit şi au plesnit, iar barca s-a înclinat mult. Sorthalan stătea la cârma lungă, cu mantia înfăşurată în jurul corpului, cu privirea fixată acum spre defileul adânc din faţa noastră. O ploaie fină s-a ridicat de pe suprafaţa apei şi ne-a răcorit pielea. Soarele era jos şi umbra versanţilor înalţi încă se proiecta peste râul învolburat. Duhurile pluteau printre copaci şi peste apă înaintea noastră, făcând râul să lucească într-o lumină stranie.

La comanda lui Sorthalan, eu şi Keeton am luat poziţii la diverse posturi de reglare a parâmelor. În scurt timp am

învăţat cum să încordăm şi să lăsăm vela moale pentru a profita din plin de vânturile din zori. Râul făcea curbă şi şerpuia prin prăpastie. Noi pluteam iute pe ape, avansând mai repede decât putea un om să alerge.

S-a făcut mai frig şi eu am apelat, mulţumit, la pelerina de ploaie. Peisajul dimprejur începea să arate semnele schimbării de anotimp, o întunecare a culorii frunzelor, apoi o rărire a lor. S-a transformat într-o pădure răcoroasă de toamnă târzie, într-un defileu sumbru, aparent fără sfârşit. Vârfurile versanţilor erau aşa departe deasupra noastră, încât puţine detalii puteau fi văzute, cu toate că, ridicând în mai multe rânduri ochii mijiţi spre cerul luminos, am văzut mişcare acolo sus. Din când în când, bolovani mari se prăbuşeau greoi şi cu zgomot în râu, în urma noastră, făcând barca să se clatine violent. Sorthalan rânjea doar şi ridica din umeri.

Părea că barca era trasă de un curent din ce în ce mai rapid. Ţâşnea peste praguri, Sorthalan mânuind cu pricepere cârma, eu şi Keeton ţinându-ne de furcheţi cu toată puterea. O dată am ajuns periculos de aproape de pereţii prăpastiei şi doar strângerea în grabă a velei ne-a ajutat să evităm dezastrul.

Pe Sorthalan nu părea să-l tulbure nimic. Duhurile sale erau acum un nor întunecat şi greoi înapoia noastră, la înălţime, însă din când în când un jet sinuos de lumină săgeta în faţă, urcând şerpuit prin pădurea autumnală care flanca defileul.

Încotro ne îndreptam? Încercările de a obţine un răspuns la această întrebare au fost întâmpinate cu un deget ridicat spre platoul de pe latura interioară a râului.

Am ieşit la lumină, apa transformându-se într-o panglică orbitor de sclipitoare. Duhurile s-au îngrămădit înaintea noastră, formând un văl pâclos prin care se filtra lumina soarelui. Înapoi la umbră, am gemut când am văzut o imensă fortăreaţă de piatră ridicându-se de la marginea apei, construită pe toată faţa versantului din dreapta noastră. Era o imagine uimitoare, o serie de turnuri, turnuleţe şi ziduri crenelate, părând că se caţără pe

versant. Sorthalan a condus barca de cealaltă parte a râului şi ne-a făcut semn să ne aplecăm. În scurt timp am înţeles de ce. O ploaie de săgeţi au lovit barca şi s-au scufundat în apă, împrejurul nostru.

Când am ajuns dincolo de raza de tragere am fost instruit să scot săgeţile de lemn din exteriorul carenei, o treabă mai dificilă decât pare.

Am văzut şi alte lucruri pe zidurile râpei, cea mai notabilă fiind o siluetă uriaşă de metal ruginit având forma unui om.

— Talos[10]! a zis Keeton pe când pluteam iute pe lângă acel loc, vântul smucind zgomotos vela. Uriaşa maşinărie de metal, înaltă de treizeci de metri sau mai bine, era prăbuşită peste stânci, parţial acoperită de copaci. Un braţ era întins peste râu şi am trecut prin umbra unei mâini gigantice, aproape aşteptându-ne să cadă brusc şi să ne apuce. Dar acel Talos era mort şi noi ne-am putut îndepărta de chipul lui trist şi orb.

Un val puternic de nelinişte m-a făcut să întreb de mai multe ori în engleză:

— *Unde* naiba mergem, Sorthalan?

Christian, de-acum, era la depărtare de kilometri întregi, de zile întregi.

Râul părea să cotească pe după platou. Făcuserăm deja mulţi kilometri şi ziua aproape ajunsese la capăt. Şi, într-adevăr, Sorthalan a tras deodată barca la mal, a legat-o şi a ridicat tabăra. Era o seară răcoroasă, amintind din plin de iarnă. Ne-am adunat lângă foc şi am petrecut mai multe ore în tăcere, după care ne-am ghemuit şi am adormit.

Ziua următoare a fost la fel, un drum înfiorător pe ape puţin adânci, presărate cu bolovani, coborând peste praguri nesfârşite, dând ocol unor enorme bulboane, unde peşti incredibil de mari, cu spinări argintii, săreau la noi.

Încă o zi de mers pe ape, încă o zi de privit ruine, forme şi semne ale activităţii primitive pe versanţii din jur. La un moment dat, am trecut pe lângă o comunitate a

---

[10] În mitologia greacă, un om uriaş de bronz care o proteja pe Europa de cei care doreau să o răpească. (n. red.)

cavernelor. Copacii pitici fuseseră tăiaţi, lăsând să se vadă peretele de piatră în care erau săpate aproape douăzeci de peşteri. Trecerea noastră a fost supraveghează de la înălţime de diverse chipuri, dar în afară de asta nu am putut desluşi nimic.

În a treia zi, Sorthalan a scos un strigăt de bucurie şi a arătat înainte. Am aruncat o privire peste marginea ambarcaţiunii, mijind ochii în calea soarelui puternic, şi am văzut că râul era traversat de un pod înalt şi dărăpănat, care se întindea de pe vârful unui versant până pe vârful celuilalt.

Sorthalan a condus barca până la mal, a adunat vela şi a lăsat mica ambarcaţiune în voia curentului, până ce a ajuns sub uriaşul edificiu de piatră. Pe deasupra noastră a trecut o umbră mare. Imensitatea acelui pod îţi tăia răsuflarea. Pe întindea lui fuseseră dăltuite chipuri bizare şi forme de animale. Stâlpii de susţinere erau săpaţi direct în versant. Întregul pod era căzut în paragină şi chiar în clipa în care noi coboram pe uscat, un bolovan mare, de două ori mai înalt decât mine, s-a desprins cu zgomot din arcada de sus şi s-a rostogolit în linişte, înfricoşător, până la apă, provocând o împroşcătură care aproape că ne-a împotmolit pe toţi trei.

Am început aproape imediat urcuşul. Ceea ce părea la început o mare provocare, s-a dovedit a fi mult mai uşor, întrucât aveam multe locuri de unde să ne agăţăm cu mâinile şi puteam să ne proptim picioarele în stâlpii de susţinere cioplіţi cu neîndemânare. Siluetele subţiratice din alaiul lui Sorthalan erau clar vizibile în jurul nostru şi am înţeles curând că ele chiar *ne ajutau,* căci raniţa şi suliţa mea păreau mai uşoare decât mă aşteptam să fie.

Brusc, am simţit din nou întreaga greutate a raniţei. Keeton a gemut şi el. Era agăţat într-un echilibru precar de stâlpul vertical, la trei sute de metri sau mai mult deasupra râului, şi a rămas dintr-o dată fără niciun sprijin. Sorthalan continua să urce, strigându-ne ceva în vechea lui limbă.

Am riscat să arunc o singură privire în jos. Barca era aşa

de mică şi râul aşa de departe, că stomacul mi-a cedat şi am gemut cu voce tare.

— Ţine-te bine, a strigat Keeton; am ridicat privirea şi zâmbetul lui larg m-a liniştit.

— Duhurile ne ajutau, am spus, opintindu-mă în sus după el.

— Sunt legate de barcă, a zis el. Au o limită de distanţă pe care se pot mişca, fără îndoială. Nu contează. Aproape am ajuns. Mai avem doar vreun kilometru…

Ultimii două sute de metri i-am urcat pe faţa verticală a podului însuşi. Vântul mă smucea în toate părţile, ca şi când nişte mâini invizibile m-ar fi tras de raniţă, încercând să mă desprindă de pe acea enormă structură. Ne-am căţărat peste una dintre feţele rânjite ale garguielor, folosindu-ne de nările, ochii şi buzele lui ca să avansăm. În cele din urmă, am simţit mâinile puternice ale lui Sorthalan apucându-mă de braţe şi trăgându-mă la loc sigur.

Am mers în pas alert până pe platou, peste poarta năruită a podului şi printre copacii de dincolo de ea. Terenul începea să urce, apoi să coboare, şi noi am ajuns pe o colină stâncoasă de unde puteam vedea tot peisajul iernatic al tărâmului dinăuntru.

Acela era, evident, locul până unde Sorthalan ne putea însoţi. Legenda lui, ţelul lui îl legau de râu. Când avusesem nevoie, el ne venise în ajutor şi acum îmi arătase drumul către Guiwenneth, cel mai scurt drum.

A găsit o porţiune unde stânca era dezgolită şi, cu ajutorul unei pietre ascuţite, a schiţat harta pe care eu trebuia să o memorez. În zare vedeam piscuri gemene, munţi acoperiţi de zăpadă, simple contururi vagi pe linia orizontului. I-a indicat pe hartă şi a desenat valea dintre ei şi lespedea verticală. Mi-a arătat cum valea ducea la pădurea care mărginea o parte din marele zid de flacără. Nu vedeam pic de fum dintr-acolo; era prea mare distanţa. A marcat apoi drumul pe care veniserăm. Eram mai aproape de vale decât de locul unde Christian traversase râul. Dacă Guiwenneth *scăpa* totuşi de fratele meu şi

reuşea să ajungă, ajutată de instinct, la valea unde se găsea mormântul tatălui ei, atunci Christian mai avea de mers alte câteva zile.

Eram mai aproape de lespede decât el.

Ultimul gest al lui Sorthalan a fost hotărâtor. A scos suliţa mea cu vârf de cremene de pe raniţă, unde o legasem, şi a făcut semnul unui ochi pe coada ei, cam la şaizeci de centimetri distanţă de vârf. Prin acel ochi a încrustat o rună ca un „V” inversat, cu o codiţă răsucită. După aceea, a rămas în picioare între noi doi, cu o mână pe umărul fiecăruia, şi ne-a împins încet spre ţinutul iernii.

Ultima dată când l-am văzut, era ghemuit pe stânca goală, uitându-se ţintă în depărtare. Când l-am salutat cu o fluturare de mână, m-a salutat şi el la fel, apoi s-a ridicat şi a dispărut printre copacii din spatele lui, croindu-şi drum înapoi spre pod.

Am pierdut şirul timpului, deci aceasta este ZIUA X. Frigul e tot mai aprig. Amândoi ne facem griji că nu suntem echipaţi corespunzător pentru un frig aşa de năprasnic. În ultimele patru zile a nins de două ori. În ambele dăţi, doar o fulguială care plutea printre ramurile goale ale copacilor şi nu se aşternea aproape deloc. Dar este un semn de rău augur pentru ceea ce va urma. De pe porţiunile mai înalte de teren, de unde pădurea se răreşte, munţii par siniştri şi neatrăgători. Suntem tot mai aproape de ei, asta e sigur, dar zilele trec şi nu pare că avansăm deloc.

Steven e tot mai încordat. Uneori păstrează o tăcere apăsătoare, alteori ţipă cu mânie, învinuindu-l pe Sorthalan pentru ceea ce el consideră că e o interminabilă întârziere. Este din ce în ce mai ciudat. Seamănă tot mai mult cu fratele lui. L-am văzut în treacăt pe C în grădină şi, chit că S este mai tânăr, părul lui e zburlit, iar barba îi e acum deasă. Păşeşte în acelaşi fel legănat. Este tot mai priceput cu sabia şi suliţa, în vreme ce eu nu mă descurc cu suliţa sau cuţitele aproape deloc. Mi-au mai rămas şapte gloanţe pentru pistol.

În ceea ce mă priveşte, mi se pare în continuare fascinat să mă gândesc că Steven a devenit el însuşi un personaj mitologic! El este mitagoul tărâmului mitago. Când îl va ucide pe C, descompunerea peisajului se va inversa. Şi dat fiind că sunt cu

el, presupun că şi eu fac parte din mit. Oare se vor spune într-o zi poveşti despre Frate şi camaradul său, stigmatizatul Kee, sau Kitten, ori cine ştie cum altfel va fi schimbat numele? Kitten, care fusese odată în stare odată să zboare pe deasupra pământului, să-l însoţească acum pe Frate prin locuri stranii, urcând pe un pod uriaş, aventurându-se împotriva unor bestii bizare. Dacă *va fi* să devenim legende pentru diversele popoare risipite prin acest tărâm… ce ar *însemna* asta? Am deveni cumva parte real*ă din* istorie? Va conţine lumea *reală* poveşti distorsionate despre Steven şi despre mine, despre încercarea noastră de a ne răzbuna pe Străin fiindcă a răpit o fată? Nu îmi amintesc prea bine folclorul nostru, dar mă intrigă gândul că unele istorisiri – despre Arthur şi cavalerii lui, poate (Sir Kay?) – sunt versiuni elaborate a ceea *ce noi înşine întreprindem acum!*

Numele se schimbă odată cu timpul şi cultura. Peregu, Peredur, Percival? Şi Urscumug – numit şi Urshucum. M-am gândit mult în ultimul timp la legenda fragmentară asociată cu Urscumug. A fost trimis în exil într-un ţinut foarte îndepărtat, dar acel ţinut era Anglia, şi încă o Anglie aflată chiar la sfârşitul Epocii de Gheaţă. Cine l-a trimis?

Şi de unde? Mă tot gândesc la Lordul Puterii, cel care poate schimba vremea, a cărui voce a reverberat în stele. Sion. Lordul Sion. Mă gândesc la nume, cuvinte, pe jumătate ţinute minte. Ursh. Sion. Pământ, poate. Ştiinţă, poate.[11] Gardieni ai pământului exilaţi de Ştiinţă?

E posibil ca cei mai vechi eroi din folclor, sau personajele de legendă, să nu vină din *trecut,* ci din…

Închipuire! O simplă închipuire. Şi mai este latura raţională din mine. Mă aflu la sute de kilometri în interiorul unui tărâm aflat în afara legilor normale ale spaţiului şi timpului, dar am ajuns să accept straniul drept normal. Astea fiind spuse, *încă* nu pot accepta ceea ce *cred* că este anormal.

Ce s-a întâmplat, mă întreb, cu prietenul Fratelui? Ce spune legenda despre credinciosul Kitten? Ce se va întâmpla cu mine dacă nu găsesc Avatarul?

A început să ne fie foame. Pădurea era un loc dezolant şi aparent nelocuit. Am văzut câteva păsări zburătoare, dar nu aveam cum să le prindem. Am traversat pâraie şi am

---

[11] În limba engleză, „ursh” are o sonoritate similară cu „earth” (pământ), iar „sion” – cu „science” (ştiinţă). (n. red.)

ocolit lacuri mici, dar dacă erau peşti în apa lor, au vrut să se ascundă bine de noi. O singură dată am văzut o porţiune mică din spatele unui animal. I-am cerut lui Keeton pistolul, dar el a refuzat să mi-l dea şi, în momentul acela de zăpăceală, animalul mi-a scăpat, chiar dacă am luat-o la fugă după el prin desiş şi am aruncat suliţa cu toată forţa.

Keeton începea să fie superstiţios. Cândva, într-una din ultimele zile, a reuşit să piardă toate gloanţele, cu excepţia a şapte dintre ele. Pe acestea le păzea cu preţul vieţii sale. L-am găsit examinându-le. Pe unul îşi marcase iniţialele.

— Acesta e al meu, a spus. Dar unul dintre celelalte…

— Unul dintre celelalte, ce?

S-a uitat la mine cu ochi goi, speriaţi.

— Nu putem *lua* din tărâm fără un sacrificiu, a spus.

A coborât privirea spre celelalte şase gloanţe din mâna sa.

Unul dintre acestea îi aparţine Vânătorului. Unul este al lui, iar el va distruge ceva preţios dacă îl voi folosi din greşeală.

Poate se gândea la legenda lui Jagad. Nu ştiu. Dar refuza să mai folosească pistolul. Luaserăm deja prea mult din tărâm. Trebuia să vină un moment în care să ne plătim datoriile.

— Deci ne vei forţa să murim de foame, a spus cu furie. Numai fiindcă asta ţi-ai pus tu în cap!

Scotea aburi din gură şi pe firele de păr ale mustăţii lui se formau picături de umezeală. Pielea arsă a bărbiei îi era palidă.

— Nu vom muri de foame, a spus încet. Sunt sate pe traseu. Ne-a arătat Sorthalan.

Am stat, încordaţi şi furioşi, în pădurea îngheţată, privind cum cădea din cerul gri o ninsoare uşoară.

— Acum câteva minute am simţit un miros de lemn ars, a zis el deodată. Nu putem fi departe.

— Hai să vedem, ce zici? am răspuns şi am trecut pe lângă el, păşind sprinten pe pământul tare.

Mă durea faţa cumplit din cauza frigului, în pofida bărbii dese. Lui Keeton, hainele de piele bine strânse pe corp îi

ţineau de cald. Pelerina mea de ploaie, deşi mă apăra bine de umezeală, nu mă prea încălzea. Aveam nevoie de o piele de animal şi de o căciulă groasă de blană.

La câteva minute după această scurtă şi aprigă confruntare, am simţit şi eu fumul. De fapt, era o cărbunărie, aflată într-un luminiş – o movilă de pământ ridicată deasupra unei vetre adânci, pe care n-o supraveghea nimeni. Am urmat cărarea de pământ tasat până la palisada satului, care abia se zărea mai în faţă, apoi am salutat sătenii pe un ton cât mai prietenos posibil.

Era o comunitate scandinavă timpurie – nu pot spune „vikingă”, cu toate că legenda lor originară includea cu siguranţă *unele* elemente războinice. Trei case lungi, încălzite cu foc deschis, dădeau spre o curte plină de animale şi copii. Erau însă vizibile urmele unor distrugeri din trecut, căci o a patra casă era o ruină arsă, iar în afara satului se găseau o altă movilă de pământ, în afara cărbunăriei – un tumul în care, ni s-a spus, zăceau optzeci de oameni, ucişi cu câţiva ani în urmă de…

Ei, cum altfel!

De Străin.

Ne-au hrănit bine, deşi nu era uşor să mănânci din cranii de om. Au stat în jurul nostru, bărbaţi înalţi şi blonzi înfăşuraţi în blănuri enorme; femei înalte şi colţuroase, înveşmântate în mantii cu model; copii înalţi şi cu ochi de culoare deschisă, având părul, băieţii şi fetele deopotrivă, împletit peste cap. Ne-au oferit carne şi legume uscate şi un clondir cu un fel de bere acră de care aveam să ne descotorosim imediat ce ieşeam din sat. Ne-au oferit arme, lucru surprinzător, dat fiind că o sabie reprezenta pentru *orice* cultură pământeană nu doar o *avuţie,* ci şi un instrument greu de obţinut în mod normal. Am refuzat. Am acceptat, totuşi, darurile lor constând din haine grele din blană de ren, cu care mi-am înlocuit imediat pelerina de ploaie. Haina avea şi glugă. În sfârşit, cald!

Înveşmântaţi în aceste straie noi, am pornit la drum în zorii unei zile friguroase, învăluite în ceaţă. Am urmat cărările care duceau înapoi în pădure, dar în cursul zilei

pâcla s-a îndesit, încetinindu-ne mersul. A fost o experienţă frustrantă, care nu mi-a ridicat deloc moralul. În minte îmi persista o imagine cu Christian ajungând aproape de foc, de tărâmul Lavondyss, unde spiritele oamenilor nu erau legate de anotimpuri. O puteam vedea şi pe Guiwenneth, legată, mergând abătută în spatele lui. Numai gândul că ea gonea ca vântul spre valea tatălui ei mă umplea de o îngrijorare fără speranţă. Drumul acesta dura prea mult. Cu siguranţă aveau să ajungă acolo înaintea noastră!

Ceaţa s-a ridicat spre după-amiază, deşi temperatura a continuat să scadă. Pădurea era un loc sumbru, întunecat, întinzându-se la nesfârşit în jurul nostru; cerul era acoperit şi posomorât. Mă căţăram deseori în copacii mai înalţi ca să caut în zare după piscurile gemene şi să mă liniştesc.

Pădurea însăşi era tot mai primitivă, cu pâlcuri dese de aluni şi ulmi, şi tot mai mulţi mesteceni în zonele înalte, însă stejarii familiari lipseau aproape complet, mai puţin în unele locuri, în jurul câte unei poieni luminoase, unde întâlneam pâlcuri mici. În loc să ne temem de aceste poieni, eu şi Keeton le consideram adevărate sanctuare, locuri primitoare care ne alinau sufletul. Seara, când găseam o astfel de vâlcea, ne instalam tabăra.

Vreme de o săptămână am străbătut un ţinut al gheţii. Lacurile erau îngheţate. Ţurţurii atârnau de pe ramurile expuse ale copacilor, de la marginea luminişurilor sau a terenului deschis. Când ploua, ne ghemuiam la pământ, deprimaţi şi trişti. Ploaia îngheţa şi totul în jur sclipea.

În curând, am ajuns mult mai aproape de munţi. În aer plutea miros de zăpadă. Pădurea se rărea, iar noi am putut privi de-a lungul culmilor pe unde, cândva, treceau drumuri vechi. Din acel loc înalt vedeam fumul focurilor aprinse în depărtare, un sat în care să ne adăpostim. Keetona devenit foarte tăcut, dar şi foarte agitat. Când îl întrebam care era problema, nu putea spune decât că se simţea foarte singur, că se apropia momentul despărţirii.

Gândul că voi fi lipsit de tovărăşia lui Keeton nu era deloc plăcut. Dar se schimbase în ultimele zile, devenise tot mai superstiţios, din ce în ce mai conştient de propriu-i

rol mitologic. În jurnalul lui, care, în esenţă, era o banală istorisire a călătoriei noastre şi a durerilor sale (încă îl mai deranja umărul), se întreba întruna: ce îmi rezervă mie viitorul? Ce s-a spus în legendă despre Curajosul K.?

În ceea ce mă priveşte, încetasem să-mi mai fac griji în legătură cu felul în care se încheia legenda Străinului. Sorthalan spusese că povestea era neterminată. Am dedus din asta că întâmplările nu erau predeterminate, că timpul şi starea erau schimbătoare. Îmi făceam griji doar în privinţa lui Guiwenneth, a cărei faţă mă bântuia şi mă inspira deopotrivă. Părea să fie mereu cu mine. Uneori, când vântul se tânguia, mi se părea că o aud plângând. Tânjeam după activitatea pre-mitago: m-ar fi liniştit acea iluzorie apropiere dacă aş fi putut întrezări un alter-ego atunci. Dar, de când trecusem de zona locurilor abandonate, nu mai era urmă de activitate – la fel şi în cazul lui Keeton, deşi pentru el pierderea formelor periferice schimbătoare era binevenită.

Am ajuns într-un loc de unde puteam vedea satul şi neam dat seama că ne întorseserăm, acum, la ceva aproape straniu în primitivismul lui. Era o palisadă de lemn, pe un mal supraînălţat de pământ. Dincoace de mal erau câţiva metri de stânci ciobite şi tăioase, înfipte în pământ aidoma unor suliţe, o metodă simplă de apărare, peste care uşor de trecut. Dincolo de zid, colibele din piatră erau construite în jurul unor podele afundate. Bârnele de lemn susţineau acoperişuri de turbă sau primitive învelitori din frunze. Întreaga comunitate lăsa impresia că duce mai degrabă un trai subteran şi, când am intrat pe poarta din zidul de pământ, am băgat de seamă doar stânca aspră şi mirosul greu de turbă, şi proaspătă, şi arzândă.

Un bătrân, susţinut de doi tineri, a venit spre noi; toţi purtau toiege lungi şi curbate. Purtau piei zdrenţuite şi cusute de animale, tunici pe sub care aveau pantaloni, legaţi de gambe cu fâşii de piele. Purtau bentiţe în culori deschise de care atârnau pene şi oscioare. Cei mai tineri aveau faţa rasă; bătrânul avea o barbă miţoasă, albă, care

îi ajungea până pe piept.

Când ne-am apropiat, a întins spre noi o oală de lut. În ea era o alifie de culoare roşu-închis. Am acceptat darul, dar evident asta nu era de ajuns. În spatele lor apăruseră câteva siluete ghemuite, bărbaţi şi femei, încotoşmănaţi ca să nu simtă frigul, care ne priveau. Am observat oasele aşezate pe nişte platforme înălţate în spatele colibelor pitice.

Şi o pală de aer a adus miros de ceapă prăjită!

I-am înapoiat bătrânului oala de lut şi m-am înclinat, imaginându-mi că se aştepta să mă vopsesc cumva pe faţă. El a părut mulţumit şi şi-a înmuiat degetele în amestec, apoi mi-a trasat iute câte o linie pe fiecare obraz, repetând gestul şi în cazul lui Keeton. Am luat oala înapoi şi am înaintat prin sat. Keeton era în continuare agitat şi, peste câteva clipe, a spus:

— E aici.

— Cine e aici?

Dar întrebarea mea a rămas fără răspuns. Keeton era absorbit total de propriile-i gânduri.

Acesta era un popor neolitic. Limba lor era o serie sinistră de diftongi guturali şi alungiţi, un straniu şi ininteligibil sistem de comunicare care sfida chiar şi reproducerea fonetică. Am cercetat acea comunitate sumbră şi anostă, în căutarea vreunui semn care să o lege de mit, dar nu era nimic care să atragă atenţia, cu excepţia unui tumul enorm, cu faţadă albă, construit pe un deluşor înalt dinspre munţi, şi a unui aranjament complicat de bolovani pictaţi care înconjurau casa centrală. Aceste lespezi erau cioplite chiar în clipa aceea, munca fiind supravegheată de un băiat având nu mai mult de doisprezece ani. Acesta a fost prezentat ca *Ennik-tig-encruik,* dar am observat că i se spunea „tig”. Ne privea iscoditor în vreme ce noi, la rândul nostru, priveam oamenii care ciopleau folosind coarne de cerb şi pietre.

Asta îmi amintea de mormintele megalitice din vest, în special de Irlanda, o ţară pe care o vizitasem cu părinţii pe când aveam cam şapte ani. Acele uriaşe morminte fuseseră

locuri tăcute de odihnă ale mitului şi folclorului vreme de mii de ani. Erau castele de basm, şi omuleţi în armuri aurii puteau fi deseori văzuţi noaptea, ieşind călare din pasajele secrete ale edificiilor.

Aveau aceşti oameni legătură cu cele mai timpurii menţionări ale acelor morminte?

Iată o întrebare care nu avea să-şi afle răspunsul niciodată. Pătrunseserăm prea adânc în pădure; făcuserăm un drum prea lung înapoi în memoria ascunsă a omului. Numai mitul Străinului putea fi pus în relaţie cu aceste vremuri primitive, şi încă al celui mai vechi dintre toţi Străinii: poporul urshuca.

Un crepuscul cenuşiu şi friguros învăluia pământul. O ceaţă îngheţată acoperea munţii şi văile din jur. Pădurea era un pâlc de oase negre, sinistre, braţe ridicate prin ceaţa glacială. Focurile din colibele de pământ suflau fum prin găurile din acoperişurile de turbă şi aerul se îndulcea de mirosul lemnului de alun ars.

Pe neaşteptate, Keeton şi-a dat jos blănurile şi raniţa, lăsându-le să cadă la pământ. În ciuda întrebării mele, m-a ignorat şi l-a ignorat şi pe bătrân, trecând pe lângă el în drum spre cealaltă latură a îngrăditurii. Bătrânul cu păr alb l-a însoţit cu privirea, încruntându-se. L-am strigat pe Keeton pe nume, ştiind că era inutil. Oricare ar fi fost motivul care-l făcuse pe pilot să reacţioneze atât de neaşteptat, îl privea doar pe el.

Am fost dus la coliba principală şi mi s-a dat să mănânc o fiertură de legume, în care pluteau bucăţi de pasăre cam neplăcute la vedere. Cea mai gustoasă mâncare pe care am primit-o a fost un biscuit făcut dintr-o cereală cu gust de nucă, ceva care îţi lăsa apoi în gură un uşor gust păios – deloc rău.

În primele ore ale serii, mai mult decât sătul, dar simţindu-mă foarte izolat, am păşit afară în curtea de dincolo de colibe, unde torţele împrăştiau o lumină puternică, aruncând umbre peste palisadă. A suflat un vânticel îngheţat şi flăcările torţelor au sfârâit cu zgomot. Doi sau trei neolitici mă fixau dintre blănurile lor, vorbind

încet între ei. De sub un acoperiş unde ardea lumina, se auzea sunetul ascuţit al osului lovit pe os; acela era locul unde un artist lucra până noaptea târziu, dorindu-şi să dea viaţă cât mai degrabă simbolurilor pământului pe care băiatul „tig” le invoca.

Cercetând ţinutul întunecat, am văzut în depărtare alte focuri care ardeau între munţi. Acele luminiţe erau, în mod sigur, semnele existenţei altor comunităţi. Dar în zare, iluminând ciudat ceaţa, era o strălucire mai puternică, mai extinsă. Ne apropiam deja de bariera arzândă, zidul de foc menţinut de îmblânzitorii flăcării, graniţa dintre pădurea imposibilă şi pământul neted de mai departe. Acolo, lumea pădurii mitago intra într-o zonă atemporală ce avea să fie inexplorabilă.

Keeton m-a strigat pe nume. M-am întors şi l-am văzut stând în întuneric, o siluetă subţire, fără hainele protectoare.

— Ce este, Harry? am întrebat, apropiindu-mă de el.

— E timpul să plec, Steve, a spus şi am observat că avea lacrimi în ochi. Te-am prevenit…

S-a întors şi m-a condus la coliba în care se adăpostise.

— Spui lucruri fără sens, Harry. Unde să mergi?

— Dumnezeu ştie, a răspuns el încet, intrând pe uşa scundă cu capul plecat, către o încăpere unde era cald şi mirosea. Dar ştiam că se va ajunge aici. Nu am venit cu tine doar pentru distracţie.

— Spui lucruri fără sens, Harry, i-am reproşat, îndreptându-mă de spate.

Coliba era mică, dar în ea ar fi putut dormi cam zece adulţi. Un foc sănătos ardea în centrul podelei de pământ. De jur împrejurul încăperii fusese întinsă un fel de rogojină. Într-un colţ erau înghesuite vase de lut; ustensile de os şi lemn erau adunate în altul. Din tavanul scund atârnau şuviţe de iarbă şi stuf.

În colibă mai era doar o persoană. Şedea de cealaltă parte a focului. S-a încruntat când am intrat, recunoscându-mă chiar în clipa când l-am recunoscut şi eu. Sabia lui era sprijinită de stâlpul de susţinere al

acoperişului. Şi să fi vrut, nu ar fi putut sta în picioare în acel loc înghesuit.

— Stiv'n! a exclamat el, vorbind cu un accent foarte asemănător cu al lui Guiwenneth.

Am traversat încăperea până la el, am căzut în genunchi şi, încercând un sentiment de mare confuzie, dar în acelaşi timp de mare plăcere, l-am salutat pe Magidion, căpetenia Jaguth.

În mod ciudat, primul meu gând a fost acela că Magidion va fi furios pe mine fiindcă nu reuşisem să o protejez pe Guiwenneth. Acest brusc fior de anxietate trebuie să mă fi făcut să par ca un copil la picioarele lui. Sentimentul a trecut. Magidion era cel care, împreună cu Jaguth, nu o putuseră apăra. Şi pe deasupra, ceva nu era în ordine cu el. În primul rând, era singur. În al doilea, părea tulburat şi trist, iar gestul de a-mi strânge mâna – unul de bună primire – era nesigur şi scurt.

— Am pierdut-o, i-am spus. Pe Guiwenneth. Mi-a fost luată.

— Guiwenneth, a repetat el cu voce blândă. S-a întins şi a împins o ramură mai adânc în foc, iscând o ploaie de scântei şi un neaşteptat val de căldură dinspre tăciunii potoliţi. Am văzut atunci că în ochii lui scânteiau lacrimile. Am aruncat o privire spre Keeton. Harry Keeton îl privea pe celălalt bărbat cu o intensitate şi o îngrijorare pe care nu le puteam pricepe.

— A fost chemat, a zis Keeton.

— Chemat?

— Tu însuţi mi-ai spus povestea cetei Jaguth…

Am înţeles pe dată! Magidion, în propriul lui timp, fusese chemat de Jagad. Întâi Guillauc, apoi Rhydderch şi acum Magidion. Era separat de ceilalţi acum, o figură solitară, plecat la drum sub imperiul unei zeităţi a pădurii pe-atât de ciudată pe cât era de bătrână.

— Când a fost chemat?

— Acum câteva zile.

— Ai vorbit cu el despre asta?

Keeton a ridicat doar din umeri.

— Atât cât a fost posibil. Ca de obicei. Dar a fost destul.

— Destul? Tot nu am înţeles.

Keeton s-a uitat la mine şi a părut puţin revoltat. După aceea a zâmbit subţire.

— Destul cât să-mi dea o vagă speranţă, Steve.

— „Avatarul”?

Dacă eu, rostind acest cuvânt, m-am simţit ruşinat, Keeton doar a râs.

— Într-un fel am vrut să citeşti ceea ce scriam.

A dus mâna în buzunarul pantalonilor săi de motociclist şi a scos caietul umed, cu colţurile puţin îndoite. După ce l-a ţinut în mână preţ de o clipă, mi l-a dat. Mi s-a părut că în ochii lui se putea citi o anume speranţă, o schimbare faţă de omul posomorât care devenise în decursul ultimelor câteva zile.

— Păstrează-l, Steve. Asta a fost intenţia mea de la început.

Am acceptat caietul.

— Viaţa mea e plină de jurnale.

— Acesta e foarte dezordonat. Dar sunt unul sau doi oameni în Anglia… A râs în timp ce o spunea, după care a clătinat din cap. Unul sau doi oameni acasă… ei bine, numele lor sunt scrise la sfârşit. Oameni importanţi pentru mine. Doar spune-le, bine?

— Ce să le spun?

— Unde sunt. Unde am plecat. Că sunt fericit. Mai ales asta, Steve. Că sunt fericit. Poate nu vei vrea să dai în vileag secretul pădurii…

Am simţit o tristeţe fără margini. Chipul lui Keeton în lumina focului era calm, aproape că radia. S-a uitat atent la Magidion, care ne privea pe amândoi, parcă nedumerit de noi.

— Te duci cu Magidion… am spus.

— Nu vrea să mă ia. Dar o va face. Jagad l-a chemat, dar drumul lui îl poartă printr-un loc pe care l-am văzut în acea pădure din Franţa. Am zărit-o doar în treacăt. Dar a fost destul. Un asemenea loc, Steve, e un loc magic. Ştiu că mă pot descotorosi de asta…

Şi-a atins urma de arsură de pe faţă. Îi tremurau mâna şi buzele. Era pentru prima dată, mi-am dat seama, când se referea la rana lui.

— Nu m-am simţit niciodată întreg. Poţi înţelege asta? Oamenii şi-au pierdut în război braţe şi picioare şi au continuat să ducă o viaţă normală. Dar eu nu m-am simţit niciodată întreg cu *asta.* Eu m-am rătăcit în pădurea-fantomă. Era o pădure ca Ryhope, sunt sigur de asta. Am fost atacat de… ceva… (O privire goală, speriată.) Mă bucur că noi nu am dat peste ea, Steve. Mă bucur, acum. M-a ars cu atingerea ei. Apăra locul pe care l-am văzut. Ce loc frumos! Ceea ce poate arde, poate şi dez-arde. În acest tărâm sunt ascunse nu doar arme şi legende cu războinici şi apărători ai dreptăţii şi lucruri de felul acesta. Există şi frumuseţe, îndeplinirea dorinţei de mai multă… Nu ştiu cum să îi spun. Utopie? Pace? Un soi de versiune viitoare a fiecărui popor. Un loc ca raiul. Poate raiul însuşi.

— Ai bătut atâta drum ca să găseşti raiul, am spus încet.

— Ca să găsesc pacea, a zis el. Acesta e cuvântul, cred.

— Şi Magidion ştie unde e acest… loc al păcii?

— L-a văzut odată. Ştie de zeul-animal care îl apără, „avatarul", cum l-am numit eu. El a văzut oraşul. A văzut luminile lui şi strălucirea străzilor şi a ferestrelor lui. I-a dat ocol, privindu-i turnurile, cu urechile ciulite la cântările de noapte ale preoţilor săi. Un loc incredibil, Steve. Imagini ale acelui oraş m-au bântuit întotdeauna. Şi, ştii, e cu adevărat… un loc incredibil. S-a încruntat, dându-şi seama de ceva chiar în timp ce vorbea. Cred că am visat acest loc încă din copilărie, cu mult înainte să mă prăbuşesc în pădurea-fantomă. L-am visat. Oare l-am creat eu?

A râs, animat de un fel de sfârşeală şi nedumerire.

— Poate că da. Primul meu mitago. Poate că da.

Eram rupt de oboseală, dar simţeam că trebuie să aflu cât mai multe de la Keeton. Eram pe cale să îl pierd. Gândul plecării lui mă umplea de-o spaimă cumplită. Să fiu singur pe acel tărâm, să fiu complet singur…

Puţine alte lucruri îmi mai putea spune. Pe scurt,

povestea lui era următoarea: se prăbuşise în pădurea-fantomă împreună cu navigatorul său şi se împleticiseră, îngroziţi şi morţi de foame, printr-un desiş la fel de sumbru şi bizar ca pădurea Ryhope. Se luptaseră să supravieţuiască vreme de două luni. Dăduseră peste acel oraş din pură întâmplare. Fuseseră atraşi de ceea ce credeau a fi luminile unei aşezări aflate la marginea pădurii. Oraşul strălucea în noapte. Nu le era familiar, ci altfel decât orice oraş din istorie, un loc splendid, strălucitor, care îi ademenea şi care îi făcuse să se apropie orbeşte de el. Numai că oraşul era păzit de creaturi cu puteri înfricoşătoare, şi unul dintre aceste „avataruri" aruncase flăcări spre Keeton şi îl arsese de la gură până la pântece. Tovarăşul lui reuşise totuşi să treacă de paznic şi ultimul lucru pe care îl văzuse Keeton, orbit de lacrimi, abia abţinându-se să nu strige de durere, era navigatorul mergând pe străzile luminoase, o siluetă îndepărtată, înghiţită de culoare.

Avatarul însuşi îl purtase departe de oraş şi îl eliberase la marginea pădurii. Aceasta fusese un avertisment pentru el. A fost apoi capturat de o patrulă nemţească şi până la finalul războiului stătuse în spitalul unui lagăr de prizonieri. După război, nu a mai fost în stare să găsească acea pădure-fantomă oricât mult a încercat.

În privinţa lui Magidion, nu erau multe de spus. Chemarea venise cu câteva zile în urmă. Magidion părăsise ceata Jaguth şi se îndreptase spre inima tărâmului, către aceeaşi vale care era şi destinaţia mea. Pentru Magidion şi pentru camarazii lui de arme, valea era un puternic simbol, un loc cu puteri spirituale. Conducătorul lor zăcea îngropat acolo, curajosul Peredur. Fiecare, atunci când era chemat, făcea drumul până la lespede; după care, fie pătrundea înăuntru, trecând prin flăcări şi astfel în non-timp, fie se întorcea, după cum părea să-i fie scris lui Magidion.

Nu ştia nimic despre Guiwenneth. Fata iubise din tot sufletul şi legăturile ei cu Jaguth fusese rupte. Suferinţa ei îi adusese la Cabana de Stejar, cu atâtea săptămâni în

urmă, pentru a o linişti, a o asigura că ar putea, cu binecuvântarea lor, să-l ia pe acel tânăr subţire şi ciudat ca iubit. Dar Guiwenneth trecuse dincolo de ei în povestea sa. Ei o învăţaseră şi o hrăniseră; acum trebuia să ajungă în valea care răsufla, pentru a trezi spiritul tatălui ei. În povestea spusă de tatăl meu, Jaguth o însoţiseră călare. Dar timpul şi împrejurările schimbaseră detaliile unei poveşti şi în versiunea pe care o trăiam eu, Guiwenneth era un suflet pierdut, hărăzit să se întoarcă în vale ca prizonieră a unui frate malefic şi lipsit de compasiune.

Avea să triumfe, desigur. Cum se putea altfel? Legenda ei nu ar fi avut sens dacă nu şi-ar fi biruit asupritorul, pentru a triumfa, pentru a deveni o tânără puternică.

Valea era aproape. Magidion fusese deja acolo şi acum se întorcea pe propriile-i urme prin tărâmul interior al pădurii.

Când focul s-a stins în sfârşit, am dormit buştean. Keeton a dormit şi el, deşi în timpul nopţii m-a trezit plânsul cuiva. Ne-am deşteptat amândoi înaintea zorilor. Era un frig amarnic; chiar şi în colibă, scoteam aburi pe gură. O femeie a intrat şi a început să aţâţe focul. Magidion s-a spălat, urmat de Keeton, spărgând gheaţa care se formase pe oala grea de piatră.

Am ieşit afară, în împrejmuire. Nu mai era nimeni acolo, deşi din toate colibele ieşeau primele fuioare subţiri de fum. Tremurând violent, mi-am dat seama că nu mai era mult până la prima ninsoare. Întreaga aşezare neolitică licărea de promoroacă. Copacii care se înălţau de-a lungul zidurilor arătau ca făcuţi din cristal.

Keeton a dus mâna sub pieile sale şi a scos pistolul, după care mi l-a întins mie.

— Poate ar trebui să-l ţii tu, a spus, dar eu am clătinat din cap.

— Mersi, dar nu cred că e nevoie. Nu mi se pare corect să-l înfrunt pe Christian cu o armă de foc.

Keeton s-a uitat fix la mine, preţ de o secundă, apoi a zâmbit într-un fel amar, aproape fatalist. Şi-a pus arma înapoi în buzunar şi a zis:

— Probabil că e mai bine aşa.

După aceea, luându-ne iute rămas bun, Magidion a pornit la pas către poartă. Keeton l-a urmat, cărând în spinare raniţa sa mare. Era bine încotoşmănat în mantia de blană. Chiar şi aşa, părea minuscul alături de omul încornorat care deschidea drumul către răsărit. La poartă, Keeton a ezitat şi s-a întors, ridicând o mână ca să salute.

— Sper să o găseşti, a strigat.

— O voi găsi, Harry. O voi găsi şi o voi lua înapoi.

A mai pregetat sub poartă, nesigur, apoi a strigat:

— Rămas bun, Steve. Ai fost un prieten foarte bun.

Eram prea şocat ca să mai pot spune ceva.

— Rămas bun, Harry. Ai grijă.

Şi atunci Magidion a lătrat un ordin. Pilotul s-a întors şi a pătruns în pas alert în bezna copacilor.

Fie să-ţi găseşti liniştea sufletească, curajosule K! Fie ca povestea ta să fie una fericită!

O depresie teribilă m-a ţinut pe loc ore în şir. Am stat ghemuit în micul bordei, uitându-mă la foc, citind şi recitind din când în când însemnările din caietul lui Harry Keeton. Mă simţeam copleşit de panică şi de singurătate şi, pentru o vreme, nu am fost în stare să-mi văd de drum.

Bătrânul cu barbă albă a venit şi a stat cu mine, iar prezenţa lui sfătoasă mi-a făcut bine.

Depresia a trecut, desigur.

Harry plecase. Mult noroc lui Harry. Îmi spusese că drumul până la vale dura doar două sau trei zile. Magidion fusese deja acolo: în apropierea lespezii se găsea un adăpost pentru vânători. Puteam aştepta în acel loc sosirea lui Guiwenneth.

Şi a lui Christian. Mai erau doar câteva zile până la clipa înfruntării.

Am părăsit incinta în primele ore ale după-amiezii şi am pornit prin fulguiala slabă care se cernea din tăriile sure. Bătrânul îmi vopsise faţa în tonuri diferite de ocru şi îmi oferise o mică figurină de fildeş în formă de urs. Ce rost aveau vopseaua şi figurina nu ştiam, dar mă bucuram de

ambele şi am pitit talismanul-urs adânc în buzunarul pantalonilor.

Aproape că am murit de frig în noaptea aceea, ghemuit în cortul meu de pânză dintr-o poiană care păruse a fi adăpostită, dar prin care, de la miezul nopţii şi până în zori, suflase întruna crivăţul. Am supravieţuit frigului şi a doua zi am ajuns la teren deschis, în vârful pantei, şi am putut privi, peste pădure, munţii din zare.

Avusesem impresia că valea lespezii lui Peredur se afla între acele povârnişuri impunătoare, acoperite de zăpadă. Acum vedeam ce tare mă înşelasem, ce mult mă indusese în eroare harta lui Sorthalan.

Din acel loc puteam zări pentru prima dată marele zid de foc. Terenul urca şi cobora într-o serie de dealuri abrupte, împădurite. Undeva printre ele se găsea valea, dar bariera de foc, înălţându-se deasupra pădurii întunecate ca o panglică galben-strălucitoare care se combina cu un voal de fum gri, se afla în mod evident de *această* parte a munţilor.

Munţii erau în tărâmul de dincolo, ne-locul unde timpul înceta să mai aibă vreun rost.

Într-o altă noapte, pe care, de data aceasta, mi-am petrecut-o ghemuit la adăpostul unei scobituri din stâncă, m-am încălzit la un foc mic. Nu aş fi vrut să-l aprind, întrucât adăpostul meu era undeva, sus şi flăcările puteau fi observate uşor de departe, însă căldura era un lucru de preţ în acel peisaj sumbru, de gheaţă.

Am stat în peştera mea, înfometat, fără să dau totuşi vreo atenţie puţinelor provizii pe care le aveam cu mine. Am scrutat întunericul şi strălucirea îndepărtată a focului îmblânzitorului de flăcări. Mi se părea, în răstimpuri, că auzeam trosnet de lemn arzând.

În timpul nopţii am auzit un cal nechezând. Era undeva printre copacii luminaţi de lună, mai jos de borta în care mă pitulasem eu. M-am aşezat în faţa focului plăpând pentru a bloca lumina. Sunetul fusese atenuat din cauza distanţei. Se auziseră oare şi nişte voci? Putea cineva să călătorească într-o noapte aşa adâncă şi friguroasă?

Nu s-a mai auzit nimic. Tremurând de teamă, m-am retras înapoi în grotă şi am aşteptat venirea zorilor.

Dimineaţă, pământul era acoperit cu un linţoliu de zăpadă. Nu era adâncă, dar îmi îngreuna mersul. Printre copaci era mai uşor să vezi solul şi să eviţi rădăcinile răsucite şi gropile. Frunzele foşneau şi şopteau în acea nemişcare albă. Auzeam animale fugind, dar nu le-am văzut nici măcar o dată. Păsări negre ţipau şi zburau în cerc pe deasupra ramurilor goale.

Ninsoarea s-a înteţit. Am început să mă simt hăituit de ea, continuând să avansez anevoie prin pădure. De fiecare dată când o ramură se mişca şi îşi scutura zăpada pe pământ, tresăream ca atins cu fierul roşu.

La un moment dat, în cursul dimineţii, mi-a venit un gând ciudat. Era cauzat în parte teamă, presupun, şi în parte de amintirea acelui cal, nechezând nefericit în noaptea de gheaţă. M-am convins singur că sunt urmărit şi am luat-o la fugă.

Am alergat fără probleme o vreme, croindu-mi atent drumul prin pădurea potopită de zăpadă, printre rădăcini şi gropi acoperite. De fiecare dată când mă opream şi aruncam o privire înapoi, mi se părea că percep o mişcare furişată. Locul era un amalgam năucitor de alb şi gri. Nimic nu se mişca în acele umbre, cu excepţia fulgilor de zăpadă care pluteau printre ramuri, un tovarăş blând al fugii mele tot mai panicate.

După câteva minute, l-am auzit. Inconfundabilul sunet al unui cal şi sunetul produs de oameni care aleargă. Am privit prin ninsoare, ca să desluşesc ce era în locurile umbroase dintre copaci. O voce a chemat încet şi răspunsul a venit din dreapta mea. Calul a nechezat din nou. Auzeam foşnet de picioare pe solul moale.

M-am întors apoi către vale şi am luat-o la sănătoasa. Înapoia mea, urmăritorii nu se mai străduiau să-şi ascundă prezenţa. Nechezatul de cal se auzea tare şi regulat. Strigătele oamenilor trădau triumful. Când am aruncat o privire în spate, am zărit siluete care făceau slalom printre copaci. Contururile călăreţului şi calului se întrevedeau

prin vălul alb.

M-am împiedicat la un moment dat şi m-am lovit tare de un copac, rotindu-mă ca un animal încolţit şi încordând braţul în care ţineam suliţa cu vârf de cremene. Spre mirarea mea, pe lângă mine au ţâşnit lupi; unii îmi aruncau priviri neliniştite, dar nu se opreau. M-am uitat în jur şi am văzut cerbul înalt gonind printre copaci, urmat de această haită înfometată. Preţ de o secundă, nu am ştiut ce să cred. Oare senzaţia că sunt urmărit nu fusese trezită de nimic altceva decât de sunetul naturii?

Dar călăreţul era acolo. Animalul a smucit din cap când călăreţul i-a dat pinteni, fiecare pas făcând zăpada să zboare. Fenlander şedea cu picioarele depărtate, înfăşurat în mantie, sumbru, ţinându-şi propria suliţă, cu vârf ucigător de ascuţit, cu o lejeritate arogantă. M-a privit cu ochii îngustaţi, apoi şi-a îmboldit brusc calul la galop, ridicând suliţa, gata pentru lovitură.

Am sărit într-o parte şi m-am încâlcit în rădăcini, cu raniţa balasându-mi-se nefiresc în spate. În acelaşi timp, am avântat suliţa spre atacator. S-a auzit un sunet animalic de durere şi suliţa mi-a fost smulsă din mâini. Nimerisem calul între coaste, îi străpunsesem carnea. Animalul s-a smucit, apoi s-a cabrat şi l-a aruncat pe Fenlander din şa. Şezând în zăpadă, omul a râs, încă privindu-mă. Apoi a început să se ridice, întinzându-se după suliţa lui.

Am reacţionat fără să stau pe gânduri, dând să-l înjunghii. Suliţa s-a frânt în locul în care Sorthalan cioplise în ea ochiul deschis. Fenlander s-a holbat tâmp la ciotul de lemn din pieptul său, apoi a ridicat ochii spre figura mea tremurândă. Ţineam încă îndreptată spre el bucata de suliţă ruptă. Şi-a dat ochii peste cap şi s-a prăvălit pe spate cu gura deschisă.

Zăpada a început să-i acopere trăsăturile.

L-am lăsat unde era. Ce puteam face? Am aruncat suliţa ruptă şi am pornit mai departe, înaintând nesigur prin pădure şi întrebându-mă unde era restul grupului. Şi unde se ascundea Christian.

Astfel, tremurând de şocul provocat de crimă şi pierdut în gânduri agitate, am ieşit din pădure la capătul văii, unde sufla un vânt trist.

Lespedea lui Peredur se înălţa din zăpadă înaintea mea, o stâncă uriaşă, cizelată de vânt, ridicându-se deasupra solului cu cel puţin douăzeci de metri. Am pornit spre megalitul gri, înfrigurat şi profund mişcat de prestigiul mut al monumentului. Neîmpodobită, piatra era dintr-o singură bucată şi fusese cioplită cu cele mai primitive unelte. Se îngusta puţin spre vârf şi era uşor înclinată spre zidul de foc din celălalt capăt al văii. Zăpada se adunase într-o parte a ei şi acoperise pe jumătate desenul abia schiţat al unei păsări aparţinând unei specii indistincte. Acesta era cel mai vechi simbol reprezentându-l pe Peredur, o simplă asociere cu mitul salvării. Aici era deci lespedea lui Peredur, din toate epocile legendei: o lespede pentru Peredur, indiferent sub ce nume fusese el cunoscut, destinaţia fetei salvate pe aripă, indiferent de forma sub care fusese ea cunoscută de-a lungul secolelor.

Guiwenneth. Chipul ei era înaintea mea, mai frumos ca oricând, ochii ei scăpărau de desfătare. Oriunde mă uitam o vedeam pe ea – între dealuri, între ramurile albe, pe fundalul zidului întunecat de fum din depărtare.

— *Inos c'da, Stivv'n,* a spus şi a râs, ducând mâna la gură.

— Mi-ai lipsit, am răspuns.

— *Suliţa mea cu cremene,* a murmurat, atingându-mi nasul cu degetul. *Tu ai puterea. Propria mea suliţă cu cremene…*

Vântul era extraordinar de rece. Sufla dinspre dealurile din spate, alimentând şi aţâţând bariera îmblânzitorilor de flăcări, zidul care proteja tărâmul cel mai lăuntric. Vocea ei s-a stins, trăsăturile palide ale chipului ei s-au pierdut pe fundalul zăpezii. Am dat ocol lespezii, temându-mă că Uliii lui Christian mă vor lua prin surprindere, aproape rugând-o cu voce tare pe Guiwenneth să fie acolo, ghemuită, aşteptându-mă.

Primul lucru pe care l-am observat a fost şirul de urme

aproape şterse care duceau spre copaci şi spre flăcările din depărtare. Zăpada era aproape plină de ele, însă era suficient de clar că *cineva* fusese la lespede şi că de acolo plecase în josul văii.

Am pornit după ele, abia îndrăznind să mă gândesc la identitatea celui care le lăsase. Copacii erau dispuşi într-un pâlc des pe fundul văii. Stratul de zăpadă a fost gros o bucată de drum, dar curând a dispărut de pe sol, pe măsură ce căldura zidului de foc devenea mai puternică.

Vâjâitul şi pocnetul flăcărilor se auzeau din ce în ce mai tare. În scurt timp am putut vedea focul prin pădure. În scurt timp, întreaga pădure din faţa mea era un zid învăpăiat şi am trecut printr-o zonă cu trunchiuri scheletice, carbonizate, cu ramurile înnegrite asemenea membrele înţepenite ale victimelor unui incendiu. Bucăţi mici şi arse de stejar şi alun, şi tot restul pădurii primitive, îşi desenau siluetele pe fundalul luminos al flăcărilor; semănau cu nişte siluete omeneşti contorsionate.

Una dintre siluete s-a mişcat, mergând paralel cu focul şi dispărând înapoia umbrei alungite a unui copac. M-am tras repede la adăpost şi am privit, apoi am ţâşnit spre un loc de unde vedeam mai bine, încercând să nu fiu observat şi mijind din ochi ca să văd, în ciuda strălucirii focului din faţa mea. Am simţit din nou mişcări furişate. O siluetă înaltă – prea înaltă pentru a fi Guiwenneth – purta ceva care sclipea.

M-am lăsat pe vine, după care am fugit spre un bolovan mic şi m-am pitit după el. Nu am mai văzut nimic mişcându-se şi am păşit precaut la adăpostul unui stejar carbonizat, aplecat spre pământ.

S-a ridicat din pământ ca un duh malefic, la nici cinci paşi de mine, o umbră desprinzându-se dintre alte umbre. L-am recunoscut imediat. Ţinea în mână o sabie lungă. Era lac de sudoare şi se dezbrăcase, rămânând doar într-o cămaşă de lână gri-închis, leoarcă, descheiată până la brâu, şi pantaloni largi de pânză, legaţi la nivelul gleznelor ca să nu fâlfâie. Avea două crestături recente pe faţă, dintre care una îi brăzdase un ochi. Arăta fioros şi părea

violent; rânjea prin barba neagră. Ţinea sabia cu atâta uşurinţă, că părea făcută din lemn, şi s-a apropiat încet de mine în timp ce vorbea:

— Deci ai venit să mă omori, frate. Ai venit să înfăptuieşti scrisa.

— Credeai că nu o voi face?

S-a oprit, zâmbind şi ridicând din umeri. Şi-a înfipt sabia în pământ şi a părut că se sprijină în ea.

— Sunt dezamăgit totuşi, a spus pe un ton plat. Nu ai suliţa aia din epoca de piatră.

— Bucata ascuţită am lăsat-o în omul tău de nădejde, Fenlander. În pădure, de unde vin.

Christian a părut surprins de asta. S-a încruntat puţin şi a aruncat o privire pe după lespedea lui Peredur.

— Fenlander? Credeam că l-am trimis eu însumi pe Lumea Cealaltă.

— Se pare că nu, am rostit calm, dar gândurile-mi vâjâiau. Ce voia să spună Christian? Sugera oare că avusese loc o răzmeriţă în sânul cetei sale? Era acum singur şi abandonat de companioni?

Fratele meu avea ceva care îi dădea un aer ostenit, aproape fatalist. Arunca întruna priviri spre foc, dar când m-am îndreptat puţin în direcţia aceea, a reacţionat imediat şi sabia roşie, scăpărătoare a înţepat aerul spre mine. Încet, s-a învârtit în jurul meu; focul îi lumina puternic ochii şi se reflecta în sângele uscat de pe faţa lui.

— Trebuie să recunosc, Steven, că sunt impresionat de încăpăţânarea ta. Credeam că te-am spânzurat la Cabana de Stejar. Apoi am trimis şase oameni ca să îţi vină de hac lângă râu. Ce s-o fi întâmplat cu ei, oare?

— Plutesc toţi cu faţa în jos pe râu, de-acum ciuguliţi bine de peşti.

— Împuşcaţi, presupun, a rostit el cu obidă.

— Numai unul, am murmurat. Ceilalţi pur şi simplu nu erau foarte pricepuţi cu sabia.

Christian a râs fals, clătinând din cap.

— Îmi place tonul tău, Steve. Arogant. Asta e o forţă. *Chiar* eşti hotărât să fii Fratele răzbunător.

— O vreau pe Guiwenneth. Asta-i tot. E mai puţin important să te ucid. O voi face dacă nu am încotro. Dar aş prefera să n-o fac.

Christian nu s-a mai învârtit împrejurul meu. Am ridicat ameninţător lama celtică şi el şi-a lăsat capul într-o parte, examinând arma.

— Frumoasă jucărioară, a spus cu cinism, scărpinându-se la burtă prin materialul gri-închis al cămăşii. E bună la curăţat legume, nu mă îndoiesc.

— Şi la spintecat Ulii, am minţit.

Christian s-a arătat surprins.

— Ai ucis unul dintre oamenii mei cu aia?

— Două capete, două inimi…

O clipă, fratele meu a tăcut, însă după aceea a râs din nou.

— Ce mincinos eşti, Steve. Ce mincinos nobil. Aşa aş face şi eu.

— Unde e Guiwenneth?

— Ei, da. Asta zic şi eu întrebare. Unde-i Guiwenneth? Chiar aşa, unde?

— A scăpat de tine, deci.

Uşurarea, ca o pasăre, începuse să bată din aripi la mine în piept.

Zâmbetul lui Christian era amar însă. Am simţit că sângele îmi înfierbântă faţa, iar căldura zidului de flăcări era aproape copleşitoare. Vuia şi sfârâia în timp ce ardea, un torent de sunet aproape de mine.

— Nu tocmai, a rostit Christian încet. Nu a scăpat ea, ci i-am… dat eu drumul…

— Răspunde-mi, Chris! Sau îţi jur că te tai bucăţi!

Mânia mă făcea să par ridicol.

— Am avut nişte probleme, Steve. Am lăsat-o să plece. I-am lăsat pe toţi să plece.

— Ceata s-a întors împotriva ta, deci.

— Se răsucesc în morminte acum. (A chicotit fără haz.) Au fost nişte neghiobi să creadă că mă pot birui. Nu şi-au citit propriul folclor. Păi, numai *Fratele* îl poate ucide pe Străin. Sunt onorat, frate. Onorat că ai bătut atâta drum ca

să-mi pui capăt zilelor.

Cuvintele lui erau lovituri de ciocan. Spunând că „i-a lăsat să plece” îmi transmitea că îi ucisese. O, Doamne, s-o fi ucis şi pe Guiwenneth? Acest gând mi-a copleşit mintea. Deşi ardeam deja atât de tare încât abia mă mai ţineam să nu cad din picioare, simţeam doar mânie şi căldura roşie a urii. Am fugit spre Christian, răsucind sabia într-un cerc larg, cu toată forţa. S-a tras înapoi, ridicând şi el sabia şi râzând atunci când fierul a zăngănit pe oţel. Am lovit din nou, acum mai jos. Sunetul era ca dangătul spart al unui clopot. Şi iarăşi, la nivelul capului – şi iarăşi, o lovitură năprasnică la nivelul pântecelui. Mă durea braţul, căci fiecare lovitură era parată de o izbitură aprigă a sabiei lui Christian. Epuizat, m-am oprit şi m-am uitat ţintă la umbrele săltăreţe aruncate de foc peste trăsăturile lui sălbatice, rânjite.

— Ce s-a întâmplat cu ea? am întrebat, respirând greu şi dureros.

— Va veni aici, a spus el. La momentul potrivit. Pricepută fetişcana… la mânuit cuţitul…

Rostind acestea, şi-a deschis cămaşa închisă la culoare şi mi-a arătat petele mari de sânge din dreptul burţii, pete pe care eu le crezusem a fi de transpiraţie.

— O lovitură bună. Nu fatală, dar pe-aproape. Puterile mă părăsesc, dar sigur că… nu voi *muri…* Mai departe, mai mult a mârâit: Pentru că numai Fratele *mă poat*e ucide!

Pe când spunea asta, în ochi i-a apărut o privire animalică. S-a repezit imediat la mine cu o viteză incredibilă, sabia fiindu-i invizibilă pe fundalul focului. Am simţit cum a despicat aerul de-o parte şi de cealaltă a capului meu şi o clipă mai târziu mi-a fost smulsă din mână sabia, care a zburat prin poiană, răsucindu-se. M-am împleticit puţin înapoi şi am încercat să mă feresc de a patra lovitură a lui Christian, ţintită pe orizontală spre gâtul meu. Tăişul s-a oprit brusc la contactul cu pielea.

Tremuram ca o frunză, cu buzele moi, cu gura uscată de şoc.

— Deci acesta este Fratele cel măreţ, a răcnit el,

cuvintele fiindu-i îmbibate de ironie şi furie. Acesta este războinicul care a venit să-şi ucidă fratele. Îi tremură genunchii, clănţăneşte din dinţi, un soldat ca vai de el!

Nu aveam ce spune. Lama încinsă îmi cresta încet pielea gâtului. Ochii lui Christian păreau literalmente să scapere.

— Cred că vor trebui să rescrie legenda, a murmurat el cu zâmbetul pe buze. Ai făcut drum lung ca să fii umilit, Steve. Un drum lung ca să ajungi o căpăţână rânjită şi viermănoasă înfiptă în propria ta spadă.

Disperat, m-am desprins iute de sabia lui, lăsându-mă în jos şi sperând la un miracol. M-am întors iarăşi către el şi am fost şocat de masca morţii i se aşternuse pe chip; buzele îi erau trase înapoi, expunând dinţii pe care lumina focului i-i vopsise în galben. Şi-a legănat sabia dintr-o parte în alta cu viteză, cu regularitatea bătăilor unei inimi, făcând-o să vâjâie. De fiecare dată când vârful trecea prin dreptul meu, îmi atingea ba pleoapele, ba nasul, ba buzele. Am continuat să păşesc înapoi. Christian s-a ţinut după mine, tachinându-mă cu priceperea sa.

Pe neaşteptate, şi-a mânuit sabia în aşa fel încât m-am dezechilibrat, mi-a aplicat o lovitură înţepătoare peste fese, apoi m-a ridicat în picioare, ţinându-mi sub bărbie muchia ascuţită. La fel ca înainte, în grădină, m-a împins cu spatele la un copac. La fel ca înainte, mă biruise. La fel ca înainte, scena era mărginită de flăcări.

Iar Christian era un om bătrân şi obosit.

— Nu-mi pasă mie de legende, a spus el încet şi s-a uitat iarăşi la flăcările care vuiau. Focul luminos strălucea în sângele şi sudoarea care îi încheiau faţa. S-a întors înapoi spre mine, vorbind încet, cu faţa aproape de a mea, răsuflarea fiindu-i surprinzător de dulce. Nu am de gând să te ucid… Frat*e. Nu* mai are rost să ucid, acum. Nimic nu mai are rost pentru mine.

— Nu înţeleg.

Christian a ezitat pentru o clipă şi apoi, spre surprinderea mea, m-a eliberat şi s-a dat înapoi. A făcut câţiva paşi către foc. Eu am rămas locului, ţinându-mă de copac ca să nu cad, dar conştient că sabia mea era în

apropiere.

Cu spatele la mine, aplecându-se uşor ca şi când l-ar fi chinuit durerea, a spus:

— Îţi aminteşti barca, Steve? Barca *Voyager?*

— Sigur că da.

Eram uimit. Ce moment să-l apuce nostalgia! Dar asta nu era o simplă amintire duioasă. Christian s-a întors iar spre mine şi acum fiinţa lui emana o nouă emoţie: surescitare.

— Îţi aminteşti când am găsit-o? Ziua cu mătuşa bătrână? Bărcuţa aceea a ieşit din pădurea Ryhope ca nouă. Îţi aminteşti asta, Steve?

— Ca nouă, am repetat aprobator. Şi după şase săptămâni.

— Şase săptămâni, a spus Christian ca prin vis. Bătrânul a ştiut. Sau aşa credea.

M-am desprins de lângă copac şi, încetişor, am păşit spre fratele meu.

— S-a referit la distorsiunea timpului. În jurnalul lui. Aceea a fost prima lui intuiţie adevărată.

Christian a încuviinţat din cap. Lăsase sabia în jos. Transpiraţia curgea în şiroaie pe el. A părut absent, apoi cuprins de durere. Dădea impresia că se cam clatină. Apoi s-a concentrat din nou.

— M-am gândit mult la micuţa noastră *Voyager* în ultima vreme, a mărturisit şi a ridicat privirea, uitându-se în jur. Tărâmul acesta înseamnă mai mult decât Robin Hood şi Twigling. Privirea i s-a fixat asupra mea. Legenda înseamnă mai mult decât eroi. Ştii ce se află dincolo de foc? Ştii ce este mai departe?

Cu mare dificultate, a ridicat sabia pentru a arăta înapoia sa.

— I se spune *Lavondyss,* am răspuns.

A făcut anevoie un pas în faţă, ţinându-se cu o mână de coaste, iar cu cealaltă sprijinindu-se în sabie ca într-un băţ.

— I se spune în fel şi chip, a zis. Dar este Epoca de Gheaţă. Epoca de Gheaţă care a acoperit Britania în urmă cu mai bine de zece mii de ani!

— Şi mai înainte de Epoca de Gheaţă, perioada dintre glaciaţiuni, presupun. Şi apoi Epoca de Gheaţă de dinainte de asta, şi tot aşa, până înapoi la dinozauri…

Christian a clătinat din cap, scrutându-mă cu o seriozitate cumplită.

— Doar Epoca de Gheaţă, Steve. Sau aşa mi s-a spus. În definitiv… (încă un rânjet)… pădurea Ryhope este o pădure foarte mică.

— Unde vrei să ajungi cu asta, Chris?

— Dincolo de foc este Gheaţa, a spus. Şi înlăuntrul Gheţii… un loc tainic. Am auzit poveşti despre el, zvonuri. Un loc de început… ceva legat de Urscumug. Şi apoi, dincolo de Gheaţă e din nou focul. Dincolo de foc, pădurea sălbatică. După care Anglia. Timpul normal. M-am tot gândit la Voyager. *A fost* oare zgâriată şi avariată în timp ce naviga prin acest tărâm? Trebuie să fi fost. Trebuie să fi petrecut aici mult mai mult de şase săptămâni! Dar ce s-a întâmplat cu stricăciunile? Poate… poate că au fost diminuate. Poate că, străbătând pădurea, tărâmul şi-a luat înapoi *timpul* pe care l-a impus asupra ei. Înţelegi ce spun? Tu eşti aici de cât timp? Trei săptămâni? Patru? Dar afară au trecut, poate, doar câteva zile. Tărâmul ţi-a impus şi ţie *timpul.* Poate însă că-şi ia înapoi acel timp, dacă îl străbaţi aşa cum trebuie.

— Tinereţe veşnică… am spus.

— Nici pe departe! a exclamat el, frustrat parcă de faptul că nu înţelegeam. Regenerare. Compensare. Am cu paisprezece, cincisprezece ani mai mult decât aş fi avut dacă rămâneam la Cabana de Stejar. Cred că tărâmul îmi va permite să lepăd anii aceştia, iar cicatricele şi durerea şi furia…

Vorbea deodată ca şi când m-ar fi implorat.

— Trebuie să încerc, Steve. De-acum nu mai am nimic de pierdut.

— Ai distrus tărâmul, am spus. Am văzut ce ai făcut. Trebuie să ne luptăm, Chris. Trebuie să fii ucis.

Pentru o clipă, nu a răspuns nimic, după care a scos un sunet exprimând pe jumătate dispreţ şi pe jumătate

nesiguranţă.

— Chiar ai putea să mă ucizi, Steve? a întrebat pe un ton de ameninţare reţinută.

Nu i-am răspuns. Avea dreptate, desigur. Probabil că nu puteam. Aş fi fost în stare s-o fac în focul luptei, dar, privind acel om rănit, căzut, ştiam că probabil n-aş fi putut aplica lovitura mortală.

Şi totuşi…

Şi totuşi atât de multe depindeau de mine, de curajul meu, de hotărârea mea.

Am început să mă simt ameţit. Căldura focului era istovitoare, te secătuia.

Fratele meu a spus:

—Într-un fel, *deja* m-ai ucis. Tot ce am vrut a fost Guiwenneth. Dar nu am putut-o avea. Te iubea prea mult pe tine. Asta m-a distrus. O căutasem prea mulţi ani. Durerea găsirii ei a fost prea mare. Vreau să părăsesc tărâmul, Steve. Lasă-mă să plec…

Surprins de cuvintele sale, am spus:

— Nu te pot împiedica să pleci.

— Mă vei vâna. Mie îmi trebuie pace. Trebuie să-mi găsesc propria pace. *Trebuie* să ştiu că nu îmi vei sufla în ceafă.

— Omoară-mă atunci, am spus sec.

Însă el doar a scuturat din cap şi a râs ironic.

— Te-ai ridicat din morţi de două ori, Steven. Începe să-mi fie teamă de tine. Nu cred că voi mai încerca şi a treia oară.

— Ei, mersi măcar pentru asta.

Am ezitat, apoi am întrebat încet:

— Ea e în viaţă?

Christian a dat încet din cap.

— E a ta, Steve. Aşa va fi spusă povestea. Fratele s-a arătat milostiv. Străinul şi-a îndreptat greşelile şi a părăsit tărâmul. Fata din pădurea verde s-a reîntâlnit cu iubitul ei. S-au sărutat lângă lespedea albă şi înaltă…

Nu l-am scăpat din privire. Îl credeam. Cuvintele lui erau ca un cântec care îţi aduce lacrimi în ochi.

— O voi aştepta atunci. Şi mulţumesc fiindcă ai cruţat-o.

— E-o fetişcană pricepută, a repetat Christian, atingându-şi iarăşi rana de la burtă. Nu am prea avut de ales.

Ceva în cuvintele lui…

S-a întors cu spatele la mine şi a păşit spre foc. Gândul că eram pe cale să-mi iau rămas bun de la fratele meu mi-a alungat pentru o clipă orice preocupare legată de Guiwenneth.

— Cum vei trece dincolo?

— Pământ, a spus şi s-a întins după mantie. Îi umpluse gluga cu pământ. A ţinut haina ca pe o praştie; cu mâna liberă a desprins un bulgăre de pământ de pe jos şi l-a aruncat în flăcări. A urmat o pâlpâire şi focul s-a întunecat pe dată, ca şi când pământul ar fi înăbuşit arderea.

— E-o chestiune de cuvinte potrivite şi suficient pământ pentru a face o breşă prin flăcări, a spus. Am învăţat cuvintele, dar cantitatea de pământ e o problemă. S-a uitat în jur. Sunt un şaman destul de slab.

— De ce nu mergi de-a lungul râului? am întrebat când el a început să fluture mantia. Asta e cea mai uşoară variantă, fără doar şi poate. Aşa a reuşit să treacă *Voyager.*

— Râul e o cale închisă pentru oamenii ca mine, a răspuns. Mantia se rotea într-un cerc amplu deasupra capului său. Şi, în plus, dincolo de foc se află *Lavondyss. Tir-na-nOc,* dragă Steven. Avalon. Raiul. Spune-i cum doreşti. E pământul necunoscut, începutul labirintului. Locul misterului. Tărâmul păzit nu împotriva *Omului,* ci împotriva curiozităţii Omului. Locul inaccesibil. Trecutul insondabil şi uitat.

S-a uitat înapoi la mine, continuând să rotească mantia grea.

— Dacă s-au pierdut atâtea în negura timpului, trebuie să existe un mit care să glorifice acele cunoştinţe pierdute.

Înapoi către foc, păşind în faţă în timp ce vorbea.

— Dar în *Lavondyss* încă se mai găsesc acele cunoştinţe. Şi acolo mă duc mai întâi, frate. *Urează-mi noroc!*

— Noroc! am strigat şi el a aruncat pământul din mantie. Flăcările au vuit, apoi s-au stins şi, pentru o clipă, am văzut ţinuturile de gheaţă de dincolo de ele, printre trunchiurile carbonizate ale copacilor.

Christian a luat-o la fugă spre acea breşă temporară prin focul dezlănţuit, un om bătrân, greoi la trup, şchiopătând puţin din pricina rănii şi a durerii pe care i-o provoca. Era pe cale să înfăptuiască ceva ce eu mă angajasem să preîntâmpin – doar că acum el era singur, fără Guiwenneth. Şi totuşi, abia puteam îndura gândul a ceea ce avea să se întâmple cu el în atemporalul *Lavondyss.* De la ură pornisem şi făcusem un ocol de trei sute şaizeci de grade, iar acum simţeam o tristeţe incontrolabilă, căci probabil nu aveam să-l mai revăd niciodată. Voiam să-i dau ceva. Voiam ceva de-al lui, o amintire, o bucată din viaţa pe care o pierdusem. Şi când am simţit asta, m-am gândit la amuleta în formă de frunză de stejar pe care încă o aveam la gât. O simţeam caldă pe piept. Am fugit după el, dând să rup legătura, să smulg frunza argintie grea de pe şiretul acela.

— Chris! am strigat. Stai! Frunza de stejar! Pentru noroc!

Şi am aruncat-o după el.

S-a oprit şi s-a întors. Talismanul de argint a săltat spre el şi am înţeles imediat ce avea să se întâmple. Am privit încremenit de groază cum obiectul greu l-a lovit în faţă, trântindu-l pe spate.

— *Chris!*

Flăcările s-au strâns în jurul lui. S-a auzit un strigăt prelung, sfredelitor, apoi doar vuietul focului întreţinut de magia pământului, m-a împiedicat să văd teribila soartă a fratelui meu.

Nu îmi venea să cred ce se petrecuse. Am căzut în genunchi, holbându-mă la foc, profund şocat şi scuturat parcă de o febră.

Dar nu am putut să plâng. Oricât de tare m-am străduit, nu am putut să plâng.

Inima pădurii

Se terminase, deci. Christian era mort. Străinul era mort. Fratele triumfase. Legenda se încheiase în favoarea tărâmului. Distrugerea şi decăderea aveau să înceteze din acel moment.

M-am întors cu spatele la foc şi am pornit din nou la drum prin pădurea deasă, către hotarul zăpezii, în susul văii. În jurul meu, pământul era acoperit cu o pătură albă. Lespedea deschisă la culoare care se înălţa deasupra mea era aproape invizibilă în ninsoarea abundentă. Am trecut pe lângă ea, nemaitemându-mă de o confruntare cu mercenarii lui Christian.

Am lovit lespedea cu sabia. Dacă mă aşteptam să aud răsunând o notă peste vale, mă înşelam. Dangătul s-a stins aproape imediat, dar nu mai repede ca strigătul meu puternic care-o chema pe Guiwenneth. De trei ori i-am strigat numele. De trei ori nu mi-a răspuns decât ninsoarea foşnitoare.

Fie fusese acolo şi plecase, fie nu ajunsese încă. Christian sugerase că lespedea *era* destinaţia ei. Dar de ce râsese? Ce ştia el şi ţinuse secret?

Presupun că ştiam răspunsul încă de-atunci, dar, după o călătorie atât de anevoioasă pe urmele ei, gândul era prea dureros de contemplat, nu eram pregătit să accept ceea ce era evident. Şi totuşi, acelaşi gând mă ţinea în loc, mă împiedica să plec. Trebuia să o aştept, orice ar fi fost.

Nu mai era nimic altceva în pădure care să conteze la fel de mult.

Vreme de o noapte şi o zi întreagă am aşteptat în adăpostul vânătorilor, aproape de monumentul lui Peredur, încălzindu-mă la un foc de ulm. Când ninsoarea s-a oprit, am cutreierat zona din jurul lespezii, strigându-i numele, însă fără niciun rezultat. M-am aventurat în josul văii, cât de departe am îndrăznit şi am stat în pădure, uitându-mă ţintă la uriaşul zid de foc, simţind cum căldura lui topea zăpada din jur, aducând o nefirească senzaţie de

vară în cea mai primitivă dintre toate pădurile.

În a doua noapte, ea a venit în vale. Păşea atât de uşor pe covorul de zăpadă, încât aproape că nu am auzit-o. Luna era pe jumătate plină, noaptea – luminoasă şi senină. Şi am văzut-o. Era o siluetă gârbovită şi chinuită, mergând încet printre copaci, apropiindu-se de monolitul impunător.

Din cine ştie ce motiv, nu i-am strigat numele. Mi-am tras mantia pe mine şi am ieşit din micul adăpost, păşind anevoie prin troiene pe urmele fetei. Mersul ei părea împiedicat. Era tot gheboşată, îndoită de mijloc. Luna, în spatele monolitului, transforma lespedea într-un fel de far călăuzitor, chemând-o către el.

A ajuns la locul de îngropăciune al tatălui ei şi s-a oprit o clipă, privind fix spre piatra funerară. Atunci i-a strigat numele, iar vocea ei era aspră, întreruptă de frig, durere şi epuizare extremă.

— Guiwenneth! am spus cu voce tare, ieşind dintre copaci. Fata a tresărit vizibil şi s-a întors în noapte. Eu sunt. Steven.

Părea palidă. Îşi ţinea braţele împreunate peste piept şi părea minusculă. Părul ei lung era moale, ud de la ninsoare.

Mi-am dat seama că tremura. M-a privit îngrozită cum mă apropiam. Am înţeles atunci că, aşa cum eram, cu barba neagră, încotoşmănat în blănuri, trebuie să fi asemănat cu Christian.

— Christian e mort, am spus. L-am ucis eu. Te-am regăsit, Guin. Ne putem întoarce la Cabană. Putem fi împreună fără a ne teme.

Să ne întoarcem la Cabană. Gândul mă umplea de speranţă. O viaţă fără suferinţă, fără griji. O, Doamne, ce mult îmi doream asta în clipa aceea!

— Steve… a rostit ea mai mult în şoaptă.

Şi s-a prăbuşit lângă lespede, strângându-se în braţe, îndurerată parcă. Era istovită. Drumul o sleise de puteri.

Am ajuns imediat la ea şi am ridicat-o în braţe, iar ea a gemut, ca şi cum aş fi rănit-o.

— E-n ordine, Guin. Este un sat în apropiere. Ne putem

odihni cât de mult vrei.

Mi-am strecurat mâinile sub mantia ei călduroasă şi, teribil de şocat, am simţit sângele rece de pe pântecele ei.

— O, Guin! O, Doamne, nu…

Christian avusese totuşi ultimul cuvânt.

Mâna ei, ridicată cu ultima fărâmă de putere, mi-a atins faţa. Ochii i s-au înceţoşat, privirea-i tristă zăbovind la mine. Abia îi mai auzeam răsuflarea.

Am ridicat ochii spre lespede.

— *Peredur!* am strigat cu disperare. *Peredur! Arată-te!*

Lespedea a continuat să stea tăcută deasupra noastră. Guiwenneth s-a strâns şi mai tare în braţele mele şi a suspinat, un sunet plăpând în noaptea rece. Am îmbrăţişat-o atât de tare, încât m-am temut că se va frânge ca un vreasc. Trebuia totuşi să-i menţin cumva căldura corpului.

Atunci pământul s-a cutremurat puţin o dată. Şi încă o dată. De pe vârful lespezii a căzut zăpadă, la fel şi de pe ramurile copacilor. Încă o vibraţie, şi încă una…

— Vine, i-am spus fetei tăcute. Tatăl tău. Vine. Ne va ajuta el.

Dar de după lespede, ţinând în mâna stângă leşul moale al lui Fenlander, nu a apărut tatăl lui Guiwenneth. Nu stafia bravului Peredur se înălţa acolo deasupra noastră, legănându-se uşor, respirând egal şi ameninţător în întuneric. M-am holbat la trăsăturile scăldate de lumina lunii, ale omului care începuse toată povestea şi n-am avut forţă să fac altceva decât să-mi strig amarnic dezamăgirea, strângând-o mai tare pe Guiwenneth sub haina mea, plecându-mi protector capul deasupra ei, încercând să o fac invizibilă.

Probabil că a stat acolo un minut sau mai bine, iar eu, în acest răstimp, am aşteptat să îi simt degetele apucându-mă de umeri, ridicându-mă pentru a-mi curma zilele. Când nu s-a întâmplat nimic, am înălţat privirea. Urscumug era încă acolo, privindu-mă, clipind din ochi, deschizând şi închizând gura, arătându-şi dinţii sclipitori. Încă ţinea în mână leşul lui Fenlander, dar, dintr-o singură mişcare smucită care m-a făcut să tresar de spaimă, l-a aruncat cât

colo şi s-a aplecat după mine.

Atingerea lui a fost mai blândă decât mi-aş putut imagina că e posibil. M-a tras de braţ, făcându-mă să-i dau drumul lui Guiwenneth. A cules-o de jos şi i-a adăpostit trupul în scobitura braţului său drept cu uşurinţa cu care un copil ţine o jucărie.

Avea să o ia de lângă mine. Gândul era prea greu de îndurat şi am început să plâng, privind silueta tatălui meu printr-o perdea de lacrimi.

Apoi Urscumug şi-a întins spre mine mâna stângă. Am privit-o un moment, după care mi-am dat seama ce dorea. M-am ridicat şi m-am întins în sus spre mâna care a cuprins-o cu totul pe a mea.

În felul acesta am mers pe după lespede, prin zăpadă, către copaci, şi printre copaci spre zidul de foc din faţă.

În timp ce păşeam alături de tata, îmi treceau prin cap tot soiul de gânduri. Pe chipul lui nu se citea o încruntare născută din ură, ci o expresie blândă şi tristă de compasiune. În grădina de la Cabana de Stejar, când Urscumug mă zdruncinase atât de tare, poate că încerca să-mi *redea* astfel viaţa. În vâlceaua împădurită, atunci când tatăl meu pregetase, ciulind urechile să ne audă, poate că ştiuse tot timpul unde eram şi aştepta să trecem pe lângă el.

În timp ce îl urmăream pe Străin, el mă ajuta, mai degrabă decât să îmi pună piedici. Când şi el, ca toate fiinţele de pe acel tărâm, ajunsese să aibă nevoie de mine, redescoperise compasiunea.

Tata a aşezat-o pe Guiwenneth pe pământul fierbinte. Focul îşi înălţa flăcările către cer. Scoarţa copacilor se băşica şi ardea, ramurile cădeau cuprinse de flăcări aproape de acea barieră. Era un loc bizar. Sudoarea curgea din mine, căldura acelui infern supranatural făcându-mă leoarcă. Lupta era eternă, mi-am dat seama. Zidul de foc probabil că nu se clintea niciodată – copacii creşteau în el şi erau mistuiţi. Era întreţinut mereu de îmblânzitorii flăcărilor, primii adevăraţi eroi din istoria modernă a omenirii.

Îmi imaginasem că noi trei urma să trecem prin flăcări, dar greşeam. Tata s-a întins spre mine şi m-a împins deoparte.

— Nu o lua de lângă mine! l-am implorat. Ce frumoasă era, cu chipul încadrat de păr roşcat, cu pielea radiind de strălucirea focului. Te rog! *Trebuie* să fiu cu ea!

Urscumug nu m-a slăbit din priviri. Capul măreţei bestii s-a clătinat încet.

Nu. Nu puteam să fiu cu ea.

Însă atunci a făcut ceva minunat, ceva ce avea să îmi dea curaj şi speranţă pentru lungii ani care urmau – un gest care avea să mă însoţească asemenea unui prieten în iarna eternă, în timp ce aşteptam în sânul comunităţii neolitice din satul aflat în apropiere, păzind lespedea lui Peredur.

A atins trupul fetei cu un deget, apoi a arătat spre zidul de foc, după care mi-a transmis că ea se va întoarce. La mine. Va reveni la mine, din nou în viaţă, Guiwenneth a mea.

— Cât timp? l-am întrebat pe Urscumug. Cât timp voi avea de aşteptat? Cât timp va dura?

Urscumug s-a aplecat spre fată şi a ridicat-o. A întins-o spre mine şi eu mi-am lipit buzele de buzele reci ale lui Guiwenneth, şi am prelungit sărutul, ţinând ochii închişi, tremurând din tot corpul.

Tata a strâns-o protector în braţe şi s-a întors către flăcări. A aruncat un pumn mare de pământ spre zid şi flăcările s-au potolit. Am zărit în treacăt munţii aflaţi de cealaltă parte, apoi silueta mistreţului a trecut printre copacii carbonizaţi şi a pătruns pe tărâmul veşnic. În drumul său, a atins puţin ciotul unui copac înnegrit care semăna izbitor de tare cu profilul unui om cu braţele ridicate la cap. Silueta s-a dezintegrat. O clipă mai târziu, flăcările s-au înteţit din nou şi eu am rămas singur, singur cu amintirea unui sărut şi cu bucuria de-a fi văzut lacrimi în ochii tatălui meu.

Coda

La vremea aceea, în viaţa acestui popor, uriaşul Mogoch a primit o însărcinare de la ursitoare şi a mers spre miazănoapte o sută de zile, fără să se odihnească. Astfel a ajuns la cele mai îndepărtate hotare ale lumii cunoscute şi s-a oprit în faţa porţii de foc care apăra tărâmul *Lavondyss.*

În gura văii era o lespede de zece ori cât un stat de om. Mogoch şi-a proptit piciorul stâng pe ea şi s-a întrebat din ce motiv ursitoarele l-au trimis atât de departe de pământurile tribului său.

— Ia-ţi piciorul de pe lespede, a tunat o voce.

Mogoch s-a uitat în jur şi a văzut un vânător stând pe un morman de pietre, uitându-se aprig în sus.

— N-o să-l iau, a spus Mogoch.

— Ia-ţi piciorul de pe lespede, a strigat vânătorul. Acolo e îngropat un om curajos.

— Ştiu, a zis Mogoch, fără să-şi clintească piciorul. Eu însumi l-am îngropat. Am pus lespedea peste trupului lui cu mâinile mele. Am găsit lespedea în gura mea. Uite!

Şi Mogoch a rânjit larg, arătându-i vânătorului golul dintre dinţi unde găsise lespedea pentru mormântul omului curajos.

— Ei, atunci, a zis vânătorul, cred că e-n regulă.

— Mulţumesc, a spus Mogoch, bucuros că nu trebuia să se ia la luptă cu omul acela. Ce faptă măreaţă te aduce la graniţa cu *Lavondyss?*

— Aştept pe cineva, a răspuns vânătorul.

— Păi, a zis Mogoch, sper că va veni curând.

— Sunt sigur de asta, a spus vânătorul şi i-a întors spatele uriaşului.

Mogoch a folosit tulpina unui stejar ca să-şi scarpine spatele, apoi a înghiţit o căprioară la cină, întrebându-se de ce fusese trimis în locul acela. Până la urmă, a plecat, dar a botezat valea *ritha muireog,* ceea ce înseamnă „locul unde aşteaptă vânătorul”.

Mai târziu, însă, valea a fost numită *imam uklyss,* ceea ce înseamnă „locul unde fata s-a întors din foc”.

Dar această poveste rămâne pe altă dată. Şi pentru altcineva.